

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VERY MERRY BOOK THREE

A Very Merry ENEMY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LYRA PARISH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

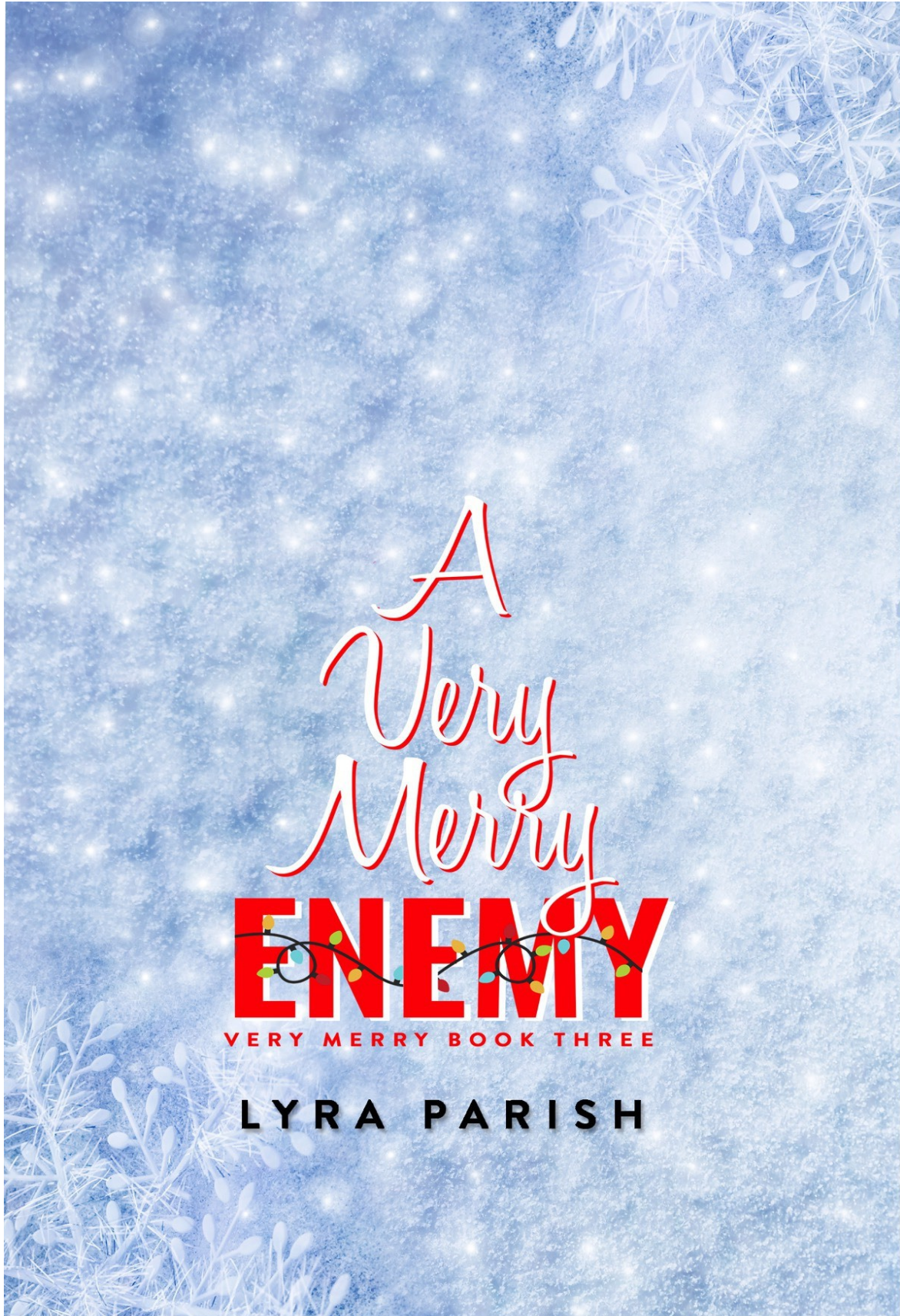
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif hakkı © 2025 Lyra Parish

www.lyraparish.com

Çok Neşeli Bir Düşman

Çok Neşeli, #3

Kapak Tasarımcısı: Black Widow

Designs Karakter Çizeri: Qamber

Designs Düzenleme: CM Wheary

Editing

Düzeltilme: Marla Esposito

Tüm hakları saklıdır. Yazarın yazılı izni olmadan kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kısa alıntılar hariç, hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bu kitap, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kurumlar, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da gerçekçilik hissi vermek için kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya geliştirmek için kullanılamaz. izin alınmadan hiçbir şekilde kullanılamaz.

RESMİ ÇALMA LİSTESİ

- Christmas Tree Cluster - Deep Sky Dude
- About You - The 1975
- Sessizliğin Tadını Çıkar - Depeche Mode
- Sorun - Ariana Grande, Iggy Azalea
- Kimse Beni Anlamıyor - SZA
- One I've Been Missing - Little Mix
- 'tis the damn season - Taylor Swift
- Cozy With Me - kenzie, Ant Saunders
- Şimdi Her Şey Aklıma Geliyor - Céline Dion
- Ağacın Altında - Kelly Clarkson
- Noel Ağacının Etrafında Salla Salla - Brenda Lee
- Hala sana aşığım - Paramore
- imperfect for you - Ariana Grande
- Kişisel Alma - Selena Gomez, benny b
- beyaz noel - Sabrina Carpenter
- WAP - Cardi B, Megan Thee Stallion
- Hırka - Taylor Swift
- Diyet Pepsi - Addison Rae
- Kiss Me - Sixpence None The Richer
- Main I Need - Olivia Dean
- Noel'de Tek İstedğim Sensin - Mariah Carey
- Kırmızı Elbise - Nova Miller
- Jingle Bell Rock - Bobby Helms
- Bana Hediye Al - Sabrina Carpenter
- Aralık Ayı Geldiğinde - Savannah Sgro
- Kendine Mutlu Bir Noel Geçir - Frank Sinatra

SPOTIFY'DA BU ÇALMA LİSTESİNİ DİNLEYİN:

https://bit.ly/averymerry_enemyplaylist

*Eğer bir zamanlar güvendiğiniz biri tarafından
bu şarkı listesi tam size göre.*

*Bebeğim, gizli tarif sensin.
Bunu asla unutma.*

BÖLÜM 1

TATİL

Cam kapının üzerindeki zil, aşırı neşeyle çınlıyor. Mutluluk, hiç bitmeyen bir kahkaha gibi yayılıyor. Jolly Cookie Shop'un köşesinde gizlenmiş, kardan adam şeklinde bir hoparlörden Noel müziği çalarken, havada tarçın kokusu yayılıyor. Ön pencerede çam çelengi asılı, parıltıları sabahın erken saatlerindeki güneş ışığını yakalıyor.

Mermer tezgahın üzerindeki nane kar tanesi süslerini düzelttikten sonra, bir adım geri çekilip, sabah dörtten beri canımı dişime takarak hazırladığım, güzelce süslenmiş pastaların dolu olduğu vitrine bakıyorum. Zencefilli kurabiye fiyonklarında şeker şeritleri, içinde kızcık reçeli parıldayan yıldız kurabiyeler ve beyaz çikolata ve ezilmiş şeker kamışlarına batırılmış meşhur kurabiye var.

Pişirme her zaman benim kaçışım olmuştur. Şimdi de durum farklı değil.

Ellerim üç saniye boyunca titriyor, onları önlüğüme bastırıyorum, nefes alıp veriyorum ve ellerimin sabit olduğunu varsayıyorum. Zor şeyleri yapabilirim. Gerçekten zor şeyler yaptım. On beş yıl boyunca burayı kaçındıktan sonra Merryville'e geri dönmek, listemin en başında yer alıyor.

Fırının ön camlarından, ağaç satış alanının müşteriler gelmeden önce çalışanların hazırlıklarıyla şimdiden hareketlendiğini görebiliyorum. Lucas şu anda zincir testeresiyle ve kötü tavırlarıyla orada, elli metre uzakta, sanki ben yokmuşum gibi davranıyor.

Ya da daha kötüsü... benim varlığımı istemiyor.

"Sen bir pasta tanrısısın," diyor Emma, bir elini karnına koyarak mutfağın kapısından. Sadece Emma Jolly, ikizlere hamileyken Teksas'ın en yoğun Noel ağacı çiftliklerinden birinde inatla yepyeni bir fırın açabilirdi.

"Sen olmasan bunu başaramazdım, Holiday. Sana çok minnettarım."

O, Lucas'ın ağabeyi Hudson ile evli. Geçen yıl tanıştılar ve Merryville'in büyüsunün de yardımıyla deli gibi aşık oldular. Emma her zaman Hudson'ı ve beş yaşındaki oğlu Colby'yi ne kadar sevdiğinden bahseder. Onlar mükemmel bir küçük aile.

"Evet," diyorum. Beni geri getiren koşulları sevdiğimi söyleyemem, ama birine faydalı olmaktan mutluyum. "Hudson'ın annesi senin başarısız olmana izin vermezdi. Onun kurabiye kraliçesi büyükannesi de öyle. Jake ve Claire de sana yardım ederdi."

Ona gülümsüyorum. Jake, Şükran Günü hafta sonu kız kardeşi Claire ile evlenecek olan Jolly kardeşlerin ortancası. Ben tüm Jolly kardeşlerle birlikte büyüdüm. Lucas ilk başta ikiz kardeşim Sammy'nin en iyi arkadaşıydı, ama kısa sürede üçümüzün arkadaşı oldu.

Lucas, bir daha yüzümü görmek istemeyen adamdır.

Bunca yıl sonra, en azından kayıtsız kalacağını ummuştum. Ama kayıtsız kalabilmesi için, on sekiz yaşındayken olanları umursamayı bırakması gerekirdi. Eğer bir şey öğrendiysem, o da Lucas Jolly'nin hayatı buna bağlıymış gibi kin tuttuğudur.

Beni asla affetmeyecek ve ben bunu uzun zaman önce kabullendim.

"Bugün için gergin misin?" diye soruyor Emma, kırmızı parlak kafa bandı ışıklar altında parıldıyor.

"Hayır. Ben bunun için doğdum. Paris'in en büyük fırınlarından birini yönettim, orada dünyaca ünlü pasta şefleri çalışıyordu. Profesyonel olarak yarışmalara katıldım ve en iyilerle birlikte pasta yaptım. Noel sezonu beni hiç korkutmuyor."

Cam vitrindeki kurabiyeleri düzeltirken, şeker, tereyağı ve nane kokusunu içime çekiyorum. Bu koku nostaljiyle dolu ve bana gençliğimi ve aşçılık okulunu hatırlatıyor. Hayatımın son kez bana ait olduğunu hissettiğim zamandı. Her şey karmaşıklaşıp kontrolden çıkmadan önce.

Kapı çınlar ve Bayan Edna Parker, iki kız kardeşi Melinda ve Brenda ile birlikte içeri girer. Resmi Merryville Dedikodu Ekibi, üzerinde parlak ren geyiği olan eşleşen kazaklar giymektedir.

"Tatil," diyor Edna, tezgahın üzerine eğilerek sol elime bakıyor. Bir zamanlar, parmağımda büyük, parlak bir yüzük vardı. Artık yok

Artık yok. Geriye sadece yüzüğün olduğu yerde bir bronzluk izi kaldı. "Hoş geldin. Çok uzun zaman oldu, tatlım."

"Teşekkürler, Bayan Parker."

O benim ortaokulda ev ekonomisi öğretmenimdi, pastacılık yapmayı ne kadar sevdiğimi fark etmemi sağlayan kişiydi. On üç yaşında, ilçe fuarında pasta yarışmasını kazanmıştım. Kupa hala bende duruyor.

Brenda eğilip camın arkasındaki bir kurabiyeyi işaret etti. "Bunlara ne diyorsunuz? Yemeye kıyamayacak kadar güzeller."

Gülüyorum. "Kızılıcık yıldız pencereleri." Vitrini açıyorum. "Karlı günler ve iyi hayat seçimleri gibi tadı var. Kahveyle birlikte harika bir deneyim."

Melinda dilini şaklatır. "Genelde üzerine şeker serpilmiş sade kurabiye severim."

"Biraz keyif yap. Bir tane denemene izin vereceğim," diyorum, çünkü benim pastalarım uyuşturucu gibidir. Şeker dillerine değdiği anda, beyin anında daha fazlasını ister.

"Ben de," diyor iki kız kardeşi de, ve Edna bunun nereye varacağını bilerek gülüyor.

"Neden güldün?" Brenda Edna'ya sorar.

Edna tekrar gülüyor. "Holiday'in özel bir yeteneği var. Bir kez tatmak yeterli."

"Bunu kişisel sloganım yapmalıyım," diyorum sırtarak. Bu doğru, özellikle erkekler söz konusu olduğunda.

Kız kardeşler birer ısırik alır, çiğner ve yutarlar. Gözleri büyür.

"Menü üzerinde çalışırken Holiday'in kurabiyelerinden çok yedim," diyor Emma arkamdaki sandalyeden, "Bence bebekler doğduğunda ona anne diyecekler."

Burun kıvırıyorum. "İlk doğum günü partilerinin cateringini ben yapacağım."

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim," diyor Emma. "Edna şahidimdir."

"Duydum," diye onaylar eski öğretmenim.

Kurabiye bittiğinde, üç kız kardeş kredi kartlarını çıkarır ve her biri bir düzine ister.

İç çekiyorum. "Vay canına, görünüşe göre günün geri kalanında sadece on düzine kaldı."

"Hepsini alacağım," diyorlar hep bir ağızdan.

"Bunları bölüşebiliriz," diye açıklıyor Edna. "Ortadan ikiye."

Onlar başlarını sallar ve ben her yıldız pencere kurabiyesini üç büyük kutuya koyarım. Geriye sadece pudra şekeri ve kırıntılar kalır.

Onlar ayrıldığında Emma şok olur. "Bunu nasıl yaptın?"

"Kibirli olmak istemem ama işimde iyiyimdir. Her şey satılır satılmaz eve gidebileceğimi söylemiştin. Bir saat veriyorum."

Emma şaşkınlıkla nefesini tutar. "Olmaz. Beş yüz kurabiye pişirdin."

"Evet. Ve onlar sadece 156 tane satın aldı. Beş dakika içinde haber yayılacak. Edna gördüğü her çocuğa kurabiye verecek. İzle de gör." Tezgaha yaslanıp, kapının üzerindeki şeker kamışı kollu analog saate bakıyorum.

Dört dakika sonra, tezgahın önünde bir sıra oluşur.

Bethany arkadan çıkar, gözleri fal taşı gibi açılmıştır. "Şey... Bütün kurabiyeler nereye gitti?"

On altı yaşındaki yeğenim, ablam Tricia'nın kızı, okulda iş kredisi almak için burada yarım gün çalışıyor. Ablamla aramızda on üç yaş fark olduğu için, Bethany bana yeğenimden çok küçük kardeşim gibi geliyor.

"Sattım," diyorum ona. "Sana öğrettiğim gibi kasayı çalıştır. Siparişleri kutulara koyacağım."

"Tamam," diyor, hala şaşkın görünüyor. Bu onun ilk gerçek işi ve ben profesyonellik konusunda çok sıkı eğitilmiş olsam da fazla katı davranmamaya çalışıyorum. Onun eğlenmesini ve bir start-up'ı büyütmek için ne gerektiğini öğrenmesini istiyorum.

Otuz dakika boyunca, tamamen satılana kadar düzinelerce kurabiyeyi kutulara koyuyorum. Kapının önünde kuyruk var, ama geriye sadece kırıntılar kaldı.

Boğazımı temizliyorum. "Tamam, millet, üzgünüm! Bugünlük ürünlerimiz tükendi. Yarın saat dokuzda açıldığımızda tekrar gelmeniz gerekecek."

Yüksek sesli homurtular duyulur.

"Yeni bir menü de hazırlayacağız. Bitenler, bir daha gelmeyecek!" diyorum.

Herkesi dükkandan çıkarır ve kapıyı kilitlerim. Tabelayı "Satıldı" olarak çeviririm.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bir saatte beş yüz kurabiye sattın. Bu... duyulmamış bir şey," diyor Emma.

"İnanılmaz, değil mi?" diye gülümsüyorum. "Sanırım miktarımızı üç katına çıkarmamız gerekiyor. Çok fazla gibi görünebilir, ama sezon boyunca çiftliği ziyaret eden yüzlerce insan var. Daha iyi bir yer seçemezdin, ama iki fırın daha almayı düşünebilirsin. Bethany, Bella ve Wendy bu sezon bu işi halledebilirler."

"Tamam." Kasa açar ve o gün kazandığımız parayı çıkarır. "Bu senin için."

"Ne? Kesinlikle olmaz."

"Evet, çünkü bu talebi karşılamak için iki ay boyunca canını dişine takacaksın," diyor.

"Hayır. Bunu bedavaya yaparım," diyorum ona, parayı almadan. "Sansasyon yaratıp her gün ürünleri tüketin, sonra kasabada, sonra da dünya çapında büyüleyim."

Emma bana göz kırptı. "Bu işte nasıl bu kadar iyisin?"

Bethany güldü. "Paris'te lüks bir pastanede çalıştı. On yıldan fazla bir süre!"

Gözlerimi devirdim. "Yeter artık. Yemin ederim, geçen hafta Trent'le birlikte olmak için evden kaçtığını ailene söyleyeceğim."

"Lütfen yapma. Annem beni öldürür."

Ona gülümserim. "Ben ispiyoncu değilim. Korunma önlemlerini al."

"Biz yapmıyoruz. Biz sadece arkadaşız," diyor gülerek ve önlüğünü çıkarıyor.

"Evet, nasıl olduğunu bilirim," diyorum, neyse ki bu yorum kimsenin kafasına takılmıyor.

"Hudson beni almaya geldi," diyor Emma, bir elini beline koyarak dikkatlice ayağa kalkıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Sadece yorgunum. İkizler ağır." Bana sarılır. "Hepsi satıldı! İlk gün tüm kurabiyeler! Teşekkürler."

"Yarın üç kat daha fazla yapacağız," diyorum ona.

"Harikasin. İşin bittiğinde kapıyı kilitle, tamam mı?"

"Tabii ki."

Bethany sırt çantasını alır. "Okula gidiyorum."

"Bu hafta hazırlık yaparken kaç saat çalıştın?" diye soruyorum.

"On sekiz saat. Yirmi saatlik sınırimın altında

kaldım." "Harika. Pazartesi görüşürüz?"

"Evet!" El sallayarak Emma'nın peşinden çıkar.

Onların gitmesini izlerim. Emma Hudson'ın kamyonetine doğru yürürken, Bethany arabasına doğru yavaşça yürür ve çoktan telefonuna bakmaya başlamıştır.

Dükkan şimdi sessiz. Sadece ben, Noel müziği ve şeker kokusu var.

Temizliğe başlıyorum, kalan malzemeleri kutulara koyuyorum ve tezgahları siliyorum. Ritim yatıştırıcı, tanıdık. Bunu kontrol edebiliyorum.

Süpürgeyi almak için mutfağa girerken, ön kapının üzerindeki zil çınlar.

"Hepsi satıldı!" diye bağırarak arkanı dönerim. "Üzgünüm, siz..."

Soğuk bir esinti tenimi okşadı ve Lucas Jolly'nin yeşil gözleriyle karşılaştığımda hava değişti. Bunca zaman geçmesine rağmen, beynim farkına varmadan vücudum onu tanıdı.

Hatırladığımdan daha uzun ve daha kaslı. Zaman ona can sıkıcı bir şekilde iyi davranmış. Yün şapkası başına iyice çekilmiş, altından dağınık koyu renk saçları çıkıyor. Flanel gömleği, göğsünü kaplayan termal iç çamaşırının üzerine açık bırakılmış. Yontulmuş çenesine sakal uzamış.

Benimle konuşmaktansa beni kesip biçmeyi tercih edecek bir oduncuya benziyor.

Gözleri, bir baltayla çözmeyi planladığı bir sorunu değerlendirir gibi fırını tarıyor.

Sırtımı düzeltiyorum. "Kapalıyız."

"İyi ki kurabiye istemiyorum." Sesi sert ve soğuk. Hâlâ bana bakmıyor. Sanki ben mobilyaların bir parçasıymışım gibi etrafıma bakınıyor.

"O zaman ne istiyorsun, Lucas?"

"Neden burada olduğunu bilmek istiyorum."

Çenemi sıkıyorum. "Emma beni işe aldı."

"Biliyorum. Neden bu lanet işi kabul ettiğini soruyorum." Şimdi gözleri bana takılıyor ve ben neredeyse donup kalıyorum. Gözleri fırtınalı yeşil, dolu yağmadan önceki Batı Teksas gökyüzü kadar vahşi. "Senin için sorun yoktu

Merryville'i geride bırakıp, burada hiçbir şey yokmuş gibi davranmak. Neden şimdi geri dönüyorsun?"

Bu sözler bir tokat gibi çarptı. "Bu seni ilgilendirmez, değil mi değil mi?"

"Ailemin mülkünde çalışıyorsan ilgilendirir." Bir adım bir adım daha yaklaştı. "O yüzden tekrar soruyorum. Neden buradasın, Holiday?"

"Çünkü burada olmak istiyorum. Oh, bu seni kızdırıyor mu?" Aşırı alaycı davranıyorum. "Boo-hoo. Aş şunu, Jolly."

Soğuk gözlerini bana dikti. "Paris nasıl gitti? Ünlü nişanlın nasıl? Oh, bekle."

Bunu bilmesinden nefret ediyorum. Bu kasabadaki herkesin nişanımın bozulduğunu bilmesinden nefret ediyorum. Küçük kasabalar sır saklamaz.

"Siktir git," diye bağırırım.

"İnan bana, buna gerek yok. Bir sürü kadın sıraya girmiş durumda sıraya girmiş durumda."

Alaycı bir şekilde ellerimi çırpıyorum. "Aferin sana. Şimdi, küçük öfke krizini bitirdin mi? Çünkü ben *bir yere gitmiyorum.*"

"Bunu göreceğiz. Sen her zaman kaçarsın."

Aramızdaki hava gergin. Ona bir şey fırlatmak istiyorum. Çılgılık atmak istiyorum. Onu o aptal flanelinden tutup... Bu düşünceyi sonuna kadar götürmeye cesaret edemiyorum.

"Çık dışarı," diyorum onun yerine. "Her şeyi kontrol etmek istesen de, benim yaptıklarım hakkında söz hakkın yok." Kapıya doğru ilerliyorum, gerekirse onu fiziksel olarak uzaklaştırmaya hazırım.

"Bana dokunmaya cüret etme." Sanki vebalıymışım gibi geri çekiliyor. Reddedilmek, olması gerekenden daha fazla acıtıyor.

"İnan bana, sana dokunmak isteyeceğim en son şey." Yalanın tadı acı.

Çünkü şu anda bile, aramızda kaynayan tüm bu öfkeye rağmen, olmaması gereken şeyleri fark ediyorum. Omuzlarında gergin duran termal giysisini. Ellerindeki damarları. Sakalının altındaki keskin çene hattını.

Bunları fark ettiğim için kendimden *nefret ediyorum.*

"İyi. Öyle kal." Kapıya doğru döner, sonra durur. Bana tiksinti dolu bir ifadeyle bakar. "İkimize de bir iyilik yap ve bu sezon yolumdan çekil."

"Seve seve. Şeker kamışıyla boğulmayı tercih ederim." "Keşke yapabilsen."

O dışarı çıkarken alaycı bir şekilde güldüm. Kapı çarptı ve zil ona çarptı.

Orada donakalmış, onun müşteri kalabalığının içinde kayboluşunu izliyorum. Adımları kendinden emin, kibirli ve pislik herif arkasına bile bakmıyor.

En kötüsü ne biliyor musun? İçimdeki aptal, hain bir parça onun dönmesini istiyordu.

Tezgaha yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

Mezuniyetten sonraki o yazdan bu yana on beş yıl geçti. Gizli gecelerimizden, aşçılık okuluna gittiğimden ve o benim aramalarımın cevap vermeyi bıraktığından bu yana. On beş yıl geçti ve o hala her şeyi mahveden benmişim gibi bana bakıyor.

Belki de ben mahvettim. Genç ve aptaldım.

Tezgahtan kalkıp temizliği bitiriyorum. Ne kadar çabuk bitirirsem, o kadar çabuk eve gidip bugün hiçbir şey olmamış gibi davranabilirim.

Merryville tüm yıl boyunca Noel gibi parıldıyor olabilir, ama Lucas Jolly'nin yanındayken, çevrem buz gibi soğuyor. Ve bu sezonun daha ilk günü.

BÖLÜM 2

LUCAS

Ağaç sezonunun ilk günü her zaman çok yoğundur.

Öğle vakti, otopark ailelerle dolup taşar, çocuklar ağaç sıraları arasında koşuşturur ve ebeveynler hangisinin mükemmel olduğu konusunda tartışır. Zincir testerelerin sesi, mülkün etrafına yerleştirilmiş hoparlörlerden çalan Noel müziği ile karışarak havayı doldurur. Bu yıl, atıştırmalık standı ekstra büyük huni kekler ve kırmızı bardaklarda büyük sıcak kakaolar servis etmeye başladı.

Jake ile arka tarladayız, ikimiz de ön taraftaki çadırları yeniden doldurmak için önceden kesilmiş ağaçları kesiyoruz. Fiziksel çalışma zihnimi meşgul tutmaya yardımcı oluyor. Testerenin uğultusu ve talaşların uçuşması sesini seviyorum. Hava 10 derece olmasına rağmen sırtımdan ter damlıyor.

Ama bu bile düşüncelerimi tamamen bastırmıyor.

Holiday bu sabah biletleri tüketti. Bir saatte beş yüz kurabiye. Kuzenim Matteo'nun bunu bir arkadaşına söylediğini duydum ve sanki Holiday inanılmaz bir şey yapmış gibi sesindeki hayranlığı fark ettim. Merryville'deki herkes Holiday'e hep böyle davranır, sanki o özel biriymiş gibi.

O, insanlara onu neden bu kadar çok sevdiklerini hatırlatıyor. İnsanlara, sahip olmamaları gereken şeyleri neden istediklerini hatırlatıyor. Onun, tutamayacağı sözler veren bir insan olduğunu unutturuyor.

"İyi misin?" Jake, su molası sırasında, bir şeylerin ters gittiğini biliyormuş gibi bana bakarak sordu.

"Evet. Neden?"

"Çünkü ben beş tane keserken sen on tane kestin." Koluyla alnını siler. "Ne oluyor?"

"Hiçbir şey. Sadece aceleye kapılmak istemiyorum."

"Tabii." Bana inanmıyor. "Bunun Holiday'in kurabiye dükkanında çalışmasıyla bir ilgisi var mı?"

Zincir testereyi daha sıkı tutuyorum. "Kesinlikle yok." "Lucas..."

"Bırak şunu, Jake."

Ellerini kaldırır. "Tamam. Ama berbat bir ruh halindeydin ve bunun nedeni oldukça açık."

Cevap vermedim. Sadece testereyi tekrar çalıştırdım ve işime geri döndüm.

Ama o haklı. O burada olduğu için ruh halim berbat. Kardeşimin fırınıni işletiyor, kurabiye yapıyor, müşterilere gülümsüyor ve sanki oraya aitmiş gibi davranıyor.

O benim yanımda olmaya layık biri değil.

O gitti. Gitmeyi seçti. Ve şimdi sanki giderken her şeyi yakıp yıkmamış gibi geri döndü.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Jake, römorka bir parti ağaç daha yüklerken soruyor.

"Konuşacak bir şey yok. Ben iyiyim."

"Hiç de iyi değilsin." Jake römorka yaslanıyor. "Bak, ikinizin arasında eskiden ne olduğunu bilmiyorum, ama..."

"O zaman sorma."

"Haklısın." Su şişesini alır. "Ama her ne olursa olsun, bununla başa çıkmanın başka bir yolunu bulmalısın. O bütün sezon burada çalışacak. Ondan sonsuza kadar kaçamazsın."

"İzle de gör."

Jake sadece başını sallar. "Claire ve ben bu akşam düğünle ilgili konuşmak için akşam yemeğine çıkıyoruz, istersen sen de gel."

"Olmaz. Sammy ile içki içmeye gideceğim." "Moonshiners'da mı?"

"Evet."

"Tamam. Aptalca bir şey yapma."

Ona orta parmak gösteririm, o da gülerek ana otoparka doğru yönelir.

Güneş batmaya başlayana kadar arka tarlada kalıp, kollarım ağrıyana ve kafam sonunda sakinleşene kadar ağaç kesiyorum. Eve gidip duş alıp üstümü değiştirene kadar yorgunluktan bitkin düşünüyorum.

Ama bu iyi bir yorgunluktu. Dürüst çalışmanın getirdiği türden bir yorgunluktu. Birkaç saatliğine Holiday Patterson'ın varlığını ve Merryville'e geri döndüğünü unutturan türden.

Saat sekizde, Sammy ile Moonshiners'da buluşmak için şehre gittim.

Bar tıklım tıklım dolu, ama bunu bekliyordum. Cuma gecesi, ağaç sezonunun ilk hafta sonu ve kasabadaki herkes kutlama yapıyor. Moonshiners, Merryville şehir merkezindeki tek gerçek bar ve bu belli oluyor. Mekan tamamen koyu renkli ahşaptan yapılmış ve duvarlar yıl boyunca Noel ışıklarıyla süslenmiş. Barın etrafı çelenklerle süslenmiş, pencerelerde çelenkler asılı ve köşede yerel işletmelerin süsleriyle donatılmış devasa bir ağaç var. Barın arkasındaki neon tabelada kırmızı ve yeşil renklerle "Shine Bright" yazıyor.

Canlı müzik grubu, arka tarafta küçük bir sahnede country şarkılarının cover'larını çalıyor. Dans pisti çiftlerle dolu ve tüm masalar dolu. Ortam çok hareketli, yüksek sesli sohbetler müzik ve kahkahalarla karışıyor. Barın ucunda iki boş tabure buluyorum ve bir Shiner sipariş ediyorum.

"Uzun bir gün müydü?" diye soruyor barmen. Adı Mike ve ben içki içecek yaşa geldiğimden beri burada çalışıyor.

"Hayal bile edemezsin,"
diyorum ona. "İlk günün iyi
geçti mi?"

"Harika. Çok yoğundu," diyorum, fiziksel işten dolayı şimdiden ağrılarım başlıyor.

"Duymak istediğim de buydu." Birayı barın üzerinden kaydırıyor.
"Bu benden."

"Teşekkürler," diyorum.

Sammy yirmi dakika sonra sırtarak ortaya çıkar. "İşte en sevdiğim oduncu."

"Kapa çeneni," derim, ilk biramı bitirirken.

Yanımdaki tabureye oturur ve birer içki sipariş eder. Şişeler önümüze konur.

"İlk gün nasıldı?" diye sorar.

"Yorucu, ama geçen yılın ilk gün rekorunu kırdık. İnanamadım."

"Fırının da tükendiğini duydum."

Birayı uzun bir yudumla içiyorum. "Evet. Umurumda değil."

Sammy gülüyor, ama gülüşünde bir keskinlik var. "Lucas. Hadi ama. İkiniz de aranızdaki bu sorunu aşmanız lazım."

Mike'a bir bira daha istiyorum. "Hayır. Artık ona tahammül etmek zorunda değilim."

"Hala ikinizin arasında ne olduğunu anlamaya çalışıyorum." O öne doğru eğildi. "O Noel'de, o aşçılık okulundan eve geldiğinde bir şeyler olduğunu biliyorum."

"Sana söylemiştim. O bir kaltak. Yalancılarla arkadaş olmak istemiyorum. İkiz kardeşin pisliğin teki. Sen öyle olmadığın için mutluyum."

Beni uzun bir süre inceler, sonra iç çeker. "Keşke çocukluğumuzdaki gibi olabilsek."

"Oh, bu bir daha asla olmayacak," diyorum. "Buna güvenme."

Birkaç dakika sessizce içki içip, grubu izliyoruz.

George Strait'in bir şarkısını oldukça iyi coverlıyorlar. Gözlerim odayı tarar ve sonra donakalıyorum.

Holiday arka köşedeki bir masada oturuyor. Ve yalnız değil.

Theo Williams karşısına oturmuş, ona yaklaşmış, onu güldüren bir şey söylüyor. Theo Williams lisede yıldız bir futbol oyuncusu ve sınıf başkanıydı. Holiday dahil tüm kızların istediği erkekti. Onun hakkında konuştuğunu hatırlıyorum, biz henüz gençken. Onu baloya davet ettiğinde ne kadar heyecanlandığını.

O benim yerime onunla gitti.

Ve şimdi, on beş yıl sonra, yine buradalar.

Dekolteli siyah bir elbise giyiyor. Açık kahverengi saçları omuzlarına yumuşak dalgalar halinde dökülüyor. Boynunda, her hareketinde ışığı yakalayan altın bir kolye var. Şık ve pahalı görünüyor, sanki küçük bir kasabanın barına ait değilmiş gibi.

Paris gibi görünüyor. Beni değil, onu seçtiği hayat gibi. Ve bu bana bir şeyleri kırma isteği uyandırıyor.

"Bu..." Sammy başlıyor.

"Şeytandan bahsetmişken," diye mırıldanıyorum, bunu görmezden gelmeye çalışarak.

"Vay canına. Hala görüşüyorlarmış, bilmiyordum," diyor fısıltı gibi bir sesle. "Siktir et o adamı."

"Muhtemelen öyle yapacak."

Sammy bana bir bakış attı ama yorum yapmadı. İkimiz de Holiday'in uzun süre bekar kalmadığını biliyoruz. Bir ilişkiden diğerine atlıyor, her zaman daha iyisini arıyor, sahip olduklarıyla asla yetinmiyor.

İçkime, gruba, köşedeki masaya ve onun gülüşüne odaklanmamaya çalışıyorum. Ama yapamıyorum.

Çünkü o evimde. Merryville'de. Benim takıldığım yerlerde yer kaplıyor.

"İki tekila," diyorum Mike'a.

O içkileri dolduruyor ve ben birini Sammy'ye uzatıyorum. "Erken kalkman gerekmiyor mu?" diye soruyor Sammy.

"Evet," diyorum, shot'ı dudaklarıma götürüyorum.

O anda Holiday'in gözleri nihayet barın diğer ucunda benimkilerle buluşur. Bakışlarımız kilitlenir. Müzik azalır. Gürültü azalır. Sadece o bana bakıyor, ben de ona bakıyorum.

Yüzündeki o güzel gülümseme kaybolur ve tüm vücudu gerilir. İyi.

Umarım bütün gecesini mahvederim.

Göz teması kurmaya devam ederek, onun burada olması hakkında ne hissettiğimi tam olarak anlamasını sağlayarak, çekimi yaparım.

O hoş karşılanmıyor ve istenmiyor. Ortadan kalkmasını istediğim bir sorun. "İyi misin dostum?" diye sorar Sammy.

"Harika."

Değilim. Birkaç bira ve bir shot içtim ve Holiday'in mikroskopumun altında kıvranışını izliyorum.

Barın yanımda bir sarışın belirir ve Mike'ı çağırır. Yirmili yaşların ortasında, güzel bir kızdır ve buradan olmadığı için buraya ait olmayan giysiler giymektedir. Takvim Kasım ayına girer girmez, turistler Merryville'e gelir. Bu, dünyanın başka hiçbir yerinde yaşayamayacağınız büyülmüş bir tatil deneyimidir.

Bana bakıp gülümsüyor. "Sen ağaç çiftliğindeki adam değil misin?"

"Evet, benim," diyorum.

"Seni hatırlıyorum." Bir içki sipariş etti ve bana dönerek, "Ben Becca," dedi.

"Lucas Jolly." Elini sıkarım, ama gözlerim yine Holiday'ın masasına kayar.

"Jolly? Ailenizin çiftliği mi?" diye sorar Becca, bana yaklaşıyor. Holiday şimdi bana odaklanmış durumda, öyle değilmiş gibi davranmaya çalışıyor ama ben gerçeği biliyorum.

Becca'ya tüm dikkatimi veriyorum. "Merryville'e ne getirdi seni?"

"Kız kardeşim Instagram'da Emma Manchester'ı, yani şimdi Jolly'yi takip ediyordu. Çiftlik onun yapılacaklar listesindeydi." İçkisini bir yudum alır. "Sanırım ben de listeme bir şey ekledim."

"Mm," diyorum, gülümsemeyi zor tutarak.

Holiday'ın barın diğer ucundan bana attığı bakışların sıcaklığını neredeyse hissedebiliyorum.

"Peki, cuma geceleri hep burada mı takılıyorsun?" diye sorar Becca sorar, saçlarıyla oynayarak.

"Bazen." Ona gülümsüyorum.

Sammy yanımda boğazını temizler. Onu görmezden gelirim.

Becca içkisini bitirir ve çiftlerin müziğe eşlik ederek dans ettiği dans pistine doğru bakar. "Dans etmek ister misin?"

"İki adım dansı biliyor musun? Burası Teksas, tatlım."

"Hızlı öğrenirim." Becca, ayağa kalkıp elini tutup onu dans pistine çektiğimde kızarır.

Gözümün ucuyla Holiday'i görüyorum. İçkisini o kadar sıkı tutuyor ki parmak eklemleri beyazlaşmış. Artık Theo'yu dinliyormuş gibi bile yapmıyor.

Müzik grubu yavaş bir parça çalıyor. Elimi Becca'nın beline koyuyorum ve o bana yaklaşıyor, kollarını boynuma doluyor. Ama ben ona bakmıyorum.

Holiday'e doğrudan bakıyorum. Dans pistinin karşısından gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve gözlerinde öfke parıldadığını görüyorum. Tüm vücudunun kaskatı kesildiğini izliyorum.

Becca'yı kendime doğru çekiyorum, elim belinden aşağıya kayıyor.

"Gerçekten çok iyi dans ediyorsun," diyor Becca, nefesi boynumda sıcak.

"Teşekkürler," diyorum, onu zar zor duyuyorum.

Becca eğilip çiftlikten, ağaçlardan, her şeyin ne kadar romantik olduğundan bahsediyor. Her kelimesini dinliyormuş gibi başımı eğiyorum. Sanki söylediği her şey, şimdiye kadar duyduğum en büyüleyici şeymiş gibi.

Holiday'in çenesi o kadar sıkı kapanır ki, buradan bile görebiliyorum.

Holiday'e gülümserim ve Becca'nın kulağına eğilip fısıldarım.

"Eğleniyor musun?"

"Harika," diyor gülerek, parmaklarıyla saçlarımın arkasını okşuyor.

Holiday ise *çok kötü* vakit geçiriyor gibi görünüyor, bu da beni mutlu ediyor.

Bu *mükemmel*.

Buraya geri dönüp benim alanımı işgal etmeyi seçti. Şimdi de sanki ben rahatsız ediciymişim gibi her hareketimi izliyor.

Şarkı daha neşeli bir parçaya geçiyor. Becca benimle birlikte dans etmeye devam ediyor, açıkça eğleniyor, odanın diğer ucunda sessiz bir savaşın sürdüğünden habersiz.

Holiday'in yüzündeki her mikro ifadeyi görebiliyorum. Burun delikleri genişliyor ve yanağının içini ısıyor. Theo onunla konuşuyor, ama tek kelime bile duymadığını biliyorum.

Becca'yı döndürüyorum, geri çekiyorum ve eğiliyorum.

Holiday'in somurtkan yüzünü görmekten duyduğum mutluluk yasadışı olmalı.

İkinci şarkı bittikten sonra Becca'nın kulağına eğildim. "Hemen dönerim. Tuvalete gitmem lazım."

"Tabii!" Göğsüme dokunuyor. "Çabuk dön."

"Uzun sürmez."

Tuvaletlerin bulunduğu koridora doğru yöneliyorum, kasıtlı olarak Holiday'in masasının yanından geçiyorum. Ona bakmıyorum, varlığını kabul etmiyorum.

Ama onun izlediğini biliyorum. Her zaman izler. Kendini hiç tutamaz.

Koridor, ana bardan daha loş ve sessizdir. Duvarlar boyunca Noel ışıkları dizilmiş, her şeyi sıcak bir ışıkla aydınlatmaktadır. Banyo kapısını iterek açarım ve odadaki tuhaf enerjiyi hissederek derin bir nefes alırım.

Ne halt ediyorum ben?

Yansımama bakıyorum. Çenem gergin. Gözlerim sert. Kavga etmeye hazır gibi görünüyorum.

Belki de öyleyim.

Geri dönmek üzereyim ki, kapı arkamda açılır.

Holiday içeri dalar, kapıyı kilitler ve önümde durur. çıkışı engelliyor.

"Gerçekten çok olgunca," diye tersler.

Kendimi gülümserken yakalarım. "Yanlış tuvalet, *Peaches*." Bana öfkeyle bakar ve zaman durur.

"Bana öyle deme," dişlerini sıkarak söylüyor.

Ben dik , biliyorum biliyorum altında
derisinin altında "Sen sorun sorun mu var?"

"Gecemi mahvetmeye çalışıyorsun."

"Sen benim hakkımda, Holiday hakkında ya da ne yapmaya çalıştığım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bilmiyormuş gibi davranma." Kollarımı kavuşturuyorum.

"Oh, seni sandığından daha iyi tanıyorum," diyor ve yaklaşıyor.

"Bu ne demek oluyor?" Tezgaha yaslanarak sordum. "Kıskanıyor musun yoksa?"

"Kıskanç mı? Zavallı kıza uyarıda bulunmalıyım."

Bu beni güldürdü. "Kırmızı bayrak ben değilim. Sensin." "Siktir git," diye fısıldadı.

"Aslında, siktir *git*," diye karşılık verdim.

Kafasını sallar. "Bunu sen başlattın. Sürekli bana bakıyordun..."

"Burası küçük bir bar, Holiday. Kendini beğenmişlik yapma."

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Sen tam bir pisliksin."

"Acınası olmaktansa pislik olmayı tercih ederim. On yıldan fazla zaman geçti, ama sen hala eski aşklarını geri dönüştürüyorsun." Yüzüne gülerek, birkaç adım öne doğru ilerliyorum. O geri çekiliyor, kapıyı kapatıyor ve çıkmama izin vermiyor. "Sen hep böyleydin. Hep sahip olamadığın şeyleri istedin. Başka biriyle birlikteyken hep bana bakardın."

Nefesi hızlanır. "Seni istemiyorum."

"Hayır mı?" Burnumu onun burnuna sürttüm. "Başka biriyle çıktığını ve beni becermek istediğini hatırlıyorum. Ne değişti?"

"Kapa çeneni," diye
tıslar. "Zorla beni."

Elleri göğsüme uzanıyor, gömleğimi yumrukluyor, ama beni itmiyor. Tutunuyor. Ve gözlerinde bunu istediğini söyleyen bakışı görüyorum.

Eğiliyorum, ağzım onun ağzının üzerinde. O kadar yakınız ki, dudaklarımda nefesini hissedebiliyorum.

Gözleri kapanıyor. Ağız açılıyor.

Beni öpmeme izin verecek ve ben geri çekilmeden önce biraz daha yaklaşıyorum. Alaycı bir kahkaha ağzımdan çıkıyor.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, ardından öfkeyle.

"Senin zavallı olduğunun kanıtı," diyorum, hala sırtarak.
"Gerçekten seni öpeceğimi mi sandın?"

Öfke yüzünü kaplar. "Sen
bir..."

"Adi herif, değil mi? Daha iyi bir slogan bulsan iyi olur. Adi herif artık sıkıcı olmaya başladı." Bir adım geri çekiliyorum. "Çaresiz olmadığım için çok mutluyum."

"Ben çaresiz değilim..."

"Zavallı Theo. O hep ikinci sırada kalmıştır, değil mi?"

Ellerini beline koyar. "Çekil yolumdan."

"Oh, şimdi kaçmak istiyorsun. Tipik. Benim haklı olduğumu kanıtladığın için teşekkürler." Kapıya uzanırım. "Randevuna geri dön. Belki yeterince odaklanırsan, düşündüğün kişinin ben olmadığımı varsayabilirsin."

"Cehenneme git, Lucas."

"Oh, ben çoktan oradayım." Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, onu orada tek başına bırakarak.

Kalbim deli gibi atıyor, ama gülümsüyorum çünkü o bunu çok istiyordu. Bana onu öpmeme izin verirdi. Ve o da benim bunu bildiğimi biliyor.

Ona söylediğim her şey doğru.

Kibirli bir sırıtışla bara geri dönüyorum. Becca beni bekliyor, ama sabah erken saatte işim olduğu için gitmem gerektiğini söylüyorum.

Hayal kırıklığına uğrar ama bana numarasını verir. Asla aramayacağımı bilerek numarasını alırım.

Sammy'ye ayrılacağımı söyledikten sonra, hesabımızı öderim. Holiday, Theo'nun yanındaki yerine geri döner. Yüzü kızarmıştır. Bir kez daha gözlerine bakıp, yarısı dolu biramı ona doğru kaldırarak alaycı bir şekilde kadeh kaldırırım.

Holiday'in gözleri kısılr.

"Kahretsin, kızmış görünüyor," diyor Sammy gözlerini kocaman açarak. "Eminim öyledir," diyorum ona sırıtarak.

"Gitmeliyim."

Soğuk Kasım gecesine çıkıp Jake'e çok içtiğim için beni almaya gelmesini mesaj atıyorum. Onu beklemek için kamyonetime giderken Holiday'i düşünüyorum.

Hâlâ ne istediğini bilemeyen aynı kız. Hâlâ ilgiye muhtaç. Hâlâ asla bulamayacağı bir şeyi arıyor. Ve bunun için ondan *nefret ediyorum*.

Geri geldiği için ondan nefret ediyorum.

Ailemin çiftliğinde çalışmasından nefret ediyorum. Mavi gözlerinin hala benim için parıldamasından nefret ediyorum.

Gitmesini istiyorum ve gitmesi için ne gerekiyorsa yapacağım.

Siktir et Holiday Patterson'ı.

BÖLÜM 3

HOLIDAY

Saat üçte kalp atışlarım hızlanarak ve çarşaf larım bacak larıma dolanmış halde uyanıyorum. Cildim çok sıcak, nefesim çok hızlı ve rüya hala duman gibi bana yapışmış durumda.

Lucas. Üç gün önce, Moonshiners'ın tuvaletinde. Ama rüyada, o uzaklaşmadı. Yüzüme gülüp bana zavallı demedi. Bunun yerine, ağzı ağzıma çarptı. Elleri saç larımda, beni kendine çekiyordu ve boynuma fısıldadığı adımda nefret yoktu. Eskiden söylediği gibi geliyordu kulağıma — on sekiz yaşındayken, aptal olduğumuz ve tutamayacağım sözler verdiğim zamanlardaki gibi.

Yorganı üzerinden atıp banyoya doğru sendeleyerek giderim ve yüzüme soğuk su serperim. Aynada yanak larım kızarmış, göz bebek lerim büyümüş ve dudak larım, hiç gerçekleşmemiş bir öpücüğün hayaleti hâlâ hissediliyormuş gibi aralanmış.

"Toparla kendini," diye yansı mama neredeyse kükrüyorum. Bu üç gün önce olmuş olabilir, ama ne kadar yakın olduğumuzu düşünmeden edemiyorum. Kokusu ve sıcak nefesi cildimde nasıl hissettirdiğini. Bir saniye boyunca — korkunç ama mükemmel bir saniye boyunca — beni gerçekten öpeceğini sandım.

Ve ben de izin verirdim.

Ugh! Kafamı sallıyorum.

Onu bıraktırdım ve bu, onun söylediği her şeyden daha çok beni kızdırıyor.

Giysilerimi giyiyorum, üst üste kat kat giyiniyorum. Siyah tayt ve büyük beden şeker kamışı çizgili kazak giyiyorum, sonra saç larımı arkaya örüyorum

Üretimi üç katına çıkarmak istiyorsam saat dörtte fırında olmam gerekiyor. Anahtarlarımı alıp dondurucu şafak öncesi karanlığa çıktığımda ailem hala uyuyor.

Çiftliğe olan yol kısa, ama pencereyi aralık bırakıyorum, 40 derecelik hava beni uyandırır diye. Gökyüzü hala karanlık, yıldızlar kadife üzerine serpilmiş şeker kristalleri gibi parıldıyor. Jolly Christmas Tree Farm'a giden uzun çakıl yolu sardığımda farlarım karanlığı yarıyor.

Bu saatte bile burası çok güzel. Binlerce beyaz ışık ağaçlara asılmış, masallardan çıkmış gibi parıldıyor. Girişin yakınında dev bir şişme Noel Baba rüzgarda sallanıyor. Hediye dükkanı olarak kullanılan devasa bir ahşap kulübe olan ana bina, çelenk ve süslerle dekore edilmiş olarak merkezde duruyor.

Büyülü, hatta romantik görünüyor, bu da beni büyük bir Scrooge olmak istememe neden oluyor. Çünkü burası Lucas'ın dünyası. Ailesinin mirası. Ve ben sadece gidecek başka yeri olmadığı için geri dönen bir kızım. En azından o böyle düşünüyor.

Kurabiye dükkanının önüne park edip kapıyı açıyorum ve içeri girerken ışıkları yakıyorum. Mekan dünkü pişirme kokuyor ve bir an için kendimi bu kokuyu içime çekmeye bırakıyorum.

En azından bu konuda iyiyim. Kimse bunu inkar edemez.

Bir demlik kahve yapıyorum — sert olanından — ve defterimi çıkarıyorum. Emma ve ben, insanların tekrar gelmesi için her gün farklı kurabiyelerden oluşan bir menü planladık. Bugün kar adamları ve zencefilli ren geyiği kurabiyeleri var.

Kendimi işe veriyorum, hamuru karıştırıyor, açıyor ve şekiller kesiyorum. Tekrarlayan hareketler rahatlatıcı. Ölç, karıştır, pişir, soğut, süsle. Ellerim otomatik pilotta hareket ederken bunu tekrar tekrar yapıyorum.

Ama Lucas'ı ve cuma gecesi bana nasıl baktığını düşünmeden edemiyorum — sanki benden nefret ediyor ama bakmaktan kendini alamıyormuş gibi. O küçük banyoda vücudunun benimkine yapıştığı hissi aklımdan çıkmıyor. O kadar yaklaştı ki nefesini hissedebiliyordum.

Sonra yüzüme gülerek bana zavallı dedi ve sanki ben bir hiçmişim gibi uzaklaştı.

Kar adam kurabiyesinin üzerine krema sıkarken ellerim titriyor ve durup nefes almam, kendime bunun umurumda olmadığını hatırlatmam gerekiyor.

Lucas Jolly'nin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Hala hayatımı mahvetmek istiyormuş gibi bana bakması da umurumda değil.

Doğrusu, ben hiçbir şeyi mahvetmedim. Merryville'den ayrıldım. İnsanlar ayrılır. On sekiz yaşındaysan ve dünya Teksas'taki küçük bir kasabadan daha büyükse, olan budur.

Bethany saat yedide geldiğinde, bin tane kardan adam soğumaya bırakılmış ve fırında bir parti zencefilli ren geyiği daha pişiyordu.

Okula gitmeden önce çalışmak zorunda olan biri için fazla neşeli, sırt çantası ve bir kutu süslemeyle kapıdan içeri zıplıyor.

"Günaydın, Holiday Teyze!" Kırmızı ve yeşil önlüğünü bağladıktan sonra beni inceledi.

"İyi misin? Garip görünüyorsun."

"Garip mi? Anlamadım? Sadece işime odaklanmışım."

"Tabii." Kutudan çelenk ve süsleri çıkarır. "Burada Noel ruhunu yaymamız lazım. Biz bir ağaç çiftliğindeyiz!"

Ben itiraz etmeden önce, tezgahın üzerine çelenk dizip, aydınlatma armatürlerine süsler asmaya başlıyor. Sonra birkaç demet ökse otu çıkarıyor.

"Kesinlikle olmaz," diyorum

ona. "Hadi ama! Bu bir

gelenek." "Bethany..."

"Emma'ya mesajla izin aldım bile." "O yatak istirahati yapıyor! O kadını rahat bırak."

"Fırının Noel büyüüne ihtiyacı olduğunu söyledi." Bethany, giriş kapısına ökse otu asmak için bir sandalyeyi sürükledi. "Oh, seninle ilgili bir söylenti duydum."

Elimdeki krema torbası patlar ve her yere beyaz krema sıçrar.

"Ne?"

"Küçük kasaba, unuttun mu? İnsanlar cuma günü Moonshiners'da arabayı görmüşler. Kiminle oradaydın?" Sırıttırıyor. "Lucas da orada mıydı?"

"Ben hayır bu bu konuşmayı konuşmayı on on altı yaşındaki yeğenimle yaptığım konuşma."

"Öyle miydi?"

"Vitrini stoklamakla uğraş." "Zaten uğraşıyorum!" diye tersledi.

Saat yedi kırk beşte zil çalar. Lucas olabilir diye aptalca düşünerek gerginleşirim, ama sonra Sammy'nin sesini duyunca rahatlarım. İtfaiyeci üniforması, lacivert gömlek ve pantolon giymiş, belli ki vardiyasına başlamak üzere.

"Kahve ister misin?" diye sorar Bethany.

"Lütfen bana sert kahve olduğunu söyle," der ve mutfağın salıncak kapısından içeri girer.

Yüzündeki ifade, bunun sosyal bir ziyaret olmadığını gösteriyor. "Ne?" diye soruyorum, şimdiden savunmaya geçerek.

"Cuma günü Lucas'a ne dedin?"

"Biliyordum!" Bethany ön taraftan sesleniyor.

Kardeşıme sert bir bakış attım. "Neden bahsediyorsun?"

"Aptal numarası yapma. İkinizin konuştuğunu biliyorum. Ne oldu?" "Beni rahat bırakmasını söyledim."

"Holiday." Sesi ciddileşir. Bir dakika benden büyük olduğu için hayatımız boyunca bana karşı kullandığı ağabey sesi. "Ona ne dediğimi sana söyleyeyim. Bu durmalı. Sen döndüğünden beri berbat bir ruh hali içinde ve Moonshiners'a gittikten sonra daha da kötüleşti."

Midem bulanır. "Bu benim sorunum ya da hatam değil."

"Umursamıyormuş gibi davranamazsın," der.

"Hayır, gerçekten istemiyorum. Beni rahat bırakmasını istiyorum. Bu kadar basit."

Bethany tüm konuşmayı dinliyor.

Sammy kollarını kavuşturur, bu anda babamıza o kadar çok benziyor ki, bu durum sinir bozucu. "İkiniz de çocuk gibi davranıyorsunuz ve ben ortada kalıyorum. O benim en iyi arkadaşım, sen benim ikiz kardeşim ve artık seçim yapmak istemiyorum."

"Kimse senden bunu istemiyor."

"Öyle değil mi? Çünkü sen susmadan ondan bahsedemiyorum, o da sen bahsedilmeden çıldırıyor." Soğutma rafından bir kurabiye alır. "Sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum"

Eskisi gibi olmasını istiyorum. Hepimizin bu... her neyse, bu olmadan takılabildiğimiz gibi."

Pişirme torbasını bırakıp ona baktım.

Ne istediğinin farkında değil. Mezuniyetten sonraki yaz ne olduğunu bilmiyor. O Noel'de eve geldiğimde ne olduğunu bilmiyor.

"Bu asla olamaz, Sammy."

"Komik, ikinizin üzerinde anlaşılabildiğiniz tek konu bu," diyor.

Bethany kapıdan gözlerini kocaman açarak bakar ve ben sesimi alçaltırım. "Şeyler değişti. İnsanlar değişti."

"Ama sen hala sensin, o hala o..."

"Hayır." Bu kelime, istemediğim kadar sert çıkıyor. "Üçümüzün birlikte takıldığı, güldüğü ve arkadaş olduğu günler geride kaldı. Yıllar önce bitti ve üzgünüm ama bir daha geri gelmeyecek."

"Holiday..."

"Ciddiyim. Bunu düzeltemezsin. O bir pislik ve ben onun saçmalıklarına tahammül edemem. O iyi bir insan değil." Pipet torbasını tekrar elime alıp kurabiyelere odaklanıyorum çünkü onun yüzüne bakmaktan daha kolay. "Bizi ayrı tut. Böylesi daha iyi."

Sammy hayal kırıklığıyla başını salladı. "Peki. Ama şunu bilmelisin ki, bu tarafta olmak çok yorucu. Ve ağaç mevsimi daha yeni başladı."

Kapıya doğru yürür, sonra durur. "Bunu kontrol altında tuttuğunu sanıyorsun. Tutmuyorsun."

O gittikten sonra, sözlerini kafamdan atmaya çalışıyorum. Ama sözleri kafamda kalıyor, tıpkı Lucas'ın beni banyo kapısına dayadığı anı gibi. Tıpkı bu sabah uyandığım rüya gibi.

Sabahki yoğunluk hafta sonundan daha çılgın. Saat on birde, tüm ürünler tükenmiş durumda. Saat dokuzda kapıları açtığımda, çoktan bir sıra oluşmuştu.

Bethany okula gidiyor ve ben öğleden sonrayı yarın için hazırlık yaparak geçiriyorum. Hamur yoğuruyorum, şekiller kesiyorum, işleri önceden hallediyorum. Sırtım ağrıyor, ayaklarım zonkluyor ama devam ediyorum. Benim işim bu. Benim iyi olduğum şey bu.

Güneş battığında, iki gün yetecek kadar hazırlık yapmış oluyorum. Sonunda dükkanı kapatıp arabama doğru yola çıktığımda, gözlerim yorgunluktan yanıyor.

arabama doğru yola çıktığımda gözlerim yorgunluktan yanıyor.

Otopark neredeyse boştu, sadece fırının önünde benim arabam ve hediyelik eşya dükkanının yanındaki ekipman kulübesinin yanında Lucas'ın kamyoneti vardı. Muhtemelen envanter veya bakım işleriyle uğraşıyordu. O ve kardeşleri, böyle bir yerin sorunsuz çalışmasını sağlayan bitmek bilmeyen işleri hallediyorlar. İşlerinde çok iyiler.

Geç saatlere kadar çalıştığı zamanlarda bana nasıl mesaj attığını düşünmemeye çalışıyorum. Ahıra gizlice kaçıp...

Hayır. O çok uzun zaman önceydi.

Arabama biniyorum ve çalıştırma düğmesine basıyorum, ama hiçbir şey olmuyor.

"Hayır, hayır, hayır." Tekrar deniyorum.

Alnımı direksiyona dayıyorum, bununla uğraşacak kadar yorgunum.

Ailemi arayabilirim, ama muhtemelen çoktan yatmışlardır. Sammy de. Tanıdığım herkes yatmaya hazırlanıyor, çünkü normal insanlar on sekiz saat çalışmazlar.

Lucas'ın kamyonetine bakıyorum ve ondan yardım istemektense iki mil yürüyerek eve gitmeyi tercih ettiğimi fark ediyorum.

Şu anda hava karardı, sıcaklık hızla düşüyor ve bu hava için uygun olmayan ayakkabılar giyiyorum, ama yine de otoparkı geçmeye çalışıyorum. Her zaman başardığım gibi, bu sefer de başaracağım.

Onun kamyonetinin çalışmaya başladığını duymadan önce zar zor çakıllı yola ulaşıyorum. Farlar yanıyor ve o hızını kesmeden yanımdan geçip gidiyor. Bana bakmıyor bile.

İyi. Zaten onun yardımına ihtiyacım yok.

Soğuk havada nefesim buğulanırken yürümeye devam ediyorum. Büyükannesinin evinin arkasında, gençken yüzlerce kez geçtiğim bir patika var. At binmek ya da sadece birlikte olmak için gizlice kaçtığımız zamanlar. Bana değer veriyormuş gibi davrandığı zamanlar.

Telefonumun fenerini açıp yürümeye devam ediyorum, ayaklarımın ağrımamasını, süveterimin içinden sızan soğuğu görmezden gelerek.

Beş dakika sonra, önümde farlar belirir.

Kamyoneti yavaşlar ve yolcu tarafındaki camı indirir.

"Ne yapıyorsun?" Sesi düz ve sinirli. "Eve yürüyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum. On sekiz saat çalıştıktan sonra biraz egzersiz yapayım dedim. Çok güzel bir gece." Bacaklarım ağrıyor olsa da yürümeye devam ediyorum, adımlarımı hızlandırıyorum.

O iç çekiyor. "Bin."

"Hayır."

"Tatil..."

"Hayatta olmaz." Onun penceresinin önünde durup, açık boşluktan ona öfkeyle bakıyorum. "Sana borçlu kalmamın imkanı yok."

Beni her zaman sinirlendiren o sahte, acı gülümsemeyi yüzüne takınır. "Hava karanlık, sen yorgunsun ve yedi saat sonra buraya dönmen gerekiyor. Arabaya bin."

"Olmaz."

"İnatçılık ediyorsun."

"Sen de pisliğin tekisin. Yeni bir şey değil."

"Sana on saniye vereceğim, sonra seni burada bırakacağım."

Saymaya başlar. "On."

"Çok tahmin edilebilirsin," diye bağırırım.

"Dokuz. Tek istediğin beni kızdırmak."

"Sekiz," diye bağırırım, o saymaya başlamadan önce. "Senin tek istediğin ise kaba davranmak."

Kamyoneti park eder ve bana bakar. "Bin. Son ihtiyacın olan şey hastalanmak. Senin yerini kim alacak? Sen varsın. Emma'nın en son ihtiyacı olan şey bu."

Rüzgâr daha da sert esiyor, saçlarım yüzüme düşüyor. Titriyorum.

"Peki. Ama bunu istediğim için değil, Emma için yaptığımı bil."

Ben kapıyı açıp içeri girerken o gözlerini devirdi. Onun kokusu burnuma çarptı. Çam ve talaş kokusu ve her zaman kullandığı kolonya kokusu, karanlıkta birbirimize sarıldığımızda başımı döndüren koku.

Konuşmuyor. Sessizce otoparka geri dönüyor.

Kamyonetin kabini çok küçük geliyor ve hava beni boğuyor. Çok yoğun. Pencereden dışarı bakıyorum, her nefesini, direksiyondaki her hareketini aşırı derecede farkındayım.

, direksiyondaki her hareketini farkındayım.

Ona bu kadar yakın olmak, eskiden nasıl hissettiğimi hatırlamak tam bir işkence.

Arabamın yanına yanaşır ve tek kelime etmeden dışarı çıkar, arka koltuktan atlama kablolarını alır. Ön camdan, her iki kaputu da açarken, verimli ve alışık hareketlerini izlerim. Aküsü bitmiş insanlara yardım etmiş, bozuk ekipmanları tamir etmiş ve bu çiftliğin işleyişini sağlamıştır.

Avuçlarını açıyor ve ben de pencereden anahtarımı ona uzatıyorum. Kapı açıkken sürücü koltuğuna oturuyor ve çalıştırma düğmesine basıyor. Motor zorlanıyor, sonra çalışıyor.

Kamyonetten inip ona doğru yürüdüm. "Teşekkürler."

Cevap vermez. Arabamdan inerken bana bakmaz bile. Kabloları çıkarır, kaputu gereğinden fazla güç kullanarak kapatır ve kamyonetine doğru yürür.

Teşekkür etmiyor. *Rica ederim* demiyor. Hiçbir şey demiyor.

Arabasına biner, kapıyı çarpar ve bana tek bir bakış bile atmadan uzaklaşır.

Soğukta durup, arka lambalarının garaj yolunda kayboluşunu izliyorum.

Nasıl bu hale geldik? Bir konuşmayı bile sürdüremeyen iki insan.

Beni yardıma muhtaç bırakacak kadar kalpsiz olmadığı için bana yardım etti. Ama bana en ufak bir nezaket gösterip cevap bile vermiyor.

Aşçılık okuluna gitmeden önce, eve güvenli bir şekilde vardığımdan emin olmak için beni eve kadar takip ederdi. Akü bağlantılarımı kontrol eder, sabah bir bakmamı söylerdi. Umursardı. Şimdi ise aynı yerde çalışan iki yabancı gibiyiz.

Aslında, yabancılardan da bir adım

gerideyiz. Onun nasıl bir adam

olduğunu bilmiyorum.

Bilmek de istemiyorum.

Arabama biniyorum, ısıtıcıyı açıyorum ve eve doğru yola çıkıyorum.

Yol boyunca, onun sessizliğini ve bunun onun söyleyebileceği herhangi bir sözden daha ağır geldiğini düşünüyorum.

Yarın, güneş doğmadan çiftliğe döneceğim ve o muhtemelen zincir testeresiyle ve somurtkan yüzüyle çoktan orada olacak. Noel'e kadar birbirimizden kaçma dansımızı sürdüreceğiz.

Bu sezonu ikimiz de nasıl atlatacağız?

Seçimle. Zorunlulukla. Ve onun yanında olmak, kalbimin on sekiz yaşındayken olduğu gibi hızla atmasına neden olmadığını, sonsuza kadar birlikte olabileceğimize inanacak kadar aptal olduğumu inkar ederek.

BÖLÜM 4

LUCAS

Fırın açılmadan bir saat önce dışarıda duruyorum ve çatlaklardan sızan şeker kokusunu alabiliyorum. Bu koku beni sinirlendiriyor.

Holiday ve ben bir zamanlar Merryville'in yıllık kurabiye pişirme yarışmasına birlikte katılmayı planlamıştık. Kupayı paylaşıp sırayla evimizde saklayacağımızı konuşurduk. O zamanlar onun sözlerinin hiçbir anlamı olmadığını öğrenmeden önce, birçok şeyi paylaşacağımıza inanıyordum.

Holiday, camın arkasından, sanki değerli elmasları tutuyormuş gibi kurabiyeleri vitrine yerleştiriyor. Kahverengi saçları dağınık bir topuz haline getirilmiş. Bu, bizim gençlik yıllarımızda yaptığı saç modeli. Ahırda yalnız kaldığımızda, uzanıp saçlarını çözerdim.

Bu anıyı ait olduğu yere, derinlere gömüyorum.

Soğuk sabah havasında hafif bir tarçın kokusu yayılıyor, karşıdaki önceden kesilmiş çam ağaçlarından gelen taze kesim kokusuyla karışıyor. Don, pencerelere yapışmış ve sabah güneşinde parıldıyor. Bütün manzara lanet bir Noel kartı gibi görünüyor.

Bir şeye, muhtemelen kendine gülümsüyor ve ailemin çiftliğine bu şekilde gelebileceğini düşünmesinden nefret ediyorum. Ona benden uzak durmasını söyledim. Yaptıklarını asla unutmasına izin vermeyeceğim.

Saat tam dokuzda, tabelayı "Açık" konumuna çevirip kapının kilidini açıyor. Dükkânın içinden "Silver Bells" çalıyor. Neşeli ve parlak bir melodi, benim hissettiklerimin tam tersi.

Sırada yirmi beş kişi olduğunu ve benim ilk sırada olduğumu görünce gülümsemesi kaybolur.

O benim günümü mahvettiği kadar, ben de onun gününü mahvetmeyi seviyorum. "Ne istiyorsun Lucas?" diye soruyor dişlerini sıkarak.

"Canım tatlı bir şeyler çekiyor." Onu takip ederek içeri giriyorum ve vitrini yavaşça inceliyorum. Nane kabuklu brownie, şekerlemeli tereyağlı kurabiye ve Noel ağacı şeklinde şekerli kurabiye. Mutfakta, onun arkasında, daha fazla kurabiye soğumaya bırakılmış raflar görüyorum.

Bethany arkadan çıkıp önlüğünü bağıyor. "Lucas!" diyor, beni gördüğüne gerçekten sevindiği belli.

Teyzesinin berbat biri olması onun suçu olmadığı için ona nazikçe gülümsüyorum. Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Hepsini alacağım."

"Anlamadım?" Holiday'in sesi çatallanır.

"Her kurabiyeyi. Her brownie'yi. Hepsini. Arkada ne varsa onu da." Kartımı çıkarıp tezgaha vuruyorum. "Hesabı yap."

Yüzü üç saniye içinde şaşkınlıktan öfkeye dönüşür. "Ciddi olamazsın."

"Emma, biletler tükendiğinde gidebileceğini söyledi. Gitmeni istediğimde ciddiydim." Ona sadece onun için sakladığım sahte gülümsememi göstererek gülümsüyorum. "Kutulara koymaya başla, Peaches. Yoksa sana HoHo mu demeliyim?"

"Sakin bana bu isimlerden biriyle hitap etmeye kalkışma," diye neredeyse kükrer.

Sonuncusu, çocukken ona taktığım takma addı. Karanlıkta boynuna fısıldadığım takma addı. Onu güldüren takma addı.

"Oh, bu seni rahatsız ediyor. Harika, bundan sonra sana sadece bu isimle hitap edeceğim."

Noel müziği "Peace on Earth"e geçer ve ironiyi kaçırmam. Aramızda barış yok. Asla da olmayacak.

"Bu çok alçakça, hatta..."

"Bana hizmet etmeyi mi reddediyorsun?"

Çenesi o kadar sıkı ki, dişlerini gıcırdattığını duyabileceğimi sanıyorum. Vücudundaki kaslar gerginleşir.

Arkamdaki adam homurdanıyor. "Hadi, numarasını iste artık. Lanet olsun."

"Lucas, acele et," diye Janet Miller altı sıra geriden seslenir.

Onun arkasında, sıra kapının dışına kadar uzanıyor. Şikayetlerin başladığını duyabiliyorum.

Holiday kurabiyeleri kutulara tıktırıyor, kapaklar silah sesleri gibi kapanıyor. Hareketleri şiddetli, öfkeli. "Üzgünüm millet. Lucas Jolly bencilce her şeyi satın almaya karar verdi."

"Her şeyi mi?" Janet'in yüzü düştü. "Ama kitap kulübüne senin brownielerinden iki düzine getireceğime söz verdim..."

"Onu suçla. Her şeyi o satın aldı." Holiday'in sesi şeker gibi tatlıdır ve gözleri bana ölümcül bakışlar atar. Arkamdaki kalabalık homurdanıp bana öfkeyle bakarken o sırtarak gülümser. Bana sanki kötü adammışım gibi bakıyorlar.

Ama kötü olan o. Her zaman öyleydi.

Söylenmeler daha da yükselir ve başka biri yarın çocuğunun doğum günü partisi için kurabiyeye ihtiyacı olduğunu söyler.

"Ama," diyorum, sesimi yükselterek kalabalığa dönerek, "Bugün çiftlikte oldukları için bunları bedavaya veriyorum. Bir saniye bekleyin, atıştırmalık büfesinin yanındaki piknik masalarına gidelim. Herkese yetecek kadar var. İstedığınız kadar alabilirsiniz. Ben ısmarlıyorum."

Holiday'e dönüyorum. "Kaç tane aldım?" Ağzı sıkı bir çizgi halinde. "İki bin beş yüz."

Bu beklediğimden fazla, ama kalabalık sevinç çığlıkları atmaya başlıyor.

Holiday'in yüzü kıpkırmızı olur ve ben bunu onun için çok seviyorum.

Ona duyabileceği kadar yüksek sesle konuşarak eğildim. "Git buradan." Mavi gözlerinde koyu lekeler görüyorum.

"Hayal kuruyorsun," diyor, gözlerini devirerek.

Yirmi dakika sonra, tüm kurabiyeler kutulara konur. Misafirler onları dışarı taşımaya yardım eder.

Holiday kasada durur, kollarını kavuşturmuş, sinirli. Onu uzun zamandır bu kadar kızgın görmemiştim.

"Çalışan indiriminizle birlikte, iki bin dört yüz otuz beş dolar ve altmış üç sent."

"Bu kadar mı? Vay canına. Sezon boyunca her gün bunu yapmak zorunda kalabilirim." Kartımı okuyucuya dokunduruyorum, fiyatı görünce bile gözümü kırpmıyorum.

Araba kullanmaya başladığımdan beri çalışıyorum, her kuruşumu biriktirdim. Para, bolca sahip olduğum tek şey.

"Fatura ister misiniz?" diye soruyor, sesi hiç de eğlenceli değil. "Evet, lütfen. Vergi indirimi çok hoşuma gider."

Kağıdı yazıcıdan koparıp bana atıyor. Kağıt havada süzülüyor ve yere düşmeden yakalıyorum.

Gülümsedim. "İyi günler."

"Defol." Sesi buz gibiydi.

"Sizinle iş yapmak bir zevkti."

Kurabiye kutularını alıp dışarı çıkıyorum. Kapı arkamda pencereleri sarsacak kadar sert bir şekilde kapanıyor.

Dışarıda, her şeyi atıştırmalık büfesinin yanındaki piknik masalarına yerleştiriyorum. Hediye dükkanının yanındaki dev şişme Noel Baba, sanki planımı onaylamışçasına rüzgarda sallanıyor.

Holiday, fırın penceresinin önünde kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyor.

Birkaç kişi fırına doğru yürür, "Tükendi" tabelasını görür ve hemen şikayet etmeye başlar.

Ana hediyelik eşya dükkanına girerim, süs eşyaları ve çelenkleri inceleyen müşterilerin arasından sıkışarak geçerim. Arka ofiste, kapının arkasından poster tahtasını ve üst çekmecedeki kalın kırmızı bir keçeli kalemi alırım.

Kimsenin kaçırmaması için büyük harflerle "Bedava Kurabiye" yazıyorum. Onu dışarıya çıkarıp piknik masasına yapıştırıyorum. Birkaç saniye içinde insanlar akın ediyor.

"Lucas, bu ne?" Jerry Bradley, çocukları kutulardan kurabiyeleri kaparken, hangisinin daha lezzetli olduğunu karşılaştırırken soruyor.

"Bugün biraz Noel ruhu yayayım dedim," diyorum, Holiday'in nane şekerlemeli brownie'lerinden birini ısırarak.

İnanılmaz. Çikolatalı ve tatlı, mükemmel bir dokuya sahip. Dilinizde eriyen türden bir brownie. O her zaman inanılmaz bir pasta ustası olmuştur. Ama ben sanki ren geyiği boku gibi tadı varmış gibi yüzümü buruşturup geri kalanını çöpe atıyorum.

Onun izlediğini biliyorum ve bu görüntü haftalarca kafasından çıkmayacak.

Bugün zafer gibi hissediyorum. O öfkesiyle kaynarken, ben kahraman oluyorum ve bedava kurabiye dağıtıyorum. Kalabalığın arasından geçip kutuları dağıtırken, konuşmalardan bazı parçalar duyuyorum.

"Bunları kim yaptı?"

"Holiday Patterson. Paris'ten döndü!"

"Bunlar inanılmaz. Nereden daha fazla alabilirim?"

"Şuradaki kurabiye dükkanından. Menü her gün değişiyor!" "Holiday dünyaca ünlü bir pasta şefi."

"Yarın tekrar geleceğiz. Erken. Saat yedide sıraya girelim."

Çenem sıkışıyor. Öğleye kadar, tek bir kırıntı bile kalmıyor. Yorgan dikme grubundaki bayanlar yanımdan geçip, Holiday'in pastalarını bu kadar tutkuyla tanıttığım için ne kadar tatlı bir adam olduğumu söylüyorlar.

Gülümsüyorum, ama bu ters tepiyor. Bunu ona yardım etmek için yapmadım. Onu kızdırmak için yaptım.

Telefonum titrer.

MATTEO

Instagram'da Holiday'in binlerce kurabiyesini dağıttığını gördüm! İkiniz bir şey mi var, çünkü yoksa...

LUCAS

O bir yalancı. Ama sana iyi şanslar. Bunu müşterilerimiz için yaptım. Onu umursamıyorum. siktir etmiyorum.

Başka bir mesaj geldi.

JAKE

Az önce birinin senin Holiday ile çıktığını söylediğini duydum.

LUCAS

HAYIR, ASLA!!!!!!

İnleyerek fırına bakıyorum.

Bugün ilk kez Holiday somurtmuyor. Pencerede bir levha tutuyor ve ben hızla okudum.

Ücretsiz reklam için teşekkürler, bebeğim! Yarın aynı saatte? ❤️

Merryville'in dedikoducu kızları tabelayı okur ve hemen gülümseyerek bana dönerler.

"Bebeğim? Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" diye sordu Edna Parker. Emekli olduktan sonra kız kardeşleriyle birlikte çiftlikte vakit geçiriyordu.

"Kesinlikle hayır," diye cevap veriyorum.

Holiday pencereden bana bir öpücük gönderir.

Bir an için, yine on yedi yaşıdayım. Kimse bakmıyorken, yemekhanenin karşısından bana öpücükler gönderiyor. Her şeyin basit olduğu zamanlar. Onun benim olabileceğini düşündüğüm zamanlar.

Sonra onun sadece beni kızdırmaya çalıştığını hatırlıyorum.

"Emin misin?" diye ısrar ediyor Edna. "Siz ikiniz eskiden çok yakındınız. Sen, o ve Sammy. Hep ikinizin evleneceğinizi düşünürdük."

"Değiştik," diyorum dişlerimi sıkarak. "İnsanlar değişir." "Yazık.

Birlikte çok iyidiniz."

Pişman olacağım bir şey söylemeden uzaklaşıyorum.

Çenem o kadar sıkı ki ağrıyor. Yan yana giden aracın arkasına fazladan bir testere ve benzin bidonu atıyorum, sonra kuzenlerimle buluşmak için arka tarlaya gidiyorum.

"Tüm o kurabiyelerin fotoğraflarını gördüm," diyor Dean geldiğimde. "Holiday'i desteklediğin için aferin sana. Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır, değiştirmedim. Hâlâ siktirip gidebilir."

"Evet, şimdi gözlerinde o ışıltı olmadan söyle," diye ekliyor Matteo sırıtarak.

Ona sert bir bakış attım. "Gidebilirim."

"Lütfen gitme," diyor Dean. "Burada boğuluyoruz."

En iyi yaptığım şeyi yapmaya başlıyorum: ağaç kesmek. Zincir testere gürültüyle çalışıyor, düşüncelerimi bastırıyor.

Ağaçları kestikten sonra, onları alçak römorka yüklüyorum. Omuzlarım yanana ve ellerim iş eldivenleri içinde bile acıyana kadar bir saatten fazla bu işi yapıyoruz.

Gün batımında, yorgunluktan bitkin düşünüyorum. Akşam turumu yapıyorum; herkesin ihtiyacı olan her şeye sahip olup olmadığını, ekipmanların yerleştirilip yerleştirilmediğini ve kapıların kilitli olup olmadığını kontrol ediyorum.

Sonra onun arabasının hala fırının önünde park halinde olduğunu fark ediyorum. Bir saniye bekleyip, bu sefer gerçekten çalışacağından ve onu yine kurtarmak zorunda kalmayacağımdan emin oluyorum.

Sanki onu çağırmışım gibi, Holiday kollarında istiflenmiş kutularla dışarı çıkar. Kutuları kalçasına dayayarak dengede tutar ve dirseğiyle kapıyı kapatır. Saçları topuzdan tamamen çözülmüş, yüzünün etrafına dağınık dalgalar halinde düşmüştür.

Neyse ki, kamyonetimin yanında durduğumu fark etmiyor.

Gözlerimi başka yere çevirmeliyim. Kamyonetime binip eve gitmeli ve onun beni rahatsız etmesine izin vermemeliyim.

Ama yapmıyorum.

Kutuyu neredeyse düşürürken, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. Bagaj ilk başta açılmıyor ve her şeyi yere bırakıp bagajla uğraşmak zorunda kalıyor.

Yorgun ve sinirli görünüyor.

İnsan gibi.

Sonunda bagajı yükler ve arkasına bakmadan arabasına biner.

Soğuk kemiklerime işliyor. Kamyonetime binip ısıtıcıyı açıyorum ve onun arka lambaları garaj yolunda kaybolana kadar orada oturuyorum.

Onun sezon boyunca kalacağına gerçekten inanamıyorum. Ya da onu kızdırmak için iki bin dört yüz dolarlık kurabiye harcadığıma.

Holiday bu oyunu

kaybedecek. Ben değil.

Bir daha asla.

Ama eve giderken, dilimde hala o fudge brownie'nin tadı var. Ve bunun şimdiye kadar yediğim en iyi pasta olması beni çok rahatsız ediyor.

BÖLÜM 5

TATİL

Duvardaki şeker kamışı saatine bakıyorum ve saatin sabah altı olduğunu görüyorum. İki saattir fırında çalışıyorum ve kurabiyelerin silah olarak kullanılabileceğini tartışıyorum. Özellikle de Lucas buraya gelip her şeyi satın alarak günümü yine mahvetmeye çalışırsa.

Ayaklarım ağrıyor, sırtım acıyor ve bugünün menüsünü hazırlamanın henüz yarısındayım. Emma'ya doğum izindeyken pastaneyi benim yöneteceğimi söylediğimde, bunun yedi buçuk hafta boyunca hiç izin almadan çalışmak anlamına geldiğini biliyordum.

Meşgul olmak benim ihtiyacım olan şey, bunun için geri döndüm. Bu iş, zihnimi Paris'ten, başarısız nişanımdan ve hayatımın içine düştüğü felaketten uzak tutuyor.

Dün gece, Lucas Jolly'yi öldürmek istediğimi düşünmekten uyuyamadım. Noel şarkılarını son ses açıp, sanki yardım çağrısı yapar gibi eşlik ediyorum. Annem şarkı söylemenin ruhu dinlendirdiğini söylerdi.

Bugün, Lucas'ın iki kuzeni Bella ve Wendy bana yardım ediyor. İkisi de yirmili yaşların ortalarında ve gerektiğinde çiftlikte çalışıyorlar. Bella yakında kasabada kendi kahve dükkanını ve kitapçısını açacak, ancak bu sezon Emma'ya yardım etmek için fazladan zamanı var. Gençken ekstra para kazanmak için Jolly kuzenlerine bakıcılık yapardım. Vitrin dolduğunda ellerimi önlüğümle siliyorum. Bugün, Merryville'deki Büyük Kurabiye Katliamı'nın ikinci raunduna hazırım.

Soğutma rafından bir nane şekerlemesi alıp ısıyorum. Dilimi yakıyor ve çocukken ağzımı sabunla yıkatacak türden küfürler mırıldanıyorum.

Kurabiyeler mükemmel ve çok çabuk tükeneceklerini biliyorum.

Umarım Lucas tüm stoğumu satın alıp, tasarımcı kot pantolon giymiş seksi bir Noel Baba gibi kurabiye dağıtması kadar hızlı satılmazlar.

İnliyorum. Bütün kasaba bu konuyu konuşup duruyor. Fotoğraflar topluluğun Facebook sayfasına yüklendi ve yorumların hepsi ne kadar sevimli olduğumuzla ilgiliydi. Bazıları onun bu hareketinin romantik olduğunu söyledi.

Değildi. Hesaplanmıştı ve acımasızdı. Ve bunun ters tepip bana bedava reklam yapması, beni kızdırmak için yaptığı gerçeğini değiştirmez. İşe yaradı.

Dünkü savaşı o kazanmış olabilir, ama bu sezon savaşı ben kazanacağım.

Uykusuzluktan gözlerim yanıyor. Saçlarım hala bu sabah dağınık bir şekilde topladığım haliyle ve aynaya bile bakmadım.

Öne doğru yürüyüp vitrine kurabiye ekliyorum. Tezgaha bakıp Lucas'ın sanki burası onunmuş gibi tezgaha yaslandığını hatırlıyorum. Her şeyi alacağını söylediğinde yüzündeki o kendini beğenmiş sırırtışı hatırlıyorum. Bana Peaches ve HoHo diye seslendiğini, bu lakapların beni sinirlendireceğini bildiğini hatırlıyorum.

Geçmişimizi hatırlatmasına gerek yok.

Lucas Jolly cehenneme gidebilir.

Yapılacaklar listesindeki bir sonraki işe odaklanmaya çalışarak, karıştırma kabını gereğinden fazla sert bir şekilde ovuyorum.

Lucas artık hayatımın bir parçası değil. Arkadaşım bile değil. Ve dün yaptığı numaradan sonra, bu sezonu atlatabilmemin tek yolunun ondan uzak durmak olduğuna her zamankinden daha fazla ikna oldum. Yoksa istediğini elde edip beni gerçekten kaçırabilir.

Kapının üzerindeki zil çalıyor. Saate bakıyorum. Bella ve Wendy'nin gelmesine daha yirmi dakika var.

"Geliyorum!" diye sesleniyorum.

"Sadece benim!" Emma'nın sesi, ama bu imkansız çünkü yatak istirahati var.

Ön tarafa koşarım, önlüğümden unlar uçuşur. Emma değil, Hudson'ın FaceTime için tuttuğu telefonundan gelen sesi.

"Beni doğrudan arayabilirdin," diyorum ona, Hudson'a gülümserken. O benden altı yaş büyük, Jolly kardeşlerin en büyüğü. Eskiden en huysuz olan oydu, ama artık bu unvanı Lucas'ın devraldığı açık.

"Zaten sohbet ediyorduk, o yüzden Hudson'ı buraya çağırmak daha kolaydı." Emma yaklaşık on iki yastığa yaslanmış durumda. "Orada olmak istiyorum."

"Sana bu sabah yaptığım şeyi göstereyim." Hudson bana telefonunu uzatıyor ve beni arkaya kadar takip ediyor. "Şu ana kadar yaptıklarım bunlar."

Kamerayı soğuyan kurabiyelerin bulunduğu raflar ve fırına hazır tepsiler üzerinde gezdiriyorum.

"Bu çok fazla," diye itiraz ediyor Emma.

"Yetkili benim," diye hatırlatıyorum ona.

"Öylesin, ve her birini satabilecek kapasitede olduğunu biliyorum," diyor. "Orada olmayı özlüyorum. Kurabiye pişirmenin kokusunu özlüyorum. Fırından yeni çıkmış kurabiyeleri yemeyi özlüyorum."

Bir kutu alıp içine hala sıcak olan kurabiyeleri koyuyorum. "Bunları Hudson'la eve göndereceğim."

"Hazır laf açılmışken..." Hudson boğazını temizler. "Emma da ağaçları incelemek istediğine karar vermeden önce bunu yapmalıyım."

"Duydum!" diyor Emma. "Ama peki. Holiday, harika iş çıkarıyorsun. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at."

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

O inler. "Biliyorum. Ama telefonla arayıp malzeme siparişi verebilirim."

Gülüyorum. "Teşekkürler. Şimdi dinlen. Yakında görüşürüz. Kurabiyelerin tadını çıkar."

Hudson, zil tekrar çalarken telefonunu ve kutuyu alır. "Günaydın!"

Bella, bu saatte fazla neşeli bir şekilde cıvılda. Üzerinde Jolly Christmas Tree Farm tişörtü vardır ve saçları yüksek at kuyruğu şeklinde toplanmış.

Ona mutfak kapısını açarım. "Bella!"

"Artık B diyelim."

"Sana öyle demem. Sen her zaman benim küçük Bella-boo'm olacaksın."

"Artık yirmi dört yaşımdayım. Yakında yirmi beş olacağım." Gözlerini devirir.

Hudson ayrılırken gülmesini zorlukla tutar. "Bella-boo.

Bundan sonra öyle
diyeceğim." Bella
inler.

Wendy içeri girer ve önlüğünü giyer. İkisi de diğer Jolly kadınları gibi koyu saçlı ve parlak yeşil gözlüdür. İkisi de önlüklerini çoktan bağlamıştır.

"Burası inanılmaz kokuyor," diyor Wendy.

Bethany haftada yirmi saatten fazla çalışmadığı için, geçen ay ikisine de fırıncılıkla ilgili temel bilgileri öğrettim. Küçük kız kardeşleri Bristol üniversiteye gitmek için taşındı, yoksa o da burada olurdu.

"Yardım ettiğin için teşekkürler," diyorum. "Çok minnettarım."

"Sabırsızlanıyorum," diyor Bella. "Kahve dükkanım ve kitapçım için keşif yapıyorum."

Gülümsüyorum. "Senin için özel tarifler icat edeceğim." Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Yeni şeyler yaratmayı seviyorum," dedim ve o anında heyecanlandı.

Wendy vitrine kurabiyeleri dizdiğinde, Bella bana gizlice bakmaya devam ediyor.

"Ne var?" diye
soruyorum sonunda.
"Hiçbir şey," diyor.
"Bella."

Wendy burnunu çeker. "Arabaya bindiğimizden beri Lucas hakkında sana soru sormak için can atıyor."

"Cidden!" Bella azarlıyor. "Sana çenenin kapalı tutmanı söylemiştim."

"Lucas ne olacak?" diye soruyorum, gözlerimi kısarak.

Bella yoğun bir dikkatle çikolatalı nane kurabiyelerini düzenliyor. "Dünkü kurabiye olayı. Herkes bunu konuşuyor."

"Tabii ki konuşuyorlar." Mutfaktan daha fazla tepsi alıp, gereğinden fazla sert bir şekilde masaya koyuyorum. "Burası Merryville. Buradaki insanların hikayeler uydurmaktan başka yapacak işleri yok."

"Sadece..." Bella, Wendy ile bakışır. "Lucas genellikle büyük jestler yapmaz. Bu onun tarzı değil."

Gülüyorum ama sesim acı çıkıyor. "İnan bana, bu büyük bir jest değildi. O sadece kindar bir pislikti. Beni incitmek için yaptı ve bunu romantik bulan herkes hayal görüyor."

"Ben de öyle dedim!" Wendy araya girer. "Ama bu biraz romantik." "Değil." Tezgahı gerekenden daha fazla güçle silerim. "Beni kızdırmak için 2400 dolar harcadı. Bu psikolojik savaş."

Fudge brownie'mi çiğneyip, sanki bir sorunu varmış gibi tükürdüğünü söylemeye gerek bile yok. Aptal!

"Patates, po-tah-to." Bella gülümser, beni ciddiye almadığı belli. "Lucas'ın bütün bir pastaneyi satın alması, senden nefret ettiğini iddia eden biri için oldukça dramatik. Bu çok para."

Silmeyi bırakıp ona baktım. "Benden nefret ediyor. Ve bu duygu karşılıklıdan da öte. O yüzden herkes bizi sanki yine çocukmuşuz gibi bir araya getirmeye çalışmayı bırakmalı. Biz çocuk değiliz."

"Ama senden nefret ediyor mu?" Bella ısrar etti. "Çünkü kuzenimin vücudunda nefret dolu bir kemik bile yok. O, tanıdığım en tatlı erkeklerden biri."

Sarkastik bir kahkaha dudaklarımdan dökülüyor. "Onu benim tanıdığım kadar iyi tanımadığın belli. Ben onun en kötü yanlarıyla uğraşıyorum. Ve o, benim gitmemi istediğini çok açık bir şekilde belli etti. Geldiğim anda gitmemi istedi."

"İnanmıyorum." Bella duraksıyor ve bir sonraki cümleyi söylemek için tereddüt ettiğini anlayabiliyorum. "Lucas, nişanınız açıklandığından beri kimseyle ciddi bir ilişki yaşamadı."

Elim tezgahın üzerinde donuyor. "Ne?"

"Doğru," diye onaylar Wendy. "Merryville'deki kadınların yarısı denedi. Onlarla birkaç hafta çıkıyor, sonra terk ediyor. Bayan Harold'ın kızı. İlkokuldaki öğretmen. Yeni veteriner geçen Noel ona kendini attı."

"Seninle ilgili haberler yayılınca, sanki bir şey arıyormuş gibi kadınları tek tek denedi, sonra sonunda vazgeçti," diye ekledi Bella. "Ailesi, onun artık ağaç çiftliğiyle evlendiğini şaka yapıyor. Bu onun kaçış yolu."

Beni burada görmekten nefret etmesinin gerçek nedeni bu.

Kendimi önümdeki işe odaklanmaya zorluyorum, ifademi nötr tutmaya çalışıyorum. "Bazı insanlar bekar kalmakla daha iyi olurlar."

Aklım karışık. Lucas neden kimseye bağlanamıyor?

Tabii...

Hayır. Bunu yapmayacağım. Bunun anlamını düşünmeyeceğim.

"Evet. Biliyorsun..." Bella tezgaha yaslanır. "Sanki bir şeyi bekliyormuş gibi. Ya da birini."

"O bir mucizeye ihtiyaç duyuyor," diyorum, istemediğim kadar sert bir şekilde. "Sadece ikinizin de bekar olduğunu söylüyorum..."

"Lucas ve ben asla bir şey olamayız. O benden gerçekten nefret ediyor. Bana zavallı dediği kısmı kaçırdın mı? Bana çaresiz olduğumu söylediği kısmı? Yaşadığım onca şeyden sonra. Bu beni bekleyen bir erkeğin davranışı değil. Lucas ve ben gençken bizi bir araya getirmek çok tatlıydı. Artık değil."

"Onu hiç sevdin mi?" diye sordu Wendy yumuşak bir sesle.

"Hayır," yalan söylüyorum, boğazım düğümleniyor. "Konuşma bitti. Artık onun hakkında konuşmayalım. Cidden. Bu beni kötü bir ruh haline sokuyor."

Depodan çay mumlarını alıp fırının etrafına yerleştiriyorum, ortamı neşelendirmek umuduyla. Sabah bulutlu, gri bulutlar alçakta asılı duruyor.

Bella bir şey söyleyecek gibi görünüyor, ama Wendy koluna dokunuyor. Bu konuşma, ben sakinliğimi kaybetmeden önce bitmesi gerektiği için görmezden geliyorum. Hepsi onun bana nasıl davrandığını ve konuştuğunu görselerdi, birlikte cehennemde dans ettiğimizi anlardı.

Kapının üzerindeki zil çınlar.

"Herkes yerlerine," diyorum, sesime neşe katmaya çalışarak.

"Hadi kurabiye satalım."

Sabah telaşı başlarken, Bella'nın sözleri akbabalar gibi kafamda dönüp duruyor.

Lucas, nişanınız açıklandığından beri kimseye ciddi bir ilişki yaşamadı.

Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Etmesi de mümkün değil.

Muhtemelen zaman ayırmaya değer birini bulamamıştır. Kadınlar konusunda her zaman çok seçici olmuştur. Ya da belki de gerçekten çiftliğine evlidir. Ya da belki, ki bu en olası olanı, pislik gibi davranıp herkesi kendinden uzaklaştırmakla meşgul olmuştur.

Öğle yemeği telaşından önce bir sükunet olduğunda Wendy, "İyi misin?" diye sorar.

"Evet," diyorum, kurabiyeleri yeniden düzenlerken. "Harikayım."

Ama değilim. Çünkü şimdi Bella'ya Lucas'ın aşk hayatı hakkında o tohumları ektiği için kızgınım. Lucas'a sadece var olduğu için kızgınım. Tabii ki, onun biriyle çıkıp çıkmadığını umursadığım için kendime de kızgınım.

Hiçbiri önemli değil.

Bana bakıp zavallı dediğinde hiçbiri önemli değil. Bunu tüm benliğiyle söyledi. Gözlerinde gördüm.

Aramızda olan her şey öldü, gömüldü ve çürüyor.

Ve öyle kalmalı.

Onunla sınırı aşmak arkadaşlığımızı mahvetti. Öyle olacağını biliyordum. Zamanda geriye gidebilseydim, her şeyi geri alırdım. Onu geri kazanmak için o yazın tüm anılarını silerdim. Hayatımdaki tüm pişmanlıkların onda olması neredeyse komik.

Satışlar bittiğinde, unun olmaması gereken yerlerde un bulaşmış oluyor. Ama kasa dolu ve önemli olan da bu.

"Bir daha asla kurabiye yemeyeceğim," diye sızlanıyor Wendy, pencerelerdeki parmak izlerini silerek.

"Geçen sefer dükkanda çalıştığımızda da öyle demiştin," diye hatırlatıyor Bella

"Bugün ciddiğim. Çok fazla şeker yediğim için karnım ağrıyor" diyor.

Süpürgeyi alıp süpürmeye başlıyorum, agresif hareketlerle kırıntıları kapıya doğru itiyorum. Pencereden, ağaçlık alandaki Noel ışıkları hayat buluyor.

Ve sonra onu görüyorum.

Lucas, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi omzunda kocaman bir köknar ağacı taşıyor, kırmızı ve siyah flanel gömleğinin altındaki kasları gergin. Kot pantolonu yıpranmış ve kirli iş botlarıyla çakılların üzerinde yürürken tozlanıyor.

Onu takip eden genç çifte gülümsüyor. Onlara her zaman hayran olduğum o rahat, çekici gülümsemesini gösteriyor. Küçük gamzesini gösteren gülümsemeyi.

Bunu fark ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Gözlerimin onun hareketlerini takip etmesinden nefret ediyorum. Beynimin hain bir kısmının

ne kadar yakışıklı olduğunu
kaydetmesinden nefret
ediyorum.

"Yakalandım."

Zıplıyorum, neredeyse süpürgeyi düşürüyorum. Bella mutfak
kapısında duruyor, kollarını kavuşturmuş, sırtlıyor.

"Ben..."

"Kesinlikle bakıyordun." O da pencereye gelir.

"Bakmıyordum," diye terslerim. "Sadece hediyelik eşya
dükkanına bakıyordum."

"Tabii. O yüzden dudaklarını ısıırıyordun, değil mi?"

"Dudaklarımı ısırmıyordum..." Kendimi durduruyorum. "Tartışmayacağım."

"Holiday." Sesi alçalır. "Onun çekici olduğunu kabul edebilirsin. Bu
suç değil. Lucas'ın yakışıklı olduğunu herkes bilir. Bütün arkadaşlarım
onunla birlikte olmaya çalıştı. Kuzenim hakkında bir insanın
söyleyebileceği tüm iğrenç şeyleri duydum."

Daha sert süpürürüm, fırçalar zemini sıyrır. "Çekiciliği önemsiz.
Kişiliği onu çok çirkin yapıyor."

"O da seni izliyor." Bir süre durur. "Onu yakaladım."

Kafamı kaldırıyorum. "Ne?"

"Sen bakmıyorken. Onu orada durup fırını izlerken gördüm." Omuz
silkiyor. "Dean dün dikkatini çekmek için üç kez adını seslendi."

Göğsümde bir şey kıvrılıyor, görmezden gelmem gereken bir şey.

"Muhtemelen sadece evi yakmamam için önlem alıyor," diyorum,
duygusuz bir şekilde. "Ya da beni kızdırmak için bir sonraki hamlesini
planlıyor."

"Ya da belki de bir şey var..."

"Ne söyleyeceksen, söyleme. Lucas cuma gecesi bana karşı
hislerini çok net bir şekilde belli etti. Dün de öyle. Ve geri
döndüğümünden beri her gün öyle. Yani, fırını izlemesi umurumda değil.
Kimseyle çıkmamış olması da umurumda değil. Hiçbiri önemli değil."

Wendy cevap vermeden, kafasını dışarı çıkarır. "Bitti!
Yarın aynı saatte?"

"Evet. Bugün için teşekkürler. Harikaydın."

"Bahşışlerden bir servet kazandık," diyor Bella gülümseyerek,
konuyu kapatmaya karar vererek. "İnsanlar bir aşk hikayesinin parçası
olduklarını düşündüklerinde cömert davranırlar."

Boş ver.

"Seni mahvedeceğim," diyorum. "Yapmaya çalıştığın bu küçük çöpçatanlık işi işe yaramayacak."

"Sen öyle diyorsan." Ceketini alır ve bana şeytani bir sırıtış atar. "Yarın görüşürüz, HoHo."

Çıkarken zil çalar ve ben yarı süpürülmüş zemin ve düşüncelerimle baş başa kalırım.

Dışarıda Lucas şimdi başka bir aileye yardım ediyor, küçük bir kızı omuzlarına kaldırarak iki metrelik ağacın tepesine dokunmasını sağlıyor. Kız sevinçle çığlık atıyor, o da gülüyor. Bu gerçek bir gülümseme ve soğuk havada süzülüyor.

O da seni izliyor.

Süpürgenin sapını daha sıkı tutuyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

Tabii ki fırını izliyor, böylece beni küçük düşürmek için bir sonraki numarasını planlayabilir. Ya da belki benim zorlanmamı ve kıvranmamı izlemek onu tahrik ediyor. Sebebi ne olursa olsun, romantik değil. Tatlı da değil. Hayatımı çekilmez hale getirmeye kararlı olan Lucas. Bunu da başaracak.

İkimiz de onun bunu yapabileceğini biliyoruz.

Kendimi zorlayarak başka yere bakıyorum ve yerleri temizlemeyi bitiriyorum.

Yedi buçuk hafta daha kuzenleri bizi eşleştirmeye çalışacak. Kasaba halkı hakkımızda dedikodu yapacak. O da beni sinirlendirmek için yeni yollar bulacak.

Ama Lucas'ın fark etmediği şey, benim artık onun çok iyi tanıdığı o çekingen genç kız olmadığım.

Artık daha güçlüyüm ve daha az şey kabul ediyorum.

Bununla başa çıkabilirim. Paris'te dağılmaktan kurtuldum. Nişanımın bitmesinden kurtuldum. Kendi kişisel cehennemimde yaşamaktan kurtuldum. Ve Lucas Jolly ve onun önemsiz oyunlarından da kurtulabilirim.

Bu sezon bittiğinde, Merryville'den temelli ayrılabilirim. Geriye bakmadan. Tereddüt etmeden. Kimsenin, özellikle de Lucas'ın, bu kararımı sorgulamasına izin vermeden.

New York'taki farklı fırınlara başvurdum. Emma bana referans verecek ve onun bağlantıları sayesinde işim garantidir.

O tam olarak istediğini alacak.

Ve ben de bu sezonu atlatırken onunla yaşadığım her anıyı unutmak için elimden geleni yapacağım.

Bu kadar basit.

Ceketimi ve çantamı alıp fırını kilitliyorum ve ağaçlık alana bakmadan arabama doğru yürüyorum. Orada olup olmadığını kontrol etmiyorum, onu fark ettiğimi bilmesinin ona tatmin olmasını istemiyorum. Muhtemelen şu anda bana odaklanmışır.

Sinirlenerek başımı sallıyorum.

Yarın iki kat fazla kurabiye pişireceğim. Müşterilere gülümseyeceğim. Lucas ve benimle ilgili tüm yorumları görmezden geleceğim. Bütün kasabaya ve ona, umursamadığımı kanıtlayacağım çünkü umursamıyorum.

Gerçekten, gerçekten istemiyorum. Ve umarım, kendime bunu söyleyip durursam, sonunda kendimi de ikna edebilirim.

BÖLÜM 6

LUCAS

Saat dört buçuktan beri ayaktaım, bu yeni bir şey değil. Yeni olan şey, bütün sabahı fırın ve içindeki inatçı kadının var olmadığını kendime inandırmaya çalışarak geçirmek.

Ama bu lanet olasıca işe yaramıyor.

Bir başka Fraser köknarını traktörün kasasına kaldırıyorum, soğuk Kasım havasında çam kokusu keskin bir şekilde yayılıyor. Nefesim bulutlar halinde dışarı çıkıyor ve deri eldiven giymeme rağmen ellerim uyuşmuş durumda. Fiziksel yanma hissi iyi geliyor, onu düşünmekten çok daha iyi.

Her gün kendimi paramparça ediyordum.

Saat sekize kadar çiftlik ailelerle dolup taşıyor. Çocuklar kabarık montlarıyla koşuşturuyor, ağaç sıraları arasında yarışıyor, ebeveynleri ise atıştırmalık kulübemizden sıcak çikolata içiyor. Bir grup genç, girişin yanındaki dev fındıkkıran heykelinin önünde Instagram fotoğrafları için poz veriyor. Ağaçların arasına gizlenmiş hoparlörlerden Noel müziği çalıyor. Şu anda çalan şarkı "Rockin' Around the Christmas Tree" ve birçok kişi eşlik ediyor.

Jolly Christmas Tree Farm'da olmak artık sadece ağaçlarla ilgili değil. Bu tam bir deneyim. Fotoğraf çekimleri, hafta sonları yemek kamyonları, ren geyikleri olan bir hayvanat bahçesi. Bu yıl, Emma'nın fırını en değerli varlığımız.

Çiftlik benim kaçış noktamdı. Şimdi ise benim kişisel cehennemim haline geldi.

"O ağacı yüklemeyi mi planlıyorsun yoksa onu boğmayı mı?" diye soruyor Dean, elinde bir klipsli tahta ile yaklaşarak.

Eldivenlerimde iz bırakacak kadar sert bir şekilde gövdeyi sıktığımı fark ettim. "Tabii ki yükleyeceğim."

"Beni kandırabilirdin." Listesinden bir şeyi işaretler. "Çok ikna edicisin."

Fırına doğru bakıyor — pencereleri gri sabahın karanlığında sıcak bir ışıkla parlıyor, camları çelenklerle süslenmiş ve saat daha sabah on olmasına rağmen kapıda "Tükendi" yazan bir tabela asılı. "Vay canına, Holiday yine tükendi."

Çenem gerildi. "Onun için sevindim."

"Emma'nın sezon için öngördüğü geliri şimdiden ikiye katladı."

"Harika."

Dean beni uzun bir süre inceler. "Holiday Patterson'dan nefret ettiğini söyleyen biri için, ona çok fazla ilgi gösteriyorsun."

"Öyle mi? Emma'ya göz kulak olacağıma söz verdiğim için."

"Tabii. Ve sözlerini tutmayı ne kadar sevdiğini biliyoruz."

Nefes veriyorum.

"Dün Holiday, Appleton hanımın arabasına kurabiyeleri yüklemek için dışarı çıktığında, neredeyse bir golf arabasına çarpacaktın."

"Kendi işine bak," diyorum ona. "Yapacak gerçek bir işin yok mu?"

"Var. Ama senin mutsuz halini izlemek çok daha eğlenceli." Omzuma vurur. "Ne olursa olsun? O çok seksi ve ben onunla yatardım."

Çenemi sıkırım ve o kahkahaya boğulur. Beni görür ama hiçbir şey söylemez, sadece uzaklaşır.

Sabahın geri kalanı yavaşça geçer. Kendimi işe veririm — ağaçları taşır, ağ makinesini çalıştırır, bir ailenin minibüse üç metrelik bir ağacı bağlamasına yardım ederim, çocuklar ise ağacın tepesine yıldızı kimin koyacağı konusunda tartışır.

Bugün düşünmek için çok fazla zamanım oldu ve bu her zaman fırında somurtmamla sonuçlanıyor.

O pencerelerden onu Bella ve Wendy ile gülüşürken çok kez gördüm. Bugün kırmızı önlük giymiş ve saçlarını sevdiğim dağınık şekilde başının üstüne toplamış.

Arkamı döndüğümde neredeyse bir müşteriye çarpıyordum.

"Lucas Jolly!" Bayan Blankenship, hediyelik eşya dükkanından aldığı alışveriş poşetleriyle kolları dolu, bana gülümseyerek bakıyor. "Harika haberi duydum!"

Midemde soğuk bir his oluşur. "Neymiş o?"

"Sen ve Holiday hakkında. Yorgancılık kulübüm, ikinizin bir gün birlikte olacağınızı hep bildiğimizi söylüyordu."

"Biz..."

"Mütevazı olma. Onu desteklemek için o kadar kurabiye satın alman, yıllardır duyduğum en romantik şey." Koluma hafifçe vurur. "Torunum aylardır sana çıkma teklif ediyor, ama ben ona senin Holiday ile birlikte olduğunu söyledim."

"Bayan Blankenship, biz çıkmıyoruz..."

"Bundan utanmana gerek yok. Bütün kasaba senin için tezahürat yapıyor." Ben onu düzeltmeden göz kırparak uzaklaşır.

Bütün kasaba. Bu biraz abartılı geliyor.

Telefonum titrer, onu çıkarırım ve Sammy'den bir bildirim görürüm.

Ne kadar da uygun.

SAMMY

Neden sen ve kardeşim kasabanın gündemindesiniz?

LUCAS

Hiçbir fikrim yok.

SAMMY

Neden 2.400 dolarlık kurabiye aldın? Fikrini mi değiştirdin?

LUCAS

Hayır. Onu kızdırmak için yaptım.

SAMMY

Kötü karmandan keyif al.

Telefonumu odun öğütücüsüne atmak istiyorum.

Öğleden sonrasının geri kalanında, en az yirmi kişiden Lucas ve Holiday'in sonunda bir araya geldiği hikayesinin çeşitli versiyonlarını dinledim. Hediye dükkanındaki kasiyer bana anlamlı bir gülümseme attı. Müşteriler beni tebrik etti. Bir adam, onun kurabiyelerine bağımlı olduğu için elimi sıktı.

Bella, beni ambalajlama istasyonunun köşesine sıkıştırır ve yüzündeki sırıtış, ormana kaçıp bir daha geri dönmek istememe neden olur. "Peki, ne zaman resmiyete döküyorsunuz?"

"Beni kızdırma."

"Aptalca şeyler yapma," diyor bana. "Sanki ondan hoşlanıyormuşsun gibi." "Siktir et," diye mırıldanıyorum, müşterilere gülümserken.

"Onun gitmesini istiyorum."

"Sana inanmıyorum." Kollarını kavuşturur ve şans eseri Hudson beni oradan uzaklaştırır. Bu konuda tek kelime etmez, ki bunu takdir ediyorum. Hudson sessizdir; sadece gerektiğinde konuşur. Ama bu garip bir sessizlik değildir.

Saat beşe gelindiğinde, yorgunluktan bitkinim. Hediye dükkanının yanında odun istiflemeyi bitirdikten sonra telefonum çalıyor.

Ekranda Mawmaw'ın adı yanıyor.

"Merhaba Mawmaw," diye cevap veriyorum.

"Lucas, tatlım, senden bir ricam var." Büyükanneimin sesi tatlı, neredeyse fazla tatlı. "İşten sonra uğrayabilir misin? İçeriye odun taşımam lazım. Bu gece yine soğuk hava geliyor ve sırtım ağrıyor."

Karanlıklaşan gökyüzüne bakıyorum. Sıcaklık çoktan düşmeye başlamış. "Buradaki işimi bitirip gelebilirim, istersen."

"Oh, bu harika olur. Bir saat kadar sürer mi? Akşam yemeği hazır olur."

Bedava akşam yemeği ve büyükanneime yardım etmek? Seçim kolay. Ayrıca, sadece ben ve Mawmaw'la geçireceğim bir akşam, dramasız ve mükemmel olacak gibi görünüyor.

"Orada olacağım."

"Seni seviyorum. Görüşürüz."

Son kırk beş dakika çok uzun sürüyor. Sonunda mesaim bittiğinde, fırın karanlık ve Holiday'in arabası çoktan gitmiş. Göğsümdeki hayal kırıklığını kabul etmeyi reddediyorum.

Hudson'ın evinin önünden geçiyorum. Noel ışıkları yanıyor, kırmızı ve beyaz renkte yanıp sönüyor. Kendi evimin önünden geçtiğimde, karanlık ve boş görünüyor. Sonra, o da çoktan süslenmiş olan Mawmaw'ın kulübesine varıyorum. Ön bahçesinde bir yemlik sahnesi var ve bebek İsa'nın önünden geçerken, onun hala benim eski Chucky bebeğim olduğunu görünce gülüyorum.

Onun ahşap kulübesi, çiftlik arazisinin kenarında on dönümlük bir arazi üzerinde yer alıyor. Çevresini saran bir veranda ve onun neredeyse sihirli sayılabilecek bahçecilik becerileri sayesinde yıl boyunca çiçek açan çiçeklikler var. Bacadan dumanlar yükseliyor ve her pencere sıcaklıkla parlıyor. Burası evim.

Deri eldivenlerimi alıp verandanın merdivenlerine çıkıyorum. Kapıyı çalınmadan önce kapı açılıyor.

"Girin, girin!" Mawmaw beni içeri davet ediyor.

İlk olarak koku burnuma çarptı. Çikolatalı kurabiye. Fırından yeni çıkmış.

En sevdiği önlüğü giymiş, ön tarafında altın iplikle "Jolly Good Times" yazıyor.

"Odun durumuna bir bakayım," diyorum ve ona sarılmak için eğiliyorum. Odun yığınına kontrol etmek için oturma odasına gidiyorum.

Odunlar mükemmel bir şekilde ve yakın zamanda istiflenmiş.

Mutfağa geri dönerken kaşlarım çatılır. "Mawmaw..." "Otur. Jake uğradı."

Kolumda tüylerimi diken diken eden o tanıdık sesi duyuyorum. On yedi yaşındayken Holiday ile buluşmak için gizlice evden çıkmaya çalıştığımda kullandığı sesin aynısı. Başımın belada olduğunu ama ne kadar kötü olacağını henüz bilmediğimi gösteren ses.

Onun 1,57 metrelik boyuyla söylediği her şeyi aynen yapıyorum.

Mawmaw önüme bir kase tavuk ve köfte koyar. Altın kenarlı şık porselen tabakları çıkarır. Kenarları dantelli kumaş peçetelerinden birini bana uzatır. Bu, kötü bir haber olduğunda veya bir şey istediğinde yaptığı yemektir.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum.

"Ye," diye emrediyor, kendi kasesi ile karşımda oturuyor.

Köfteler mükemmel. Yumuşak, lezzetli ve tam da çocukluğumdan hatırladığım gibi. Nostalji, midemde bir korku hissi uyandırırken, sıcak bir battaniye gibi beni sarıyor.

Mawmaw, hiçbir şeyi kaçırmayan parlak yeşil Jolly gözleriyle beni izliyor. Her zaman aptalca şeyler yaparken beni yakalayan aynı gözler.

"Çiftlik nasıl?" diye soruyor rahat bir şekilde. "Yoğun. Bu yıl rakamlar iyi."

"Kardeşlerin?"

"Hudson Emma'ya takıntılı. Jake Claire ile düğün planları yapıyor. Hiçbir şey değişmedi."

"Sen değiştin." Bir kaşık dolusu çorbayı üfler.

Ses tonunda bir şey var. O biliyor. Duymuş. "Nasıl?"

Bir lokma alır, yavaşça çiğner. "Son zamanlarda çok huysuzsun. Müşterilere karşı ters davranıyorsun. Her an patlayacak bir fırtına bulutu gibi dolaşıyorsun. Yorgan kulübünden biri buna 'büyük toplar sendromu' dedi."

Neredeyse köfteden boğuluyordum. Mawmaw'ın bana Heimlich manevrası yapabileceğinden emin değildim.

Bir lokma daha alır. "Bunun Holiday Patterson'ın geri dönmesiyle bir ilgisi yok, değil mi?"

Kaşığım ağızma giderken yarı yolda durur. "Mawmaw..."

"Bana *Mawmaw* deme sakın. O kıızı bebek bezinden beri tanıyorum. Hepinizi sayamayacağım kadar çok kez bakıcılık yaptım."

Bana gözlerini kısarak bakar.

"Aşçılık okuluna gittiğini biliyorum. Uzun zamandır ona kızgın olduğunu da biliyorum." Kaşığını masaya koyar.

"Kimseye tahammül etmek zorunda değilim," diyorum. "Asla." "İnsanlar değişir, Lucas. İkiniz de on sekiz yaşındaydınız."

Kimseye hikayenin tamamını anlatmadım. Sammy'ye bile. "O değişmedi. Hala on beş yıl önceki gibi bencil, güvensiz bir kız."

"Ne kadar da kaba davranıyorsun."

"Bu gerçek. Ne onun ne de senin için gerçeği saklamayacağım." Sakin kalmaya çalışıyorum. "Şimdi, lütfen bunu yapmayabilir miyiz?"

"Bu soruyu cevapladıktan sonra yapabiliriz." Ayağa kalkar, soğutma rafından kurabiyeleri çıkarır ve aramızdaki tabağa yerleştirir. Bunlar en sevdiğim kurabiyelerdir ve o bunu bilir. Bu da beni bundan sonra olacaklardan daha da korkutur.

"Merryville Noel kurabiyesi yarışması," diyor. "Bu yıl Jolly'nin bir katılımı yok."

"O zaman sen katılmalısın."

"Yapamam. Artritim nüksetti. Eskisi gibi hamur açamıyorum."

Bir kurabiye alıp ısıyorum. Hâlâ sıcak. "Jake ve Claire ne durumda?"

"Düğün hazırlıklarıyla çok meşguller." "Bella ve Wendy?"

"Lütfen, o kızların yemek yapamadığını biliyorsun." Mawmaw tekrar oturdu ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Seni kaydettim."

Kurabiye ağzımda talaş gibi parçalanıyor. "Anlamadım?"

"Kaydolundun."

Öfke içimi kaplar. "Mawmaw, benim vaktim yok. Jake düğünle meşgul, Hudson da Emma ile uğraşıyor. Her şey bana kalıyor, bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Dean ve Matteo boşluğu doldurmayı kabul ettiler. Ve bu yıl sadece ortaklar katılabilir."

Hayır.

"Beni kiminle kaydettirdin?" diye soruyorum, burun deliklerim genişliyor. "Şey, bak..."

"Mawmaw!"

"Holiday ile çalışacaksın," diyor ve gülümsüyor. Adı fiziksel bir darbe gibi geliyor.

Ona bakıyorum. "Yapmadın."

"Yaptım. Bu sabah iki yüz elli dolarlık giriş ücretini ödedim. İade edilmez."

"Noel fonundan mı?"

"Evet. Ve yine yapardım." Kendine bir kurabiye alıyor. "Jolly ailesi yirmi yıldır bu yarışmayı kazanıyor. Hudson ve Emma geçen yıl kazandı. Ailemiz bu unvanı korumalı."

"Yapamam."

"Holiday kazanabilir." Kurabiyeyi küçümseyerek eliyle salladı. "O eyaletin en iyi pastacısı. Sen bir Jolly's'in. Mükemmel bir kombinasyon."

"Kavga etmeden birbirimizle konuşamıyoruz bile." "O zaman bir yolunu bul." Doğrudan konuşuyor.

"Onunla çalışmam. Onunla aynı odada bulunamıyorum, yoksa..."

"Ne yapmak istemedi?" Gözleri anlamlı bir şekilde kısıldı.

Ayağa kalktım, sandalye yere sürtündü. "Bu manipülasyon."

"Ben *stratejik* terimini tercih ederim." O da ayağa kalkar ve birdenbire boyu üç metre gibi görünür. "Holiday ile ortaklık kuracaksın. Lezzetli kurabiyeler pişireceksin. Ve kazanacaksın."

"Hayır, kazanmayacağım."

"Evet,
kazanacaksın."

"Reddediyoru
m."

"Lucas James Jolly." Tam adı, kesinlikle başımın belada olduğu anlamına geliyor. "Seni pes eden biri olarak yetiştirmedim."

"Bu pes etmekle ilgili değil..."

Her geçen saniye daha da sinirleniyorum.

"Öyle değil mi?" Kollarını kavuşturdu. "Neredeyse yirmi yıldır o kızdan kaçyorsun. Aranızda olanlardan kaçmak pes etmek demektir. Artık bununla yüzleşme zamanı."

"Yüzleşecek bir şey yok."

"O zaman lanet olası bir kurabiye pişirmek kolay olmalı." Kapıya doğru yürür ve kapıyı açarak soğuk havanın içeri girmesine izin verir. "Yarışma 14 Aralık'ta. Şükran Günü'nden iki hafta sonra. Pratik yapman gerekecek. Hudson ve Emma geçen yıl kullandıkları için ailenin zencefilli kurabiye tarifini kullanamazsın. Yeni bir şey bulmalısın. Yenilikçi. Lezzetli. Rekabet çok şiddetli olacak. Hadi, git ve onları yen, kaplan."

"Mawmaw. Bunu yapmayacağım."

"Yapacaksın. Çünkü ben öyle diyorum." Gülümser. Tatlı ve ölümcül bir gülümseme. "Yapamazsın..."

"Yapabilirim ve yaptım. Şimdi eve git. Biraz dinlen. Berbat görünüyorsun."

Beni kapıdan dışarı itiyor resmen. Onun verandasında duruyorum, kurabiyeler ve köfteler midemde kurşun gibi duruyor.

"Ah, Lucas?" Kapıyı açıp içeri giriyor. Dönüp ona bakıyorum.

"Bu yıl ödül beş bin dolar. Holiday parayı alabilir. Sen de kupayı al. Herkes kazanır."

Ben itiraz etmeden kapıyı kapatıyor.

Şok olmuş ve kafayı bulmaya hazır bir halde kamyonetime doğru yürüyorum. Kamyonetime bindikten sonra, direksiyonu sıkıca kavrayarak oturuyorum.

Mawmaw'ın penceresinden, sanki az önce hayatımı mahvetmemiş gibi mutfakta dans ettiğini görebiliyorum.

Holiday ile yüksek bahisli bir pasta yarışmasında ortak olmak kulağa korkunç geliyor. Onun bunu kabul etmesi imkansız ve ben de buna tutunuyorum. Ona yaşattıklarımın sonra, hayır diyecektir.

Noel'i çalan Grinch gibi gülümsüyorum.

Onunla tek başına saatler geçirmek çok riskli. Dilimi tutamayacağım. Onun için her şeyi mahvederim çünkü onun istifa etmesini ve büyükannem dahil herkese gerçekte kim olduğunu göstermesini istiyorum.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj atmak istiyorum — onu uyarmak, tartışmak, bir şeyler yapmak için. Ama on beş yıldır onun numarasını engelliyorum.

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Hey, büyükannem bizi çiftler için düzenlenen pasta yapma yarışmasına kaydettirdi.

Bırak ve git buradan.

Her zaman kullandığı numarayı koruduğunu bilerek engellemeyi kaldırdım, sonra telefonumu ceketimin cebine attım.

Bu bir kabus ve nasıl uyanacağımı bilmiyorum.

Mawmaw'dan birkaç dakika uzaklıkta yaşıyorum, bu yüzden eve dönüş yolum kısa. Holiday'in bunu öğrendiğinde yüzünün alacağı hali düşünmemeye çalışıyorum. Onunla aynı mutfakta durmaya zorlanmam mümkün değil. Aklımı tamamen kaybetmeden bunu atlatmam imkansız.

Cevap hayır. Ama önce onu istifa ettireceğim, herkese hiçbir şeye bağlı kalamadığını göstereceğim.

BÖLÜM 7

HOLIDAY

Ertesi sabah her zamanki gibi başladı, ama bu sefer gerçekten biraz uyuyabildim. Lucas'la ilgili rüyalar görmedim, uykumda dönüp durmadım. Saat dörtte alarmım çalmadan önce, mutlu bir bilinçsizlik içindeydim.

Küçük zaferler.

Saat beşte fırın mutfağındayım, buzdolabından hazır hamuru çıkarıp fırın tepsilerini düzenliyorum. Ritim çok rahatlatıcı. Saat yediye kadar, üç yüz zencefilli kurabiye yıldızı soğumaya bırakılmış ve bir parti nane kabuğu kurabiyesi fırında pişiyor.

Telefonum önlüğümün cebinde titriyor.

EMMA

Tebrikler! Sabah ilk iş haberleri gördüm. Senin adına çok sevindim!

Kaşlarım çatıldı. Ne haberi?

HOLIDAY

Şey... Sanırım yanlış kişiye mesaj attın.

EMMA

Hayır, yapmadım! Kasabanın Facebook sayfasını kontrol et.

Bir saniye sonra, ekran görüntüsünü gönderdi. Görüntüyü büyüttüm ve kanım dondu.

Merryville Topluluğu sayfasında, Lucas ve benim yan yana fotoğraflarımızın olduğu bir gönderi.

En yeni Kurabiye Yarışması ekibimize hoş geldiniz: Holiday Patterson & Lucas

Jolly! Bu ikilinin birlikte yaratacağı sihirli anları görmek için sabırsızlanıyoruz! 🌲

Ekrana bakıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazımda hissedebiliyorum.

HOLIDAY

PARDON? Ben buna kaydolmadım.

EMMA

Ne? Katılmak için doldurulması gereken bir paket dolusu form vardı, ayrıca 250 dolarlık katılım ücreti de vardı.

Yazarken ellerim titriyor.

HOLIDAY

HAYIR! Kim bunu

sormadan bunu kim yapar ki? Lucas mı?

EMMA

Bu yılki ödülün 5.000 dolar olduğunu gördün mü?

Donup kaldım.

5.000 dolar.

Bu para her şeyi değiştirebilir. Bu para sayesinde ailemin evinden çıkabilir ve

Bu para, hayatımda ne yapacağıma karar vermek için bana zaman kazandıracak kadar yeterli.

Ama Lucas'la beş hafta çalışmak mı? Kesinlikle imkansız.

HOLIDAY

İşten sonra belediyeye gidip adımı sildireceğim.

Telefonumu mutfığa fırlatmadan önce masaya bıraktım.

Beni buna kim kaydettirmiş olabilir? Ve neden de Lucas'la eşleştirmişler?

Sammy'ye mesaj attım.

HOLIDAY

Beni o canavarla kurabiye pişirme yarışmasına kaydettirdin mi?

SAMMY

Neden böyle bir şey yapayım ki?

HOLIDAY

Aptalca bir şaka için mi?

Ona ekran görüntüsünü gönderdim.

SAMMY

LANET OLSUN! O ben değildim. Ama sen yapmalısın. Kazanırsın.

HOLIDAY

Ben yapmıyorum.

SAMMY

Neden? Lucas'la çalışamayacağından mı korkuyorsun? Senin istifa etmeni bekleyeceğini biliyorsun. Tam da istediği şey bu.

HOLIDAY

Umurumda değil. Paris'te tüm umursamalarımı bıraktım.

Korkmuyorum. Lucas ve benim aynı odada beş dakika bile kalamayacağımızı biliyorum, birbirimizi öldürmek isteyeceğiz. Ama yine de, beş bin dolar için neredeyse her şeyi yapabilirim.

Belki o istifa eder, o zaman yerine başka bir ortak bulabilirim. Bunu kimin yaptığını gerçekten bulmak ve bu daha da büyük bir felakete dönüşmeden ikimizin de adını listeden çıkarmak istiyorum.

Önlüğümü çıkarıp dışarı fırlıyorum.

Çiftlik zaten çok yoğun ve yükleme alanında görebildiğim kadarıyla arabalar üst üste yığılmış durumda. Müzik çalıyor ve uzaktan çocukların kahkahaları geliyor. Normalde bu şenlikli atmosferi severdim. Ama bugün beni sadece sinirlendiriyor.

Jake'i düz yataklı bir römorktan ağaçları indirirken görüyorum.

"Lucas nerede?" Sesim istediğimden daha sert çıkıyor ve kendimi kötü hissediyorum. O çok iyi biridir.

Jake bana bakarak gözlerini kırıştırıyor. "Sanırım bir ailenin ilk ağaç kesiminde yardım ediyor. Şu yolun sonunda." Diye işaret ediyor. "Her şey yolunda mı?"

"Sana ters davrandığım için özür dilerim," diyorum, çoktan uzaklaşmaya başlamışım bile.

Yol olması gerekenden daha uzun geliyor, Bella'nın Lucas'ın benim nişanlandığımdan beri kimseyle ciddi bir ilişki yaşamadığını söylediğini düşünmek için çok fazla zamanım oluyor. Bu bilgi neden kafamdan çıkmıyor diye merak etmek için çok fazla zamanım oluyor.

Onu çömelmiş, küçük bir çocuğa el testeresini güvenli bir şekilde tutmayı gösterirken buluyorum. Sabırlı, gülümsüyor ve açıklarken sesi sıcak. Çocuğun babası Lucas'ın söylediği bir şeye gülüyor. Kısa bir an için, arkadaş olduğum adamı görüyorum.

Ama gözlerimiz açıklıkta buluştuğunda, gülümsemesi kayboluyor. Yüzü ifadesizleşir.

Aileye bir şeyler söylüyor, testereyi uzatıyor, sonra bana doğru yürüyerek geliyor.

Her ne kadar içgüdülerim geri dönmemi söylese de, kendimi zorla yerinde durmaya zorluyorum.

"Holiday..."

"Neden beni o yarışmaya kaydettin?" Onu kesiyorum. "Bu ne tür bir hastalıklı oyun?"

Kaşları havaya kalkar. "Bunu yapacağımı *mi* sanıyorsun? Sen bu gezegende görmek istediğim son kişisin. Neden senin yanında olmak için gönüllü olayım ki? Bu modern bir işkence."

"Kim yaptı bunu?"

Kollarını kavuşturur. "Sadece bırak."

"Hayır." Sert bir kahkaha attım. "Sen istifa ettin."

"Oyun oynamayı bırak. Yapmak istemiyorsan, neden o küstah kışını odaya götürüp listeden adını sormuyorsun?"

"Aslında, öyle yapacağım," dedim ona. "Haklısın. Benimle ortak olacak başka birini bulacağım. Sana da aynısını yapmanı tavsiye ederim."

Birbirimize bakıyoruz. Aramızdaki hava gerginlikle doludur.

"Bunu yapamazsın," dedi.

"Aslında, ne istersem onu yaparım," diyorum ona.

"Sen imkansızsın," diyor ben uzaklaşırken. "Mawmaw bizi kaydettirdi."

Ona geri dönüyorum. "Neden böyle bir şey yapsın ki? Biliyor musun? Bunu yapmayacağım. Burada değil.

Fırına doğru koşuyorum. Lucas'ın botları arkamda çakılları ezerek geliyor.

"Holiday..." "Beni

rahat bırak!"

Fırına ulaştım ve kapıyı açtım. Kapıyı yüzüne çarpmadan önce o kapıyı yakaladı.

"Çık dışarı," diye bağırırım.

"Bu konuşmayı bitirmeden çıkmam."

O içeri içeri girer. Kapı çan çınlar neşeyle Bu

"Bitirecek bir şey yok."

"Bitirecek bir şey yok."

"Ya istifa edersin ya da benimle birlikte pişirirsin."

"Kuralları sen koyamazsın, Lucas." Alaycı bir şekilde söylüyorum. "Eğer sana karşı pişirsem, seni mahvederim, bunu biliyorsun. Bana ihtiyacın var, değil mi?"

"Hayır. Sana ihtiyacım yok." Sesi yükselir. "Gerçekten önümüzdeki beş haftayı seninle mutfakta mahsur kalarak geçirmek istediğimi mi sanıyorsun?"

Birbirimize çok yakınız. Göğsünün hızla inip kalktığını görebilecek kadar yakınız. Gözlerindeki yorgunluğu fark edebilecek kadar yakınız. Bunu fark ettiğim için kendimden nefret ediyorum.

"Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?" Bu soru, durduramadan ağzımdan çıkıyor.

Gözlerinde tehlikeli bir ışık parladı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet."

"Çünkü sen bencilsin. Tutamayacağın sözler veriyorsun. İşler zorlaşınca çekip gidiyorsun." Bir adım daha yaklaşır. "Paris'teki mükemmel hayatın parçalanınca buraya geri döndün ve şimdi bir sonraki kaçışını bulana kadar Merryville'de sefalet çekiyorsun. Bu yüzden seni hayatıma geri alamam ve gitmen ve siktirip gitmen çok daha iyi olur."

Her kelime bir bıçak gibidir.

"Neden geri döndüğüm hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Tabii ki biliyorum. Herkesin gözü önünde olan nişanınızın bittiğini ve şık mutfak kariyerinizin duvara tosladığını biliyorum. Bu yüzden, yaralarınızı sarmak için herkesin size iltifat ettiği evinize geri döndünüz. Yeterince doyduğunuzda, kaçacaksınız." O eğilir. "Her zaman yaptığınız gibi."

"Kaçmadım..."

"Aşçılık okuluna gittin ve bir daha geriye bakmadın. Üç ay içinde hayatına devam ettin." Sesi buz gibi soğuktu. "Ağzından çıkan tek kelimeye bile inanmıyorsam beni affet."

"Mesele bu mu? Hiçbir zaman birbirimize sadık kalacağımızı konuşmadık! Bana hayatımı yaşamamı söyledin! İnternete benimle bir erkeğin fotoğrafı düştü ve sen beni terk ettin!" Boğazım yanıyor.

"Onun kucağındaydın!" diye bağırıyor.

"Bu yarışmaya sensiz katılacağım. Mawmaw'a kendin söyle." "Zaten öyle yapmayı planlıyorum."

"İyi."

"*Harika.*"

Birbirimize öfkeyle bakıyoruz.

"Şimdi fırınımdan çık," diyorum.

"Memnuniyetle."

"Neden hep böyle yapıyorsun? Son sözü sen söylemek zorundasın. Bu çok sinir bozucu. Sen sinir bozucusun," diye mırıldanıyorum.

Kapıya doğru döner ve telefonu çalar.

Telefonunu çıkarır, ekrana bakar. "Mawmaw arıyor." "Cevap verme."

Lucas bana gözlerini devirir. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, *Peaches*."

"Kes şunu."

Telefonu açar ve hoparlörü açar.

"Tatlım!" Mawmaw'un sesi fırını doldurur, tatlı ve neşeli. "Holiday'e yarışmadan bahsettin mi?"

Lucas ve ben birbirimize bakarız.

"Evet," diyor. "Katılacağını söyledi, ama benimle çalışmayacak. Sadece bana karşı çalışacak."

"Ne?" Mawmaw hayal kırıklığına uğramış gibi ses çıkarır ve ben Lucas'a sert bir bakış atarım.

"Sana onun inatçı ve bencil olduğunu söylemiştim. Ve sadece kendini düşünüyor. Üzgünüm, Mawmaw, bunu senin için kazanmamızı çok istediğini biliyorum," diyor, gerçekten abartarak.

Senden nefret ediyorum, diye mırıldanıyorum ve büyükannesinin hayal kırıklığına uğramış sesini duymak kalbimi parçalıyor.

"Bir dakika bekle," diyor Mawmaw, sesi değişiyor. "Şu anda neredesin?"

"Komik bir soru," diyor dişlerini sıkarak. "Fırındayım."

"Holiday ile mi? Onunla konuşayım," diyor Mawmaw.

Kafamı sallıyorum.

"Hoparlörde konuşuyorsun ve o da tüm konuşmayı duydu, devam et," diyor, bana sırtarak.

"Tatlım, neden torunumla çalışmak istemediğini bana açıklayabilir misin?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Çünkü o imkansız biri. Benden *nefret ediyor*. Kötü kalpli ve korkunç şeyler söylüyor. Aynı odada kavga etmeden duramıyoruz."

"Bu doğru değil," diyor Mawmaw tatlı bir sesle. "Şu anda aynı odadasınız."

"Ve kavga ediyoruz," diye işaret ediyor Lucas.

"Eminim bu sadece normal bir tartışmadır," diyor. "Arada fark var. Şimdi ikiniz de dinleyin. Noel fonumdan iki yüz elli dolarlık giriş ücretini zaten ödedim."

Lucas dişlerini sıkar. "Mawmaw..."

"O para hediyeler için kullanacağım paraydı. Ama ailemizin yirmi yıllık galibiyet serisini sürdürmenin daha önemli olduğunu düşündüm."

Suçluluk duygusu içimi kaplar. Yirmi yıl mı?

"Bu yıl kurallar değiştii," diye devam ediyor. "Sadece takımlar katılabilir. Tek başına katılım yok. Eğer biriniz takımdan çekilirse, ikiniz de başka bir yarışmacıyla yeniden katılamazsınız. Böylece kimse hile yapamaz. Yani, ya birlikte çalışıp kazanırsınız ya da ikiniz de kaybedersiniz."

"Bu..." diye başlıyorum.

"Kurallar böyle," diye şarkı söyler gibi konuşur Mawmaw. Lucas ve ben dehşet içinde birbirimize bakarız.

"Sanırım ikiniz de çabuk karar verip beni kolayca hayal kırıklığına uğratacaksınız," diyor Mawmaw, sesinde şekerle kaplı çelik gibi bir ton var.

Sessizlik kulakları sağır ediyor.

"Buna gerçekten gönül vermiştim. Lucas seni açıkça destekleyip tüm o kurabiyeleri satın aldıktan sonra, ikinizin birlikte çalışmasını görmek için herkes çok heyecanlıydı."

Lucas birini öldürmek ister gibi görünüyor. Muhtemelen beni. Muhtemelen büyükannesi.

"Yarışmaya katılmıyoruz," der kesin bir sesle.

Sessizlik.

"Lucas James Jolly." Sadece başı belada olduğunda böyle der.

Gözlerini kapatır.

"Ailen seni bundan daha iyi yetiştirdi." "Bu konuyla alakası yok..."

"Yirmi yıl, Lucas. Yirmi yıldır ailemiz kazanıyor. Kardeşlerin kazandı. Şimdi sıra sende." Sesi hafifçe titriyor. "Bu senden isteyeceğim son şey."

"Suçluluk duygusunu kullanma, Mawmaw," diye mırıldanır Lucas.
"Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum."

"Gerçekleri söylüyorum." Bir süre durur.

"Kararı Holiday'e bırakıyorum," der Lucas, sırtarak.

Ağzım açık kalır.

"Holiday! Tatlım, lütfen bunu benim için yap."

Beni tamamen köşeye sıkıştırdı. İkimiz de bunun farkındayız.

"Hadi, Holiday. Ona karar veremeyeceğini söyle," diye mırıldanır.

Hayır demek istiyorum. Ona, beni hayatındaki en büyük hata gibi gören biriyle beş hafta boyunca çalışamayacağımı söylemek istiyorum.

"Lütfen, şekerli bir şekilde?" diye yalvarır.

"Bir kez pişirme seansı," diyorum zorlanarak. "Sadece buna razıyım." Lucas gözlerini deviriyor. "İnatçı."

"Teşekkürler!" diyor Mawmaw ve ikimiz de cevap vermeden telefonu kapatıyor.

Lucas ve ben orada durup, sanki patlamış bir bomba gibi telefonuna bakıyoruz.

"Bu lanet olası bir kabus," der sonunda.

"Katılıyorum."

"Benimle pişirmeyi o kadar çekilmez hale getireceğim ki, sen bırakacaksın."

Omurgam dikleşir. "İyi şanslar. Sanırım önümüzdeki beş hafta boyunca sana işkence etmeyi tercih ederim. Mawmaw, mükemmel torunu onun kokuşmuş tavırlarıyla başa çıkamazsa çok hayal kırıklığına uğrayacaktır."

O sırtıyor. "Herkesin bir kırılma noktası vardır." Kollarımı kavuşturuyorum.

"Deneyin bakalım, Jolly."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlar. "Hayatından nefret edeceksin."

"Ah, peki. Bu yeni bir şey değil."

Kapıya doğru yürür, elini kapı koluna koyarak durur. Geri dönüp bana bakar. "Gitmen için sabırsızlanıyorum."

Yüzüne gülüyorum.

Sesi alçalır. "Senin bencil olduğunu söylediğimde ciddiydim. Mawmaw bizim arkadaşmışız gibi davranmamızı istediği için benden nazik davranmamı bekleme."

"Senden hiçbir şey beklemiyorum Lucas. Sadece imkansız tavırlarını."

Bir anlığına, yüzünde acı gibi bir şey belirir, sonra yerini soğuk bir nefret alır.

"İyi. O zaman birbirimizi anlıyoruz."

O ayrılır. Kapı yumuşak bir tıklama sesiyle kapanır.

Zamanlayıcı çalarken, öfkeyle titreyerek orada duruyorum.

Mutfağa geri dönerim, cevizli kurabiyelerimi kontrol ederim. Mükemmel bir altın rengi almışlar, tek bir tanesi bile yanmamış. Onları tepside alırım, ellerim titriyor.

Lucas, herkesin bir kırılma noktası olduğu konusunda haklı ve umarım benimkini asla bulamaz. Ama deneyecektir.

Bu olamaz.

BÖLÜM 8

LUCAS

Saat altı buçukta fırına varıyorum, kasten tam otuz dakika geç kaldım.

Holiday benimle çalışmak istiyorsa, benim onun kurallarına uymadığımı hemen öğrenebilir. Fırının ışıkları kararan gökyüzüne karşı altın rengi parıltıyor. Pencereden, onun içeride dolaştığını, her zamanki gibi çalışkanlığıyla hazırlıklara başladığını görebiliyorum.

Sadece bir şeyleri göstermek için beş dakika daha kamyonetimde oturuyorum.

Telefonum çalıyor ve arayan Holiday, bu bir sürpriz. Birkaç gün önce, ne zaman pasta yapacağımızı konuşabilmemiz için onun numarasını engellemeyi kaldırmıştım.

HOLIDAY

Acele et.

LUCAS

Yoldayım. Sakin ol.

HOLIDAY

Bilerek zamanımı

zamanımı boşa harcıyorsun.

LUCAS

Ve?

Telefonumu cebime koyup arabadan indim. Kasım havası o kadar soğuktu ki nefesim buğulanıyordu. Arazinin karşısındaki ağaçlarda Noel ışıkları parıldıyordu ve hediyelik eşya dükkanının yakınlarında, Bing Crosby açık hava hoparlörlerinden şarkı söylüyordu.

Fırının kapısını iterek açıyorum. Zil çınlıyor ve Holiday, arka mutfakta malzemeleri düzenlerken başını kaldırıyor.

Kot pantolon ve eski Merryville Lisesi sweatshirt'ü giymiş, lise son sınıfta giydiğimiz aynısı. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, makyajsız. Önlüğünü her zamanki gibi bağlamış —arkada gevşek bir düğüm, ipler beline sıkıca sarılmış. İl fuarında birlikte çalıştığımız zamanlarda o düğümü binlerce kez bağladığını izlemiştim. Bir sonraki müşteriyi beklerken bana yaslanıp, tarçın ve şeker kokusu yayıyordu.

Bu anı bana fiziksel bir darbe gibi çarptı.

Onu bu halde görmek göğsümde bir sıkışma hissi yaratıyor ve bundan nefret ediyorum.

"Saygısızca geç kaldın," diyor.

"Harika. Tam da umduğum tepki." Ceketimi çıkarıp tabureye atıyorum. "Hadi şunu halledelim."

Gözlerini deviriyor. "Vay canına. Tavrını çok beğendim."

"Burada olduğum için mutluyum gibi davranmamı mı istiyorsun?" Ona alaycı bir gülümseme atıyorum, sonra tezgaha doğru ilerleyerek kasıtlı olarak onun alanına giriyorum.

O'nun hazırladığı malzemeleri gözden geçiriyorum. Un, şeker, tereyağı, yumurta, vanilya özü ve çikolata parçaları. Temel malzemeler. Güvenli.

"Çikolata parçacıklı kurabiye mi?"

"Klasik bir şeyle başlamayı düşünüyordum. Basit bir şeyle becerilerimizi test edelim..."

"Hayatta olmaz."

Gözlerini kırıştırıyor. "Anlamadım?"

"Sıkıcı çikolata parçacıklı kurabiye yapmayacağız. Kaybedecek vaktimiz yok, Holiday. Dikkat çeken bir şeyle başlayalım ve oradan devam edelim." Tezgaha yaslanıyorum. "Uzun zamandır yoktun."

Gözleri parladı. "Paris'te profesyonel olarak yarıştım. Dünya çapında pasta yarışmalarını neyin kazandığını biliyorum."

"Bu, jürilerin teknik ve sunuma önem verdiği şık bir Avrupa yarışması değil." Kollarımı kavuşturdum. "Burası Merryville. Anlayabileceğini sanmıyorum."

Yüzü önce bembeyaz, sonra kıpkırmızı olur. "Sakın yapma."

"Taahhüt edemediğin nişan hakkında konuşmak ister misin? Konuyla alakalı gibi görünüyor. Sadece senin taahhüt sorunların olduğunu kanıtlıyor."

"Sen bir pisliksin."

"Çok tahmin edilebilir. İşler zorlaştınca kaçırıyorsun. Nişanın ne kadar sürdü ki? Üç yıl mı? Tam zamanında. O zaman sıkılmaya başlıyorsun ve ilişkilerinde daha heyecanlı bir şey arıyorsun." Kafamı sallıyorum. "Buna döngü denir."

"Bunu konuşmak istemiyorsun." "Bunca zaman geçmesine rağmen, hala bir tehlike sinyali veriyorsun."

Bir torba unu kapar ve tezgaha o kadar sert vurur ki, her yere beyaz bir bulut yayılır. Sweatshirt'üne yapışır, saçlarına konur ve kar gibi ikimizin üzerine yerleşir.

"Kırmızı hala en sevdiğin renk," diyor, hiç eğlenmiyor gibi.

Yüzümdeki unu silkelirken öksürüyorum. "Çok olgunca, HoHo."

"Sanki bilmeye hakkın varmış gibi kişisel hayatımı ortaya dökmeyi bırak."

"Birlikte olmak zorunda olduğumuzda bu zor oluyor ve..."

"Senin manipülatif büyükannen bizi bir araya getirdi. Bu, benim başarısız nişanımı yüzüme vurma hakkı vermez sana. İşte, söyledim. Haklısın. İstedikğin bu mu?"

Flanelimin üzerindeki unu silkeliyorum. "Sen mi iptal ettin, yoksa o mu? Bu, kimsenin bana veremediği cevap."

Elleri yumruk haline geldi. "Seni ilgilendirmez." "Eninde sonunda öğreneceğim." Yaklaştım. "Eminim sen yaptın."

"Sakın yapma," diye sesinde zehirli bir tonla bağırır. "Neden birkaç yıldır kimseyle çıkmadın? Bahanen ne?"

Donup kalırım. "O farklı."

"Nişanlandığımı öğrendiğinde kadınları değiştirmeye başladığını duydum."

"Kesinlikle öyle bir şey yapmadım..."

"Hayır mı?" Bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapatır. "Küçük bir kasaba, unuttun mu? Sen benim hakkımda ayrıntıları biliyor olabilirsin, ama inan bana, ben de senin hakkında çok şey duydum. Büyü artık, Lucas."

Sessizlik uzar.

"Biliyor musun," sonunda sesim sert bir şekilde söylüyorum.

"Kendimi koruduğum için beni kötü adam gibi gösteremezsin."

"Kendini korumak mı? Benden kaçtın Lucas. Bana bir açıklama borçlusun."

"Başka biriyle çıkmaya başlarsan, senin için her şeyin bittiğini anlayacağımı söylemiştim."

Aramızdaki hava, yıllardır çözülmemiş bir acı ile gerginleşir.

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Sonra tatil için eve geldiğinde beni seks oynadığın olarak kullandın."

"Ee? Benim başka biriyle birlikte olduğumu bilerek benimle sevişmekten zevk aldın. Benim sana karşı zayıf olduğumu biliyordun ve bana bir kez bile hayır demedin. Aslında, her Noel'i gizlice birlikte geçireceğimize söz verdiğimizizi hatırlıyorum." Bana umursamadan göz kırpmıyor. "Belki de herkese gerçeği söylemeliyim."

"Sen çok kalın kafalısın. Şimdi bile."

O konuşmadan uzaklaşır. Henüz bunu tartışmaya hazır olmadığı açıktır.

"Bence deniz tuzu karamel çikolata parçacıklı kurabiye yapmalıyız. Kaliteli ama tanıdık bir şey," diyorum, konuyu değiştirip bu işi bitirip gitmemiz gerektiğini düşünerek.

Tartışmak için ağızını açıyor, sonra kapatıyor. "Sunum ve teknikten ben sorumluyum."

"Ben de sorumluyum..."

"Bu bu senin alan uzmanlık alanın Unutmayın, buraya buradasın," diyor.

"Belki," diyorum, yaklaşarak onu tezgaha doğru itiyorum, "istifa edebilirsin. Herkes için daha kolay hale getir."

Sırtı yüzeye değdiğinde çenesini kaldırır. "İstifa edecek olan ben olmayacağım."

"Bunu göreceğiz." "Bu bir tehdit mi?"

"Söz veriyorum. Beş hafta boyunca benimle başa çıkamayacaksın."

Gözlerinde bir şey parladı — saf öfke. "Geç gelip geçmişimi bana karşı kullanmaya çalışmaktan daha fazlasını yapman gerekecek."

Bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Artık burun buruna gelmiştik ve cildinden vanilya ve şeker kokusu geliyordu. Gençken kullandığı kokunun aynısıydı.

"Ben de senin için burayı cehenneme çevirmeyi planlıyorum."

Sözler aramızda asılı kalır. "Zaten öyle," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Bunu duymak hoşuma gitti."

Müzik "I'll Be Home for Christmas"a geçer. Hayatımızın bir döneminde, bu bizim şarkımızdı. Her şeyden uzak, arka bahçede kamyonetimin yanında dans ettiğimiz, başını omzuma dayadığı, ikimizin de sonsuza kadar sürecekmış gibi davrandığımız şarkı.

Şarkıyı duyduğunda gözleri yumuşar, ama müziği kapatır. "Aptal," diye mırıldanır ve arkasını döner.

Ben de görmezden geldim. Çoğunlukla haklı olduğu için.

Holiday unu ölçmeye başlar ve agresif bir şekilde karıştırma kabına döker. Tezgahın üzerinde bir bulut daha patlar ve ikimizi tekrar kaplar.

"Ortalığı batırıyorsun."

"Sanki sen temizleyecekmışsin gibi."

"Bu konuda haklısın."

Elinde tahta kaşığı silah gibi tutarak arkasını döndü. "Bunu yapmak istiyor musun? Çünkü şu anda buradan çıkıp gidebilirim."

"Lütfen git. İkimizi de bu zahmetten kurtar," diyorum, elimi kapıya doğru kaldırarak. "Ben kilitlerim."

"Hayır." Kaşığı bana doğru uzatır. "Bu paraya ihtiyacım var ve onu kazanacağım. Senin işbirliğinin olsun ya da olmasın. Sen orada durup güzel görünsen de umurumda değil."

"Beş bin dolara ne ihtiyacın var? Paris'e dönüş bileti mi?"

Burun delikleri genişledi. "Tekrar söylüyorum, bu seni ilgilendirmez."

"Beş hafta boyunca bana katlanacak kadar çaresiz olmanı sağlayan nedir?"

Yüzünde bir şey parladı ve nefesini verdi. "New York."

"Ne?"

"Bu para taşınma masraflarını ve ilk ayın kirasını karşılayacak." Sanki bir şey itiraf ediyormuş gibi konuşuyor. "Bunu kazanmam lazım. O zaman isteğini yerine getirebilir ve döndüğümde beri istediğin gibi ortadan kaybolabilirim."

"Evet!" Alaycı bir şekilde kutlama yapıyorum. "Teşekkürler!"

New York. Kaçış planını çoktan yaptığını biliyordum.

"Gerçekten çok güzel olmalı," diyorum, sesimde hiçbir duygu yok. "Her zaman başka bir yere gitmek. Geçmişinle uğraşmak zorunda olmadığın yeni bir şehir."

"Öyle değil..."

"Boş ver." Ocağın başına geçip karamel için tencereleri çıkarmaya başlıyorum. "Şu işi bitirelim."

Sessizlik gergin. Holiday yumurtaları gereğinden fazla kuvvetle kırıyor. Biri patlıyor ve kabuk parçaları kaseye düşüyor.

"Onu çıkaracak mısın?" "Lucas, yemin ederim ki..."

"Ne?"

"Yardımcı olmuyorsun. Etrafımda dolanıp eleştirip bana tavır takınıyorsun. Birinci sınıf aşçılık öğrencilerinden bile kötüsün. Gerçek hayatta beş dakika bile dayanamazsın." Parmaklarıyla kabuğu çıkarıp çöpe atar. "Ama burada kalacaksan, en azından işe yarar ol."

"Peki. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Karamel yap. Ve yakma."

Bir yorum yaptıktan vazgeçip işe odaklanıyorum. Şeker, su, tereyağı. Mawmaw'ın bunu yüzlerce kez yapmasını izledim.

Karışım köpürmeye başlar, berrak renginden kehribar rengine döner. Karıştırırken renginin koyulaştığını fark ederim.

"Daha fazla karıştır ve ateşi kıs," diyor Holiday arkamdan. O kadar yakın ki nefesini boynumda hissedebiliyorum. "Yanacak."

"Ne yaptığımı biliyorum," diye tersliyorum.

"Gerçekten mi? Çünkü zaten çok koyulaştı."

Koku ikimizi aynı anda vurur. Acı.

"Kahretsin." Tavayı ocaktan çekiyorum ama çok geç. Karamel mahvolmuş.

"Söylemiştim," diyor Holiday, ama kendini beğenmişlik yok. Sadece yorgunluk var.

Karameli çöpe atıp temiz bir tencere alıp baştan başlıyorum. Bu sefer Holiday yanımda duruyor, dirseklerimiz birbirine değecek kadar yakın.

"Yavaş ve sabırlı ol," diyor ve ocağın ateşini kısıyor.

Elini tahta kaşığın üzerinde benim elimle birleştirerek hareketlerimi yönlendiriyor. Parmakları sıcak ve bir an için, bana böyle dokunduğunda hissettiğim duyguyu hatırlıyorum. Mawmaw'ın evinde birlikte pasta yaparken, bana hamuru nasıl katlayacağımı öğretirken, ben batırdığımda ikimiz de gülmüştük.

Doğal. Sanki birbirimize çok yakışıyoruz.

Ne kadar yakın olduğunu fark eder ve yanmış gibi elini çekip alır.

"Anladın," diyor, sesi gergin. "Aynen böyle."

Cevap vermiyorum. Veremem. Çünkü dokunduğu yerlerde hala cildim karıncalanıyor ve bundan nefret ediyorum. Zihnim unutmak için çılgılık atarken bedenimin hatırlamasından nefret ediyorum.

Karamel mükemmel oldu ve onu ocaktan alıyorum. "Çok daha iyi," diyor Holiday.

Sessizce çalışıyoruz, ikimiz de bu mutfağın ne kadar küçük olduğunu görmezden gelmeye çalışıyoruz. Her hareket bizi birbirimize yaklaştırıyor. Bu kısa sürede, dokunmamak, bakmamak, gergin havayı fark etmemek için dikkatli bir dans geliştirdik.

Holiday kurabiye hamurunu porsiyonlara ayırırken, ben karamel sosunu hazırlıyorum. İkimiz de bir şeye uzandığımızda - spatula, tuz, fırın tepsileri - ellerimiz neredeyse birbirine değiyor ve her seferinde geri çekiliyoruz.

"Daha büyük yapın" diyorum.

"Boyutları uygun," diye cevap veriyor.

"Çok küçükler. Etkileyici olmalıyız." "Lucas, ben bunu yıllardır yapıyorum..."

"Boyut önemli, tamam mı?"

Bana öfkeyle bakar ama bir sonrakini daha büyük yapar. Fırın tepsisine o kadar sert vurur ki, çok fazla düzleşir.

"Şimdi de şımarıklık yapıyorsun," diyorum.

Hamuru alıp top haline getirmeye başlıyorum.

Holiday onu elimden kapar. "Sen cadalozluk yapıyorsun," diye devam ederim.

"Sen çok eleştirel davranıyorsun!" diye karşılık verir. "Belki de gerçekten dinleseydin..."

"Burada profesyonel olan benim! Sen sadece..." Nefes nefese kalarak sözünü keser.

"Sadece ne?"

"Sadece, önündeki doğruyu göremeyecek kadar geçmişî bırakamayan biri."

Sözleri kalbimi bıçak gibi deldi.

Cevap veremeden, pencereye gelen bir vuruş ikimizi de irkiltir.

Hudson dışarıda durmuş, el sallıyor. Sırıttıyor. Telefonunu işaret ediyor ve benim telefonum bir mesajla titriyor.

HUDSON

İkiniz eğleniyor gibi görünüyorsunuz.

LUCAS

Git buradan.

HUDSON

Hakem mi lazım?

LUCAS

Kendi işine bak.

HUDSON

Sesini biraz alçaltmaya ne dersin? Eminim bütün çiftlik kavganızı duyuyordur.

Bana bakıp sırtıttı, sonra tekrar yazmaya devam etti.

HUDSON

Atıştırmalık kulübesine gidip patlamış mısır yapacağız.

Hemen ona orta parmak emoji gönderiyorum.

Pencereden Hudson'a öfkeyle bakan Holiday'e bakıyorum. O da ona orta parmağını gösteriyor. Hudson gülüyor ve bana başka bir mesaj gönderiyor.

HUDSON

İkiniz de birbirinize benziyorsunuz ki korkutucu.

O uzaklaşır, ama önce bana "bunu sonra konuşuruz" diyen bir bakış atar.

"Ailen çok meraklı," diye mırıldanır

Holiday. "Eskiden ailemi severdin."

"Oh, onları hala seviyorum. Ama seni? Kesinlikle sevmiyorum."

Düşmanca bir sessizlik içinde kurabiyeleri yuvarlamayı bitiriyoruz. İki tepsiyi fırına koyuyor, zamanlayıcıyı ayarlıyor ve bekliyoruz.

Holiday bir tarafta tezgaha yaslanır. Ben de diğer tarafta onun pozisyonunu taklit ederek, bu sınırlı alanda mesafeyi en üst düzeye çıkarırım.

"Böyle kavga etmeye devam edemeyiz," diyorum.

"Benden ne bekliyorsun Lucas?" Tezgâhtan uzaklaşır. "Gittiğim için özür dilememi mi? Paris'e gittiğim için pişman olduğumu mu? Merryville'de kalıp küçük kasaba hayatı yaşamam gerektiğini mi?" Her cümlede sesi yükselir.

"Evet," diyorum, sesim alçak.

"Üzgün değilim. Ayrılmam gerekiyordu. Dışarıda başka neler olduğunu görmek istedim. Bu beni bencil yapıyorsa, sorun değil. Ben bencilim."

İtiraf aramızda asılı kalır. Çok acımasız.

Holiday gözlerini kocaman açarak bana bakıyor.

"Lucas..." "Sonunda gerçek ortaya çıktı." Ona yavaşça alkış tutuyorum. Zamanlayıcı çalışıyor.

Zil sesiyle kurtuldum. Kelimenin tam anlamıyla.

Holiday kurabiyeleri fırından çıkarır ve bir şeylerin ters gittiğini anlarım. Kenarları koyu kahverengi, neredeyse yanmış, ortaları ise hala soluk ve az pişmiş.

"Ne oluyor?" Holiday onlara bakıyor.

"Fırın çok sıcaktı. Onları 350 derecede mi pişirdin?"

"375 derecede pişirdim. Bu fırını iyi bilirim. İki haftadır kullanıyorum." Yüzü düşer, çünkü haklı olduğunu bilir.

"Bütün partiyi mahvettik."

"Biz mi?" Arkasını döner. "Onları daha büyük yapmaya ısrar eden sensin!"

"Öyle mi? Ama uzman olan sensin!" Son kelimeyi parmaklarımla tırnak işareti yaparak söylerim.

Biz bağırıyoruz bağıracağız ikimiz de kızarmış
ve öfkeli. Yanmış yanmış kurabiyeler
aramızda duruyor, başarısızlığımızın kanıtı olarak.

"Ve benim yaptığım her şeyi sorgulayan sensin! Bırak da çalışayım..."

"Gerçekten bilen birini dinleseydin..."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun! Ailen her yıl kazandığı için bildiğini sanıyorsun!"

"Sen de Paris'e gittiğin için her şeyi bildiğini sanıyorsun!" Sözler içimden patlayarak çıkıyor. "Haberin olsun, Holiday, ama orada da başarısız oldun. Bu yüzden buraya geri döndün, şık bir Michelin yıldızlı restoran yerine küçük bir kasabanın fırınında çalışıyorsun. Bu yüzden tekrar kaçmak için yarışma parasını istiyorsun. Çünkü bunu da başaramadın."

Sözlerim acımasız, onu incitmek için söylenmiş.

Ve incitiyorlar. Yüzü bembeyaz oluyor, birkaç saniye sonra kızarıyor. Elleri yumruk oluyor ve bir an için beni gerçekten yere serip sermeyeceğini düşünüyorum. Hak etmişimdir.

"Paris'ten neden ayrıldığımı bilmek ister misin?" Sesi titriyor. "Çünkü hayatımın her yönünü kontrol eden bir adamla nişanlıydım. Ne zaman çalışacağımı, ne pişireceğimi, kiminle konuşacağımı ve ne yapacağımı söyleyen bir adamla.

giymek. Bana asla yeterince iyi, yeterince yetenekli, yeterince iyi olmadığımı hissettirdi, nokta."

Yaklaşır ve gözlerinde yaşlar vardır, ama sesi çelik gibidir.

"En kötüsü ne biliyor musun? Davranışların bana onu hatırlatıyor. O da bana onu terk ettiğimi, ihanet ettiğimi, onu değil hayallerimi seçtiğimi hissettirmeye çalışırdı. Bazı insanlar senden istediklerini alamadıklarında, belki de asıl bencil olan kendileriymiş, bencil olanın sen olduğunu söylemeleri çok komik."

Şimdi nefes nefese, ben de öyle.

"Evet, Lucas. Nişanlanmakta başarısız oldum. Birçok şeyde başarısız oldum. Ama en azından denediğimi söyleyebilirim. En azından saklanıp, çiftliğin ağaç sınırının ötesinde bir dünya yokmuş gibi davranmak yerine riski göze aldım."

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyor.

Nefes alamıyorum, düşünemiyorum. Sözleri kafamda mermi gibi yankılanıyor.

Davranışların bana onu hatırlatıyor.

O, onu nefret ediyormuş gibi davranıyordu. Bu düşünce çenemi sıkı sıkıya kapatıyor.

"Şimdi git," diyor, sesi kırılıyor. "Bunu yapamam." "Holiday..."

"Hayır. Gitmen gerek. Hemen. Pişman olacağım bir şey söylemeden önce."

Tartışmalı ve kendimi savunmalıyım. Onu asla öyle hissettirmek istemediğimi açıklamalıyım.

Ama yapamıyorum. Çünkü içimden bir ses onun haklı olduğunu söylüyor.

"Bittiğine sevindim," diyorum. Kapıda durup, elim kapı kolunda.

"Seni yıkmakla ilgili söylediklerimde ciddiydim. Sen bu yarışmadan çekilene ya da şehirden ayrılana kadar denemeye devam edeceğim. Umarım ikisi de olur."

O cevap veremedi dışarı çıkıyorum.

Kasım havası bana bir yük treni gibi çarpar. Nefesimi çekip kafamı boşaltmaya çalışırım, ama tek kokladığım yanmış şeker ve vanilya kokusudur ve onun elinin benim elimdeki hissini hatırlarım.

Kamyonetime binip oturuyorum, ellerim direksiyonu sıkıca kavlıyor. Kalbim deli gibi atıyor. Göğsüm sıkışıyor. Ve onun sözlerini kafamdan atamıyorum

sözlerini kafamdan atamıyorum.

Onu asla yeterli hissettirmeyen bir adamla nişanlıydı.

Bunu ona ben mi yaptım? Onun benimle hayalleri arasında seçim yapmasını hiç istemedim. Ama sanırım sonunda öyle yaptı.

Fırının penceresinden Holiday'i görebiliyorum. Mutfağın ortasında duruyor ve omuzları titriyor.

Ağlıyor.

Benim
yüzümden.

Özür dilemeliyim. Öyle demek istemediğimi, incinmiş ve kızgın olduğum için saldırgan davrandığımı söylemeliyim.

Ama yapmıyorum. Çünkü onun ağlamasını görmek beni daha da kızdırıyor — kendime, pislik olduğum için kızgıyım, ona, beni suçlu hissettirdiği için kızgıyım, bunca yıl sonra hala beni bu kadar etkileyebildiği için kızgıyım.

Birkaç dakika sonra, temizliği bitirdikten sonra, telefonum çalıyor.

HOLIDAY

Bu yarışmadan çekilmeyeceğim ve hemen şehirden ayrılmayacağım. Tatil boyunca yüzümü görmeye alışsan iyi olur.

Mesajı dikkatle okudum. Her şeye rağmen, o pes etmiyor.

LUCAS

Haftaya görüşürüz, Peaches.

HOLIDAY

Bana bir daha öyle seslenirsen seni zehirlerim.

LUCAS

Harika. Bunu hemen yapabilir misin? Beni bu ızdıraptan kurtar.

Sonundaki glen yüzü çok sevdim. Hoş bir dokunuş.

Kamyoneti çalıştırıyorum, ama farları yakmadan önce Holiday fırından çıkıyor. Arabasına biniyor ve öylece oturuyor.

Onun ne eğilip alnını direksiyona dayadığını izliyorum.

Bunca zaman kendi fkeme o kadar odaklanmıştım ki, onun aslında zorluklar yaşadığını hiç düşünmemiştim.

Arabasını çalıştırıyor ve motor gürültüyle çalışmaya başlıyor, ama hareket etmiyor. Holiday, eve gitmek için g topluyormuş gibi öylece oturuyor.

Gitmeliyim. Beni izlediğini fark etmeden buradan ıkmalıyım.

Ama kendimi hareket ettiremiyorum.

Sonunda Holiday başını kaldırıp gözlerini siler. Arabayı geri vitese alır ve uzaklaşır.

Arka lambaları yoldan kaybolana kadar bekledikten sonra onu takip ettim.

Eve dönerken, tek düşünebildiğim onun elinin benim elimde olmasıydı. İkimiz de birbirimizden nefret ettiğimizi hatırlamadan önce ne kadar doğal gelmişti.

Holiday Patterson'ı unutmak için on beş yıl uğraştım.

Beş hafta böyle devam ederse, ya onu ya da kendimi kırıp paralayacağım.

Ve hangisi beni daha çok sinirlendiriyor karar veremiyorum.

BÖLÜM 9

HOLIDAY

Bütün hafta neredeyse hiç uyumadım.

Gözlerimi her kapattığımda, Lucas'a eski nişanlımı hatırlattığını söylediğimde yüzündeki ifadeyi görüyorum.

Davranışların bana onu hatırlatıyor.

Bu sözler kafamda tekrar tekrar yankılanıyor.

Onlara, sözlerim acımasız olsa da, yaşadıklarımı anlayacağını umarak söyledim. Sabahın dördünde yatakta uzanmış, on altı yaşındayken Lucas'ın yardımıyla astığımız, karanlıkta parlayan yıldızlara bakarken, söylediklerimi düşünüyorum. Çirkin gerçekler olsa da, bunları duyması gerekiyordu.

Telefonum komodinin üzerinde duruyor. Lucas'tan mesaj gelmemiş. Zaten beklemiyordum da. Fırıncılık seanslarımızı konuşabilmemiz için numaramı engellemeyi kaldırmış olabilir, ama bana ulaşmak için özel bir çaba göstermedi. Göstermeyecek de.

Yataktan kalkıp duşa giriyorum ve sıcak suyun beni uyandırmasına izin veriyorum. Saat beşe kadar giyinip fırına doğru yola çıkıyorum, kasım ortasının havası tenimi ısıtıyor. Zaten cumartesi olduğuna inanamıyorum.

Hafta, tükenen kurabiye tepsilere ve Merryville'deki yeni aşk hakkında ayrıntılar öğrenmeye çalışan meraklı müşterilerle bulanık bir şekilde geçti.

Pazartesi, geldiğimde otoparkta Lucas'ın kamyonetini gördüm. Midem aptalca bir şekilde ters döndü, ama o fırının yakınlarında değildi. İşime odaklanmak zordu. Salı, fırının pencerelerinin önünden iki kez geçti. Her iki seferde de gözlerimiz pencereden buluştu. Ben

İlk olarak gözlerini kaçırmadı; her zaman o yapardı. Çarşamba günü Bella, aramızda bir gerginlik hissettiği için her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Perşembe günü, bir müşterinin arabasına kurabiye yüklerken onu otoparkın karşısından beni izlerken yakaladım. Kafamı kaldırıp gözlerine baktığımda, o gözlerini kaçırmadı. Uzun bir süre birbirimize baktık, sonra ben göz teması kurmayı bıraktım ve fırına geri döndüm. Cuma günü onu hiç görmedim. Fırın, Şükran Günü öncesi siparişlerle doluydu ve hiçbir şey düşünmeye vaktim olmadı.

Bu sabah yorgunum ama kararlıyım. Yarışma için sunumumuzu tartışmalı ve diğer tarifler üzerinde çalışmalıyız. Zamanımız azalıyor. Tam olarak bir ayımız var ve henüz yenilebilir kurabiye yapmadık. Bu bir gerçek.

Fırın kaos içinde. Saat ikideye kadar iki bin beş yüz kurabiye sattık, bu yeni bir rekor. Bella ve Wendy temizliği hallederken, ben yarınki partiler için hamur hazırlıyorum. Ön hazırlık ve Emma'nın birkaç gün önce teslim ettiği iki ekstra fırın bizi daha verimli hale getirdi. Artık yüzde yirmi beş daha fazla kurabiye pişirebiliyoruz.

"Eve gidip dinlenmelisin," diyor Bella saat dört civarında. "Neredeyse on iki saattir buradasın."

"Ben iyiyim. Zaten bu akşam Lucas'la pasta yapacağım."

"Önce eve gidip biraz uyu," diyor. "İki saatlik uyku sana iyi gelir."

"Uyuyabileceğimi sanmıyorum," diyorum, uyuyamayacağımı bilerek.

"O zaman gözlerini kapatıp dinlen," diyor. "Saatte yüz mil hızla devam edemezsin. Sezonun yarısına bile gelmedik."

"Biliyorum. Teşekkürler," diyorum. Ayaklarım ağırlaşmış halde arabama doğru sürükleniyorum. İki millik yol çabucak geçiyor ve ailemin evine varıyorum. Yatak odama çıkan merdivenleri çıkar çıkmaz, telefonum bir mesajla titriyor.

Odama girip yatağımın kenarına oturuyorum.

LUCAS

Hala 6'da görüşmek için uygun musun?

HOLİDAY

Evet.

LUCAS

Bu akşam benim evde buluşup pasta yapalım. Çiftlikte çok fazla meraklı göz var.

HOLİDAY

İyi bir fikir değil.

LUCAS

O zaman siktir git. Dükkanda pasta yapmayacağım.

Kısa ve öz. Eskiden birbirimize gönderdiğimiz mesajlara hiç benzemiyor.

Telefonuma alarm kurdum ve bir şekilde uykuya daldım.

Sadece birkaç dakika geçmiş gibi geliyor, ama aslında bir buçuk saat geçiyor. Kendimi yataktan kaldırıp, kışımı harika gösteren rahat bir kot pantolon ve yumuşak bir kazak giyiyorum.

Saat beş buçukta Lucas'ın evine doğru yola çıkıyorum. Gözlerim kapalı bile oraya gidebilirim. Çiftliğe doğru ilerliyorum ve Jolly ailesinin tüm evlerinin bulunduğu çakıl döngüye giriyorum. Önce Hudson'ın evinin önünden geçiyorum, ev tamamen aydınlatılmış durumda, sonra Lucas'ın uzun araba yoluna giriyorum. Farlarım, arazinin arkasında, tam da bana söylediği yerde bulunan iki katlı evini aydınlatıyor.

Kardeşlerin her biri miras olarak arazi aldı. Her biri, ebeveynlerinin ve büyükannelelerinin yaşadığı aynı yolda sonsuza kadar yaşayacakları evlerini inşa etti.

Onun kamyonetinin yanına park edip verandanın merdivenlerini çıkıyorum. Ev neredeyse hiç süslenmemiş, ön kapıda tek bir çelenk var. Saçaklardan kısmen sarkan buz sarkıtları, sanki yarıda bırakmış gibi görünüyor.

Elimi kaldırıp kapıyı çalmak üzereyken, salıncak kapı açılır.

Lucas, kalçalarına kadar inen kot pantolon ve yumuşaklaşmış gri renkli bir tişört giyiyor. Tişört gövdesini kaplayarak göğsünü ve kollarını vurguluyor. O anda kollarında dövmelemler olduğunu fark ediyorum. Saçları hafif nemli ve duş almış gibi kokuyor. Çenesinde sakal izleri var ve yorgun ama iyi görünüyor. Fazla iyi.

Ağzım açık kalıyor ve hemen kapatıyorum. Onu normal kıyafetlerle ilk kez görüyorum. Uzun kollu flanel gömlekler veya kapüşonlu sweatshirtler yok.

"Selam," diyor, pek de eğlenceli görünüyor.

"Selam."

Bir saniye fazla uzun süre orada duruyoruz ve geçen haftadan kalan gerginliğin hâlâ aramızda olduğunu hissedebiliyorum.

"Girin," diyor sonunda, kenara çekilerek.

Onun yanından geçip giriş holünde duruyorum.

Kemerli tavanları ve açık kirişleri olan açık planlı ev, tam da bana anlattığı gibidir. Oturma odasının en göze çarpan parçası, koyu renk boyalı kalın ahşap şömine rafına sahip taş şöminedir. Mutfakta bol miktarda tezgah alanı, bar tabureleri olan bir ada ve profesyonel düzeyde aletler vardır.

"Vay canına," diyorum, ilerleyerek ormana bakan pencereleri fark ediyorum. "Bu rüya gibi bir mutfak."

"Biliyorum," diyor.

"Bu ev tam da konuştuğumuz gibi. Düzeni, pencereleri, hatta şöminesi bile." Ona dönüp bakıyorum. "Sen bunu gerçekleştirdin."

Yüzünde bir şey parıldadı. "Neredeyse."

Sözcükler aramızda asılı kalır, söylemediğimiz her şeyle yüklü.

Beni mutfağın içine kadar takip ederek o anı bozar. "Tur atmak ister misin?"

"Evet. Çok isterim."

Bana birinci katı gezdirir — yerleşik kitap raflarıyla dolu, gerilim romanları ve ağaç yetiştiriciliği ile ilgili kitaplarla dolu oturma odası. Ofisinde pencerelere bakan büyük bir meşe masası vardır. Yarım banyoda her zaman sevdiği metro fayansları vardır. Onun arkasından giderim.

yukarı kata doğru yol gösterir ve ben sırtından aşağıya doğru uzanan kaslarına bakmamaya çalışırım.

Bana üç yatak odasını ve kral boy yatak ve tonozlu tavanları olan süiti gösteriyor. Burada bir gaz şöminesi bile var. Devasa bir giyinme odası ve büyük bir duş ve derin bir küveti olan bir banyo var.

"Çok geniş bir alanın var," diyorum.

"Gerçekleşmeyen bir gelecek için inşa ettim." Omuzlarını silkiyor, ama omuzlarındaki gerginliği görebiliyorum. "Neyse, bu kadar. Başlamalıyız."

Mutfığa geri dönünce, köşede saklı olan kilerinden malzemeleri çıkarır. Gerginlik belgindir, ama dayanılmaz değildir.

Çiftlik evinin lavabosunda ellerimi yıkıyorum, bu tarzı her zaman sevmişimdir. Bunun *benim* hayalimdeki mutfak olduğunu, onun değil, çok iyi biliyorum. "Yarışma kurallarını okudum. Noel Festivali yarışma alanında pişirmemiz gerekiyor ve her takımın kendi fırını, lavabosu ve hazırlık alanı olacak. Her şey jüri üyelerinin önünde yapılmalı. Acele etmeden elli kurabiye pişirmemiz gerekiyor. Bence üç saat yeterli bir süre."

"Güzel."

"Farklı bir kurabiye deneyebiliriz diye düşünüyordum. Ailenizin tariflerinden hangilerini ezberledin?" diye soruyorum.

"Zencefilli kurabiye, ama onu kullanamayız çünkü Emma ve Hudson geçen yıl onu kullanarak kazandılar. Ve Mawmaw'ın en sevdiğim tarifi, cevizli çikolata parçacıklı kurabiye."

"Çikolata parçacıklı cevizli olanların hamurunu yap. Bir fikrim var."

Kaşlarını çatıyor ama itiraz etmiyor. Lucas bugün kayıtsız görünüyor.

Ritimimizi yakalıyoruz. O un ve şekeri ölçerken, ben çift kazan içinde çikolatayı eritiyorum. O da mutfakta olduğu için mutfak daha küçük geliyor, bu da sürekli birbirimize çarpıyoruz demek. Vanilyayı almak için uzanırken kolu benimkine değiyor. Stand mikserine doğru hareket ederken kalçam onun kalçasına çarpıyor.

Üçüncü çarpışmadan sonra "Özür dilerim" diyorum. Beni görmezden geliyor.

Sessizce çalışıyoruz, iki ayrı hamuru karıştırıyoruz: benim fudge kurabiye hamuru ve onun çikolata parçacıklı ve cevizli hamuru. Hareketleri kendinden emin. Merryville'deki herkes arasında, beni daha iyi olmaya ittiği için aslında benim için en iyi pişirme ortağı o.

Çikolata parçacıklarını nazikçe katladığını izliyorum ve etkileniyorum. Bu, sadece eğlence için birlikte pişirdiğimiz tüm o yazları aklıma getiriyor.

Bana bir bakış atıyor ve neredeyse gülümsüyor. Acaba o da o zamanları düşünüyor mu? Muhtemelen hayır.

Hamurlarımız hazır olunca Lucas onları tepsiye koyar. Ben fudge hamurumdan biraz alıp onun kurabiyelerinin ortasına koyarım ve onları fırın tepsisine düzgün sıralar halinde yerleştiririm.

Ellerimiz neredeyse birbirine değiyor, ama artık ikimiz de o kadar çabuk çekilmiyoruz.

"Mawmaw'da snickerdoodle yapmaya çalıştığımızda, sen tartar kremasını unuttuğunu hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

"Onu unutan sendin."

"Nedense, kesinlikle senin unuttuğunu hatırlıyorum."

Birkaç saniye düşüncelere dalıyoruz.

Kafasını sallar, ama neredeyse gülümsüyor. "Sen hep imkansız birisi oldun."

"Oh, aynen öyle."

Tepsileri fırına koyup zamanlayıcıyı ayarlıyorum. Lucas, dövmeli kollarını kavuşturup tezgaha yaslanarak beni izliyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey. Bakışlarını sabitleyen sensin."

"Şey. Bakmak için iki kişi gerekir. Senin bu kadar dövmeli olduğunu fark etmemiştim..."

Kaşlarını kaldırır ve gülümseyerek tişörtünü kaldırır. Karın kasları ve daha fazla dövme.

"Kaç tane var?"

"Sayısını unuttum," diyor ve boğazını temizleyip başka yere bakıyor. Aramızdaki sessizlikte zaman geçiyor.

"Bir şey içmek ister misin?" diye soruyor Lucas. "Viski var."

Hayır demeliyim. Alkol, Lucas, bu ev ve eski anılar felakete davetiye çıkarıyor gibi.

"Evet, tabii," diyorum, umursamadan.

Pahalı görünümlü bir şişe çıkarır. İki bardak doldurur ve birini tezgâhın üzerinden bana uzatır.

Viski boğazımı en iyi şekilde yakıyor. "Vay canına, çok iyi," diyorum, bunun işe yaraması gerekiyor.

Bardağı bir dikişte bitirip tekrar doldurur.

Zamanlayıcı çalışıyor ve Lucas fırın eldivenlerini alıp tepsileri çıkarıyor. Kurabiyeler mükemmel — altın sarısı, pişirme sırasında hafifçe çatlamış olan fudge merkezleri görünüyor.

"Bunlar harika görünüyor," diyor Lucas, onları incelemek için yakından eğiliyor.

"Umarım tadı da güzeldir."

Soğumasını beklerken içmeye devam ediyoruz. Lucas bize sormadan birer içki daha dolduruyor.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun, Jolly?" diye soruyorum.

"Belki." Gözleri benimkilerle buluşur ve orada bir şey vardır — bir meydan okuma, bir soru. "Ya da belki sadece gerginliğimi atmam gerekiyor."

"Neyin gerginliğini?"

"Kişisel cehennemimden." Bir yudum daha alır.

Onu incelerim, bir şey söylemek isterim ama vazgeçerim. Kurabiyelerden birini ikiye böler ve bir ısırık alırım.

Çıtır çıtır çikolata parçacıklı dış kısmı, zengin, yapışkan fudge merkezine yol açıyor. Mükemmel.

"Vay canına," diyorum ağızım doluyken. Dokusu gevrek ve yumuşak, lezzetli bir kombinasyon.

"Güzel mi?"

Diğer yarısını ona uzatıyorum. "Kendin dene."

O da benden alır, parmaklarımız gereğinden biraz daha uzun süre birbirine değiyor. Isırır ve yüzündeki ifadenin değiştiğini görürüm.

"Vay canına," diye mırıldanıyor. "Değil mi?"

"Tadı inanılmaz." Bana bakar, başını eğerek. "Bunu nasıl yapacağını nereden bildin?"

"İçgüdü. Yıllarca süren eğitim. Senden daha iyi olmak." Gülümserim. "Seç sen."

"Görünüşe göre hepsi." İkimize de birer içki daha doldurur. "Aslında bu şeyi kazanacağız."

"Şaşırmış gibisin."

"Değilim. Yaptığın her şeyde sinir bozucu derecede iyisin."

"Bu bir iltifat mı?"

"Bu bir gerçek." Tezgaha yaslanıyor, dövme kolları tamamen görünür durumda. Sesinde bir keskinlik var, ama tamamen düşmanca değil. Başka bir şey.

"Ölçü kabı kullanmadan pasta yapamayacağını söyleyen biri için iyi iş çıkarmışsın. Hamur harika."

"Eskiden tanıdığım bir kızla çok pişirirdik. Bana tüm temel bilgileri o öğretti," diyor.

"Öyle mi?" diye soruyorum, eski günleri düşünerek. "Ona ne oldu?"

"O kayboldu." Gözleri benimkilerle buluştu ve yüzüm kızardı. Bu konuya takılmak istemiyorum, bu yüzden cevap vermiyorum.

Sessizce çalışarak dağınıklığımızı temizliyoruz, ama artık ortam daha az gergin. Viski ikimizi de rahatlatıyor.

"Bizi cezaya kalan zencefilli kurabiyeleri yaptığımızı hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

"O sık kurabiyeler mi? Evet, Mawmaw hala bana bazen bazen." Gülümsüyor. "On beş santimlikler. Sen de eklediğine inanamıyorum..."

"Cümleyi bitirme." "— damarları."

Gülüyorum. "Ama tadı harikaydı."

"Bu, şimdikiye kadarki en iyi hafta sonu cezasıydı," diyor. "Bütün hafta sikişebildik."

"Defterlerime rastgele küçük penisler çizdiğini hatırlıyor musun?"

"Ödeşme." Şimdi gülüyor ve ben onun gerçek gülüşünün nasıl olduğunu unuttum. Kibar bir kıkırdama değil, gözlerini kırıştıran gerçek bir gülüş. Sanki iki eski dost anılarını yad ediyor gibi hissediyorum. Keşke...

Kahkaha sönüyor ve fark ediyorum ki birbirimize çok yakınız. Gerçekten çok yakınız.

Gözleri ağzıma düşüyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor.

"Tatil," diyor, sesi hırıltılı. "Evet?"

"Yapma."

Ona bakıyorum, çocukluğumuzdan beri beni büyüleyen o yeşil gözleri inceliyorum. Ve dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatıyorum. Yavaşça yaklaşıyorum, dudaklarımız sadece birkaç santim uzaklıkta. Gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımı nazikçe onun dudaklarına kaydırıyorum.

O tamamen hareketsiz kalır, ama keskin bir nefes aldığını hissediyorum. Dudakları benimkine karşı yumuşaktır, ama donmuş gibidir, hareket etmez, karşılık vermez, beni öpmez. Lucas'ın tüm vücudu sanki her kas kilitlenmiş gibi gerilir. Parmakları arkamdaki tezgaha daha sert basar. Sonra onun öne eğildiğini hissedirim, vücudu dudaklarının itiraf etmediklerini ele verir. Nefesi değişir, düzensiz ve ağırlaşır. Ağzıma karşı sıcak ve titrek bir nefes hissediyorum. Ama dudakları hareketsiz kalıyor. Aşamayan bir duvar gibi.

Geri çekildim ve gözleri açıldı.

Bana sırtıarak gülümsedi.

"Tam olarak ne olacağını düşünmüştün?" Sesi eğleniyor gibi geliyor.

Yüzüm daha da kızarıyor.

"Hadi, söyle bana." Hâlâ yakınımda ve elini kalçama koyuyor. "Beni öpeceksin ve ben ne yapacağım sanıyordun? Ayaklarına kapanıp sana tapınacak mıyım?"

"Umuyordum," diyorum, umursamadan.

Gözleri ağzıma kayıyor ve ona odaklanıyor. "Beni o kadar çok istiyorsun ki, dayanamıyorsun."

Nefesim kesildi çünkü haklıydı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Ve biliyor musun, asıl komik olan ne?" Yaklaşıyor, dudakları neredeyse benimkilere değecek kadar. "Bir parçam sırf seninle dalga geçmek için seni öpmek istedi. Ama ben oyun oynamıyorum." Aramızdaki mesafeyi işaret ediyor. "Bu olamaz."

"Gitmem gerek." Bir adım geri çekildim, mesafeye ihtiyacım vardı, kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Evet. Muhtemelen iyi bir fikir." Geri çekilir, sonunda bana mesafe verir. "Anahtarların nerede?"

Onu göstermek için cebimden çıkardım ve o da elinden kaptı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor.

"Anahtarlarımı ver, Lucas."

"Hayatta olmaz."

"Ben iyiyim..."

"Dört bardak viski içtin. İyi *değilsin*." Merdivenlere doğru yönelir.

"Hadi."

"Sammy'yi arayabilirim..."

"Saat dokuzda mı? Buraya gelip neden benim evimde sarhoş olduğunu sorması için mi? Hayır, teşekkürler." Bana dönüp bakar. "Kalacaksın. Şimdi, ya beni takip edersin ya da seni omzuma atıp taşıyım."

"Lütfen. Sen..."

Bir saniye sonra, Lucas dediği gibi beni kaldırıyor, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi. "Bunu yapamazsın!"

"Durdur beni," diyor ve beni omzuna atıp, uyluklarımdan tutuyor. Yüzüm hala öpüşmememizden, onun sırtımasından, her şeyden dolayı yanıyor.

Yatak odasına girdiğimizde, beni yatağın kenarına oturtuyor, sonra lambayı yakıyor. "Ben aşağıda kanepede uyuyacağım."

O kapıya yaklaşmışken, ağzımdan birdenbire "Kal" kelimesi çıkıyor. Duruyor, ama arkasını dönmüyor.

"Holiday..."

"Lütfen. Bu büyük odada ve evde tek başıma uyumak istemiyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı.

"Yatağın kendi tarafında kalacağına söz ver," dedi. "Bir kez bile karşıya geçersen, giderim."

"Tamam."

"Ciddiyim."

"Uslu duracağım!" diye söz veriyorum.

Yatağın karşı tarafına geçer. Giysilerimizi çıkarmadan, aramızda bolca mesafe bırakarak uzanırız.

Sessizlik uzar ve onun nefes alışını duyabiliyorum.

Birkaç dakika geçer, ve dünya dünya dönüyor
dönüyor dönüyor dönüyor.

Yatağın kaydığını hissediyorum. Güçlü kolu belimi sarıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Yüzünü saçlarıma gömüyor ve derin bir nefes aldığını hissediyorum. Sanki kokumu ezberlemeye çalışır gibi uzun ve yavaş bir nefes.

Elim, karnımın üzerinde duran elini bulur ve parmaklarımız birbirine dolandır. Beni kendine doğru çeker, bacağını benim bacağıma dolandır. Başparmağı karnımda küçük daireler çizerek ve parmaklarım onun parmaklarını sıkıca kavrar. İkimiz de tek kelime etmez.

Lucas Jolly'nin kolları beni sarıp sarmalıyor ve uykuya dalmak için gözlerimi kapattığımda, belki her şey yoluna girecek diye kendimi inandırıyorum.

BÖLÜM 10

LUCAS

Saat dörtte uyanıyorum, Holiday Patterson'ı parmaklarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi tutuyorum.

Yüzü göğsüme gömülü; kolu kaburgalarımın üzerine atılmış. Nefesi köprücük kemiğime sıcak geliyor. Hareketsiz duruyorum, vücutlarımızın birbirine değdiği her noktayı hissediyorum. Diğer eli karnımın üzerinde ve ben tüm bunları lanet bir aptal gibi ezberliyorum çünkü ona bir daha bu kadar yakın olamayacağım.

Mahvoldum.

Viski yüzünden başım zonkluyor. Ağzımın tadı berbat. Kot pantolonla uyuduğum için vücudum ağrıyor. Onun beni öptüğü anı sürekli tekrar tekrar gözümün önüne geliyor. Dudakları yumuşak ve çaresizdi. Vücudumun her hücresi bana teslim olmam için çığlık atsa da ona karşılık vermedim.

Aptalca bir şey yapmadan bu yataktan kalkmam lazım.

Yavaşça ondan uzaklaşıyorum. Küçük bir inilti çıkarıyor ama uyanmıyor, sadece benim bıraktığım sıcak yere kıvrılıyor. O memnuniyet dolu iç çekiş beni neredeyse yıkıyor.

Sonunda özgür kaldığımda, onun uyumasını izlerim. Kıvrılmış, kahverengi saçları şeker kamışı çizgili yastık kılıfına yayılmış, sanki buraya aitmiş gibi.

Huzurlu görünüyor. Yumuşak. Benim.

Ama öyle değil. Hiçbir zaman olmadı ve hiçbir zaman da olmayacak.

Sessizce kıyafetlerimi değiştirip anahtarlarını lambanın yanındaki komodinin üzerine koyuyorum, sonra kendimi tekrar yatağa girmeye ikna etmeden oradan uzaklaşıyorum.

Kamyonum donuyor; ön cam buzla kaplı. Motoru çalıştırıp ısıtıcıyı sonuna kadar açıyorum, ısınırken titriyorum.

Vardiyam saat altıya kadar başlamasına rağmen çiftliğe gidiyorum, sisin içinde virajları yavaşça alıyorum. Sis çakıl yolu kaplıyor.

Ahırın yanına park ediyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Holiday beni öptü ve ben bunu her yerde hissettim. Tek istediğim, onun yüzünü tutup ikimiz de nefes alamayana kadar onu öpmekti.

Yapmadım çünkü on yıldan fazla bir süre boyunca çivilediğim kapıyı açamıyorum. Bu, umut etmeye, istemeye ve o sıkıldığında yıkılmaya yol açar. Paris'i özlediğinde. New York'a taşındığında. Ünlü şef eski sevgilisi onu geri istediğine karar verdiğinde.

Dominic Laurent.

Sadece adı bile çenemi sıkıştırıyor. O benim olmadığım her şey. Sofistike. Ünlü. Ona ıssız bir yerde bir Noel ağacı çiftliği yerine dünyayı sunabilecek biri.

Telefonum yolcu koltuğunda duruyor. Onu almadan önce bir dakika boyunca ona bakıyorum.

TATİL

Dün gece hakkında.

Siktir.

LUCAS

Boş ver.

HOLIDAY

Konuşmamız gerek.

LUCAS

Konuşacak bir şey yok.

HOLIDAY

Ama beni kucakladın.

Telefonu sıkıca kavradım.

LUCAS

Fazla anlam yükleme. Bir anlamı yoktu.

HOLIDAY

Sen imkansızsın.

Ona bunun benim için her şey demek olduğunu söylemek istiyorum.
Pislik gibi davrandığım için özür dilemeliyim.

Bunun yerine, telefonumu kilitleyip koltuğa geri atıyorum.
Arabadan inip kapıyı o kadar sert kapatıyorum ki, boş

Ahır saman, motor yağı ve talaş kokuyor. Hava karanlık
ve soğuk, tavandaki ışıkları açıyorum. Tamamen yanmadan önce
titriyorlar.

Fazladan Noel süsleri köşede istiflenmiştir. Işıklar, çelenkler ve süs
eşyaları içeren kutular vardır. Neşeleriyle benimle alay ediyorlar.

Samanlığa tırmanıp balyaları atmaya başlıyorum. Her balya yaklaşık
60 kilo ağırlığında ve yere düştüğünde yüksek bir ses çıkarıyor. Saman
işini bitirdikten sonra odunlara geçiyorum. Kışın tonlarca odun satıyoruz
ve odun demetlerini yeniden istiflemeye başlıyorum, gereğinden fazla sert
atıyorum.

Bir tanesi elimden kayıp yere düşüyor ve parçalanıyor.
"Siktir," diye fısıldarım. Dokunduğum her şey kırılıyor.

Jake saat yedi civarında geldiğinde, ahırın yarısını yeniden düzenlemiş ve terden sıırıslıkam olmuşum.

"Günaydın," diyor Jake, fazla neşeli bir şekilde. Hediye dükkânından aldığı iki kahveyi elinde tutuyor. "Sana getirdim..."

"Gerek yok."

Jake durur. "Ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

"Hiçbir şey."

"Lucas, neredeyse tüm görevlerini tamamladın. Güneş daha yeni doğdu." "Belki de erken çıkabilmek için işimi bitirmek istedim."

"Ya da belki dün gece Holiday ile bir şey oldu." İki kahveyi de yere bırakır ve kollarını kavuşturur. "Senin evinin önünde onun arabasını gördüm. Ne oldu?"

"Kurabiye pişirdik. Çok içtik. Benim evde kaldı. Hepsi bu."

"Ve?"

"Hepsi bu."

"Sen tam bir yalancısın." "Bırak şunu."

"Lucas..."

"Jake! Kes şunu dedim!" Sesim ahırda yankılanıyor.

O benim patlamama tepki vermez. Bunun yerine, bir adım daha yaklaşır. "Senin sorunun ne biliyor musun? Kendini korumakla o kadar meşgulsün ki, onu yine kaçıracaksın. Ve bu sefer, kendinden başka kimseyi suçlayamayacaksın."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. O geri geldi, Lucas. Geri gelmek zorunda değildi." "Çünkü gidecek başka yeri yoktu."

"Kendine bunu söylemeye devam et." Kapıya doğru yönelir. "Bunu mahvedeceksin."

O gider.

Orada tek başıma durup, zor nefes alıyorum.

Holiday'in beni öpmüş olmasını nefret ediyorum. Onu öpmek istememi, o kadar çok istememi nefret ediyorum ki, bu acı veriyor. Onu kucaklamanın bana evimi hatırlatmasını nefret ediyorum. Ona bunun hiçbir anlamı olmadığını söylediğimi nefret ediyorum, oysa bu benim için her şey demekti.

Sabah uzayıp gidiyor. Saat dokuz olduğunda, her yer ailelerle doluyor. Ebeveynler sıcak çikolata içiyor, tarçın ve çikolata kokusu çam ve odun dumanıyla karışıyor. Dışarıdaki hoparlörlerden Noel müziği çalıyor. Kızak çanları ve karla ilgili neşeli saçmalıklar.

Müşterilere gülümsemeye zorluyorum kendimi, ama bu ruh halimi düzeltmiyor.

Akşamdan kalma hali daha da kötüleşiyor ve başım zonkluyor. Parlak güneş ışığı gözlerimi acıtıyor. Kahvaltı yapmayı unutuyorum.

Saat on bir buçuk civarında Hudson, Colby ile birlikte gelir.

"Lucas amca!" Colby koşarak gelir ve bacaklarıma sarılır. Bu yıl anaokuluna başladı.

"Merhaba dostum." Saçlarını okşuyorum.

"Sıcak çikolata içeceğiz! Sonra Holiday teyzeyi görmeye gidip daha fazla kurabiye alacağız!"

Bu isim bana yumruk gibi çarptı. "O senin teyzen değil, Colby."

"Evet, o benim teyzem!"

Hudson omzumu sıkıca sıkar. "Onu rahat bırak."

Colby'nin seviyesine çömelir. "Sıraya gir. Orada buluşuruz."

Colby gülerek koşarak uzaklaşır.

Hudson düzleştirir düz ve baktı bana bana "
kendini toparla, Lucas."

"Dön."

"Daha çok çabala." Başını sallayarak uzaklaşıyor.

Fırına bakmaktan kaçınıyorum.

Öğlen saatlerinde, Bella ile birlikte dışarı çıkar ve bir müşterinin arabasına kutuları taşır. Holiday dar kot pantolon ve kırmızı kapüşonlu sweatshirt giymiş. Saçları yüksek at kuyruğu şeklinde toplanmış. Dinlenmiş, hatta mutlu görünüyor, sanki dün gece beni mahvettiği gibi onu mahvetmemiş gibi.

Sonra bana doğru bakıyor.

Gözlerimiz otoparkın karşısında buluşur.

Bir saniye boyunca ikimiz de kıpırdamıyoruz. Sadece birbirimize bakıyoruz. Dönüp uzaklaşan benim.

İşe dalıyorum. Ailelerin ağaç bulmasına ve arabalarına yüklemesine yardım ediyorum. Çam özü ellerime yapışıyor.

Ne zaman arkamı dönsem, otoparkın karşısında kırmızı bir silüet görüyorum. Rüzgârda yankılanan kahkahası. Uykusunda çıkardığı o iç çekişi aklımdan çıkmıyor.

Bu beni öldürüyor.

Saat ikide, akşamdan kalma hali beni dibe çekiyor. Dean, gözlerim kapalı birinin arabasına yaslanmış beni yakalıyor.

"İyi misin dostum?"

"Yorgunum."

"Bayılmak üzere gibisin." Cebinden bir granola bar çıkarır. "Bunu ye. Ve biraz su iç."

Elime sıkıştırıp uzaklaşıyor.

Tadı talaş gibi olsa da zorla yiyorum.

Saat üç civarında, ahırdarken pencereden onun arabasına doğru yürüdüğünü görüyorum.

Beynim farkına varmadan vücudum harekete geçti.

Ahırdan çıkıp ona doğru yürüdüm. Yarı yolda durup kaldım.

Ne halt ediyorum ben?

Çantasını karıştırmakla meşgul olduğu için beni henüz görmedi.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp ondan özür dileyebilirim.

Yirmi metre uzakta donmuş gibi duruyorum.

Anahtarlarını bulur ve arabasının kilidini açar.

Sonra başını kaldırıp park yerinin ortasında duran beni görür.

Bir an için ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Aramızdaki hava, söylenmemiş her şeyle cızırdar.

Arabasına biner ve uzaklaşır.

Öğleden sonrasının geri kalanı bulanıklaşır. Daha fazla müşteri. Daha fazla ağaç. Daha fazla numara.

Bir siparişi karıştırırım. Testereyi düşürürüm. Bir ağacı düzgün bağlamayı unuturum, ama Dean tam zamanında yakalar.

"Eve gitmelisin," diyor bana saat dört buçuk civarında. "Kendine ya da başkasına zarar vermeden önce."

Tartışmıyorum ama gitmiyorum.

Saat beşe doğru yorgunluk beni ele geçirir, Jake'i bulur ve ona gideceğimi söylerim.

"Biraz dinlen. Yarın farklı bir tavırla gel." "Tamam."

Boş evime doğru arabayla yola çıkıyorum.

İçeri girer girmez doğrudan yukarı çıkıyorum. Yatak yapılmamış. Kullandığı yastıkta hala başının izi var. Çarşaflarda hala onun teninin kokusunu alabiliyorum.

Göğsümde panik yükseliyor.

Her şeyi çıkarıp çamaşır makinesine en yüksek sıcaklıkta atıyorum, sanki onu yıkayarak yok edebileceğim gibi.

Terim kurumuş olduğu için duş almam gerekir. Karnım boş olduğu için yemek yemem gerekir. Ama yapmıyorum.

Bunun yerine mutfağa gidiyorum ve dün gece yaptığımız kurabiye kutusunun hala tezgahın üzerinde olduğunu görüyorum.

Kutuyu alıp bir tane çıkarıyorum ve ısıyorum.

Bugün bile inanılmaz lezzetli. Çıtır çıtır dış kısmı ve yapışkan fudge iç kısmı mükemmel bir kombinasyon.

O Fransız pisliğinin yaptığı her şeyden daha iyi, eminim. Bu düşünce bana acı bir tatmin duygusu veriyor. Bu bizim, benim ve Holiday'in, ve şu anda bile, ondan nefret etmeme rağmen, hala birlikte sihir yaratıyor olmamız beni sinirlendiriyor.

Bu tarif bir numara ve yarışmayı gerçekten kazanabilir.

Bu beni mahvediyor çünkü o parayla ne yapacağını biliyorum. Kaçmayı planladığını biliyorum.

Mükemmel bir şey yarattık ve ben bu süreçte bizi mahvediyorum.

Kabı yere bırakıp oturma odasına doğru yürüyorum. Kanepeye oturup, belki de hiç sahip olamayacağım bir aile için inşa ettiğim evin içini seyre diyorum.

Onun için. Her

zaman onun

için.

Telefonum sehpa da titriyor.

Telefonu alıp takvim bildirimini okudum.

*Çarşamba günü saat 18:00'de Toplum
Merkezi'nde pasta yarışması toplantısı var.
Tüm yarışmacılar için zorunlu.*

Onunla bir sonraki görüşmem bu olacak. Onunla aynı odada oturacağım ve bir takım gibi davranacağız.

Başımı kanepeye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Çamaşır makinesinin sesi dışında ev sessiz.

Vücudum ağrıyor. Göğsüm boşlukta gibi. Hala günün işinden kalma kir, ter ve çam özüyle kaplıyım ama çok yorgunum, umursamıyorum bile.

Karanlıkta oturup Holiday'i düşünerek, onu silebilmeyi diliyorum.

Uzun bir hafta olacak.

BÖLÜM 11

HOLIDAY

Üç gün önce, Lucas Jolly'nin yatağında uyandım ve o günden beri dünya bana doğru gelmiyor.

Ona uzandığımda çarşaf lar buz gibiydi. Gece hırsız gibi kaçmış ve anahtarlarımı komodinin üzerinde bırakmıştı.

On sekiz yaşındayken bana anlattığı çıplak kırıslara, tavanına bakıyordum, bir önceki geceden kalma buruşuk giysilerimi hâlâ üzerimdeyken. Dudaklarım, onun karşılık vermediği öpücüğün iziyle hâlâ karıncalanıyordu. Vücudum, bütün gece onun kollarında, yüzü saçlarıma gömülü olarak kaldığını hâlâ hatırlıyordu. Parmaklarımız, sanki birbirimizi asla bırakmayacakmışız gibi birbirine dolanmıştı.

Sonra sabah ayrıldı ve o zamandan beri hiçbir şey olmamış gibi davranıyor.

Bu aşığılanma, herhangi bir akşamdan kalma halinden daha fazla yakıyor. Zar zor hayatta kaldım.

Bu öğleden sonra, bu gece ikimizin de yarışmanın başlangıç toplantısında olmamız gerektiğini bildiğim için kendimi parçalanmış hissediyorum. Konuşmadık, mesajlaşmadık, sadece çalıntı bakışlar değiştirdik. Yemek yemeyi unuttum, ellerim titriyor ve kemerimi daha küçük bir deliğe sıkıştırmış olmama rağmen kot pantolonum kalçalarım dan kayıyor. Kin ve aşırı kahve ile ayakta duruyorum. Fırın vitrininde yansımanı gördüğümde, bana bakan gözleri çökmüş kızı zar zor tanıyorum.

Saat üç civarında, ön camdan Jake ile konuşurken onu görüyorum. Buradan bile omuzlarındaki yorgunluğu, stresli olduğunda yaptığı gibi dağınık saçlarını eliyle düzeltmesini görebiliyorum.

Umarım o da benim kadar mutsuzdur.

Saat dörtte Jake, altın rengi kabartmalı krem rengi bir zarfla fırına girer.

"Claire ve ben, düğün davetli listesinde adının olmadığını fark ettik ve sana elden davetiyeni vermek istedik." Zarfı tezgahın üzerine kaydırır. "Şükran Günü'nden sonraki Cumartesi. Umarım gelebilirisin."

On gün var.

"Sana yük olmak istemem," diyorum.

"Asla, sen bizim ailemizden sayılırsın," diyor. "Lütfen evet de."

"Tabii ki," diyorum.

"Teşekkür ederim."

O dışarı çıktığında, zarfı açtım ve zarif bir yazı ile yazılmış davetiyeyi çıkardım.

Jake Jolly & Claire Manchester, sizin katılımınızla onurlandırılmak isterler...

Detayları gözden geçiriyorum. Tören saat altıda. Ardından resepsiyon. Canlı müzik. Açık bar. Dans.

Davetiyenin ağırlığı ellerimde on kilo gibi geliyor.

Jake'e sanki o ayın sahibiymiş gibi bakan Claire'i düşünüyorum. O, benim boğulduğum yüklerden ve hatalardan uzak, sonsuza dek sürecek bir hayata başlıyor. Benim nişanlılığım üç yıl sürdü ve küle dönüştü. Bazıları sonsuza dek mutlu yaşıyor. Geri kalanlarımız ise ömür boyu pişmanlık duyuyor.

Bella, Lucas'ın Jake'in sağdıçı olduğunu söyledi; bu da bir konuşma olacağı anlamına geliyor. Kenarda durup onun aşk ve sonsuzluk hakkında konuşmasını dinlemek zorunda kalacağım.

Telefonum, daha sonra yapılacak olan pasta yarışmasının başlangıç toplantısı hakkında bir hatırlatma ile titriyor.

Cumartesi gecesinden beri Lucas'a konuşacak kadar yakın olacağım ilk kez olacak. Şimdiden korkuyorum. Ama yine de, zor şeyleri yapabilirim.

Onu görmemek için ön sıralarda bir yer bulmak umuduyla toplum merkezine erken varıyorum.

Bina, her sütuna sarılmış ışıklar, lobide yerel okul çocukları tarafından yapılan süslemelerle donatılmış devasa bir ağaç ve tavana asılmış parıldayan ışıklarla Noel harikalar diyarı gibi dekore edilmiştir. Havada, şu anda kasaba meydanında düzenlenen yıllık kış festivalinden gelen funnel kek kokusu vardır. Hoparlörlerden klasik tatil müziği yayılmaktadır. Turistler kaldırımları doldurmuş, çoğu Merryville'in büyüüne kapılarak fotoğraf çekmektedir.

Topluluk odasının içinde heyecan dorukta. Bir yarışmacı olarak, listede adı bulmam gerekiyor ve Mawmaw'ın bize Jolly Holiday Takımı adını verdiğini keşfediyorum. Şu anda boş olan kutuya imzamızı karalarken gülümsüyorum.

Çoğu kişi bunu eğlenceli bir küçük kasaba geleneği olarak görüyor. Ben değil. Bu benim buradan çıkmam için bir fırsat. Zaten kimse beni burada istemiyor.

Önden birkaç sıra ileride bir koltuk bulup telefonumu kontrol ediyorum. Ellerim titriyor ve onları uyluklarıma bastırıyorum. Sinirlerim beni ele geçiriyor, ama ön podyuma odaklanmaya devam ediyorum, umarım bu çabuk geçer.

İnsanlar yavaş yavaş içeri giriyor. Edna, kız kardeşleri Melinda ve Brenda ile birlikte arkama oturuyor.

Edna öne eğildi. "Bu yarışmaya katılman pek adil değil."

Gülüyorum. "Korkuyor musun?"

"Tatlım, o listede adını gören herkes korkmuş durumda.

Senin yüzünden birkaç kişi ayrılmış diye duydum."

Dönüp ona bakıyorum. "Neden?"

"Çünkü gerçekçi olalım, sen uykunda bile onlardan daha iyi pasta yapabilirsin." "Oh, beni övmeyi bırak," diyorum ona.

"Şimdi de alçakgönüllü davranıyorsun."

Waverly ailesi ön sıralarda yerlerini alıyor. Annemler, itfaiyeci arkadaşlarından biriyle arka kapıda duran Sammy ile birlikte geliyorlar. Mawmaw içeri giriyor ve öne doğru giderken herkesle konuşuyor. Bana geldiğinde ayağa kalkıp ona sarılmak için bekliyorum.

"İyi misin?"

"Evet, hanımefendi," diyorum, o Noel neşesiyle parıldarken. Annem gözlerimi yakalıyor ve bana başparmağını kaldırıyor.

Saat 5:57'de, biri yanımdaki koltuğa oturur. Lucas olduğunu anlamak için bakmama bile gerek yok. Duş almış. Geçmişim gibi kokuyor.

Kalbim takılır ve durur.

Bana bakmıyor, konuşmuyor, sadece vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın oturuyor. Bacaklarımız birbirine değiyor ve bu beni çılgına çeviriyor. Bunu bilerek yapıyor.

Sıcaklık vücudumda yangın gibi yayılıyor. Ne kadar yakın olduğunun aşırı farkındayım. Her sinir ucu çılgılık atıyor. Üç gün hiçbir şey olmadan geçirdikten sonra, bu çok önemli bir şey gibi geliyor.

Bunu gösteriş için mi yapıyor? Mawmaw için mi?

Hâlâ bana bakmıyor ya da beni hiç fark etmiyor. Gözlerimi öne odaklamaya çalışıyorum, ama nefesim hızlanıyor.

Yorgunluk, son zamanlarda yemek yememem ve sürekli endişe bir anda üzerime çöküyor. Görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar dans ediyor, gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovuyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Benimle konuşma."

"İşte kazanan takımım!" Mawmaw, yanımda Lucas'ı görünce sesini yükseltir.

Herkes bize bakmak için dönüyor. Gerginlik boğucu bir hal alıyor.

İnsanlar gülümsüyor ve fısıldaşıyor. Biri kıkırdıyor. Edna Parker ve kız kardeşleri, bu gelişmeden açıkça memnun olarak eğiliyorlar.

Lucas hareket eder ve kolunu sandalyemin arkasına dolamıştır. Nefesim kesilir. Kolunun ağırlığı omuzlarıma o kadar yakındır ki, ondan yayılan ısıyı hissedebiliyorum. Her içgüdü

ona yaslanmamı, kendimi buna bırakmamı söylüyor, ama ben kendimi yerinde kalmaya zorluyorum. Bunun beni etkilemediğini iddia ediyorum.

Oda, ikram masasından gelen sıcak çikolata ve kurabiye kokusuyla doluyor. Pencerenin dışında, Main Street'in binlerce ışıkla aydınlatıldığını görüyorum — kırmızı kurdelelerle sarılmış sokak lambaları, parıltıyan mağaza vitrinleri ve Merryville'de el ele yürüyen çiftler.

Bu kasaba Noel'i yaşıyor ve soluyor, ama şu anda ben bu atmosferde boğuluyorum.

Saat 6:15'te Belediye Başkanı Thompson kürsüye çıkıyor.

"Herkese iyi akşamlar! Yıllık Merryville Noel kurabiyesi yarışması tanıtımına hoş geldiniz!"

Alkışlar patlak veriyor ve arkama döndüğümde, salonun dolu olduğunu görüyorum. İnsanlar devasa salonun çevresinde ayakta duruyorlar.

"Bu yıl birçok takım kayıt oldu. Toplamda otuz yedi takım. Bu yarışma Merryville'in bir geleneğidir ve bu yıl kasabayı her zamankinden daha fazla turist ziyaret etti. Merryville'in ünü yayılıyor ve biz de bunun için çok heyecanlıyız." Gülümsüyor. "Kurabiyeleriniz 14 Aralık'taki festivalde, kasaba meydanında, yüzlerce ziyaretçinin önünde değerlendirilecek. Bu, en sevdiğiniz kurabiye tarifini öne çıkarmak ve şöhretler listesine girmek için bir fırsat!"

Midem düğümleniyor. Yüzlerce insan yarışmamızı izleyecek. Yüzlerce insan benim başarısızlığımı ya da başarıımı görecek.

Belediye başkanı kuralları açıklıyor: 50 adet aynı kurabiye, jüri ve festival katılımcılarının önünde, toplam üç saat içinde yerinde pişirilecek. Tüm malzemeler yarışmacılar tarafından sağlanacak. Sunum, tat ve yaratıcılık puanlanacak.

"Kazanan takım beş bin dolar ve Merryville Şampiyonu Kurabiye Kupası'nı kazanacak, tabii ki şöhretler salonuna da adınız yazılacak. Birçoğunuz Jolly ailesinin yirmi yıldır bu unvanı elinde tuttuğunu biliyorsunuz."

İnsanlar Lucas ve bana bakarken alkışlar artar.

Baskı çok fazla geliyor. Bu baskının ağırlığı altında nefes almakta zorlanıyorum. Panik atak geçirmek üzereyim galiba. Kontrolü kaybetmemek için on sayıya kadar sayıp nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

"Şimdi," diye devam etti Belediye Başkanı Thompson, heyecandan neredeyse titreyerek, "Noel Baba'nın jüriyi açıklamasını dinleyelim."

Lucas'ın babası odanın önüne geçer, her adımında çingirak sesi çıkarır. Herkese geldiği için teşekkür etmeden önce büyük bir *ho, ho, ho* sesi çıkarır. Babası bana göz kırpar, ben de gülümserim.

"Şimdi, bu yarışmada bu sezon Noel Baba'ya kimlerin yardım edeceğini belirleyelim."

Ekranada beş profesyonel fotoğraf belirir.

"İlk olarak, *Texas Monthly* dergisinin yemek eleştirmeni ve bu yılın James Beard Ödülü sahibi Patty Morrison var."

Nazik gözleri ve gümüş rengi saçları olan bir kadın ön sıradaki sandalyesinden kalkar ve el sallar. Herkes nazikçe alkışlar.

"İkincisi, Şef Marcus Williams, Austin'deki Williams Steakhouse'un sahibi. *Bon Appétit*'in En İyi 50 listesinde yer almıştır."

Ayağa kalkar ve başını sallar. Kalabalık daha da coşar.

"Üçüncüsü, ödüllü pasta şefi ve *Southern Sweets and Treats* ile *Preparing the Perfect Cookie* kitaplarının yazarı Şef Mary Carter."

Sıcak bir gülümsemeye sahip, altmışlı yaşlarında bir kadın ortaya çıkar. Onun yemek kitaplarına sahibim ve belediye başkanının bu yarışmada jüri olarak bu kadar çok profesyoneli bir araya getirebilmesine şaşıyorum.

"Dördüncü olarak, Şef Thomas Reeves — geçen yılın Texas Baking Champion şampiyonu ve Houston'daki Confetti Cupcakes'in sahibi."

Koluna dövme yaptırmış genç bir adam belirir. Yirmi beş yaşından büyük olamaz.

Oda sıcak olmasına rağmen ellerim buz gibi.

"Belediye Başkanı Thompson son jüri üyesini açıklayacak," diyor Lucas'ın babası.

Ama diğerlerinin yanında sandalyenin boş olduğunu fark ediyorum.

Birkaç saniye sonra, odadaki ışıklar hafifçe kararır ve projektör açılır.

Belediye Başkanı Thompson mikrofonu alır. "Ve son jüri üyemiz için elimizden gelenin en iyisini yaptık. Dünyaca ünlü pasta şefi, üç Michelin yıldızlı restoranın sahibi ve Netflix dizisi *The Pretty Plate*'in yıldızı Şef Dominic Laurent'ı tanıtmaktan büyük onur duyuyorum."

Oda heyecanla çalkalanır.

Ama ben nefes almayı
kesmişim. Hatta kusabilirim.

Dominic'in yüzü, keskin çene hattı, mükemmel şekillendirilmiş koyu saçları ve eskiden beni özel hissettiren o hesaplayıcı bal rengi kahverengi gözleriyle ekranı doldurur.

Buz damarlarıma doluyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Yanımda Lucas donup kalıyor.

"Şef Laurent, video konferans yoluyla bize katılmayı kabul etti," diye duyurur Belediye Başkanı Thompson. "Şef?"

Dominic, arkasında siyah-beyaz fotoğrafların asılı olduğu New York'taki ofisinde oturuyor. Endüstriyel raflar, her ayrıntısı onun kadar kontrollü ve mükemmel.

"Bonsoir, millet." O kalın Fransız aksanı çok etkileyici. "Bu büyüleyici güney geleneğinin bir parçası olmaktan çok mutluyum. Teksas'ın fırıncılık geleneği samimi ve özgün. Merryville'in *ünlü* Noel misafirperverliğini deneyimlemeyi çok sabırsızlıkla bekliyorum. Hakkında çok şey duydum."

Büyüleyici ve *misafirperverlik* kelimelerini kullanım şekli tüylerimi diken diken ediyor.

Bunu benden duymuştu.

"Bu yarışmayı benim için özellikle anlamlı kılan bir şeyi belirtmeliyim." Öne eğilir ve eskiden çok sevdiğim o seksi sırtıtlarından birini atar. "Eski nişanlımın yarışmaya katıldığını öğrendim."

Oda sessizliğe büründü ve o benim adımlı söylememiş olmasına rağmen herkes başını bana çevirdi.

Yüzüm kızarır, ellerim yumruk olur. Duvarlar üzerime çöküyor. Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum; yargılayan, acıyarak bakan ve değerlendiren gözler.

Birisi içinden "kahretsin" diye mırıldanır.

Mawmaw'ın yüzündeki ifade okunamaz, ama gözlerinde tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey var.

Lucas yanımda tüm vücudunu gerer.

Dominic, izleyen herkese sıcak bir gülümsemeye bakar, ama bana zehirli bir bakış atar. "Ama hepinizi temin ederim ki, bu yarışmayı çok ciddiye alıyorum. Her başvuru adil ve objektif bir şekilde değerlendirilecek. Ben, kimin yaptığına bakmaksızın, olağanüstü pastaları kutlamak için buradayım."

Yalan. Hepsi yalan.

"Aslında," diye devam ediyor ve midemde bir korku hissediyorum, "Merryville'e erken gelmeyi planlıyorum, aslında gelecek hafta. Kasaba ile bağlantı kurmak ve ünlü Noel Festivali'ni ilk elden deneyimlemek harika olur diye düşündüm." Gözleri kameradan geçip doğrudan bana bakıyor gibi. "Ve tabii ki, Holiday ile biraz zaman geçirmek ve doğru düzgün sohbet etmek istiyorum. Konuşacak çok şeyimiz var."

Hayır. Olmaz.

Edna ve kız kardeşleri heyecanla fısıldamaya başlarlar. Bu, onların yaşamak için can attıkları türden bir dramadır.

"Holiday ve ben Paris'te birlikte olağanüstü bir şey yarattık. Ama sizi detaylarla sıkmayacağım—sadece onun yarattıklarını görmek için çok heyecanlıyım."

Oda dönüyor ve sanırım kusacağım. Bunu hissedebiliyorum.

Dayanıyorum, ağzımda biriken tükürüğü yutuyorum.

"Holiday'in bu yarışma için ne yaratacağını çok merak ediyorum," diye devam ediyor Dominic sakın bir şekilde. "Üç yıl boyunca benimle çalıştı. *Doğru partnerle* çalıştığında neler yapabileceğini çok iyi biliyorum. Ama gerçekçi olalım, ona sadece kendisi yeter. Hepinizi görmek için sabırsızlanıyorum ve Merryville'in büyüsunü yaşamayı umuyorum."

Ortak kelimesinin vurgulanması kasıtlı ve tehditkardır.

Oda fısıltılarla ve kolektif bir "Ah" sesiyle çınlar. "Eski sevgilisi onu geri istiyor!" der biri.

"Bu çok romantik!" diye haykırır başka biri.

Boğazım düğümlenir. Nefes alamıyorum.

"Tüm yarışmacılara iyi şanslar," diyor Dominic, prova edilmiş gülümsemesiyle.

Ekran kararır ve oda gürültüyle patlar.

Nefes alamıyorum, düşünemiyorum. Oda çok gürültülü, çok parlak, bana bakan, benim hakkımda fısıldayan ve ne seçeceğimi tahmin eden gözlerle dolu.

Herkesin benim hakkımda konuşmalarından kaçınmak için kalkıp gitmek istiyorum. Odadan çıkıyorum.

"Holiday..." Annem endişeyle bana uzanır.

"Hava almam lazım." Sesim çatlar.

Kalabalığın arasından çıkmaya çalışırken birinin ayağına takılıyorum.

Dışarı çıkıyorum ve soğuk hava yüzüme çarpıyor. Kusmaya başlarken binanın yan tarafına doğru sendeleyerek yürüyorum. Hiçbir şey çıkmıyor.

Lucas'ın elini sırtımda hissediyorum, önce tereddütlü, sonra daha kararlı. Beni sabitliyor.

"Nefes al," diyor sessizce.

Onu itmek istiyorum, ama beni ayakta tutan tek şey onun eli.

Dominic buraya geliyor. Gelecek hafta. Ve bunu benim için kolaylaştırmayacak.

Adım yarışmacı olarak internete yayınlandığında, o panele girmek için gerekli her türlü bağlantıyı kullandığını fark ediyorum.

Bu tam da onun oynamayı sevdiği türden bir oyun ve seyirciyi çok seviyor.

"Tatil," diyor Lucas yanımda.

"Lütfen," diyorum ona, kusmaya çalışarak. "Beni rahat bırak."

"Hayır." Ellerini yumruk yapıp, öfkeden tüm kasları gergin bir şekilde orada duruyor.

"Bunu yapamam." Sesim kırılıyor. "Bırakmak zorundayım,

Lucas." "Kesinlikle olmaz," diyor Lucas, çenesini sıkarak.

Arabama gitmek için onun yanından geçmeye çalışıyorum.

Elimi tutup beni kendine doğru çekiyor. "Yapamam."

Çenemi kaldırıyor. "Benim tanıdığım Holiday pes eden biri

değildir." "Artık beni tanıımıyorsun Lucas. Bırak beni."

Kafasını sallıyor. "Olmaz, Peaches." "Bana öyle

deme," diyorum.

"Hiç şansı yok, HoHo." Gülümsemesi küçük, neredeyse hüzünlü.

"Birisi sana kim olduğunu hatırlatmalı, çünkü unutmuş gibisin." Şimdi daha yakın, o kadar yakın ki, gözlerindeki altın rengi parıltıları görebiliyorum. "Bunu yapacağız. Kurabiyelerimizin o kadar lezzetli olmasını sağlayacağız ki, adil bir karar vermekten başka seçeneği kalmayacak. Sözlerini geri almasını sağlayacağız. Onsuz da başarılı olduğunu görmesini sağlayacağız."

"İkinizle de kavga edecek gücüm yok."

Bakışları kararlı. "Vazgeçmek bir seçenek değil."

"Tamam."

Sanki ruhumu görebiliyormuş gibi bana bakıyor. "Ona ve herkese, ona ihtiyacın olmadığını kanıtla. Hiçbir zaman ihtiyacın olmadığını."

Sonra dönüp uzaklaşmaya başlıyor, beni duvara yaslanmış nefes nefese bırakarak.

"Şimdi benimle pasta yapmak mı istiyorsun?" diye soruyorum. O gülüyor.

"Kapa çeneni."

Soğukta durup, tüm kasabanın ışıklarını izliyorum.

Üzerime bir titreme geçer, ben de arabama doğru yürür ve içine girerim.

Başımı direksiyona yaslayıp gözlerimi sıkıca kapatarak nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

Dominic gelecek hafta burada olacak ve beni gerçekten ait olduğum tek yerden uzaklaştırmaya çalışacağını biliyorum.

Ve Lucas yanımda duruyor, bunun için savaşmaya hazır.

Sersemlemiş bir halde eve gidip yukarı çıkıp yatağıma uzanıyorum. Telefonum titriyor, cebimden çıkarıyorum.

LUCAS

Senin için endişeleniyorum.

HOLIDAY

Endişelenme.

LUCAS

Çok yazık. Kabullen.

HOLIDAY

Ben iyiyim.

LUCAS

İyi olacaksın, ama şu anda iyi değilsin.

O gerçekten beni önemsiyor ve bu beni bir söz gibi, bir anı gibi, eskiden olduğumuz her şey gibi sarıp sarmalıyor.

Giysilerimi çıkarıp, cildim kızarana kadar duş alıyorum.

Sonra yatağa yığıldım, ama uykuya dalamadım.

Dört haftadan az bir süre içinde, yüzlerce insanın önünde durup Lucas'ın yanında pasta pişirmem gerekiyor. Dominic izlerken, Dominic benim ona ait olduğumu kanıtlamaya çalışırken ve tüm kasaba benim ne yapacağımı izlerken.

Aşk üçgeni söylentileri çoktan başladı bile.

Telefonum komodinin üzerinde parlıyor. Uzanıp mesajı okumak için elimi uzatıyorum.

mesajı okumak için uzanıyorum.

LUCAS

İyi geceler, HoHo.

Görüşüm bulanıklaşana kadar ona bakıyorum. Sonra telefonu göğsüme bastırıp, kaybettiğimiz her şey, hala kaybedebileceğimiz her şey ve içine düştüğüm imkansız durum için ağlıyorum.

Gözlerimi açtığımda, karanlıkta parlayan yıldızlara odaklanıyorum, ta ki bulanıklaşıp kaybolana kadar.

Ve eve döndüğümde beri ilk kez, gitmek yerine kalmayı düşünüyorum. Noel ışıkları, kurabiyeler ve evim gibi hissettiğim bir kasaba hayal ediyorum. Onu seçmeyi, bizi seçmeyi, kaçmak yerine bir şey için savaşmayı hayal ediyorum.

Uyandığımda ayrıntıları hatırlayamıyorum. Ama o his hala içimde.

Sanırım bu umut. Ya da belki de hayal.

BÖLÜM 12

LUCAS

Beşte uyanıyorum ve tekrar uykuya dalamıyorum.

Gözlerimi her kapattığımda, Dominic o ekranda görüldüğünde yüzündeki ifadeyi tekrar tekrar hatırlıyorum. Yanaklarından kanın çekilmesini, kasabanın çoğu kickoff toplantısını bitirmek için içerideyken onun dışarı koşup binaya yaslanarak kusmaya çalışmasını asla unutmayacağım.

Düşünmeden onu takip ettim. Herkes başını çevirip benim ayrılışımı izledi. Başlayan dedikoduları ancak tahmin edebilirim. Onun çöküşünü izlemek içimde bir şeyleri kırdı. Geri döndüğünden beri ilk kez onu uzaklaştırmak istemediğimi fark ettim. Onun pes etmesine izin vermeyeceğim. Artık olmaz.

O piçin kazanmasına izin vermeyeceğim. Veremem.

Onu bu kadar savunmasız görmek, ikimizin eskiden nasıl olduğumuzu hatırlattı bana.

oldüğümüzü hatırlattı.

Derin bir nefes aldım, eski sevgilisinin Jake ve Claire'in düğünüyle aynı gün, bir hafta içinde Merryville'e geleceğini biliyordum.

, Jake ve Claire'in düğün gününde geleceğini bilerek derin bir nefes aldım.

Bir saat boyunca uyanık kalmak yerine, kalkıp erkenden çiftliğe gittim.

Saat altı olana kadar, tüm ekipman kulübesini yeniden düzenledim, her zincir testere bıçağını biledim ve bakım gerektirmeyen makinelerin yağ seviyelerini kontrol ettim. Ellerimi meşgul tutmak genellikle beynimi susturur, ama bu sefer işe yaramadı.

Aslında, Holiday geldiğinden beri bu hiç olmadı.

Saat altı buçukta Dean gelir ve ahır bir gözden geçirir. "Uzun süredir buradasın," der alçak bir ısılıkla.

"Uyuyamadım. Listemizdeki işlere erken başlasam iyi olur diye düşündüm."

"Aferin." Başını sallayarak bana yaklaşır. "Dün geceki yarışma ve jüri üyeleriyle ilgili Facebook paylaşımlarını gördüm."

Tabii ki gördü. Bütün kasaba gördü. Ama Holiday'in eski sevgilisi ünlü bir şef olduğu için bu beklenen bir şeydi. Gordon Ramsay'in Fransız versiyonu ile çıkmıştı.

Dean bir dakika daha sessiz kaldı, sonra boğazını temizledi. "Ne olursa olsun, sana nasıl baktığını gördüm."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok." benimle ilgisi yok."

"Yani, bu senin Holiday ve onun ünlü eski sevgilisi onu geri almaya gelmesiyle ilgili değil mi?" O alaycı bir şekilde gülümser. "Beni kandırabilirdin."

Dean eşyalarını alıp gülerek dışarı çıkar, çünkü buna karşı söyleyecek hiçbir şeyim yok. Beni düşüncelerimle baş başa bıraktığı için ona minnettarım.

Beş dakika sonra, ahırın kenarına yürüdüm ve Holiday'in arabasını fırının önünde gördüm. Bu sabah geldiğinde fark edemeyecek kadar dalgın olmalıyım.

Nefesimi verirken, cebimdeki telefonum titrer.

HOLIDAY

Çiftliğe vardın mı?

LUCAS

Evet

Sanki onun hakkında düşündüğümü biliyormuş gibi.

HOLIDAY

Fırına gelebilir misin? Bir sonraki pişirme seansımız hakkında konuşmamız gerekiyor.

İlk kez birlikte çalıştığımızda kurabiyeleri yaktık ve bana eski sevgilisini hatırlattığımı söyledi. İkinci kez beni öptü, ben ona karşılık vermedim ama sonra bütün gece ona sarıldım ve o uyanmadan önce ayrıldım. Yarın, daha fazla zaman kaybetmeden birlikte nasıl pişireceğimizi bulmalıyız. Riskler arttı.

LUCAS

Ne zaman?

HOLIDAY

Şimdi mi? Dün bu sabah için hazırlık yaptım, sadece pişirmem gerekiyor. O sırada sohbet edebilirim.

Arka bahçeye teslim etmem gereken zincir testerelere bakıyorum. Mesajımı yazarken kalbim hızla atıyor.

LUCAS

Yoldayım.

Bir görevi olan adam gibi fırına doğru yola çıkıyorum.

Kapıyı ittiğimde, çan tüm sezon boyunca olduğu gibi neşeyle çınlıyor.

Mutfakta, Holiday bir tepsiye kurabiye yerleştiriyor. Kot pantolon ve Grinch sweatshirt giymiş, saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmıştır. Ve kırmızı ruj sürmüştür.

Kendimi tutamayıp ona bakıyorum. Holiday başını kaldırıp beni arkaya çağırıyor. Dün gece ona pes etmediğini söylediğimden beri yüz yüze gelmemiştik.

"Selam," diyor.

"Selam.

Günaydın."

Aramızda bir enerji var, ama eskiden farklı, daha yoğun ve bunun ne anlama geldiğini anlamak istiyorum.

Ellerini birbirine doluyor. "Yarın akşam bir araya gelip pasta yapabiliriz diye düşünüyordum."

"Tabii."

"Göz alıcı bir kurabiye yapmalıyız." Gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Zamanımız azalıyor, çünkü..."

"O buraya gelmeden önce."

O da başını sallar. "Evet."

"Bu konuda üzgün müsün?" Ellerimi ceplerime sokuyorum.

Bakışlarımız birbirine kilitlendi, sanki artık insanların ona bir şeyler hakkında ne hissettiğini sormasına alışkın değilmiş gibi.

"Çok kızgınım. Sen?"

"Oh, ben çok *kızgınım*," diye itiraf ediyorum. Her konuda aynı fikirde olmak bizim için yeni bir şey.

Derin bir nefes aldı. "Lucas, dün gece olanlar hakkında..." "Bunu konuşmamıza gerek yok."

Kaşları çatılır. "Gerçekten benimle bunu yapmak istiyor musun?"

"Ben pes *etmiyorum*." Onun sorduğu şeyin bu olmadığını biliyorum, ama şu anda verebileceğim en iyi cevap bu. Her gün, sorunsuz bir şekilde satılan yeni bir menü hazırlıyor. "Ortak olarak ondan başka kimseyi istemezdim," diye ekliyorum, bugün ona karşı tam bir pislik olmak istemediğimden. "Bu yarışmaya katılacağımızı hep söylemiştik."

O gülüyor. "Bunu unutmuştum. Bekle, sence Mawmaw bizi bu yüzden mi kaydettirdi?"

"O kadının aklını okumaya bile cesaret edemem," diye itiraf ediyorum. "Mawmaw her şeyi kendi nedenleriyle yapar."

Holiday gülümser, fırından kurabiyeleri çıkarır ve bir sonraki partiyi fırına koyar. "Doğru. Tamam o zaman, yarın akşam saat altıda buluşuruz."

"Benim evimde," diyorum.

Kafasını eğip yüzünü buruşturur. "Kesinlikle hayır."

"Neden? Yine yatağıma düşmekten mi korkuyorsun?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Beni seni buradan kovmaya zorlama."

Gözlerinin ağızma doğru kaydığını fark ettim. "Deneyin bakalım."

İnler. "Peki. Senin evinde. Ama sadece bunun hakkında tartışacak zamanım ve enerjim olmadığı için. Ama kendine hakim olacaksın."

Alaycı bir kahkaha atarım. "Ben mi? Uslu duracağım? *Hadi oradan.* Uslu durman gereken sensin. *Beni* öptün. Her zamanki gibi."

"Sen de mükemmel bir beyefendiydin," diyor, gözlerini devirerek. "Fark etmez. Dominic'in şimdiye kadar tattığı en iyi kurabiyeleri yapmalıyız ki, tam tarifini öğrenmek için ağlayarak uykuya dalacak."

"Evet, umarım boğulur," diye mırıldanıyorum.

Şimdi neredeyse gülümsüyor. "Hayır, çünkü o zaman onu kurtarmak zorunda kalırım."

Gerginlik, tekrar nefes alabileceğim kadar azalır. "Geri dönmeliyim," derim.

"Evet. Dikkatimi dağıtırsın." Ama ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Sabahın erken saatlerinde güneş, fırının pencerelerinden içeri giriyor. Sanki her şey değişmeden önce bu anı hafızamıza kazımaya çalışıyoruz. İyi ya da kötü.

Gitmek için dönerim ve o benim adımları söyler. Ona baktığımda, yanağının içini ısıırıyor. "Dün gece geldiğin için teşekkür ederim. Toplantıya. Beni dışarıya kadar takip ettiğin için."

Göğsüm sıkışır. "Seni orada yalnız bırakmayacaktım." "Herkes ne yaptığını gördü. Söylentiler çıkacak..."

"Umurumda değil, Peaches. Bizim hakkımızda *her zaman* dedikodular çıkacaktır."

Aramızda sessizlik hakim. Mavi gözleri parlıyor ama gözlerini kırpıştırarak bunu gizlemeye çalışıyor. Ellerinin titrediğini fark ediyorum ve o da ellerini önlüğünün ceplerine sokuyor. "Yarın akşam görüşürüz."

"Yarın."

Onu kollarıma çekip dudaklarını öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce oradan ayrılıyorum. Keşke bunun neden vedanın başlangıcı gibi hissettirdiğini bilseydim, sanki bir şey ya da biri onu benden uzaklaştıracakmış gibi.

Bunun tekrar olmasına izin verebilir miyim, bilmiyorum.

Kurabiye dükkânından çıktıktan sonra, önünde durup damarlarımda elektrik akımı hissediyorum. Yakın olduğumuzda bu her zaman olur.

Günün geri kalanında, otomatik pilotta ağaçları kesiyorum. Gülümsüyor ve ağaç süsleme hakkında küçük sohbetler yapıyorum. Pencereden Holiday'i görüyorum ve bu sefer beni gördüğünde gülümsemesi kaybolmuyor.

Öğleden sonra, telefonum titrer ve bir mesaj görmek için onu çıkarırım.

MAWMAW

Pazar günü aile yemeği var. Sen de geleceksin. Seçenek yok.

Harika. Hayatım çöküşteyken zorunlu aile zamanı gibisi yoktur.

LUCAS

Gelemem. Meşgulüm.

MAWMAW

Neyle?

LUCAS

Çiftlik işleriyle.

MAWMAW

Lucas James Jolly. Pazar günü saat 5. Holiday'i getir.

O metne bakıyorum.

LUCAS

Neden bunu yapayım ki?

MAWMAW

Çünkü ikinize yemek ısmarlamak ve bu yarışmayı kazanmak için strateji konuşmak istiyorum, çünkü onun eski sevgilisi jüri üyesi.

LUCAS

Ona bize katılmasını istemiyorum. Zaten yeterince stres altında.

MAWMAW

O zaman ben isterim.

LUCAS

Mawmaw! Yapma. Bu çok saçma.

Ama o zaten cevap vermeyi kesti.

Siktir.

Beş dakika sonra, Holiday bana mesaj attı.

HOLIDAY

Büyükannen beni pazar günü akşam yemeğine davet etti.

?

LUCAS

Az önce öğrendim.

HOLIDAY

Gitmek zorunda mıyım?

LUCAS

Hayır, ama o hayal kırıklığına uğrayacak ve sen de sonsuza kadar bunu dinlemek zorunda kalacaksın.

LUCAS

Seçim senin.

HOLIDAY

UGH!

LUCAS

Üzgünüm. Kuralları ben koymuyorum.

HOLIDAY

Görünüşe göre Mawmaw koyuyor.

Üç nokta yaklaşık altı kez belirip kaybolur.

HOLIDAY

Bana borçlusun.

LUCAS

Sana ne borcum var? Ben de gitmek istemiyorum.

HOLIDAY

Tamam, ama bu senin ailen.

Haklı.

LUCAS

Peki. Sana bir borç senedi verdim.

HOLIDAY

Çok teşekkür ederim. Paraya çevireceğim.

LUCAS

İyi olsun.

Benden ne isteyeceğini hayal bile edemiyorum. Eskiden borç senetlerini para gibi takas ederdik. Bir bakıma, onlar da paradır.

Güneş batar batmaz eve gidiyorum.

Evim her zamanki gibi soğuk ve boş. Isıtıcıyı açıp mutfakta duruyorum, geçen cumartesi yaptığımız kurabiye kutusuna bakıyorum. Çöpe atamadım çünkü israf gibi geliyor.

Bir tanesini alıp ısıriyorum ve neredeyse bir hafta sonra bile hala lezzetli olması şaşırtıcı değil. Ama o daha iyisini yapmakta kararlı ve ben bunu anlıyorum.

Dominic için neredeyse üzülüyorum çünkü Holiday bir kez sinirlendi mi, çok tehlikeli oluyor. Durdurulamaz. Yüzünde bir gülümsemeyle onun etrafında dönüp durur.

Kurabiyemi bitirip tezgahı silerken, Holiday'ın yine buraya gelip, onun için yapılmış mutfakta pasta pişireceğini biliyorum. Onu her zaman hayal ettiğim gibi görmek garipti.

Cep telefonumu cebimden çıkarıyorum.

LUCAS

Yarın akşam. Geç kalma.

Cevabı hemen gelir.

HOLIDAY

Sinir bozucu bir şekilde geç kalacağım.

Gülümseyerek, onun gelmeyeceğini biliyorum. Holiday erken gelip bekleyen türden bir kızdır. Ama belki de değişmiştir.

Yukarı çıkıp iş kıyafetlerimi değiştirirken, ön kapıda bir tıkırtı duydum. Temiz bir tişört giyerken durakladım ve sonra tekrar duydum. Yüksek ve ısrarcı bir tıkırtıydı, "*Acele et lan*" diyen türden bir tıkırtı.

Aşağıya koşarak indim ve Sammy'nin kamyonetini garaj yolunda gördüm. Kapıyı açtım ve o, altı paket bira ile orada duruyordu, tanıdığım ama sevmediğim bir ifadeyle. Theo Williams'ın baloda Holiday'i ağlattığı son sınıfta da aynı ifadeyi takınmıştı.

"Konuşmamız lazım," diyor Sammy.

Kenara çekilip onu içeri alıyorum. "Her şey yolunda mı?"

Oturma odama girer, birayı sehpa koyar ve etrafa bakar.

"Şömineyi yakmadın mı? Burası çok soğuk, Lucas." Şömineye doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

"Anladım," diyorum ona, odun yığınının odunları alıp düzenliyorum. Birkaç saniye sonra alevler odunları yalıyor ve odayı kışın geldiğini haber veren o dumanlı kokuyla dolduruyor.

İki bira açar, birini bana uzatır ve kanepeme oturur.

"Ee," diyor. "Dominic Laurent."

Onun izinden giderek uzun bir yudum alıyorum.

"Evet." "O pislik buraya geliyor."

"Haftaya."

"Kız kardeşimi geri kazanmaya çalışacak." Sammy'nin çenesi gerilir. "Bu yüzden buradayım."

Kanepenin yanındaki sandalyeye oturup ona sert bir bakış attım. "Bunun sadece bir kısmı beni ilgilendirir. Kız kardeşin ne isterse yapar, kiminle isterse onunla olur."

"Bu olamaz." Öne doğru eğilir ve mavi gözleri kısılır. "Sana, onun utanç duyduğu için sana söylemeyeceği bazı şeyleri anlatmam gerek. Annem geçen Noel, eve gelmeyi yine iptal ettiğinde, ondan zorla öğrendiğim şeyler. Kimseye söyleme."

Midem düğümlenir. "Buna ihtiyacım yok..."

"Evet, ihtiyacın var lan." Sammy bir yudum alır ve çenesini sıkar. "Holiday, Dominic'le aşçılık okulundaki son yılında tanıştı. Dominic, pasta kursunda konuk öğretmendi ve Holiday, bağlantıları olan bu ünlü şef ona ilgi gösterdiğinden çok etkilenmişti."

Ateş çıtırdıyor. Onların aşk hikâyesini dinlemek istemediğim için hiçbir şey söylemiyorum.

"Yıllar sonra, birkaç seçkin pastanede staj yaptıktan sonra, Dominic ona Paris'te bir iş teklif etti. Hemen çıkmaya başladılar. Dominic, Holiday'e yetenekli ve özel olduğunu, onu çok ileriye götürebileceğini söyledi." Sammy'nin sesi sertleşir. "Altı ay içinde Holiday, Dominic'in dairesine taşındı. Bir yıl içinde, Dominic'in pastanesini yönetmeye başladı. Dominic, Holiday'in sıkı çalışmasının karşılığını kendine mal etti."

Kalbim hızla atıyor ve kulaklarımda çarpıyor. "Nasıl?"

"Onun geliştirdiği her tarif, mükemmelleştirdiği her teknik, adamın boktan adını koydu ve ona sektörün böyle işlediğini söyledi. En iyisinden öğrendiğini ve minnettar olması gerektiğini, evleneceklerini, bu yüzden bunu paylaşabileceklerini söyledi."

Ellerim bira şişesini sıkıca kavradı.

"Oh, durum çok daha kötüye gitti," diyor, ayaklarını kahve masama uzatarak.

"Paris'e uçup John Wick gibi onu öldürmemi istemiyorsan, bunu dinleyemem."

"Bu şaka değil," diyor.

"Şaka yapmıyorum." O pisliğin Holiday'in kurabiyelerinin övgüsünü kendine mal ettiğini düşündükçe, daha da sinirleniyorum.

"Etkinliklere ne giyeceğini o kontrol ediyordu. Kaç kilo olacağını. Kiminle arkadaş olabileceğini. Sosyal medyada paylaştığı her şeyin onaylanması gerekiyordu." Sammy'nin sesi alçalıyor. "Ona, çok taşralı olduğunu, çok basit olduğunu söyledi. Ve o da, profesyonel kariyerinin onun elinde olduğuna inandı. Referansı olmadan, yılların tecrübesi boşa gitti."

Sözleri yumruk gibi vuruyor.

"Onu tuzağa düşürdü,"
diyorum.

"Evet," diye fısıldadı, ateşe bakarak.

Derin bir nefes aldım, ama nefesim düzensizdi.

"Kariyerini tamamen kaybedeceğini bilerek Paris'ten kaçtı." Kanım donar. "Ona zarar verdi mi?"

"Zihinsel olarak." Sammy'nin bira bardağını tutan parmak eklemleri bembeyazdır. "Annem onunla yüzleşti ve Holiday sonunda yıkıldı ve her şeyi itiraf etti. Onu izole etti ve kendinden şüphe etmesini sağladı. Yıllar sürdü, ama onu, onsuz bir hiç olduğuna ve asla da olmayacağına ikna etti."

Nefes alamıyorum.

"Geri döndüğünde Dominic onu aramayı bırakmadı. Mektuplar gönderip onu ne kadar sevdiğini söyledi. Bu işe yaramayınca, profesyonel itibarını mahvetmeye çalıştı. Ona nankör, bencil, yeteneksiz dedi ve kimsenin onu tanımamasını sağladı. Ona birçok anksiyete krizi yaşattı."

"Her şeyi kaybedeceğini bilerek onu terk etti," diye fısıldıyorum.

Sammy gözlerime bakar. "Evet. Onun bağlantıları çok güçlü. Onun çaldığı her kapı, onun tarafından önceden kapatılmış ve kilitlemişti. Tüm büyük şehirlerdeki fırınlara başvurdu. On yıldan fazla deneyimi olmasına rağmen tek bir telefon bile almadı. Onun devam edeceğini biliyordu ve onu işe alan kişi onun yeni rakibi olacaktı."

Ateşe bakarken öfke beni sarıyor. Birkaç dakika geçiyor ve Sammy tekrar konuşmaya başlıyor.

"O buraya kurabiyeleri değerlendirmek için gelmedi." Sammy arkasına yaslanır. "Onu geri istiyor. Paris'e dönmesini istiyor. Emma için çalışmak onun için tehlikeli."

Ateş patlar. Bir odun yer değiştirir.

"Bu yarışmadan çekilmeli miyiz?" diye soruyorum Sammy'ye, bunun Holiday'e gereksiz stres yaratmasını istemiyorum, özellikle de bu adam zihinsel olarak taciz ediyorsa. "Eğer yapmamamız gerektiğini düşünüyorsan, yarın belediyeye gidip çekileceğim, bu da onu da çekecektir."

"Hayır." Beni işaret eder. "Holiday herkese ona ihtiyacı olmadığını ve hiç ihtiyaç duymadığını kanıtlamalı. Üç haftadır Emma'nın fırını işliyor ve şu anda çiftlikteki en başarılı iş bu."

"Biliyorum."

"Öyle mi? Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, sen onu uzaklaştırıp ona kötü davranmaktan başka bir şey yapmıyorsun. O

ona inanacak birine ihtiyacı var. Ben onun ikiz kardeşıym. Onu seviyorum. Ama şu anda onun ihtiyacı olan kişi olamam." Sammy ateşe doğru yürür ve ateşe bakar. "Sen olabilirsin. Her zaman olabilirsin."

"Lütfen, yapma..."

"O aşçılık okuluna gitmeden önce, ikinizin arasında özel bir şey vardı. Sonra her şey mahvoldu." Bana dönüp bakar. "Sizin aşık olmanızı izledim. Kimsenin bilmediğini sanarak gizlice buluşmanızı izledim. Parçalanmanızı izledim."

Bunu inkar etmiyorum. Edemem.

"Hatalar yaptı. Ama şimdi önemli olan bu değil. Geçmiş, lanet olası geçmişte kaldı, değil mi?" Kanepeye geri döner, oturur. "Dominic buraya geliyor ve senin bir seçim yapman gerekiyor."

"Bu hiç benim kararım olmadı," diyorum, burun deliklerim genişliyor.

"Onun hayatını yeniden ele geçirmesine izin verme. Onu Paris'e, New York'a ya da nereye götürmek isterse oraya götürmesine ve onun karanlık dünyasında yeniden kaybolmasına izin veremezsin." Sammy'nin gözleri sert. "Onun için savaş, herkese kime ait olduğunu göster. Onun onayına, ismine ya da lanet Michelin yıldızlarına ihtiyacı yok. Ama sana ihtiyacı var."

Kalbim çarpıyor. "Ne dediğini bilmiyorsun." " 'yi inkar et hepsini istediğin kadar. yarışması artık bir kupa artık, Lucas. Bu bir şeyi kanıtlamakla ilgili." Kanepeye geri dönüp başını yastığa yaslar. "Korkak olma. Bu senin son şansın."

"Bu konuşma bugün bingo kartımda yoktu," diyorum, birayı bir dikişte içip bir tane daha alıyorum.

Sammy de aynısını yaparken, ateş çıtır çıtır yanıyor. Şişeler kahve masamda yoğunlaşma halkaları bırakıyor.

Dudaklarımı yalayıp, Holiday ile yaptığımız her konuşmayı tekrar tekrar düşünürüm. "İlk gece pasta pişirdiğimizde, ona onu hatırlattığımı söyledi."

Sammy başını bana doğru çevirir. "Ne?"

"Kavga ettik ve ben söylememem gereken bazı şeyler söyledim. O da bana, davranışlarımın ona eski sevgilisini hatırlattığını söyledi." Bu anı, geç bir yumruk gibi etkisini gösteriyor. "Onun, ona asla yeterince iyi olmadığını hissettirdiği gibi."

Sammy başını sallar. "Ne dedin?"

"Hiçbir şey. Gittim." Birama bakıyorum. "O zamandan beri öyle biri olmamaya çalışıyorum."

"Sen öyle bir adam değilsin."

"Nereden biliyorsun? Ya öyleyse? Ya ondan daha iyisini yapamıyorsam?"

"Burada oturmuş, onu incittiğin için üzülüyorsun. Dominic onu hiç umursamadı." Sammy'nin sesi yumuşar. "Sen onu sevdin. Hiç vazgeçmedin. Kırıldın. Bu farklı."

Ne onaylıyorum ne de reddediyorum. Gerek yok. O zaten biliyor.

"Dominic gelecek hafta geldiğinde, gözlerinin içine bak ve ona Holiday Patterson'ın kiminle birlikte olması gerektiğini göster. Eğer onun kalbini kırarsan, seni pataklarım."

"Teşekkürler, dostum," derim, biramı bir dikişte içerek. "Bunu hak ederim."

"İkiniz de inatçısınız ve dürüst olmak gerekirse birbirinizi hak ediyorsunuz." Sammy kapıya doğru yönelir. "Şimdi bu maçı kazan. Lütfen. Para için değil. Kupa için değil. Dominic Laurent'ı siktir etmek için."

Onu kapıya kadar takip ediyorum.

Verandada durur, geri döner. "Bir şey daha var." "Evet?"

"On altı yaşındayken odasına astığın, karanlıkta parlayan yıldızları hâlâ sakladığını biliyor muydun? Hiç çıkarmamış." Bana küçük bir gülümseme atıp gider.

Kapıda durup, arka lambalarının garaj yolumda kayboluşunu izlerim.

Soğuk hava tenimi ısıyor ama kıpırdamıyorum.

Holiday hala o yıldızlara sahip. Karanlıkta yalnız uyumaktan hep nefret etmiştir, bu alışkanlığından hiç vazgeçmemiştir. Bazen uyuyamadığını mesaj attığında, penceresinden gizlice içeri girer ve o uykuya dalana kadar ona sarılırdım. Birlikte yıldızlara dilek tutardık, sonra da karanlık yerine başka bir şeye odaklanabilmesi için onları oraya yapıştırırdım.

Sayısız geceler, neon yeşili yıldızların altında uzanır ve onun bir fırın sahibi olma, benim çiftliği büyütme ve birlikte olma hayallerimiz için dilek tutardık.

Onun hala o yıldızların altında uyuduğunu bilmek beni etkiliyor.

İçeri girip kanepeye oturuyorum. Bir bira daha alıp açıyorum ve şömüne ateşini izliyorum.

Sammy haklı.

Bu artık kupa ya da Mawmaw'ın galibiyet serisini sürdürmekle ilgili değil. Para da değil. Bu yarışma, Holiday'e her zaman ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu kanıtlamakla ilgili.

Suçluluk duygusu beni kaplar ve telefonumu çıkarıp ona mesaj atarım.

LUCAS

Haklısın. Ben

bir pislik.

Noktalar uzun süre görünür ve sonunda cevap verir.

HOLIDAY

Her zaman öyleydim, her zaman öyle olacağım.

Gülücük, ona söylediğim korkunç sözleri silmiyor. Bu bilgiyi bilmek benim için çok şey değiştiriyor. Onun için kalbim acıyor ve onun yaşadıklarını neredeyse hiç anlamıyorum. Ama bu lanet olasıca yeter de artar bile.

Holiday'in tek istediği, onu aynı derecede seven biri tarafından sevmektir. On beş yıl önce, ona hayatımın aşkı olduğunu söyleyemedim. Söyleseydim, işler farklı olur muydu?

Telefonumu bir kenara bırakıp ateşin sönmesini izledim.

Bazı kadınlar böyle durumlardan asla çıkmazlar. Benim güçlü kızım çıktı ve her zaman ait olduğu yere, bana geri döndü.

BÖLÜM 13

HOLIDAY

Telefonum durmadan çalıyor.

Bir gözümü açtım ve ablam Tricia'dan on yedi cevapsız arama olduğunu gördüm. O, en yakın arkadaşıyla birlikte Merryville şehir merkezinde bir taco kamyonu işletiyor ve geçen yıl boşandıktan sonra kendini ve Bethany'yi geçindirmek için haftada yetmiş saat alışıyor. Birbirimizden yedi dakika uzaklıkta yaşıyor olsak da, son üç haftadır neredeyse hiç konuşmadık. Sanırım bu, günümüzde yetişkin olmanın gereğı.

Onun yemek kamyonundaki çalışma saatleri ve benim fırındaki çalışma saatlerim arasında, gece geç saatlerde geçen gemiler gibiydik, Bethany'nin çalışma programı hakkında kısa mesajlar gönderip alıyorduk, başka bir şey konuşmuyorduk. Paylaşacak heyecan verici bir şeyim yoktu ve o bu kadar çok şey yaşarken hayatımdan şikayet etmeyi reddediyordum. Birbirimizi aşağı çekmek yerine, bunu yapmıyoruz.

Ben ona mesaj atamadan, o FaceTime'dan beni arıyor.

"Gördün mü?" diyor fısıltıyla, mavi gözleri yumuşak. Yüzü kameraya çok yakın ve benimkiyle aynı koyu halkalarla gözlerinin altında yorgun görünüyor.

Oturup başucundaki lambayı yakıyorum, saat dörtü biraz geçiyor. Berbat bir haldeyim, saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. "Ne gördün?"

"Instagram gönderisini. *People* dergisini. Trend oldun, Holiday. Gerçekten trend oldun. Ama seni uyarmalıyım. Nedenini beğenmeyeceksin."

O kamerayı çevirip bana dizüstü bilgisayarının ekranını gösterdiğinde midem düğümlenir. Çarşamba gecesi kurabiye yarışması toplantısından Dominic'in bir fotoğrafı vardır, pahalı kazağıyla şık ve mükemmel görünür, milyon dolarlık bir gülümseme takınmıştır.

Başlık şöyle:

Michelin yıldızlı şef Dominic Laurent, eski nişanlısının yarıştığı küçük kasaba pasta yarışmasında jüri üyeliği yapacak. Bu, aşkta ikinci bir şans mı?

"Kapatmam gerek." Bana soru sormadan önce telefonu kapattım. Bunun için henüz çok erken.

Adımı Google'da ararken ellerim titriyor. On yedi makale çıkıyor: TMZ, Food & Wine ve Bon Appétit. Temel olarak, hayalini kurduğum tüm yemek dergileri ve benim inanılmaz tatil pişirme becerilerim yerine başarısız nişanım hakkında yazıyorlar.

Kaşlarım çatılıyor. "Siktir et onu. Bunu bilerek yaptı."

Eminim bu da onun sabotaj planının bir parçasıydı.

Başlıklar sonunda anahtar kelimelere dönüşüyor: ünlü şef, küçük kasaba fırıncısı, ikinci şanslar, tatil romantizmi. Hayatımı bir Hallmark filmi senaryosuna çevirdiler. *Ugh!*

Bu tür bir senaryoda ana karakter olamam. Bunu düşününce neredeyse ağlayacaktım, çünkü bu yaşayan bir kabus.

Nasıl? Nasıl bu noktaya geldim ve hala bu adamdan kaçıyorum?

Dominic bana *asla* beni terk etmeyeceğini söylemişti. O geceki halini düşününce tüylerim diken diken oluyor. Geçen yıl tatil için ailemi görmek istediğim için çok sinirlenmişti ve kristal bir şarap kadehini duvara fırlatmıştı. Sonunda seyahatimden vazgeçtim. Bu, ilişkiyi bitirmem gerektiğini bildiğim halde ikinci kez kaldığım zamandı.

Üçüncü kez ise, şu anda yaşıyorum.

Telefonum bildirimlerle dolup taşıyor. Instagram takipçilerim her yenilediğimde binlerce artıyor.

Dominic ve benim üç yıl önceki paylaşımlarına, varlığını bile unuttuğum yüzlerce yorum geliyor. Aşçılık okulundan beri konuşmadığım kişilerden, Dominic'in beni gerçekten geri isteyip istemediğini soran direkt mesajlar geliyor.

Tabii ki öyle.

O her zaman bana ihtiyaç duydu, ama bizimki aşk değildi. Bu, cinsel iyilikler ve lüks akşam yemekleriyle birlikte gelen, çıkarıcı bir iş kararıydı. Birlikte harika görünüyorduk, kusursuz bir şekilde çalışıyor gibiydik, ama hepsi yalandı. Yalnızlık insana bunu yapar.

Bilinmeyen bir numaradan mesaj geldiğinde kalbim hızla çarpmaya başlar.

BİLİNMEYEN

Holiday, aramızdaki ilişkinin böyle bitmesine çok üzgünüm. Seni çok özleyorum.

hatalar yaptım ama değiştim. Geldiğimde konuşabiliriz umarım. Her şeyi düzeltmek istiyorum.

Bunu hak ediyorsun. Bunu hak ediyoruz.

Yazılar bulanıklaşana kadar onlara bakıyorum, sonra o aptalın adını telefonuma kaydediyorum. *Dominic.*

Paris'te yıllarca onun için mükemmel olmaya çalışan eski Holiday, bunu okuduktan sonra kaçıp giderdi. Değiştiğini söylediğinde ona inanırdım. Ama ben artık o Holiday değilim.

Gözlerim açıldıktan sonra, onun çirkin, rekabetçi, zehirli kişiliğini görmezden gelemedim. Dominic, benim parlaklığımı söndürmek istedi, böylece onun rakibi olamayacaktım. Benim kendimde görmediğim şeyleri benden gördü ve yeteneğimi asla fark etmememi istedi.

Onun benim pastalarımı sanki kendi şaheserleriymiş gibi övdüğünü duyduğumda, uyandım. O övgüyü toplayıp tacını takarken, ben onun gölgesinde ölmeyi reddettim. O yaratıcı değil, entrikacı. Aptal ben, neredeyse onunla evleniyordum.

Dominic'e söylemek istediğim milyonlarca şey var, ama bunun yerine numarasını engelliyorum. Bir şekilde kendimi yataktan zorla kaldırıyorum, bu kadar erken saatte olması gerekenden daha fazla dünyaya kızgıyım. Şimdiye kadar aklımdan neredeyse hiç geçmemiştii.

Merryville benim sığınağım, evim, kim olduğumu tam olarak bildiğim tek yer. Memleketim, Dominic'in beni asla silemeyeceği bir yer. Yeteneğim kendimi kanıtıyor. Burada kimse onu umursamıyor. Ben bile.

Duş alıp kot pantolon ve şeker kamışı desenli sweatshirt giydikten sonra, ruh halimi neşelendireceğini umarak parlak yeşil eldivenlerimi alıyorum. Hayattaki küçük şeyler önemlidir.

Bella ve Wendy, ben geldiğimde fırının kapısında beni bekliyorlar. Yüzlerinde hiçbir ifade yok ve bana antika dükkanındaki "kırarsan ödersin" vazosu gibi davranıyorlar.

"Makaleleri gördük," diyor Bella. Kapıyı açmadan önce bunu söyleyeceğini biliyordum, çünkü kendini tutamıyor. Ben ona bakıcılık yaparken de böyleydi. Bella, Wendy ile yapmamaları gereken bir şey yaptıklarını ben öğrenmeden önce, kelimenin tam anlamıyla kendini ele verirdi.

"Bunu bekliyordum." Kapının kilidini açıp nazikçe onlara yol verdim. "Bununla ilgili yapabileceğim bir şey yok. Her zaman hakkımda dedikodular çıkacaktır," dedim, Lucas'ın sözlerini hatırlayarak.

O haklıydı.

Zor işleri yapabilirim.

Dominic benim adımı lekelemiş ve meslektaşlarımıza hakkımda dedikodular yaymış olabilir, ama onun beni hiç sevmediğini bilmek bir şekilde daha çok acı veriyordu. Onun fırınında hem güzellik hem de zeka ben vardım. Erkeklerin ve paranın hâlâ hüküm sürdüğü bir sektörde cesurca davranmıştı.

"Birinin senin hakkında ne düşündüğü senin sorunun değil. Onların sorunu," diyor Bella omuz silkerek.

"Haklısın."

Üçümüz rutinimize geri dönüyoruz ve ben fırıncılıkla gelen tanıdık ritimde kendimi kaybediyorum. Zihnim Dominic'in mesajını tekrar tekrar oynatırken, ellerim ne yapacağını biliyor. O gelecek hafta ortaya çıktığında ne yapmam gerektiğini merak ediyorum. İsteddiği zaman çok çekici ve yakışıklı. Her şeyi bastırmak için tatil müziğinin sesini açıyorum.

Bella sonunda boğazını temizler. "Lucas'la ne zaman tekrar pişirme yapacaksın?"

Bu geceyi düşünüyorum ve heyecanımı belli etmek istemediğim için ciddi bir ifade takınıyorum.

Wendy nefesini tutuyor. "Az önce gülümsemek üzere miydin?" Sanırım başaramadım.

İki kız çığlık atıp zıplamaya başlar.

"Siz ikiniz kesin şunu!" diye uyarıyorum ve onlara bir topak hamur atıyorum.

Bella onu yakaladı ve bir ısırık aldı.

"Aman Tanrım. Ham hamuru yemeyin. Cidden." Sanki yine altı yaşında ve ağzında köpek maması varmış gibi parmağımı ona doğrultuyorum.

Gözleri büyür ve şakacı bir şekilde sırtıyor.

"Her zaman çiğ yumurtadan endişelenmen gerekmez, un da tehlikelidir. Detaylara girmeyeceğim, ama E. coli veya salmonella kapma riskini göze almak istemiyorsan, yutma."

Bella ıslak hamuru yere tükürür, sonra el yıkama lavabosunda ağzını yıkar. "Neden kimse bana bu işi kabul etmeden önce bunu söylemedi? Sadece geçen hafta ne kadar çiğ kurabiye hamuru yediğimi biliyor musun?"

"Şanslısın," derim, konunun değişmesine sevindiğim için. "Sana 'Çiğ Kurabiye Hamuru İçin Her Şeyi Riske Atmak' yazan bir tişört yapmalıyım."

O kahkahaya boğulur. "Gerçekten."

Kapıyı açar açmaz, bir telaş içine giriyoruz. Ama her müşteri gözleri benimkilerle buluştuğunda aynı meraklı bakışı atıyor. Eskisinden farklı. Pencereden dışarı bakıyorum ve kaldırımda uzanan kuyruğu görüyorum, ama ne kadar uzandığını bilmiyorum.

Yutkunuyorum.

"Al şunu Bella," derim ve elimdeki maşa ile bir kutuyu ona uzatırım.

Dışarı çıkıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. En az yüz kişi benim kurabiyelerimi bekliyor. Kalabalık beni bir tür ünlüymüşüm gibi alkışladığında yüzüm kıpkırmızı oluyor.

Haber çabucak kasabaya yayılmış ve eminim ki insanlar bu dramayı görmek için buraya gelmişlerdir. Ama gülümsüyorum, çünkü bu sırada bekleyen herkesin tatlılarıma bayılacağını biliyorum.

İçeri girerken, satın alma limiti koymazsam herkese yetecek kadar kurabiye olmayacağını biliyorum. Bu, önümüzdeki aya kadar yapmayı planladığım bir şey değildi. Ama Bella'nın düzinelerce kutuya koyduğu hız ve miktarlarla, bekleyen müşterilerin yarısını bile geçmemiz imkansız. Hızlıca hesap yapıp titrek ellerimi ceplerime sokuyorum ve bir çözüm buluyorum. Bu kararın benim kararım olduğunu bilerek gülümsüyorum. Kimsenin izni olmadan verebileceğim bir karar.

"Merhaba! Herkese günaydın. Dışarıda çok fazla müşteri olduğu için, satışları en fazla bir düzine ile sınırlayacağım" diye duyuruyorum.

Aniden, sırada bekleyen bir adam çılgına döner. "Ne oluyor lan? Bu adil değil! Saat yediden beri sırada bekliyoruz!"

Sesimi yükseltmemek için tezgahın arkasından çıkıp ona yaklaştım. "Beyefendi, çok sinirlendiğinizi biliyorum ve memnuniyetle..."

"Sinirli mi? Sinirli mi!? Senin sikim..."

Birkaç saniye sonra, adam gömleğinin arkasından dışarı sürüklenir ve o anda Lucas'ı görürüm. Müşteriler yolundan çekilir ve onun kapıya ulaşmasını sağlar. Pencereden dışarıya gizlice bakarım.

Lucas elini adamın omzuna koyar ve sesini alçak ve kontrollü tutar. Lucas bir şeyler söyler, sonra ceketine işlenmiş Jolly'yi gösterir. Bir an sonra Lucas çıkışa doğru başını sallar ve ben onun onu çiftlikten kovduğunu anlarım.

Lucas geri döner ve ben ona bakarım. Dominic, bana bağırdığında beni hiç savunmadı. Öfkeli müşteriler için beni günah keçisi yaptı.

"Şimdi, başka kimse kaba davranmak ister mi? Noel tatili zamanı. O adamdan daha iyisini yapabiliriz. Çiftlikte saygısız davranışlara tahammülüm yok. Anlaşıldı mı?" Odayı dolaşarak onlara şımarık bir gülümseme atıyor. Çocukça, sevimli ve nazik. Ve gerçek. Gamzesini görüyorum. Sonra gözleri benimkilere takılıyor ve zaman donuyor. "İyi günler."

"Sana da." Sesim çatlar ve şok olurum. Zorlukla yutarım. Lucas ayrıldığında, fırın içinde ölüm sessizliği hakimdir ve atmosferin bozulduğunu hissedebilirim.

"Bu olanlar için çok üzgünüm, millet. Başka üzülen varsa lütfen bana bildirsin. Sesimi duyabilen bu binadaki herkese, sırf bu yüzden bir düzineden fazla veririm. Bugün sıraya hazırlıklı değildim, bu benim hatam. Yarın geri gelerseniz, her birinize bir düzine bedava veririm."

"Anlaştık!" diye bağılıyor biri kapıdan, bir başkası gülüyor.

"Sabırlıyız. Hiç çerez almamaktansa bir düzine çerez almayı tercih ederiz," diyor başka bir kadın. "Çerezlerinizin, Paris'te çalıştığınız lüks fırındaki çerezlerden daha iyi olduğunu duyduk."

"Öyle mi?" diye soruyorum. "Kim söyledi bunu?" "Dışarıdan biri."

Omuzlarını silkiyorlar.

Sanki bu, olasılıkları daraltıyor gibi.

"Vay canına. Anlayışınız için hepinize çok teşekkür ederim. Cidden, teşekkürler," diyorum. "Herkese yarı fiyatına verin, kırmızı süveterli bayan da dahil," diyorum Wendy'ye, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Bella ve Wendy bana gözlerinde kalp emojileriyle bakıyorlar.

"Lucas kurtarıcı rolünde. İlginçti," diye fısıldıyor Bella. "Çok düşünceli," diye ekliyor Wendy, kaşlarını oynatarak.

"Susun," diyorum gülerek, ama haklılar. Çok çekiciydi. Bunu itiraf etmeliyim.

Müşteriler arasında, fırın penceresinden Lucas'ı sürekli gözetliyorum. Bir ara, minibüse ağaçları yüklüyor ve o devasa ağaçlardan birini sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırıyor. Her baktığımda, o zaten bana bakıyor ve başını sallıyor.

Onunla bunu yapamam.

Dominic kasabaya geldiği için yapamam.

Şu ana kadar olanlara bakılırsa hayır.

Lucas'ın sınırları var ve ben bunları aşamam. İstesem bile.

Saat 12'ye kadar tüm ürünlerimizi satıyoruz, bu da büyük bir sorun çünkü bir şekilde üretimi üç katına çıkarmam ya da gün boyunca pişirmeye başlamam gerekecek. İki yüzden fazla müşterimiz vardı ve

yine de yüzden fazlasını geri çevirmek zorunda kaldık. Kaldırımları tıkiyorlardı ve sonunda Lucas sırayı başka bir yere taşımak zorunda kaldı.

Sırtım ağrıyor, ayaklarım zonklıyor ve sanki tereyağı ve şekerle yıkanmış gibi kokuyorum.

Buzdolaplarında yer kalmayana kadar önümüzdeki birkaç gün için elimizden geldiğince hazırlık yapıyoruz. Emma'ya kısa bir mesaj gönderiyorum.

Yarın için yaptığımız tüm hazırlıkların fotoğrafını çekiyorum ve şu anda sahip olduğumuz endüstriyel boyuttaki buzdolaplarının her rafı dolu.

TATİL

Müşteri başına bir düzine sınırlı üç saatte 3000 kurabiye sattık. Kuyruk bloğun etrafını sarmıştı.

EMMA

Bahsettiğin heyecan bu mu?

HOLİDAY

Bu sadece başlangıç.

EMMA

Merryville'in büyüü! Çok teşekkür ederim. Kendinle gurur duymalısın. Daha önce de söylediğim gibi, sen bir pasta tanrısısın.

HOLİDAY

Sen şimdiye kadar çalıştığım en iyi patronsun.

Bu yalan değil. Daha önce berbat fırın sahipleri için çalışmıştım.

EMMA

Burada patron sensin. Ben sadece sana eşlik ediyorum. Senin yardımın olmasaydı, her gün zencefilli kurabiye ve çikolatalı kurabiye yerlerdi.

HOLIDAY

Sadece hayalimi yaşıyorum. Dünyanın en mutlu yerlerinden birinde bir kurabiye dükkanında çalışıyorum. Kendimi şanslı hissediyorum.

EMMA

Ben de öyle. Her şey için teşekkürler.

HOLIDAY

Nasıl ?

EMMA

Şımartılmış.

Hudson çok iyi bir adam. Açıkçası, Jolly erkekleri mükemmel beyefendiler ve kadınlarını deli gibi seviyorlar.

Eve gidip su soğuyana kadar duş alıyorum. Siyah tayt ve kapüşonlu sweatshirt giyiyorum, saçlarımı dağınık bir topuz yapıyorum. Onu etkilemeye çalışıyordum gibi görünmüyorum, bu harika. Lucas'ın düşünmesini istediğim en son şey bu.

Onun evine giden yol hem çok uzun hem de çok kısa geliyor. Garaj yolunda onun kamyonetinin yanına park ettiğimde güneş çoktan batmış. Bacadan duman yükseliyor ve tüm pencereler sıcak bir ışıkla parlıyor.

Kendimi arabadan zorla indirip ellerimi ceplerime sokarak evine doğru yürüyorum. Verandanın basamakları ağırlığımla gıcırıyor ve kapıyı çalmak için elimi kaldırırken kapı açılıyor.

Lucas, kot pantolonunu kalçalarına kadar indirmiş, üstünde ise sanki üzerinden koparılmak isteyen koyu gri bir tişört var. Gözleri bu gece inanılmaz parlak görünüyor. Koyu renk saçları dağınık ve nemli. Benim için duş almış.

"Aslında zamanında geldin," diyor alaycı bir şekilde, sahte bir şaşkınlıkla. "Bunun bir daha olacağına alışma. Bir dahaki sefere, bilerek bir saat geç kalacağım."

"Pfft. Zamanında gelme konusundaki takıntın bunu asla izin vermez. Bunca zaman geçmesine rağmen. Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor, değil mi

değil mi?" Kenara çekilirken ağzının köşesi seğirir. Onun yanından geçerken gözlerinin saçlarıma doğru kaymasını fark ederim.

İçeri girerken tereyağlı sarımsak kokusu ağzımı sulandırdı. "Bu harika koku da ne?" diye sordum.

Kapıyı kapatır. "Akşam yemeğimiz."

"Bizim mi?"

"Bir şeyler yemeliyiz, değil mi? Fırına koymadan önce yiyelim," derken ben mutfağa giriyorum. "Tabii sen zaten yediysen başka."

"Yemedim," diye mırıldanıyorum, tezgâhın üzerindeki şarap kadehlerini fark ederek. Birinde koyu renkli bir sıvı var. Lucas ocağın başına geçip bir şeyi karıştırıyor.

"Benim için yemek mi pişirdin?" diye soruyorum, gerçekten onur duymuşum. "Bu kadar şaşırmış gibi davranma."

Bir bardak doldurup, çevirerek bir yudum alıyorum. Tadı damak tadımı okşarken, Lucas dolaptan iki tabak çıkarıyor. Daha önce gözden kaçırdığım evin küçük detaylarını fark ediyorum, örneğin ormanı gören pencerenin kenarındaki koltuk gibi. Mükemmel bir okuma köşesi.

Her şeyi konuştuğumuz gibi yapmış.

O yemeklerimizi tabaklara koyarken ben mutfağın içine doğru ilerliyorum. "Lucas," diyorum, ama sesim boğuk çıkıyor.

"Rahatla. Sadece akşam yemeği." Ama gözlerime bakmıyor.

"Öyle mi? Burada başka kime akşam yemeği pişirdin?" diye soruyorum, bardağı dudaklarıma götürüp iki büyük yudum alıyorum.

İki tabağı da kahvaltı köşesine koyar. "Sadece sana."

Karşımda oturduğunda kendimi zorla ondan uzaklaştırıyorum ve tabureye oturuyorum. "Kızarmış sebzeli tavuk piccata."

"Evet, dediğim gibi, eskiden arkadaş olduğum bir kız bana bazı şeyler öğretti."

Gülüyorum. "Kaybolan kız mı?"

"Evet," diyor, bana çatal ve peçete uzatarak. "Ama sanırım geri dönebilir."

"Gerçekten mi? Endişelenmeli miyim?"

O sırtıyor. "Muhtemelen. Bana karşı bir şeyler hissediyordu. Söylentilere göre hâlâ hissediyor."

Yanaklarım kızarıyor ve tavuğu keserken yüzümün kızardığını biliyorum. Buna cevap veremem, ama neyse ki ilk lokma mükemmel. Yumuşak, limonlu ve tereyağlı, tam da prova ettiğimiz gibi.

"Vay canına," diyorum. "O kız harika bir aşçı olmalı." "Hala öyle." Beni izliyor.

Gülümsemeden edemiyorum. "Bunu çok uzun zaman önce yaptık."

"Yaptığımız her tarifi ezberledim," diyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Onun yoğun bakışlarından kaçınmak imkansız.

"Dondurulmuş pizza veya kızarmış peynirden daha iyisini hak ettiğini düşündüm," diyor.

"Sanırım pek değişmemişim," diyorum.

"Bugün olanlar hakkında." Çenesi gerilir. "Öyle müdahale ettiğim için özür dilerim. Her şeyi kontrol altında tuttuğunu biliyorum, ama sana bağırmasını görünce kendimi kaybettim."

"İlgilendiğin için teşekkürler." Şarabımdan bir yudum alıyorum. "Sen nereden geldin ki? Bir saniye önce o bağırıyordu, bir saniye sonra sen onu dışarı atıyordun."

"Onu *dışarı atmadım*. Çektim. Kimse seninle öyle konuşamaz. Asla. Ne yaptığın ya da yapmadığın umurunda değil. Bu saygı meselesi." Bunu sanki temel bir kuralmış gibi söylüyor.

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılır. "Beni savunmana gerek yoktu."

"Birçok şeyi yapmak zorunda değilim." Gözleri benimkilere bakıyor.

"Ben yapmayı seçiyorum. Ama hayatın anlamı da bu değil mi? Seçimler?"

"Evet, sanırım öyle," diyorum.

Birkaç dakika boyunca rahat bir sessizlik içinde yemek yiyoruz. Tek duyulan sesler, cam tabaklara sürtünen çatallar ve diğer odadaki şöminenin çıtırtıları. Nefes alıp verişinin ne kadar sığ olduğunu ve dövmelelerinin kollarında nasıl yayıldığını çok net bir şekilde fark ediyorum. Ayrıca bana baktığında gözlerinin kenarlarının nasıl yumuşadığını da fark ediyorum.

Yemeğimizi bitirirken "Teşekkür ederim" diyorum. "En son ne zaman bir erkek benim için yemek pişirdi, hatırlamıyorum."

"Bu çok üzücü, Holiday." Ayağa kalkar ve boş tabaklarımızı lavaboya götürür.

"Biliyorum," diyorum ona.

"Bu, arkadaşların birbirleri için yaptıkları en az şey. Sen bu saçmalıktan daha iyisini hak ediyorsun. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum. "Artık neyi hak ettiğimi bilmiyorum." "Mutlu olmayı hak ediyorsun," diyor basitçe.

"Ben de ne olduğunu bilmiyorum." Alaycı bir şekilde gülüyorum.

"Öğreneceksin," diyor. "Pişirmeye hazır mısın?"

"Evet, çavuş," diyorum, o akşam yemeğinden sonra hızlıca temizlik yaparken burnumdan nefes alıyorum.

"Malzemeleri çıkarayım," diyorum ona.

"Hadi bakalım. Her şey kilerde veya buzdolabında." Çenesini kapıya doğru eğiyor.

Ellerimi belime koyup, çıkardıklarımı hızlıca gözden geçiriyorum.

"Hadi biraz sihir yapalım," diyor ve bana göz kırpmıyor. Kalbim çarpıyor.

Ve eve döndüğümünden beri ilk kez, bunu gerçekten yapabileceğimize inanıyorum.

BÖLÜM 14

LUCAS

Sammy'nin bana söylediklerini düşünmemeye çalışıyorum, ama Holiday tam önümdeyken bu çok zor. Ona her baktığımda, o pisliğin onu nasıl kontrol ettiğini ve onu seven herkesten nasıl izole ettiğini düşünüyorum. Onun için cehennemde özel bir yer var. Bu düşünce bana duvara yumruk atma isteği uyandırıyor, ama ona bildiğimi söyleyemem. O hala bu ilişkinin sonunu atlatmaya çalışırken, bu her şeyi daha da kötüleştirecektir. Biliyorum Holiday ve seni onun çektiğini uzak ne şeyler çok çok garip hale geldiğinde geri çekilir. Bu, ikimizin de şu anda en son ihtiyacı olan şey, çünkü ben yeniden bulmaya çalıştığım bir şeye geri dönmeye daha yeni başlamıştık.

Unut.

Onu izleyeceğim ve koruyacağım. Eğer biri ona tekrar zarar vermek için yaklaşmaya çalışırsa, önce benimle uğraşmak zorunda kalacak.

Bu sabah, o pislik fırında ona bağırmaya başladığında, taşıdığım ağacı yere attım ve saniyeler içinde kapıdan içeri daldım. Çocukların ve ailelerin önünde küfür ettiğini duyabiliyordum.

Onu dışarı sürükleyip kim olduğumu açıkladığımda yüzündeki ifadeyi asla unutamayacağım. Onu mülkümden uzaklaştırdım. Holiday'in yüzündeki ifade her şeye değdi.

Şimdi mutfağımda duruyor, elleri kapüşonlu ceketinin cebinde, sanki kafasında hesap yapıyormuş gibi malzemeleri inceliyor. Saçları, sevdiğim dağınık topuz şeklinde toplanmış, ama bu kasıtlı, kaotik bir felaket değil. Onu tam da böyle görmek istiyorum, rahat ve kendisi gibi. Etkilemek için çaba göstermeden. Duş aldı.

gelmeden önce, ve sabununun kokusu, her yanımdan geçtiğinde ona daha da yaklaşmak istememe neden oluyor.

"Tamam," diyor sonunda. "Daha önce başka tarifleri denedik ve iyilerdi, ama bence daha iyisini yapabiliriz."

"Sen her zaman daha iyisini yapabileceğini düşünürsün."

"Genelde yaparım," diyor ve duraksıyor. "Ama her şeyde değil."

"Bu konuda çok haklısın," diyorum, satır aralarını okuyarak.

Bu, hissetmeye hazır olmadığım bir duygu uyandırıyor içimde. Başka bir şey söylemiyorum, çünkü söylememem en iyisi. Şu anda Holiday'in bir arkadaşa ihtiyacı var, onu dürüst tutacak ve kim olduğunu unutmamasına izin vermeyecek birine.

Devam ediyor. "Hmm. Çikolata fudge ve cevizli shortbread gibi bir şey denesek nasıl olur? Dekadan bir kurabiye çubuğu."

Tezgaha yaslanıyorum. "Kulağa karmaşık geliyor."

"Değil. Sadece zamanlaması mükemmel olması gereken birkaç adımdan ibaret. Ayrıca katmanlı bir yapıya sahip, bu da etkileyici ve üç saat içinde yapılabilir." Lavaboya gidip ellerini yıkar. "Bilge bir kişi bir keresinde bana sürece güvenmemi söylemişti."

Ben de ona bunu sürekli söylerdim.

Durur ve omzunun üzerinden bana bakar. Bebek mavisi gözleri tavandaki ışığı yakalar ve geldiği zamankinden biraz daha parlak bir şekilde ışıldar.

"Eski güzel günler," diyorum, anıları yad ederek. "En büyük endişem, seninle fuarda vakit geçirebilmek için cezamın kaldırılmasıydı."

"Geri dönmek için her şeyi verirdim." Yüzünde savunmasız bir ifade belirir ve bu beni ona doğru hareket etmek istememe neden olur. Olduğum yerde kalmak için tüm gücümü kullanmam gerekir.

Eğer bir zaman makinem olsaydı, işleri farklı yapardım, bu kesin.

"Peki." Holiday ellerini bir mutfak havlusuyla kuruladı ve tezgahı hızla sildi. Ben iki karıştırma kabı ve ölçü kabı aldım.

"Kurabiye hamuruyla başlayalım," der Holiday, fırını önceden ısıtarak.

Ben de onu takip edebileyim diye talimatları sesli olarak veriyor. Sadece tereyağı, şeker, un ve tuz gerektiğini söylediğinde şok oldum.

"Unu yavaş yavaş ekle. Hepsini birden dökme," diye talimat verir. "Hamuru fazla yoğurmayacağız. Anladın mı?"

"Anladım," diyorum, onun ne kadar iyi bir öğretmen olduğunu bildiğim için. Onu kaybetmenin ne kadar zor olduğunu bildiğim için, eski çalışanlarına neredeyse acıyorum. Onunki gibi ufalanır hale geldiğinde karıştırmayı bırakıyorum.

Holiday hamuru kaseden çıkarır ve tezgahın üzerine koyar. Yan yana dururuz ve karışımlarımızı birleştirerek büyük bir top haline getiririz. Ellerin hamuru yoğurmasını izlemekten kendimi alamıyorum.

"Oklava mı?" diye soruyor.

Bir dizimin üzerine çöküp, tam altımdaki dolabın arkasına uzanıyorum. Ona bakıyorum, o da zorlukla yutkunuyor. Onunla evleneceğimi bildiğim için hava gerginleşiyor. O anın onun için rahatsız edici olmasını istiyorum, çünkü o duyguyu yaşaması gerekiyor.

Yavaşça ayağa kalkıp ona uzatıyorum.

"Onu düzleştireceğiz," diyor. "İki fırın tepsisine ihtiyacım var. Elinde olan en büyük olanlara."

Mutfakta sihirli şeyler yaparken karışan nefeslerimizin yumuşak sesi, uzun zamandır duymadığım bir şey. Bu ses bana on yedi yaşında olduğum ve gece yarısı kurabiye pişirmek için Mawmaw'da yatıya kaldığımız günleri hatırlatıyor. Holiday tarifler uydururdu. Bazen harika olurdu, bazen olmazdı. Deneme yanılma yoluyla pişirmeydi, bizi birbirimize bağlayan bir şeydi.

"Peki," diyorum, o tatlı hamuru iki tepsinin dibine yerleştirirken. "Bugün üç saatte üç bin kurabiye."

Çatalı alıp kurabiye hamurunun üstüne batırırken inliyor. "Lütfen bana hatırlatma."

"Bu duyulmamış bir şey, Holiday. Buna ayak uydurmaya çalışırken kendini yakacaksın."

"Bu sezon başka ne yapmam gerekiyor?" diye iç geçirir. "Aklımı meşgul eden tek şey bu ve şu anda bu dikkat dağınıklığına ihtiyacım var."

"Tamam, ama kendini ölümüne çalıştırmak sağlıklı değil," diyorum.

Bana doğru başını eğdi. "Sen mi söylüyorsun bunu? Sen benden daha çok çiftlikte kalıyorsun."

Nefesimi tutarım, fark ettiğini anlarım.

"Bazılarımız hala burada kendimizi kanıtlamak zorundayız. Ben, isminden dolayı otomatik olarak sevilen bir Jolly değilim," diyor. "Senin işin kolay, Lucas."

Hayatımın çoğu insandan daha kolay olduğunu inkar edemem. Bu, daha az çalıştığım anlamına gelmez, ama babanız Noel Baba ve aileniz yüz mil çapındaki tek ağaç çiftliğine sahipse, bazı ayrıcalıklar vardır.

"Bu sezon mümkün olduğunca çok insanın kurabiyelerimi yemesini istiyorum. Ne pahasına olursa olsun."

"Sana yardım edeyim," diyorum, bunun onun için kişisel bir mesele olduğunu anlayarak. "Bana yardım etmek mi istiyorsun?" diye soruyor. "Hadi ama Lucas. Sanki bunun için vaktin yok."

Fırın ısındığında, Holiday tepsileri içine koyar ve zamanlayıcıyı yirmi dakikaya ayarlar.

Tezgaha yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Bakışları kollarımın üzerinde dolaşıyor.

"Bu iyi bir alıştırma olur."

"Lucas, yapmak zorunda değilsin..."

"Ben istiyorum." Fırında pişen kurabiyelerin tatlı kokusu mutfağı doldurur. "Mümkün olduğunca çok pratik yapsak iyi olur."

"Zaten on altı saatlik vardiyalarda çalışıyorsun, bu nasıl olacak?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

"Sen çıkıncaya kadar burada kalırım, Peaches," diye itiraf ettim. "Vardiyam her gün saat üçte bitiyor. Bu rahat çalışma saatleri için çok çalıştım."

Bana bir bakış atıyor. "Neden böyle bir şey yapasın ki?" "Seni çiftlikte yalnız bırakmayacağım," diyorum. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ama sen benden *nefret ediyorsun*."

Şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Evet. Aşk olsaydı ne olurdu bir düşün."

Bu onu güldürür. "Bana hazırlıkta yardım etmek, yarışma için pratik yapmakla aynı şey değil."

"Mutfakta birlikte çalışmayı yeniden öğrenmemiz gerekiyor." Ona doğrudan bakıyorum. "Ayrıca, çok yalnızım. Kardeşlerim hayatlarına devam ettiler

hayatlarına devam ettiler. Sammy işleriyle çok meşgul. Başka neyim var ki? Hemen hemen hepsi bu."

Bu itiraf aramızda kalıyor. Bunu kimseyle paylaşmadım çünkü kim, gerçekleşmeyen bir gelecek için inşa ettiğim boş bir eve döndüğümü duymak ister ki? Ona karşı dürüst olmak güvenli geliyor.

"Ben de yalnızdım," diyor bana. "Geri dönmek gerçekten garip. İki farklı versiyonum arasında sıkışmış gibi hissediyorum."

"Evet, Paris'e giden o kızı pek sevmiyorum."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Ben de. O kişinin kim olduğunu bilmiyorum."

Onun bakışlarını tutuyorum, aşık olduğum kişinin hala orada bir yerde olduğunu, o hapishaneden kurtulmak için mücadele ettiğini biliyorum.

Kurabiyeler pişerken, ateşe biraz daha odun atıyorum. Sonunda fırın zili çalıyor ve Holiday tepsileri çıkarıp tezgâhın üzerindeki mantar tabakların üzerine koyuyor. "Soğurken, fudge yapalım. Üzerine döküp, zamanlayıcı bitene kadar buzdolabında soğutalım, sonra servis edelim."

Ağzım açık kalır. "Çok yeteneklisin."

"Oh, kes şunu," diyor, dudaklarını ağzına sokarak. "Beni fazla abartıyorsun."

Yanında durup Holiday'in fudge yapmasını izliyorum. Saçlarından bir tutam kaçmış ve boynuna kıvrılmış. Elimi uzatıp o tutamı kulağının arkasına koymak istiyorum. Ama yine de, Holiday söz konusu olduğunda istediğim çok şey var.

Karışma cevizleri dökerken ve sonra da kurabiye üzerine kaşıkla koyarken mutlak bir özgüvenle çalışıyor. Üstüne süslü bir görünüm veren bir girdap deseni yapıyor.

Birkaç saniye sonra, fudge kaplamasını soğutmak için buzdolabına koyabilmek için buzdolabımı yeniden düzenliyor. Kapıları kapattıktan sonra bana dönüyor. "Şimdi bir saat bekleyeceğiz."

"Etkileyici," diyorum ona.

"Ateşin yanında oturabilir miyiz?" diye soruyor, tezgahın şarap kadehini alıp dolduruyor.

"Tabii ki." Ben de bardağımı doldurup, elimi belinin altına koyuyorum, ama hemen çekiyorum. Bazı alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyor.

Kalçalarının benimkilere bastırılmasının nasıl bir his olduğunu unutmaya çalıştım. Yaz gecelerini kamyonetimin kasasında, kimse bilmiyormuş gibi gizlice geçirirdik. Öğleden sonra güneşinin onun tenini nasıl parlatığını asla unutmayacağım. Şimdi bir rüya gibi geliyor.

Odaklan, Jolly.

Oturma odasına geçip kanepenin iki ucuna oturduk. Ateş çıtır çıtır yanıyordu. Ayaklarını altına çekti ve iki eliyle şarap kadehini kavradı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor bir süre sonra. "Az önce sordun."

O içini çekiyor. "Neden yaptın bunu attın dışarı neden nane fudge brownie'mi attın mı?"

İçtiğim şarapla boğuluyordum. "Ah. Neredeyse görmediğine ikna olmuştum."

"Tadı kötüyse, bunu bilmem gerek çünkü..."

"*Mükemmeldi.* Seninle dalga geçiyordum." Gülümsemeyi engellemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"*Adi herif!*"

Omuz silkiyorum. "Senin o güzel kafanın içinde bedavaya yaşamak için elimden geleni yapıyorum."

"Ve sen de benim haklı olduğumu kanıtlamaya devam ediyorsun." Holiday, bunu hafızasına kazıyormuş gibi gülümsüyor.

Biliyorum, öyle yapıyorum.

Omuzları gevşer ve yastığa yaslanır. İkimiz de başka bir şey söylemiyoruz; gerçek şu ki, nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bunun yerine, ateşin ışığının yüzünde dans etmesini izliyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum.

Sonunda konuşur. Aramızda sessizlik çok uzun sürdüğünde her zaman ilk konuşan odur. "Eskiden dilediğimiz şey buydu. Yapabildiğimiz için pasta yapmak. Sokağa çıkma yasağı olmadan takılabilmek."

"Evet," diyorum, şarabımı yudumlarken.

"Sence romantikleştiriyor muyum?" Bana bakar. "Hayatta istediğim her şey mümkün gibi geliyordu."

Şu anda bana bakışları nefes almamı zorlaştırıyor. Sanki benim hatırladıklarımın aynısını hatırlıyor gibi. Aynı geceler. Aynı sözler.

"Hala öyle," diye onu cesaretlendiriyorum.

"Her şey mi?" Yüzümü inceliyor ve ifadesinden ne sorduğunu anlıyorum. *Biz*. Bir şansımız var mı?

Fırının zamanlayıcısı çalışıyor. Zil bizi kurtardı.

O mutfağa gider, ben de arkasından giderim. Daha önce bu kadar yanıldığım için geleceğimizi tahmin etmek benim için zor.

Holiday bir bıçak alır ve kurabiye çubuğunu dikkatlice kalın kareler halinde keser. Bir dilimi tabağa koyar ve bana doğru iter.

"Yiyelim mi?" diye soruyor.

"Birlikte," derim ve kurabiyeleri ikiye bölüyorum.

Her birimiz kendi yarımımızı alırken kırıntılar yere düşüyor. "Üç deyince," diyor.

Şarap kadehleriyle kadeh kaldırır gibi pastayı hafifçe vururuz, sonra bir ısırık alırız.

"Bir şey eksik. Üstüne deniz tuzu eklemelisin," diyorum ona.

"Zengin tadı dengelemek için."

Gözleri büyür. "Evet, haklısın. Var mı sende?"

"Evet." Bir parçanın üzerine tuz serptikten ve ikiye böldükten sonra, ağzımıza atıyoruz.

O inliyor. Bu lanet olası bir işkence.

"Buna ihtiyaç vardı," diyorum. "Mükemmel kurabiye."

Holiday tuza uzanır ve bir şekilde kutuyu devirir.

Kutu yana doğru eğilir ve yere düşerek her yere saçılır. "Siktir," der.

Gülümserim ve aynı anda diz çöküp onu alırız. Öne eğilip biraz tuz alıp onun omzunun üzerinden atarım. O da benim için aynısını yapar.

"İkimiz için de kötü şans yok," diyorum. Bu, Mawmaw'ın kurallarından biri. Tuz dökülür, omzunun üzerinden atılır.

Ayağa kalkıyoruz ve o kadar yakınız ki, boğazında atan nabzını görebiliyorum. Şampuanının kokusunu alabilecek kadar yakınız. Öne eğilirsem...

"Lucas," diye fısıldadı.

"Evet?"

Söyleyeceği şeyi bitirmez, ama ikimiz de kıpırdamayız.

Bir saniye daha geçer. İki. Üç. Şu anda sonsuzluk geçip gidebilir ve ben bunu memnuniyetle karşılarım.

Telefonu çalar, dikkatini dağıtır ve o an kaybolur.

"Sadece Sammy arayıp durumunu sordu."

Tepsiideki çikolataların üzerine tuz serpiştirip bir tane daha alırım. O kadar lezzetli ki, inlememe neden oluyor.

Holiday'in yüzü kızarır.

Her içgüdüüm bana bu mesafeyi kapatmamı ve on beş yıl sonra nihayet dudaklarını tekrar tatmamı haykırıyor. Ama yapamam.

"Bu dağınıklığı temizlemeliyim." Bu bana ondan uzaklaşmak için bir fırsat verir.

"Kusura bakma," diyor bana. "Ayrıca, tuz mükemmel bir dokunuş."

"Pazar günü Mawmaw'a denemesi için bunlardan biraz yapmalıyız."

"Evet." Holiday gülümser. "Bunlar o zamana kadar dayanmaz."

"Hiç şansı yok. Bence bu tam aradığımız şey. Bu tarifte her şey var. Tatillerin tadı gibi."

Kendine bir dilim daha keser. "Evet, çok lezzetliler." "Sanırım bu tepsiyi tek başıma yiyebilirim."

"İstediğin kadar ye," der, bulaşıkları lavaboya koyarken. Esner ve ne kadar yorgun olduğunu fark ederim.

"Ben hallederim. Cidden. Sen eve gidip biraz dinlenmelisin. İhtiyacın var."

Yine esniyor. "Emin misin?"

"Evet," diye onaylayarak onu kapıya doğru yönlendiririm.

"Teşekkürler." O uzanır uzanır kapı düğmeye

"Bu bu Her şey için."

"Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Biliyorum. Teşekkür etmek istiyorum," diyor bana.

Kapıyı açıyorum ve serin hava fısıltıyla içeri giriyor. "İyi geceler."

"İyi geceler, Peaches."

Verandadan merdivenleri inerken başını sallar. O dönüp bana bakarken ben kapıya yaslanırım. Ona kaşlarımı kaldırıyorum, o da arabasına binerken gülümser.

Onun arka lambaları kaybolana kadar içeri girmiyorum.

Ne halt ediyorum ben?

Onu unuttuğumu, bunu yapabileceğimi sanıyordum, ama bu gece yalancı olduğumu kanıtladı.

Holiday Patterson'ı unutamadım. Hiç unutmadım. Ve o da sanki aynı şeyi hissediyormuş gibi bana baktı.

Evet, tamamen mahvoldum.

BÖLÜM 15

HOLIDAY

Saat bir olduğunda, dört bin kurabiye satmıştık. Sahip olduğum ekipman, çalışanlar ve alanla bundan fazlasını pişirmek imkansız. Eninde sonunda bu rakama ulaşacağımı biliyordum, ama bunun tatil telaşının doruğa ulaştığı Aralık ortasında olacağını düşünmüştüm. Şükran Günü'nden önce değil.

Fırının ortasında durup, kendimi hafife aldığımı kabul ediyorum. Yine. Nedense, daha az planladım, daha az bekledim, çünkü bir parçam hala yeterince iyi olmadığını düşünüyor.

Dominic'in sesi kafamda yankılanıyor. *Benim öncesinde sen bir hiçtin. Bana ihtiyacın vardı.*

Bunu kafamdan silip, çalışanlarıma dönüyorum. Bella ve Wendy yorgunluktan bitkin, Bethany ise bayılmak üzere görünüyor. Dün gece bebek gibi uyudum ve bugün gerçekten dinlenmiş hissediyorum.

"Tamam," diyorum, ellerimi çırparak. "Siz üçünüz bugünlük işiniz bitti."

Bella, tezgâhı silmekten başını kaldırıyor, koyu saçlarında un tozu var. "Ama yarın için hazırlık yapmamız gerekiyor."

"Aslında ben hallettim."

"Tek başına yapamazsın. Saatler sürer," diyor Wendy. "Yalnız olmayacağım," diyorum ve mutfağa doğru ilerliyorum.

Üçü donup bana sert bir bakış attılar.

"Yardımcın mı var?" Wendy'nin kaşları yukarı kalktı. "Kim?"

"Söyle bize!" Bella yaklaşarak gözlerini kısarak sordu.

"Ne önemi var?"

"Evet!" Üçü birden aynı anda söyler. İç geçirip önlüğümü çözerim. "Lucas." Heyecanla çığlık atarlar.

"Biliyordum!" Bethany bağırarak zıplar ve tezgâhtaki süsleri neredeyse devirir.

"Yine birlikte pasta yapıyorsunuz!" Bella bayılacakmış gibi göğsünü tutar.

Bethany sırtıyor. "Holiday teyze, bu çok romantik."

"Romantik değil. Yarışma için birlikte çalışmaya alışabilmemiz için yardım etmeyi teklif etti. Hepsi bu. Şimdi, fikrimi değiştirmeden önce hepiniz eve gitme zamanı." Onları kapıya doğru kovarım.

"Ama biz görmek istiyoruz..." Bella başlar. "Dışarı. Hemen."

Eşyalarını toplarlar, ama heyecanlıdırlar. Bethany bana sarılır. Bella ve Wendy, otoparktan hediyelik eşya dükkânına doğru giderken fısıldaşıp kıkırdıyorlar.

Etrafıma bakıyorum, fırını inceliyorum. Açık kirişlere asılan Noel ışıkları öğleden sonra güneşinde parıldıyor ve Hudson ile Emma'nın Colby ile süsledikleri köşedeki dev ağaç ışığı yakalıyor ve gümüş ve altın süslemelerle parıldıyor.

Lucas'ı düşündüğümde, karnımda hissettiğim gerginliği inkar ediyorum. At kuyruğumu yeniden yapıyorum, yüksek ve sıkı çekiyorum, sonra hemen bırakıyorum. Fırını tertemiz olana kadar temizlerken, zahmetsizce düşük ve dağınık bir topuz yapıyorum.

Üçten beş dakika önce, nabzımı hızlandıran bir motorun düşük gürültüsünü duyuyorum. Bunun için kendimden biraz nefret ediyorum.

Lucas beni zorunda olduğu için tahammül ediyor. Biz sadece birlikte kurabiye hamuru yapan iki kişiyiz. Hepsi bu.

Pencereden dışarı bakıp onu izliyorum. Kot pantolon giymiş, üst üste birkaç kat giysi giymiş, boynuna bir fular dolamış. Siyah bere beni etkiliyor.

Lucas kapıyı deniyor ama kilitli. Hemen kapıyı açmak için koşuyorum ve o içeri girdiğinde kolonyasının kokusunu alıyorum. Soğuk Kasım havası onunla birlikte içeri giriyor. Yeşil gözlerine baktığımda, heyecandan midem bulanıyor.

"Merhaba." Sesi kaba.

"Selam. Zamanında geldin."

"Bugün seni rahat bırakayım dedim," diyor, kapıyı arkadan kilitleyerek.

O.

Birbirimizin yanında dururken, fırın sanki küçülmüş gibi geliyor. küçülmüş gibi geliyor. Bing Crosby "White Christmas"ı söylerken ortam daha samimi hale geliyor.

Öğleden sonra Öğleden sonra ışığı akıyor içeri
pencerelerden pencerelerden her şeye altın bir parıltı veriyor.

"Omzuna çam iğneleri yapışmış," diyorum, omzundan onları kopararak.

"Bu gerçekten çok garip," diyorum ve hazırlık alanına geri dönüyorum.

"Evet," diyor, ceketini ve atkısını çıkarıyor. Her şeyi kapının yanındaki askıya asıyor.

"Evet," diye onaylıyor, ceketini ve atkısını çıkarıyor. Her şeyi kapının yanındaki askıya asıyor. "Bunu nasıl aşacağız?"

Omuz silkiyorum. "Seks yaparak mı?"

Çenesi sıkılır. "Olmaz." "Şaka yapıyordum!" derim ona.

"Tabii," der. "Bunu kaldıramazsın, HoHo."

Alaycı bir şekilde gülerim, ama gözlerim onun üzerinde dolaşırken, haklı olabileceğini düşünürüm. "Neyse. Sanırım başlamalıyız?"

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi sırtıyor. "Başlayalım."

Tezgahtan kalkar ve ellerini yıkamak için lavaboya gider.

Ellerini kuruladıktan sonra yanıma gelir. Bu kadar yakınında olması beni çok geriyor. Ondan bir adım uzaklaşırım. "Bu benim kişisel alanım."

"Bir dakika bekle." Lucas bana sırtıyor ve ben ondan gözlerimi kaçırıyorum. "Seni rahatsız mı ediyorum?"

"Kesinlikle hayır." "The Christmas Song" çalarken malzemeleri hazırlıyorum.

O tekrar yanıma gelir. "Yalan söylüyorsun. Vay canına, Holiday. Bunca zaman geçmesine rağmen, hala fantezilerinin merkezindeyim."

"Keşke," diye fısıldıyorum.

O, şakacı bir kahkaha atar. "Eğer doğru değilse, inkar et."

Ona dönerim, ona yeni bir tane daha patlatmaya hazırlanırım.

Ama o, Noel'i çalan Grinch gibi gülümsüyor. Lucas eğilip kulağıma sıcak nefesini üfleyerek fısıldıyor. "Seninle yatmayacağım, HoHo. O yüzden o düşünceleri kirli zihninden çıkar."

O uzaklaşırken boynumdan bir sıcaklık yayılır.

Rahat bir sessizlik içinde çalışıyoruz ve o tüm bu süre boyunca kendini beğenmiş bir sırıtışla duruyor. Öğleden sonra ışığı alçalıyor ve başımızdaki Noel ışıkları daha parlak görünüyor.

"Hâlâ öyle yapıyorsun," diyor Lucas, mikserin içine yumurta eklemeye devam ederken başını kaldırmadan.

"Neyi yapıyorum?"

"Pişirirken mırıldanıyorsun," diyor.

Bunu yaptığımı fark etmeden, kepçeyi yarıda bırakıyorum. "Fark ettin mi?"

"Seninle ilgili her şeyi fark ederim. Tüm küçük tuhaflıklarını ve alışkanlıklarını," diyor, sanki hava durumundan bahsediyormuşuz gibi, kayıtsız bir şekilde.

Bu sözler kalbimin hızlanmasına neden olmamalı, ama oluyor.

"Böyle şeyler söylememelisin," diyorum ona.

"Artık seni rahat ettirmek için hiçbir şeyi kendime saklamayacağım.

Daha önce hiçbir işe yaramadı."

Buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden ellerimle bir şeyler yapmak için vanilya özünü ölçmeye odaklanıyorum.

İkimiz de adımlarını hala hatırladığımız bir dans gibi birbirimizin etrafında dolaşıyoruz. Ellerimiz aynı kaseye uzanırken her dokunduğunda, ölçülerimi kontrol etmek için bana her yaklaştığında, onu hissediyorum. O çekimi. O sıcaklığı. Aramızda kaç yıl ya da kaç kilometre olursa olsun, hiç kaybolmayan şeyi.

"Peki," diyor çikolata parçacıklı hamuru yapmaya başlarken. "Yarın için hazır mısın?"

"Bütün ailen bize bakarken Mawmaw'da akşam yemeği mi?

Kesinlikle hayır."

"O kadar da kötü olmayacak." Mikserin içine çikolata parçacıkları ekliyor. "Yemekler güzel olacak ve Mawmaw kurabiye çubuklarını çok sevecek."

"Onlar için bir isim düşünüyordum," diye itiraf ediyorum. "Öyle mi?"

"The One," diye mırıldanıyorum. "Bence çok uygun. Ve bu, insanların hayatları boyunca aradıkları bir şey."

"The One," diye fısıldadı. "Beğendim."

Snickerdoodle ve şekerli kurabiye hamuru yapmaya başlıyoruz.

Ben tarçını ölçerken, Lucas üst raftan bir fırın tepsisi almak için uzanır. Benden çekilmemi isteyebilirdi, çekilmemi istemesi gerekirdi. Bunun yerine, arkama geçer ve başımın üzerinden uzanır. Bir eliyle kalçamı tutarken göğsü sırtıma bastırır.

Sıcak nefesi boynuma değdiğinde, ondan yayılan ısıyı hissedebiliyorum. Vücudumuzun temas ettiği her yer yanıyor, sanki bana kendi izini yakıyor gibi.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, eminim o da hissedebiliyordur.

"Üzgünüm," diyor.

"Hayır, değilsin." Sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyor.

"Haklısın. Değilim." Hemen geri çekilmiyor. Eli hala kalçamda duruyor. Başparmağı, termal giysimin yukarı kaymış olduğu deri şeridini okşuyor. Bu tek dokunuş, tüm vücuduma kıvılcımlar saçıyor.

Ona dönüp, yoğun yeşil gözlerini incelerken, aklımdan neler geçtiğini bilmek isterdim. Dudakları, bir şey söylemek ister gibi aralanmış ama kelimeleri bulamıyor gibi.

Bir an için ikimiz de kıpırdamıyoruz. İkimiz de nefes almıyoruz. O heyecanlı anlar geçtikten sonra, onlar hakkında konuşmuyoruz.

İkimiz de hiçbir şey olmamış gibi işimize geri döndük, ama son hamuru porsiyonlara ayırırken ellerim gerginlikten titriyordu.

Onun da dikkati dağınık gibi görünüyor.

İşimiz bittiğinde buzdolabı dolmuştu. Yarın için iyi hissediyorum ve Lucas'ın yardımıyla başarıya hazırız.

"Sanırım hepsi bu kadar." Listemi tekrar kontrol ediyorum. "İyi bir takımız."

"Evet." Dudaklarımı izlerken dudaklarını yaladı. "Öyle." "Dur," diye fısıldadım.

"Neyi durdurayım?" diye sordu.

"Bana öyle bakmayı," dedim.

"Sana her zaman baktığım gibi mi? Hadi ama, Holiday."

Tezgahı silmeye başlıyorum, ama o elime aldığı havluyu benden alıyor.

"Otur."

Emir veren sesi içimi kıpır kıpır ediyor, ama ben tam olarak dediğini yapıyorum. Lucas fırını temizliyor, yüzeyleri siliyor, bulaşıkları yıkıyor, hatta bütün gün eğri duran Noel çelenkini düzeltiyor.

İşini bitirdiğinde, tavandaki ışıkları kapatır ve sadece Noel ışıkları yanık kalır.

Ceketini alır. "Beşteki akşam yemeğini unutma. Seni alırım."

"Kendi arabamla gelirim."

"Dört buçukta orada olacağım." Ceketini giyip atkısını takar. "Rahat bir şeyler giy. Mawmaw, sanki güneşin yüzeyini yeniden yaratmaya çalışır gibi ısıtıcıyı sonuna kadar açıyor."

Gülüyorum. "Hala mı?"

"Evet." Kapıya doğru yürür ve elini kapı koluna koyarak durur. "Bunun için teşekkürler."

"Teşekkürler."

"Ortaklar bunun için vardır, değil mi?"

Soğuğa çıkar ve kamyonetine doğru yürürken onu izlerim. İçeri girmeden önce, beni izleyen bana bakar. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir ve bu beni bu kadar memnun etmemelidir.

Kapıyı kilitlerim ve zihnimde düşüncelerim koştururken arabama doğru yürürüm. Bu gece bana bakışını ve elinin doğal bir şekilde kalçama konmasını düşünmeden edemiyorum.

Lucas'ın etrafımda olmasını seviyorum. Beni yetenekli ve güçlü hissettiriyor. Ama onun sesine, dokunuşuna ve varlığına tepki vermeyi bırakmalıyım.

Dürüst olmak gerekirse, bu aşkımın zamanla geçeceğini düşünmüştüm.

Sanırım

hayır.

Ve yedi gün sonra Dominic ortaya çıkıp

Beni kendimden, Lucas'tan ve aradaki her şeyden şüpheye düşürmeye çalışacak.

Ama eve giderken, Lucas'ın sözleri kafamda yankılanıyor: *Seninle ilgili her şeyi fark ediyorum.*

Kısa bir an için, her şeyin yoluna gireceğine ve belki de bundan sonra olacaklarla başa çıkacak kadar güçlü olduğuma inanmaya izin veriyorum. Bu, fırtınadan önceki sükunet olsa bile.

BÖLÜM 16

LUCAS

O alt dudağını ısırırken, ben de kafayı yememeye çalışarak yepyeni bir güne başlıyorum.

Holiday, bu akşam Mawmaw'a götüreceğimiz kurabiye çubuklarının malzemelerini ölçerken son on dakikadır bunu yapıyor. Bana ne yaptığının farkında değil ve ben de dişlerinin alt dudağını ısırışından başka hiçbir şeye odaklanamıyorum ve...

Odaklan.

Bütün hafta boyunca onunla bu oyunu oynadım. Onu izlemek ve izlememem gereken şeyleri fark etmek, listemin en başında yer alıyor. Mutlu olduğunda mırıldanmasını ya da sanki bir ömür boyu birlikte yaşayacakmışız gibi bana bakışını görmezden gelmek zor.

Sammy'nin bana anlattıkları, anlarımızı boğuyor ve göğsümde bir fil gibi oturuyor. Dominic onu kontrol ediyor ve izole ediyordu. Onsuz bir hiç olduğuna inandırdı. Onun çalışmalarını çaldı ve kendi çalışmasıymış gibi gösterdi.

O pisliğin geride bıraktığı hasarı da fark ediyorum. Holiday, daha önce hiç yapmadığı şekilde kendini sorgulamaya başladı. Her gün, insanlar onun kurabiyeleri için sıraya girdiğinde gerçekten şaşırıyor. Bazen biri ona iltifat ettiğinde, sanki inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

Bu, Paris'e uçup onu kırmaya çalıştığı için o pisliğin suratına yumruk atmak istememe neden oluyor. Bunun yerine, elimden geleni yapıyorum. Orada oluyorum. Yardım ediyorum. Onun gözünün önündeki gerçeği görmesini sağlamaya çalışıyorum.

"Lucas? Beni duydun mu? Çok dalgın görünüyorsun," diyor, şeker kamışı çizgili oklava ile hamuru düzleştirirken. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyorum, ama bana inanmadığını düşünüyorum. Sorun şu ki, çok fazla şey biliyorum.

Holiday hamuru bir tavaya koyar, sonra fırına atar. "Gerçekte neler oluyor?" diye sorar, önüme geçer.

Zorla gülümserim ve ellerimi omuzlarına koyarım. "Sadece kafamda çok şey var."

"Ne hakkında?"

"Hayat," diyorum, içimde muhtemelen kaybedeceğim bir savaş verirken felsefi davranmaya çalışarak.

"Eğer bırakmak istiyorsan..."

"Hayır." Başımı sallarım. "Senin bahanen olmayacağım."

Benden uzaklaşır. "Ne? Aslında bu yarışmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum.

"*Hayır. Korkuyorum.* Ama düşüncelerimi yeniden programlamaya çalışıyorum," diyor omuz silkerek.

Gülümsemem kaybolur ve sessizlik devam eder.

"Sana zarar verdi mi?" diye soruyorum, sesimi alçaltarak, bunu onun ağzından duymaya ihtiyacım var. "Yalan söyleme. Lütfen."

"Sadece duygusal olarak," diye itiraf ediyor. "Ama kalmak benim hatamdı." "Hayır, kesinlikle değil." Bir adım öne çıkıp kollarımı açıyorum

ve o bana doğru düşer. Onu sıkıca tutarım, parmaklarım saçlarını okşar. "Bir daha sana asla zarar vermeyecek."

"Umursamamalısın," diye fısıldadı.

"Farkındayım." Çenemi başının üstüne koyuyorum ve o ilk çekilene kadar kıpırdamıyorum. "Ama nedense yapıyorum."

Kavrayışını gevşetip bana bakar, ben de gözyaşlarını silerim.

"Ağlamak için çok güzelsin."

"Bunu içten söylemiyorsun," der, nefesimi içine çekerek.

Onun düğme burnuna dokunuyorum. "Kimseye acıma amaçlı iltifat etmem. Sana bile, Peaches."

"Beni dürüst tutacağına güvenebileceğim tek kişi sensin," diyor. "Bu yüzden senden kaçmaya çalıştım. Vampir güneşe bakmak gibi bir şey."

"Biraz abartılı, sence de öyle değil mi?"

Hemen gülümser. "Bana Peaches demeyi kes yoksa seni mahvederim."

"Zorla beni," diye mırıldanıyorum. O da karnıma dirsek atıyor ve ben kahkahayı patlatıyorum.

"Oof. Emma'ya şikayette bulunacağım." Holiday

bana kendini beğenmiş bir bakış atar. "Devam et."

Dağınıklığımızı temizlerken ortamın havası bir anda değişir. Sonunda zamanlayıcı çalar ve o, kurabiyeyi fırından çıkararak soğumaya bırakır. Gözleri duvardaki saate kayar.

"Sence Mawmaw'a başka seçenekler de sunmalı mıyız?"

"Hayır. Bu var, sen de biliyorsun." Tezgaha yaslanırım. "Kendini sorgulamayı bırak."

O da başını sallar. "Haklısın."

Holiday, ben ocakta çift kazanlı tencereyi koyarken, çikolata kalıbından yarı tatlı çikolata rendeler.

Holiday çikolatayı eritirken ben de üzerine tereyağı koyuyorum. Benim görevim, o yoğunlaştırılmış sütü tencereye dökerken karıştırmak. Bana o kadar yakın duruyor ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Her şey tamamen erimeden önce tencereyi ocaktan alıyorum ve o da vanilyayı döküyor. Her şey birbirine karışınca, karışımın içine cevizleri ekliyorum.

"Devam et," diyor bana, ve ben de fudge karışımını kurabiye üzerine boşaltıyorum. Holiday üzerine tuz serpiyor, sonra üzerine bir parça parşömen kağıdı koyuyor ve buzdolabında ayırdığı yere koyuyor.

Elini kaldırıyor ve ben de ona beşlik çakıyorum. "Bunu yirmi dakikada hazırladık."

"Çünkü biz harikayız." Fırını lavaboya götürüp yıkarım. O bir havlu alır ve kurulayıp yerine geri koyar.

"Eve gidip hazırlan. İki buçuk saat sonra seni almaya geldiğimde bunu da getireceğim," diyorum ona tezgahı silerken.

Yarın için hazırlıkları yaptıktan sonra temizlik yaptığımız için yapacak fazla bir şey kalmadı.

"Orada buluşabiliriz."

"Evet, yapabileceğini biliyorum. Ama buna izin vermeyeceğim." Tezgahı silmeyi bitirip, bezini kirli çamaşır sepetine atıyorum.

Bana şüpheli bir bakış attı. "Tamam mı?"

"Tamam. Saat dört buçukta evinde olacağım."

"Hmm."

Kolumu ona doladım ve dikkatinin dağılmaması için onu benimle birlikte fırından çıkmaya zorladım. Onun sorunlarından biri, işini bırakıp dinlenmeyi bilmiyor olması.

Eve döndüğümde duş alıp bu geceyi düşünmemeye çalışıyorum.

İkimiz konuşmalı ve içimizde birikenleri açıklığa kavuşturmalıyız. Ve bunu kesintisiz bir şekilde yapmalıyız.

Koyu renk kot pantolon ve kömür rengi bir kazak giyiyorum. Saçlarımı ellerimle tarayarak, fazla uğraşmamış gibi görünmeye çalışıyorum, ki bu çok saçma çünkü sadece Mawmaw'da akşam yemeği yiyeceğiz. Ama bu *sadece* akşam yemeği değil.

Holiday, on yıldan fazla bir süredir ilk kez bir aile etkinliğinde benim yanımda olacak. Bir zamanlar, her şeye otomatik olarak benimle birlikte gelen kişiydi. Onun ailesinin evine on dakika erken varıyorum ve kapıya gitmek yerine ona mesaj atıyorum. Eğer babası kapıyı açarsa, bana o bakışı atacaktır.

Birkaç dakika sonra, ön kapı açılır ve Holiday dışarı çıkar. Kafamdaki tüm düşünceler kaybolur.

Yumuşak kaşmirden kırmızı bir kazak giyiyor ve sanki rüyalarımın çıkmış gibi görünüyor. Saçları dalgalı bir şekilde açık, kamyonete doğru yürüyerek kalçalarını sallıyor.

O çok güzel. Bu işkence gibi. O bana bakarken gözlerim kayıyor.

Kamyonete ulaştığında, ona kapıyı açmak için dışarı çıkıyorum.

"Ne?" diye soruyorum, o ise açıkça gözleriyle beni sikiyor.

"Hiçbir şey. Sen..." Durur, sonra devam eder. "İyi görünüyorsun."

O basamağa basarken kaşlarımı kaldırıyorum, sonra gardenya kokusu yayarak içeri giriyor. Kendimi zorlayarak kapısını kapatıyorum

ve normal bir insan gibi kendi tarafıma geçiyorum, ama kalbim deli gibi atıyor.

"Buna hazır olduğuna emin misin?" diye soruyorum arabayı geri vitese aldığımda.

"Kesinlikle değilim."

"Anlaştık." Onun garajından çıkıyorum. Ona bir bakış atıyorum ve o utangaç bir şekilde başka yere bakıyor. Gözlerimi tekrar yola çevirip direksiyonu daha sıkı tutuyorum.

Bu gidişle, çok uzun bir gece olacak.

Birkaç dakika sonra, Noel ağacı çiftliğinin girişine girip, Mawmaw'ın yaşadığı yere giden yolu takip ettim. Kurabiye çubuklarımız arka koltukta duruyordu.

"Plan ne? Akşam yemeğini yiyip, tatlımızı paylaşıp, kimse bizi köşeye sıkıştırmadan önce oradan ayrılmak mı?" diye sordu, süveterinin eteğini bükerek.

"Öyle bir şey."

"Bir şey saklıyorsun."

Beni her zaman çok iyi okuyabilirdi.

"Sonra bir şey yapacağız. Sürpriz," diyorum. "Sürprizlerden *nefret ederim*," diye mırıldanıyor.

"Ne zamandan

beri?" "Her

zaman."

"Bu saçmalık. Eskiden her şeyi planlardım ve sen..." Fazla konuştuğum için duruyorum.

"Başladığın cümleyi bitir," diyor. "Önemli değil."

"Lucas."

"Sanki sana dünyanın en güzel hediyesini vermişim gibi yüzünde bir ifade belirirdi, o hediye un, tereyağı ve büyükannemlerde platonik bir pijama partisi olsa bile." Gözlerimi yoldan ayırmıyorum çünkü şu anda ona bakarsam, geri alamayacağım bir şey söyleyebilirim. "Sanki ayı asmışım gibi gülümserdin."

Aramızda sessizlik uzar, ama rahatsız edici değildir.

Sadece etrafında dolaştığımız sözler ve eski duygularla dolu.

"Sürprizlerini çok sevdim," diyor sessizce. "İyi niyetle yapıldığını biliyordum. Son on yılda beni şaşırtan

"

"Yani kabul ediyorsun?" Arabalarla dolu Mawmaw'ın garaj yoluna giriyoruz. Motoru durduruyorum.

"Bana grup baskısı mı yapıyorsun?"

"Kesinlikle." Sırıtiyorum.

"Buna değse iyi olur," diyor, ama heyecanını gizlemekte çok başarısız.

"Her zaman öyle değil mi?" Arabayı park edip, Holiday'in kendisi yapamadan kapısını açmak için arabadan inerim.

"Bu kadar nazik olma," der, arabadan inerken elimi tutar.

"Hayatta olmaz. Annem bana terbiyeyi öğretti."

Bana bakar ve gözleri inanılmaz mavi görünür. Dudakları sanki daha fazla bir şey söyleyecekmiş gibi açılır, ama Jake'in sesi geceyi yırtarak bizi keser.

"Hey, aşk kuşları! İçeri geliyor musunuz, yoksa siz olmadan başlayalım mı?"

"Geliyoruz," diyorum omzumun üzerinden, sonra Holiday'e dönüp "Hazır mısın?" diyorum.

"Hayır. Ama ne yaparsın." Holiday'in yanakları kıpkırmızı olur ve eve doğru yöneliriz.

İçeride beklediğim kaos vardır. Mawmaw, Holiday'i görünce ilk yaptığı şey onu sıkıca kucaklamaktır.

"Ah, tatlım, şuna bak! Hiç değişmemişsin." Holiday'i kollarının arasında tutar ve gülümser. "Çok güzel değil mi, Lucas?"

"Evet, Mawmaw. Öyle."

Holiday'in gözleri "*Yardım* et" der gibi büyür, ama ben sadece gülmekten başka bir şey yapamam. Onu kurtarmak mümkün değildir. Annem hemen araya girer, Holiday'i kucaklar ve fırın hakkında sorular sorar. Sonra Emma ve Claire ona iltifatlar yağdırır. Hudson, birlikte ne kadar iyi göründüğümüzü söyler ve Holiday'den dirsek atılır. Jake ise ikimize de anlamlı bir şekilde sırıtarak bakar.

Holiday'in ailemin yanında eskisi gibi neşelenmesini izliyorum, sanki samimi sohbetler ve takdir görmek için can atıyormuş gibi. Düşünüyorum da...

eski sevgilisini düşünerek yumruklarımı sıkıyorum, onunla karşılaştığımda ne yapacağımı düşünerek. Çünkü artık bu kaçınılmaz.

Yirmi kişinin oturabileceği Mawmaw'ın devasa yemek masasına oturuyoruz. Holiday yanıma oturuyor, o kadar yakın ki, ne zaman bir şeye uzanmak istese kollarımız birbirine değiyor. Bu neredeyse dayanılmaz bir durum.

Babam, bir çocuğun Noel'de ne istediği hakkında bir hikaye anlatmaya başlar.

"Bir milyar dolar istedi" diyor babam. "Uzaktan kumandalı arabaların moda olduğu günleri hatırlıyorum."

Hudson, çok hamile olan Emma'nın ona uyarıcı bakışlar atmasına neden olacak şekilde fısıldayarak yorumlar yapıyor. Jake ve Claire, annemle düğün planları hakkında konuşuyorlar. Colby, brokoli yemeyi reddederek defterine çizimler yapıyor.

Ve Holiday, Mawmaw'ın her sözünü önemsiyormuş gibi dinlerken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Hiç çaba sarf etmeden bile çok sevimli.

Tamamen boku yedim.

"Lucas, tatlım, üçüncü kez soruyorum, patatesleri uzatır mısın?" diyor annem.

"Tabii," diyorum, dikkatimin çok dağınık olduğunu fark ederek.

Bunu uzun zamandır dilediğim için, bunların gerçek olduğuna inanmak benim için zor. Kaseyi alıp uzatırken, masanın diğer ucundaki Emma'nın anlamlı bakışlarını yakalıyorum.

Bunun için daha sonra başımın belaya gireceğini biliyorum.

"Ee, Holiday," diyor Mawmaw, tencerede pişirdiği etin üzerine bıçağını geçirirken. "Eve dönmek nasıl bir duygu?"

"Aslında harika," diyor Holiday tatlı bir gülümsemeyle. "Bazen garip geliyor, ama ben şanslıyım ve şükretmem gereken çok şey var. Arkadaşlar, aile, eğlenceli bir iş. Şikayetim yok."

"On beş yıl, seni seven insanlardan uzak kalmak için uzun bir süre." Mawmaw'un gözleri bir saniye bana kayıyor ve ben onu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Şu anda burada olman en önemli şey."

"Evet, hanımefendi," der Holiday, küçük lokmalar arasında. "Bu çok lezzetli. Kızartma mükemmel."

"Teşekkürler tatlım. Senin gibi birinden gelmesi çok anlamlı. Bu yaşlı kadını çok mutlu ediyor. Tabii ki, Lucas'ımla

yine Lucas'ımla birlikte pişiriyorsun."

Holiday'in gözleri yumuşar ve bu benim kalbimi çarptırır. "Evet. İyi bir takımız."

"Her zaman öyleydiniz." Mawmaw şarabından bir yudum alır. "Sizler gençken, gece yarısı mutfağıma gizlice girip kek pişirip nog içtiğiniz zamanlarda bile."

"Hayır, yapmadık," diyorum, ama gülümsememi saklamak imkansız.

"Oh, sabah rumumun yarısı bitmiş olduğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun?" diye gülererek sorar. "Ayrıca, hep çok gürültücüydünüz. İkkinizin güvenli ve doğru seçimler yaptığını bildiğim için uyuyormuş gibi yaptım."

Holiday suyunu boğazına kaçıırır. "Evet, mutfakta güvendedik." "Doğru." Holiday'e sıcak gözlerle bakar. "Geri döndüğüne sevindim tatlım.

Gerçekten. Bu kasaba sensiz aynı değil

. Lucas da öyle." "Mawmaw," diye uyarıyorum.

Kardeşlerim ve ailem, sanki bir tenis maçı izler gibi sohbetimizi izleyerek yemek yiyorlar.

"Utangaç olma," diyor Mawmaw, elimi tutarak.

Annem boğazını temizliyor, ama masum gibi davranıyor. Bu, onun oynamayı sevdiği çöpçatanlık oyunlarının bir parçası.

"Holiday'in hazırlıklarına yardım ettiğini duydum," diyor Emma.

"Çiftliği bırakıp fırında çalışmaya hazır mısın?"

"Hayatta olmaz," diyor Lucas.

Hudson, Emma'nın sadece beni kızdırmaya çalıştığını bildiği için gülüyor.

Masanın altında, Holiday'in dizi benimkine çarpıyor ve o uzaklaşmıyor. Bunun kasıtlı mı yoksa kazara mı olduğunu bilmiyorum, ama ben olduğum yerde kalıyorum.

Şarap akıyor, sohbet devam ediyor ve sonunda hepimiz gülüyoruz.

"Hay aksi. Tatlıyı kamyonette unuttum. Hemen dönerim," diyorum onlara.

Yemek odasından çıkar çıkmaz, Mawmaw yüksek sesle şöyle diyor: "O gittiğine göre, bize çayı getirin."

En son ne zaman bu kadar rahat hissettiğimi hatırlamadan gülümserim. Bir kez olsun, hayatımda her şey yoluna girmiş gibi hissediyorum. Tatile geri dönmek her zaman dilek listemdeydi, ama hiç beklemiyordum. Benim düşünceme göre, o adamla evlenecek, bir aile kuracak ve hayatımdan sonsuza kadar kaybolacaktı.

Neden ikinci bir şans gibi hissettiğimi bilmiyorum. Ama onu tekrar hayatıma alabilir miyim, onu da bilmiyorum. Onu ilk kez kaybettiğimde yaşadığım kalp ağrısı beni neredeyse mahvetti. O cehennemi tekrar yaşayacak kadar güçlü olduğumdan emin değilim. Yıllar sürdü. Ve onun burada olması bunu bana hatırlatıyor.

Akşam yemeğinden sonra masayı topluyoruz ve Mawmaw *The One*'i kesiyor. Herkes çiğnerken ve yutarken oda sessizliğe bürünüyor. Hepsi aynı anda suskun kaldığını duyduğum tek an bu.

"Vay canına," der Hudson sonunda ağzı doluyken.

"Hudson!" der Emma, Colby'ye başını sallayarak.

"Vay canına, baba!" Colby gülümseyerek diyor.

"Bu kötü bir kelime," der Hudson oğluna, o da biraz kıkırdayarak kelimeyi tekrarlar.

Jake başını sallar. "Bunlar kesinlikle geçen yılın kazananlarından daha iyi." "Ugh! Onlar bizdik," der Emma. "Ama doğrusu, bunlar bizi fena halde geride bıraktı."

Annem ve babam da aynı derecede mutlular.

Holiday ve ben Mawmaw'a odaklanıyoruz. Gözleri kapalı oturmuş, yavaşça çiğniyor.

Herkes bekliyor.

Sonunda bana, sonra Holiday'e bakıyor.

"Bunlar kesinlikle kazanacak," diyor, sanki bunu önceden tahmin etmiş gibi. Holiday rahatlamış gibi gülümsüyor. "Gerçekten mi?"

"Kurabiye mükemmel. Fudge dengeli. Cevizler doku katıyor. Ve o tuz. Şefin öpücüğü." Bir ısırik daha alıyor. "Bu kazanan. Adını ne koydunuz?"

"Şefin öpücüğü sevimli olurdu, ama biz The One'ı seçtik, çünkü sadece bir porsiyonla yetinemezsiniz ve tatil sezonunda ihtiyacınız olan tek kurabiye budur." Mutluluktan ışıltı ışıltı parlıyor. Ve lanet olsun, onu herkesin önünde öpmek istiyorum.

Onu kucağıma çekip tatlı dudaklarını öpsem ne olur?

Bunun yerine, oturmaya devam edip bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırıyorum. "Harika olduklarını söylemiştim."

"Söyledin," diye mırıldanıyor.

"Şimdi, kendinizi beğenmişlik yapmayın," diyor Mawmaw. "Birçok kişi yarışıyor. Son duyduğumda, otuzdan fazla kişi vardı."

"Elli takım olabilir. Bunun kazanacağını biliyorum. Ve kimse bir şey söylemeden önce, ben kibirli değilim. Kendime güveniyorum. Arada fark var. Elimizde ne olduğunu biliyorum," diyorum.

Mawmaw başını eğiyor.

"Siz ikiniz, vay canına," diyor annem. "Bir şaheser yaratmışsınız."

Emma gülerek "*Siktir git*" diyor.

Ben de ona "*Siktir git*" derim.

Bu onu daha çok güldürür.

Kurabiye çubuğumuzun son kırıntısı da yenilince, ailenin en küçüğü olduğumuz için Holiday ve ben mutfağı temizlemeye yardım ediyoruz. İşimiz bittiğinde saat sekizi geçiyor. Herkes film izlemek için yerlerine yerleşiyor ve Mawmaw Colby ile oyun oynuyor.

"Biz çıkıyoruz," diyorum herkese. "Şimdiden mi?"

Daha yeni gelmişsiniz gibi geliyor," diyor babam.

"Saatler geçti," diyorum.

"Eve mi gidiyorsunuz?" diye sorar Mawmaw.

Odadaki herkes sessizleşir. Hudson sırtıtmaktadır.

Jake gülmemeye çalışıyor. Emma çok mutlu görünüyor.

"Bu kimseyi ilgilendirmez," diyorum, odadaki herkese bakarak.

"Hoşça kalın millet," diyor Holiday, el sallayarak.

Mawmaw ikimizi de kucaklıyor. "Gidin, uslu durun."

"Her zaman," diyorum. "Hoşça kalın!"

Elimi beline koyup onu dışarıya çıkarıyorum. Hava soğumuş, Holiday soğuktan korunmak için kollarını kendine sarıyor. Arka koltuktan ceketimi ona verip motoru çalıştırıyorum. Nefesi havada buharlaşıyor, ben de ısıtıcıyı açıyorum.

Mawmaw'un evinin arkasından geçen eski toprak yola girdiğimde,
"Bu çok uğursuz," diyor.

"Bana güven," diyorum ona, patikadan ilerleyerek, ormanın
derinliklerine, arazimizin en uzak köşesine doğru sürerken.

"Gveniyorum."

BÖLÜM 17

LUCAS

Yaklaştıkça ellerim direksiyonu daha sıkı kavrar.

Bu bir hata olabilir, ama cevaplanması gereken sorularım var. Çünkü Dominic bir haftadan az bir süre sonra ortaya çıkacak ve onun varlığı işleri kaçınılmaz olarak karmaşıklatacaktır.

On beş yıl önce var olmayan toprak yollarda ilerlerken onun beni izlediğini hissedebiliyorum. Yirmili yaşlarımda başında kardeşlerimle birlikte birkaç yaz tatilini, arazideki en sevdiğimiz yerlere ulaşmak için araba ile geçilebilen yollar açarak geçirdik. Beş dakika sürüşten sonra yol daralıyor ve ağaçlar yoğunlaşıyor.

Kalbim şimdi hızla atıyor. Gergin olduğumu ve tüm bu planı sorguladığımı fark ediyorum. Ya burada olmak istemiyorsa? Ya onu buraya geri getirmek, yardımcı olmaktan çok zarar verirse? Ya bu gece görmezden gelemeyeceğim bir şey öğrenirsem?

Belki de geri dönmeliyim. Belki...

Ama sonra, bir açıklığa çıkan, zar zor görünen yola giriyorum ve artık geri dönmek için çok geç. Arabayı park edip motoru kapatıyorum ve Holiday'e bakıyorum. O, ön camdan karanlığa bakıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Hayır." Başını sallıyor.

Çocukken karanlıktan korkardı. Bazı şeyler hiç değişmez.

Gülümsüyorum. "Ben

yanındayım." "Her

zaman yanımdaydın."

Kamyonetten inerim ve ona kapıyı açarak elini tutarım. Kasım havası soğuk ve serindir, çam kokusu ve uzaktaki odun dumanı kokusu taşır. Holiday yıldızlı gökyüzüne bakar ve ben onun nefesinin havada buharlaşmasını izlerim. Yıldızlar burada daha parlaktır ve bunların eskiden dilek tuttuğumuz yıldızlarla aynı olduğuna inanmak zordur.

Onu ileriye doğru götürüyorum ve hedefimize yaklaştığımızda aniden duruyor.

Çadır her zamanki yerinde duruyor, on yedi yaşındayken bizim saydığımız aynı yerde. İki kamp sandalyesi ateş çukuruna bakıyor ve yanında fazladan bir odun yığını var. Bourbon sandalyelerden birinde oturuyor, Kasım sonunun soğuk havasıyla üşümüş.

"Lucas," diye fısıldıyor ve eli benim elimi sıkıca kavıyor.

Anıları birbiri ardına aklına geldikçe yüzünde bir anlama geldiğini görebiliyorum. Gözleri çadırdan ateş çukuruna, on beş yıl önce yıldızların altında battaniye serdiğimiz yere kayıyor. Ona ilk kez onu sevdiğimi söylediğim ve tutamayacağımız sözler verdiğimiz yer.

Birkaç adım öne doğru ilerler, eli elimden kayar. Çadıra doğru yürür ve sanki gerçek olduğundan emin olmak istercesine kanvasın üzerine dokunur.

"Zamanda geriye gitmişim gibi hissediyorum," diyor.

"Evet." Sesim istediğimden daha sert çıkıyor. "Ben de pek geri dönmedim. Sadece birkaç kez."

Gerçek şu ki, burayı ziyaret etmek her zaman çok zordu. Duygusal olduğum zamanlar olurdu ve burada tek başıma oturup içerdim. Ama buraya hiç kimseyi getirmedim. Burası her zaman bizim yerimizdi.

Daha önce istiflediğim odunları yakıyorum. Çıra çabucak tutuşuyor ve alevler daha büyük odunları yalıyor. Ateş büyüyor, açıklığa dans eden gölgeler düşürüyor ve karanlığı geri püskürtüyor. Ateşin ışığı yüzünü aydınlatıyor. Bir an için, tıpkı gençlik yıllarımızdaki gibi görünüyor — tüm umutlar ve olasılıklar, beni kolayca etkileyen o mükemmel gülümsemeye.

"Tüm detayları hatırladığına inanamıyorum," diye fısıldar. "Birlikte geçirdiğimiz zamanlar unutulmazdı." Bu itiraf bana pahalıya mal olur, ama yine de itiraf ediyorum.

Onu buraya ilk kez getirdiğimde ne kadar gergin olduğumu hatırlıyorum. O zamanlar, bu doğal çayırılığı bulduğumda açtığım patikadan dört tekerlekli bir araçla geçmiştik. Bütün gece uyanık kalıp hayallerimizden bahsetmiştik: onun pastanesi, benim çiftliği büyütmem, birlikte bir hayat kurmamız.

İlk kez burada, aynı yıldızların altında seviştik. İkimiz de gergin ve heyecanlıydık, beceriksizce deniyorduk ve birbirimizi sır gibi saklayacağımıza söz veriyorduk. Sonrasında bana, ona çok değerli bir şey vermişim gibi baktı. Bütün gece birbirimize sarıldık ve sonra üç ay boyunca oynadık. Hayatımın en güzel yazıydı.

Buraya son geldiğimizde, o aşçılık okuluna gitmeden önce, tam da bu çadırda yatmıştık ve o gitmekten korktuğu için ağlamıştı. Mesafenin bizim aramızdakine zarar veremeyeceğine inanıyordum. Ne kadar yanılmışım.

Tatil boyunca bölgede yürüyüşler yapar, her şeyi içimize çekeriz. Ateş çukurunda durur ve yıllar önce özenle dizdiğimiz taşların üzerinde parmaklarını gezdirir.

"Vay canına," diyor.

"Evet." Boğazım düğümleniyor.

"İkimiz de çok gergindik, heyecanlıydık ve birbirimize çok aşıktık." Bana bakar; gözleri yaşlarla parıltıyor.

"Hadi. Isınalım."

Holiday sandalyelerden birine çökerek aramıza mesafe koyar. Akıllıca. Çünkü şu anda, tüm bu anılar zihnimi meşgul ederken, ellerimi kendime saklayabileceğimden emin değilim.

"Beni neden buraya getirdin?" diye soruyor.

Bourbonun kapağını açıp uzun bir yudum alıyorum. Ağızımı yakan tadı, onu düşünerek geçirdiğim tüm o yalnız geceleri hatırlatıyor bana, nerede olduğunu ve beni hiç düşündüğünü merak ettiğim geceleri. Bu yeri. Bizi.

Ona şişeyi uzattım. "Konuşmamız lazım." "Bütün hafta boyunca konuştuk."

"Hayır, yapmadık." Geceleri gözleri daha koyu görünüyor; bu onu, genç ve aptal olduğumuz ve hiçbir şeyin bizi ayıramayacağını düşündüğümüz zamanlardaki haline benzetiyor.

"Konuyu dolandırıp duruyoruz. Dikkatli davranıyoruz. Bundan bıktım."

Şişeyi aldı ama henüz içmedi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi." Dizlerimin üzerine dirseklerimi koyarak öne

eğildim. "Lucas..."

"Oyun oynamak ister

misin?" Hareketsiz kalır.

"Hayır."

"Evet, istiyorsun," diyorum ona, burbonu alıp bir dikişte içiyorum.

"İtiraf. Kuralları hatırlıyor musun?"

Bana uzun bir süre bakıyor ve bunu düşündüğünü görebiliyorum. Riski tartıyor. Bir saat sonra geri alamayacağımız gerçeklerin ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyor.

"Bu çok kötü bir fikir," diyor sonunda.

"Muhtemelen. Ama yine de yapacağız. Senin etrafında diken üstünde yürümekten bıktım. Gerçekte düşündüklerimi söylememekten bıktım. Her şey yolundaymış gibi davranmaktan bıktım."

Şişeyi kapar ve içer. "Bunu sen istedin. Cevaplar duymak istediklerin olmayabilir."

"Aynı şey senin için de geçerli."

Bu, on altı yaşındayken icat ettiğimiz bir oyundu. Kuralları basitti: Mawmaw'ın içki dolabından alkol çalmak, bir saatlik zamanlayıcıyı kurmak ve gerçeği söylemek kolaylaşana kadar sarhoş olmak, sonra bir saat boyunca sırayla birbirimize her şeyi sormak. Oyunun püf noktası, oyun bittiğinde, İtiraf. sırasında söylenen her şeyin İtiraf. da kalmasıydı. Hiçbir şey değişmezdi. Oyunu oynamadan önceki halimize geri dönerdik.

Bu, ne demek istediğimizi söylemeye çok korktuğumuzda dürüst olmanın bizim yolumuzdu.

Boynundaki nabız hızlanıyor ve ben telefonuma bir saatlik alarm kuruyorum. İlk on beş dakika boyunca konuşmadan içiyoruz. Bilmek istediğim her şeyi, göğsümde yanıp tutuşan tüm soruları düşünüyorum. Şişeyi birbirimize uzatıp duruyoruz, her yudumda burbon daha kolay içiliyor.

Boğazım ve göğsüm yanıyor ve eminim Holiday'inki de yanıyordur.

.

Ona bir bakış attım ve onun ne kadar güzel olduğunu fark ettim, her zamanki gibi, hiç çaba sarf etmeden. Bu beni daha fazla içmeye itti.

Kırk dakika sonra, ateşe odun eklemek için ayağa kalkıyorum ve düz bir çizgide yürüyemiyorum. Dünya hafifçe eğiliyor.

Holiday de kıkırdar ve ayağa kalkar, ama hiçbir şeye takılmaz.

Düşünmeden, onu dengelemek için kolumu ona doladım. Sıcak ve yumuşaktı, gardenya ve odun dumanı kokuyordu. Onu bu kadar yakınımda, bu yerde, her şeyi daha tehlikeli hale getiren burbonla birlikte olmak... Bu neredeyse dayanılmazdı.

"Sen beni hep kurtarıyorsun," diye fısıldıyor, bana bakarak.

"Sadece sen izin verdiğinde."

Yüzü benimkinden birkaç santim uzaklıkta. Gözlerinde ateşin yansımasını görebiliyor ve yüzümde nefesini hissedebiliyorum. On beş yıl önce tam da bu noktada onu öptüğümde hissettiğim duyguyu çok net hatırlıyorum.

Kendimi geri çekmeye zorluyorum. "Otur."

O sandalyeye çöküyor, ben de kendimi kontrol altına almak için zaman ayırarak ateşe odun ekliyorum. Ateş yeniden alevlenince, yanına dönüyorum. Alevlerin ısısı, aramızdaki soğukluğu ortadan kaldırmaya yetmiyor.

Şu anda sarhoşuz. Sonuçların çok uzak bir galaksideymiş gibi hissettiren türden bir sarhoşluk.

Onunla burada, bu yerde olmak, düşündüğümde daha tehlikeli. Geri alamayacağımız şeyler söylemek ve inkar edemeyeceğimiz şeyler öğrenmek üzereyiz.

Ve yine de yaptım.

Siktir et, değil mi?

Birkaç dakika sonra, telefonumdaki zamanlayıcı çalışıyor. Oyunun içki içme kısmı bitti.

Holiday bana bakar ve aramızda bir şey geçer. Anlayış, korku ve beklenti. Artık geri dönüşü olmayan noktadayız.

"İtiraf etmeye hazır mısın?" diye soruyor, hıçkırarak.

"Evet, artık geri dönüş yok." Şişeyi dudaklarıma götürüp cesaretlenmek için uzun bir yudum alıyorum. "Düşünceler ve dualar."

BÖLÜM 18

TATİL

Bir yudum daha burbon içiyorum ve su gibi gidiyor. O anda büyük bir belada olduğumu anlıyorum.

Bir saattir buradayız ve ben şehre geldiğimden beri Lucas'a sormak istediğim her soruyu düşündüm. Şimdiye kadar sadece güvenli konuları tartıştık ve bizi daha derine inmeye zorlayacak konuları es geçtik.

Aramızda büyüyen sessizlik neredeyse dayanılmaz hale geliyor. İkimiz de artık daha hızlı içiyoruz, bundan sonra olacıklara cesaret toplamak için.

"Önce sen," diyor Lucas, şişeyi masaya koyarak.

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve terli avuçlarımı kot pantolonuma silerim. "Aslında, bunun için yeterince sarhoş muyum bilmiyorum."

"Bourbonun tadını alabiliyor musun?" Kamp sandalyesini kaydırarak tam karşımda oturur. Ateşin ışığı yüzüne yansır, tüm hatları, gölgeleri ve sakalları.

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

"Harika. O zaman ben başlayayım. İşini kolaylaştırayım." "Tamam."

Derin bir nefes alır. "Merryville'e gerçekten neden geri döndün?"

"Söyledim ya. Sözleşmem bitti ve..."

"Yüzeysel saçmalıklar yok, unuttun mu? Gerçek cevaplar."

Dans eden alevlere bakıyorum ve odunların çıtırtısını duyuyorum. "Çünkü başka nereye gideceğimi bilmiyordum. Çünkü olmadığım biri gibi davranmaktan çok yorulmuştum. Çünkü eskiden kim olduğumu hatırlamam gerekiyordu..." Sessiz kalıyorum.

"Devam et."

"Paris'ten önce. Başkalarının benim kim olmam gerektiğini belirlemesine izin vermeden önce." Bir yudum daha alıyorum. "Kendi işimle gurur duymak nasıl bir his olduğunu unutmadan önce."

Lucas sadece dinliyor ve birdenbire her şey dökülüyor. Burbon, ateşin ışığı ve bu adamın, yani her zaman sırlarımı anlatabildiğim tek kişinin varlığı, hiçbir şeyi saklamamı imkansız hale getiriyor.

"Dominic, yarattığım her şeyin övgüsünü aldı. Tariflerimi. Tekniklerimi. Fikirlerimi." Kafamı sallıyorum. "Ve ben ona izin verdim. Aslında ona izin verdim çünkü sevdiğin biriyle çalışırken böyle yapman gerektiğini düşünüyordum. Onları destekler ve yüceltirsin. Onun sadece kendini yüceltmek için benim omuzlarımda durduğunu fark etmemiştim."

"Holiday—"

"Sonunda, onun bir yemek eleştirmeniyle, benim bir yıl boyunca mükemmelleştirdiğim, onun imzası niteliğindeki lavanta balı kurabiyesi hakkında konuşurken duyduğumda oradan ayrıldım." Beklenmedik gözyaşlarımı siliyorum. "O, sanki rüyasında görmüş gibi, onu yapmanın ne kadar kolay olduğunu gülerek anlatıyordu."

Lucas'ın çenesi gerildi. "Bu çok adice."

"Bir hafta sonra, valizlerimi topladım ve ona bittiğini söyledim. Bana güldü ve onun önünde bir hiç olduğumu söyledi. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı ve yine uğratacağımı söyledi. Beni bencil olmakla suçladı. Benim boş sayfamın karşısına kendi başarılarını sıraladı."

"Başarısız olmadın, HoHo."

"Öyle mi? Her şeyimi kaybettim." Titrek bir nefes alıyorum. "Bana ne yapmam gerektiğini söyleyen biri olmadan, bir fırıncı ya da bir insan olarak kim olduğumu zar zor biliyorum. Yıllarca bir robot gibiydim."

"Bu yüzden kendini sorgulayıp duruyorsun."

"Evet, ama..." Ona bakıyorum, tüm gerçeği hak ettiğini biliyorum.

"Senin için de geri geldim."

Lucas derin bir nefes aldı ve başka bir soru sormak istediğini biliyorum, ama benim sıram olduğu için sormıyorum.

Bir an sessizce oturduk. Ateş patladı ve geceye kıvılcımlar saçtı.

"Ben gittikten sonra ciddi bir ilişki yaşadın mı?"

O gülüyor. "On beş yıl geçti ve sorduğun soru *bu* mu?" Ben inliyorum. "Evet. Şimdi cevap ver."

"Tamam. Evet. Birkaç tane."

Midem sıkışır. "Kaç tane?" "Bu iki soru."

Bir yudum daha burbon içip, uydurduğumuz oyunun kurallarını ona hatırlatırım. "İtirafılar yüzeysel saçmalıklardan daha derindir. Söyle bana."

"Üç ciddi ilişki." O arkasına yaslanır. "Biri bir yıl sürdü. Biri sekiz ay sürdü. Diğerleri ise altı ay sürdü, sonra o bana başka birine aşık olduğumu ve bir hayaletle rekabet etmekten yorulduğunu söyledi."

Gerçek aramızda asılı kalır. Basit, dürüst ve yıkıcıdır.

Ama kıskançlık, hissetmeyi beklediğim bir duygu değildi. Beni neredeyse tamamen yutuyor.

"Bu doğru muydu?" diye fısıldarım, kalbim çarpıyor.

Lucas'ın başka birine aşık olabileceğini hiç düşünmemiştim. Belki de bu yüzden beni hayatına almayı reddetmiştir. Bana bakar. Gerçekten bakar. "İlk soruna cevap verdim. Bir sonrakini sakla."

Kalbim deli gibi çarpıyor.

"Benden ne istiyorsun, Holiday?" Bu çok açık bir soru.

"Bilmiyorum. Hiçbir beklentim yok. Ben mahvoldum, Lucas. Dürüst olmak gerekirse, benden uzak durma içgüdün doğru. Muhtemelen öyle yapmalısın," diyorum ona, gerçeği ortaya çıkaran serumun işe yaradığını bilerek.

"Öyle bir şey olmayacak," diyor o, bu da bu yarışmadan sonra beni yine görmezden gelmeye başlayacağına dair endişelerimi biraz hafifletiyor.

Biraz daha burbon yudumlarım.

"Hiç bizim hakkımızda ve ne olabileceğini düşündün mü?"

"Her gün." Ateşe bakıyor ve gözlerinde yılların acısını görüyorum. Suçluluk duygusu beni neredeyse yutuyor. "Sen kalbimin koridorlarında dolaşan hayalet gibiydin. Kimseye bağlanamamamın sebebiydi."

Bana dönüp bakar. "Kötü şakalar yaptığımda senin kahkahanı düşünürdüm. Benim kapüşonlu sweatshirtlerimi çaldığın ve günlerce senin kokunla dolu kaldığı zamanları. Ama en çok, benim dünyanda önemli olan tek kişiymişim gibi bana baktığın zamanları özledim. Bana aşkın var olduğuna inandırdın, ama aynı zamanda ondan nefret etmemi de sağladın."

Çenesi sıkılır.

"Bana kızgın olmak için her türlü hakkın var," diye fısıldarım, biraz daha burbon içerek.

"Sana kızgın değilim, Holiday. Sadece kendimi tekrar kaybedemem. Beni zayıf düşürüyorsun. Asla mümkün olduğuna inanmadığın şeylere inanmamı sağlıyorsun."

Kaşlarım çatılır. "Ne gibi?"

"Uh-uh. Sıra sende değil," diyor. Saniyeler dakikalar oluyor. "Hiç beni, bizi ve olabilecekleri düşündün mü?"

Başımı sallarım. "Her zaman. Genellikle tatillerde, insanlar ağaçları süslerken. Ama başka zamanlar da vardı. Radyoda, birlikte geçirdiğimiz yazımızı hatırlatan bir şarkı duyduğumda mesela. Ve..."

Vücudum yanıyor ve dudaklarımı içime çekiyorum.

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Anlat bana."

Şişeyi dudaklarıma götürüp kabarcıklar çıkana kadar içiyorum. "Kendime dokunduğum her an."

O mükemmel dudaklarda kendini beğenmiş bir sırıtış belirir ve bakışları daralır. "Mm. Kötü kız."

"Sen benim için en iyisiydin."

"Vay canına," diyor ve şişeyi benden alıyor. Parmaklarımız birbirine değiyor ve kolumda tüylerim diken diken oluyor. "Doğrusu, sen de muhtemelen benim için en iyisi olacaksın. Dominic'in beni kaç kez tatmin ettiğini parmaklarımla sayabilirim, biliyorsun, birlikte olduğumuz yedi yıl boyunca."

Gözleri kararır. "Üzücü."

"Bana mı söylüyorsun? Belki de başından beri sen olacaktın. Bilmiyorum." Yüzüm kızarır.

Elini uzatıp yüzümü avuçlar. "Siktir. Sıra sende," der bir süre sonra, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşayarak.

"Seni incittiğim için beni affedebileceğini düşünüyor musun?"

"Seni affettim, ama unutmadım. Sahip olduğumuz şeyin yeterli olduğunu sanıyordum, ama değildi. Bu yüzden, temkinli davrandığım için beni affet. Hayatta ne istediğini bilmediğini düşünüyorum ve senin teselli kaynağın olamam, Holiday. Bir erkeğin, yıkılmasını istemediği sürece, dengesiz bir zemine ev inşa etmeye çalışmaması gerektiğini bana sen öğrettin. Bunu bir daha yapamam."

Gerçek, gözlerimi yaşlarla dolduruyor.

"Haklısın," diye fısıldıyorum. "Ben bir felaketim."

"Kendine güven. Az önce bir zorba karşısında dik durdun ve bunun iyileşmesi zaman alır. Acele edemezsin." Sesi sert. "Yine gidiyor musun?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Dominic yüzünden kimse beni işe almıyor. Bir fırsat çıkarsa, nerede olduğuna bağlı olarak, bunu düşünürüm. Kariyerimde sunabileceğim çok şey olduğunu hissediyorum. Ama sonra kendime, tüm hayatımı başkaları için çalışarak geçirecek miyim diye soruyorum. Kendi fırınımı açmayı hayal ediyordum. Her şeyi kendim yönetmeyi. Dünyanın dört bir yanına kurabiye göndermeyi. Artık bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyorum. Emma ile rekabet etmek için Merryville'de bir kurabiye dükkanı açamam. Hiçbir seçeneğim yok."

Lucas telefonuna bakıyor ve sorabileceğimiz on beş dakika kaldığını görüyorum.

"Hala beni istiyor musun?" diye soruyorum, bandajı o kadar sert bir şekilde çekiyorum ki derim de birlikte geliyor.

"Senin mutlu olmanı istiyorum," diyor.

"Sorum bu değildi. Dodgeball yok."

Bana uzun uzun bakar. Odunlar çıtırdayıp patlarken alevler vücudumuzda dans eder.

"Seni o kadar çok istiyorum ki, acıyor," diye itiraf ediyor sonunda. "Ama sana dokunmayacağım, Holiday. Seni öpmeyeceğim. Hayatta ne istediğini anlayana kadar her hareketini reddedeceğim. Ben oyuncak değilim."

"Ben istiyorum..."

"Sakin *bana* söylemeye cüret etme." Bana yaklaşıp. "Kendi işini hallet." "Beni bekleyecek misin?"

"On beş yıldır bekliyorum."

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve o anda her şeyin yoluna gireceğine inanırım. Gözlerim yaşlarla dolar ve onları silerim. "Seni hak etmiyorum."

"İşte, bu konuda yanılıyorsun. Hak ediyorsun. Ama yapmamız gereken çok şey var. Özünde aynıyız, ama aynı zamanda farklıyız, daha yaşlıyız. Tanıştığımızdan beri neredeyse hiç ayrılmadık."

Zamanlayıcı çalışıyor ve Confessions oyunumuzun süresinin dolduğunu biliyorum.

Ayağa kalkar ve elini uzatır. "Hadi."

Elini tutuyorum ve beni kaldırmasına izin veriyorum. Beni küçük çadıra götürürken vücudum burbonun etkisiyle titriyor.

"Bu içkiyi uyuyarak atmamız lazım," diyor ve çadırın fermuarını açıyor. İçeri giriyorum ve geçmişimize geri dönüyorum. Tek bir büyük uyku tulumu ve üstünde battaniyelerle çok samimi bir ortam. Tuluma giriyorum ve o da bana katılıyor, göğüslerimiz birbirine değecek kadar yakın.

"Bunu açıkça düşünmemişsin," diye fısıldıyorum, kulağımda nefesini duyarak.

Bütün vücudum titriyor. Karanlıkta birbirimizden birkaç santim uzaktayız. Onun yanında olduğum zamanlar, korkmadığım tek anlar.

"Seni özledim," diyorum.

Elini uzatıp birkaç saç telini kulağımın arkasına koyuyor. "Bir daha kalbimi kırma lan."

"İstemiyorum."

Eli kalçama kayıyor. Ona yaklaşıyorum. "Lucas?"

"Mm?"

"Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum."

"Biliyorum." Eli kalçamda sıkışır.

Kalçalarımı ona doğru sallıyorum ve o boğazından düşük bir ses çıkarıyor. Eli süveterimin altına kayıyor, parmakları çıplak tenime dokunuyor.

"Yapmayacağım," diyor, ama vücudu aksini söylüyor. "Siktir, çok baştan çıkarıyorsun."

Ona tamamen yaslanıyorum ve her santimini hissedebiliyorum. Başparmağı süveterimin altından kalçamı okşuyor.

Orada, birbirimize sıkıca sarılmış, nefes nefese yatıyoruz.

"Sana dokunmayacağım," diye kulağıma fısıldıyor. "Ama sen kendine dokunabilirsin."

Nefesim kesiliyor. Vücudumu sıcaklık kaplıyor.

"Gözlerini kapat."

Kapatıyorum.

"Sana ilk kez nasıl yapılacağını gösterdiğim zamanı hatırlıyor musun?" Sesi daha da alçalır.

"Evet." fısıldarım fısıldarım. "Hatırlıyorum her şeyi her şeyi Nefesim Nefesim hızlanır.

Bourbon kokulu nefesi kulağımda sıcak. "Sen kötü bir etkideydin."

"Sen de öyleydin." Nefesimi veriyorum.

Elim titriyor, onu kot pantolonumun içine, ama külotumun dışına kaydırırken. Kumaşın içinden ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum. Baskı uyguladıkça bir inilti kaçıyor ağızımdan.

"İşte böyle," diye fısıldıyor.

Kot pantolonumun düğmelerini açıp elimi külotumun içine sokuyorum. "Seni çok istiyorum."

"Biliyorum." Dudakları kulağıma değiyor. "Yavaş daireler çiz."

Beni ezici bir zevk kaplıyor. Bunu hissetmeyeli çok uzun zaman oldu.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor. "İyi hissediyor musun?" "Evet."

"Devam et. Sana dokunanın ben olduğumu hayal et. Tıpkı şimdi yaptığın gibi."

Bir inilti kaçır ve yüzünü boynuma gömer. Dudakları, boğazımdan aşağı doğru inerken, öpüp emerek cildime sıcaklığını hissettirir.

"Çok seksi," diye fısıldıyor boynuma.

Ben inleyerek daha hızlı hareket ediyorum, zevk karnımda sıkılaşıyor. Ağız her yerde—boynumda, kulağımda, çenemin altında beni inlemeye zorlayan hassas noktada, ama dudaklarımda değil.

"Peşinden git. Vücudun sana ait. Zevkin sana ait." Sesi cildimde sertçe yankılanıyor. "Artık kimse sana ne yapacağını söyleyemez. Hakını al."

Bu sözler içimde bir şeyleri kırıyor. Zevk daha da artarken gözyaşlarım akıyor. Ağız boynumda acımasızca devam ediyor.

"Lucas," diye nefes nefeseyim. "Ben..."

Dişleri kulak mememi okşuyor. "Benim için boşal, Holiday. Kendini bırak."

Orgazm içimi parçalarken kendimi bırakıyorum ve çadırın karanlığında çığlık atıyorum. Lucas'ın ağzı boynumda, ben onun kollarında titreyip sallanırken beni öpüyor.

Dalga dalga dalga. Vücudum hatırlıyor . Hatırlıyor bunu. Onu hatırlar.

Sonunda kendime geldiğimde, neredeyse nefes alamıyordum, ama Lucas beni hiç bırakmadı. Yüzü hala boynuma gömülüydü, beni içine çekerken cildime yumuşak sözler fısıldıyordu.

"Seni yakaladım." Boynumda gülümsediğini hissediyorum ve uzaklaşıyor.

Elimi tutuyor — külotumun içindeki elimi — ve ağzına götürüyor.

Parmaklarım emilirken gözleri gözlerime kilitleniyor.

Mırıldanıyor. "Bunca zaman sonra, hala şeftali gibi tadı var."

Gülerek ağlıyorum. "Lucas."

Beni göğsüne çekiyor. Hala ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. Ama zorlamıyor.

Sadece beni tutuyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Bunu bana geri verdiğin için."

Alnımı öper. "Senin parçalanışını izlemek ve duymak mı?

Lanet olası bir fantezi."

Ona sokuluyorum, sadece onun tarafından kucaklanmak istiyorum. O güvenli. Yıllardır ilk kez kendim gibi hissediyorum.

Kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Hiçbir şey değişmez." "Söz verir misin?"

"Söz."

Ve ben onun sözünü tutacağından eminim. Her zaman tutmuştur.

BÖLÜM 19

LUCAS

Yaklaşan bir kamyon motorunun gürültüsüyle uyanıyorum.

Gözlerimi açtım ve hala göğsümde derin uykuda olan Holiday'i kollarımla sıkıca sardım. Sıcak ve yumuşaktı, vücudu her zamanki gibi benimkine mükemmel bir şekilde uyum sağlıyordu. Sanki on beş yıl geçmemiş gibi. Sanki bunu hiç bırakmamışız gibi.

Sabahın erken saatlerinde ışık çadırın kumaşından süzülüyor ve çakıl taşları üzerinde lastiklerin sesinin giderek yükseldiğini duyabiliyorum.

Kahretsin.

Bir kamyonun kapısı çarpıyor ve çakıl taşları üzerinde botların çitirtisini duyuyorum.

Holiday bana doğru kıpırdanıyor, inliyor, bu ses içimi delip geçiyor. Eli gömleğimin altında, göğsümün üzerinde. Onun bana bastırmasıyla sertleştiğimin farkındayım. Sonra dün geceyi ve onu tatmayı düşünüyorum.

"Günaydın." Sesi uykudan dolayı boğuk.

"Şşş. Biri var," diye fısıldıyorum.

Ayak sesleri çadıra yaklaşırken donup kalır. Sonra biri dışarıdan çadırın fermuarını açmaya başlar.

"Uyanın, aşk kuşları," Jake'in sesi neşeye diyor.

Holiday hızla oturur, saçları eskiden topuz olan yerinden dökülür. Kırıksık kırmızı süveteriyle muhteşem görünür, gözleri hala uykudan ağırdır. Onu tekrar yatırıp, dün gece çıkardığı sesleri çıkarana kadar öpmek için kendimi zor tutarım.

"Aman Tanrım," diyor Holiday, Jake'in sırttan yüzü görüldüğünde.

"Vay vay vay. Bakın bakalım burada ne varmış?" Jake kaşlarını kaldırır.

"Git buradan," derim, saçlarımı elime geçirip kafamı boşaltmaya çalışarak.

"Keşke yapabilsem, ama seni bulmak için arama ekibine atandım. Aslında ikinizi de." Saatine bakar. "Neredeyse sekiz oldu. Fırın bir saat sonra açılacak. Dün gece eve gelmediğin için Holiday'in annesi ailenin tüm üyelerini aradı. Emma, Bella, Wendy ve Bethany'yi arayıp geç açılacaklarını belirten bir levha asmalarını söyledi."

Holiday'in yüzü soluyor.

"Kahretsin." Çadırdan çıkmaya çalışır. "Hemen gitmem gerek."

Jake bir adım geri çekilir ve burbonu alır. "Ah, suçlu. Lucas, saat yedide babana yardım etmen gerektiğini biliyorsun. Noel Baba'yı kızdırmanın iyi bir yolu."

"Kahretsin." Çadırdan çıkıp geriniyorum. Anında başım zonklamaya başlıyor. Holiday çılgınca, yıldırım hızıyla hareket ediyor. Kazakları biraz yukarı kaymış ve belinde çıplak bir deri parçası görünüyor. Kendimi zorla başka yere bakmaya zorluyorum.

Jake kollarını kavuşturarak ikimizi izliyor. Kaşları yukarı kalkıyor ve gülmemek için dudaklarını ısıyor.

"İyi bir gece geçirdiniz mi?" diye sorar Jake.

Holiday'e bakıyorum ve boynunda, kulağının hemen altından köprücük kemiğine doğru uzanan üç adet koyu mor iz görüyorum. Biri süveterinin yakası tarafından kısmen gizlenmiş, ama ikisi cildinde çok belirgin. Ve o bunun kesinlikle farkında değil.

Benim izlerim. Benim ağzım. *Benim.*

Bunun bir sorun olacağını bilsem de, içimdeki ilkel bir şey bundan tatmin oluyor. Dün gece yaptıklarımızın kanıtının cildine kazındığının tamamen farkında değil.

"Asla uyuyakalmam," diye mırıldanıyor Holiday. "Bella, Wendy ve Bethany şu anda bensiz pasta yapıyorlar. Bu çok profesyonelce değil. Kahretsin. Telefonumu gördün mü?"

"Sandalyenin üzerinde," diyorum, sesim kısık.

Telefonu alır ve hemen bir mesaj yazmaya başlar. Eminim Emma'ya yazıyordur.

"Holiday." Jake gülümsememek için kendini zor tutuyor. Gözleri onun boynu ile benim yüzüm arasında gidip geliyor. "Burada ne yaptınız?"

Bir saniye hareket etmeyi bırakıp ona bakar. "Hiçbir şey yapmadık. Sadece konuştuk ve çok içtik. Hepsi bu."

Jake'in gözleri yine kadının boynuna kayıyor ve boğazını temizliyor. "Sadece konuştunuz, ha?"

"Evet." Holiday yanımda duruyor. "Bütün gece burada olmamızın nasıl görüldüğünü biliyorum, ama hiçbir şey olmadı."

"Onu duydun," diyorum, boynundaki izler açıkça aksini haykırırsa da. Onun tadını hala ağzımda hissetsem de. Vücudum, kollarımda parçalanıp beni düşündüğü için hala titriyor olsa da.

"Biz sadece arkadaşız. Lucas bunu çok net bir şekilde ifade etti." Kollarında eşyalarını taşıyarak benim kamyonetime doğru ilerliyor.

"Evet, şu anda çok net," diyor Jake ve sırtarak gülümsüyor. "Ama tabii, sen ne dersen o."

Şu anda kamyonetime gelmiş, kapıyı açıyor.

"Ben bu bokları alırım," diyor Jake, omzumu sıkarak. "Arkadaşların birbirlerinin boynunu öyle emdiğini bilmiyordum."

"Siktir git," diyorum ona. "Babam yardım aldı mı?" "Evet, Hudson onunla gitti."

Kafamı sallıyorum. "Meşguldüm."

"Öyle görünüyor," diyor. Kamyonete doğru yürüyüp içine biniyorum. Elini tutup çekiyorum. "Dünyanın sonu değil, tamam mı? Beni tekrar et. Olur böyle şeyler."

Stresle titriyor. "Emma çok üzülecek." Gülerek, "Üzülmeyecek," diyorum.

Orman içinden geçen patika gündüzleri çok farklı görünüyor. Altın sarısı güneş ışığı dalların arasından sızıyor ve beni gülümsetiyor. Vücudum dün geceyi ve onun kollarımda nasıl hissettiğini hatırlıyor. Orgazm olurken çıkardığı sesleri ve tadını.

O Emma'ya başka bir mesaj yazarken kalbim deli gibi atıyor.

Hala öpücük izlerini fark etmedi ve onları gördüğünde çıldıracağını biliyorum.

"Pazartesi günleri her zaman çok yoğundur," diye fısıldıyor. Ve ben, eski sevgilisinin şehre geleceği günü saymaya başlıyorum.

Beş gün.

Geldiğinde, derisindeki izleri kesinlikle görecek, birinin ona dokunduğunu, artık ona ait olmadığını anlayacak. Eğer gerçekten ona ait olmuşsa. Öyle görünmüyor.

Onun için sevindim.

"Emma kızların durumu kontrol altına aldığını söylüyor, ama ben hala kendimi berbat hissediyorum," diye mırıldanıyor Holiday. "Wendy benim yüzümden izin gününde işe gelmek zorunda kaldı."

"Sorun olmaz. Kuzenlerim bunu çok sever, güven bana."

"Mesele o değil." Bir cevap yazıyor. "İşe hiç geç kalmadım."

Ona bir bakış attım. Sabah ışığı ön camdan içeri süzülüyordu. O kendini okşarken, ağzımı onun boğazına dayadığımı düşündüm. Kulağının altındaki hassas noktayı emdiğimde, onun nefesini kesen sesini duymayı çok sevmiştim.

Bu durumun garip olabileceğini bilerek koltuğumda kıpırdanıyorum, ama yine de devam ediyorum.

Elimi uzatıp güneşliği aşağı çekiyorum. Küçük aynadaki ışıklar yanıyor.

"Sen ne..." Cümlesini yarıda keserek kendi yansımasını fark eder.

Gözleri fal taşı gibi açılır. Boynunu daha iyi görebilmek için başını öne eğerek öne doğru eğilir. Eli hızla yükselir, parmakları izlerden birine nazikçe dokunur.

"Aman Tanrım..." Sesi boğuk çıkar. Bana öfkeyle bakar. "Lucas! Ne yaptın sen!"

Ben irkilirim. "Evet. Oops."

"Oops mu? Bu oops değil! Herkes öğrenecek." "Pardon?"

"Üç öpücük izi mi? Ne kadar mor olduklarına bak! Sen lanet olası bir elektrikli süpürge misin?" Güneşliği çevirerek hepsini görmeye çalışıyor. Yüzü kıpkırmızı, ama gözlerinde başka bir şey daha var. Kanımı kaynatacak kadar ateşli bir şey. "Jake'e hiçbir şey olmadı dedim!"

"Evet, bence yalan söylediğini biliyordu."

"Boynumun her yerinde bunlar varken mi?" Sonunda bana doğrudan bakıyor ve bakışlarında bir parça kızgınlık ile birlikte bir sıcaklık var. Yoksa bu farkındalık mı? "Yüzü çikolata ile kaplı bir çocuk gibiydim, kurabiye yemediğini ısrarla söylüyordum."

Kendimi tutamıyorum ve gülüyorum. Bu görüntü çok mükemmel.

"Komik değil!" Ama şimdi gülümsememek için uğraşıyor, gözleri hala benimkilere kilitlenmiş durumda. Aramızda elektriksel bir şey var. Dün gece çözülmeleyen bir şey.

"Çok komik," diyorum omuz silkerek. "HoHo, insanlar sana kim seni kendine ait olarak işaretledi diye sorduklarında ne diyeceksin?"

"Sen imkansızsın." Kulağının yanındaki işarete dokunuyor ve yanakları daha da kızarıyor. Parmakları üzerinde oyalanıyor ve ben onun tenini tatmış, bundan zevk almış olduğumu hatırlıyorum. "Sen hep böyleydin. Lisedeyken bile. Son sınıfta, okul fotoğrafı çekilmeden hemen önce bana bir öpücük izi bıraktın! Yalan söylemek zorunda kaldım ve rodeoda tanıştığım Valentine'den biri olduğunu söyledim!"

"Savunmam gerekirse, genç ve aptaldım."

"Tek fark, artık otuz dört yaşında olman." Ama o gerçekten kızgın değil. Gözlerinden ve dudaklarının kıvrımlarından bunu anlayabiliyorum. Ayrıca, sürekli ağızıma baktığını da fark ettim.

Çiftliğin içinden geçen ana yola sapıyoruz ve mülke girmeye çalışan arabaların önünden geçiyoruz.

Holiday'in gözleri daha da büyüdü. "Bugün çok yoğun olacağız."

Taşra yoluna sapıyorum ve iki mil uzaklıktaki ailesinin evine doğru sürüyorum.

Boynundaki izlerin onun benim olduğumu kanıtladığını bilerek sırtıtıyorum.

Ama henüz benim değil. Beni seçene kadar değil. Birlikte yarım şişe burbon içtikten sonra da değil.

"Ne olursa olsun," diyorum, "aslında yaptığım için pişman değilim."

Bana dönüp bakar. Sabah ışığı gözlerini inanılmaz mavi gösterir. "Üzgün olmadığını biliyorum. Bu da değişmedi."

Gözlerimi yoldan ayırmıyorum çünkü ona çok uzun süre bakarsam, kenara çekip o izler her yere yayılana kadar onu öpeceğim.

"Dün gece için de pişman değilim."

"Ben de değilim."

Kamyonetteki hava gergin, sanki dün gece hiç bitmemiş ve o sırlar her şeyi değiştirmiş gibi. Bir parçam hala o çadırdaki olmayı diliyor.

"Lanet Jollys," diyor, ama sesinde öfke yok. Sadece sevgi ve arzu var.

"En sevdiğin aile," diyorum, sırtarak. Onun için her yerim ağrıyor.

Onun ailesinin evine varıyorum ve kamyoneti park ediyorum. Saatlerce geç kalmış olmasına rağmen, Holiday hemen dışarı çıkmıyor. Onun ifadesi kalbimi hızlandırıyor, *siktir et* demek istiyorum. Ama yapamıyorum. Henüz yapamıyorum.

Dikkatsiz davranmak ikimizin de ihtiyaı olan son şey ve görünüşe göre ikimiz için de güçlü kalmam gerekecek.

"Peki," diyor sessizce. "Sence ben çaresiz ve acınası biriyim mi? Moonshiners'da bana söylediğin gibi mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Zalim davrandım ve tüm hikayeyi bilmiyordum. Bunun için özür dilerim." Kalbim şimdi deli gibi atıyor. Tüm vücudum gergin.

Gözleri benimkilere sabitlenmiş. Doğrudan. "Teşekkür ederim."

Konsolun üzerinden uzanıp yüzünü avuçlarım, sonra başparmağımla boynundaki izlerden birini okşarım. Cildi çok yumuşak. Sıcak. *Benim*.

"Sorunlarını zmeni istiyorum, Holiday. Ama sonsuza kadar beklemeyeceğim."

"Her şeyin bir sırası var," diye fısıldıyor. "Bu bir başlangıç."

Alnına bir öpücük konduruyorum, dudaklarımı üzerinde gezdiriyorum. Onu içime çekiyorum. Bu anı hafızama kazıyorum. Bu sonsuzluğun başlangıcı mı?

Gülümsüyor ve bu göğsüme bir şey yapıyor. Nefes almamı zorlaştırıyor.

"Beni kullanmadığın için teşekkür ederim," diyor. "oğu erkek..."

"Ben çoğu erkek gibi değilim," diyorum ona.

"Oh, farkındayım," diyor gülerek. Holiday kapıya uzanıyor, sonra geriye yaslanıyor. Gözleri bir saniye boyunca ağzıma düşüyor, sonra tekrar bakışlarımla buluşuyor.

"Dur," diye mırıldanıyorum.

"Neyi durdur?" O küstah gülümseme daha da büyür.

"İtirafların hiçbir şeyi değiştirmemesi gerekir," diye hatırlatırım ona.

"İyi günler," der, kaşlarını kaldırarak.

Onun aceleyle anne babasının evine doğru yürüdüğünü izliyorum.

Dönüp kaldırımnda bekleyen bana bakıyor.

Ne yaptığını bildiğim için ona başımı sallıyorum. Kontrolümü kırmaya çalışıyor.

"Zaten mahvoldu," diye mırıldanıyorum kendi kendime, garajdan çıkıp eve doğru yola koyulurken.

O, benim şimdiye kadar birlikte olduğu diğer erkekler gibi olmadığımı biliyor. Ben almaktansa veriyorum.

Kontrol etmek yerine
destekliyorum. Manipüle
etmek yerine seviyorum.

Ve her şey bitmeden, bana şöminesinden aşağı kaymam için yalvarmasını sağlayacağım.

BÖLÜM 20

TATİL

Lucas'ın kamyoneti caddeden kaybolana kadar bekleyemedi, ailemin evinin ön kapısına koşuyorum.

Lütfen uyanık olmayın. Lütfen uyanık olmayın.

Ön kapıdan içeri süzülürüm ve perdelerin hala kapalı olması için dua ederim. Annemin her zaman açık bıraktığı ocak ışığı dışında her yer karanlıktır. Koridorun sonundaki yatak odasından babamın horladığını duyabiliyorum.

Merdivenleri parmak uçlarında çıkıyorum, gıcırdayan basamağı atlayarak, yakalanmadan çocukluk odama ulaşıyorum. Kapı arkamda kapanıyor ve ben kapıya yaslanarak, farkında olmadan tuttuğum nefesimi bırakıyorum. Yukarı baktığımda, odanın karşısındaki boy aynasında kendimi görüyorum.

İşığı açıp aynaya yaklaşıyorum, boynumu daha iyi görebilmek için başımı eğiyorum. Kulağımın altından köprücük kemiğime kadar boynumda üç tane mor iz var.

Elim en koyu olanına dokunmak için havaya uçuyor. Lucas'ın dudaklarının tenimde bıraktığı izler aniden aklıma geliyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor. Ben kendimi okşarken o da tenimi emip ısıırıyordu. Kulağıma fısıldadıklarını neredeyse duyabiliyorum. Sonra Jake'in bizi bulduğunu ve boynumda izler varken onun yüzüne yalan söylediğimi hatırlıyorum. Umarım bunu kimseye söylemez ve öğlene kadar tüm ailesi öğrenmez.

Her ne olursa olsun, Lucas Jolly'nin beni kendine ait olarak işaretlemesine aptalca gülümsediğimi inkar edemem. İçimdeki ilkel bir parçam bunu seviyor.

Gerçeklik geri döndüğünde gülümseme kaybolur ve Lucas'ın söylediklerini hatırlarım. O, benim hazır olmamı, emin olmamı, kalbini

kalbini kırmayacağımı bekliyor.

O her zaman beni bekliyor.

Suçluluk duygusu içimi kaplıyor ve yatağıma çöküyorum.

Onu çok incittim ve keşke bunu geri alabilsem. Hiçbiri benim gibi olmadığı için bağlanamadığını söylerken sesindeki acıyı duymak kalbimi parçaladı.

Onun içindeki o kadar iyi bir şeyi öldürdüğüm için kendimden nefret ediyorum.

Zamanda geriye gidip on sekiz yaşındaki halimi sarsabilseydim, bunu yapardım. Onu omuzlarından tutup, gitmemesi için ona bağıırırdım. O uçağı binmemesi için. Aslında bir kabusu dönüşecek bir rüya uğruna her şeyi bir kenara atmaması için.

Ona, istediğı ve ihtiyacı olan her şeye zaten sahip olduğunu söylerdim.

Beni en saf halimle seven, beni asla değiştirmek istemeyen iyi bir erkeğim vardı. Pastacılık yeteneğimi destekleyen, gelecek vaat eden bir kasabam vardı.

Elimde olan fırsatları anlayamayacak kadar gençtim. Daha büyük olanın daha iyi olduğuna ve eğitimin takdir edilmek anlamına geldiğine inanan aptal bir yanım vardı. Beni olmadığım biri haline getirmek isteyen, hiç önemsiz insanlarla dolu bir dünyaya kendimi kanıtlamak için çok çaresizdim.

Ne için? Kaldığım yerden devam etmek için mi?

Şimdi otuz dört yaşındayım, gizli eski erkek arkadaşımın bıraktığı öpücük izleriyle kaplı, çocukluk odamda, bunu tekrar mahvetmeyeceğime güvenip güvenemeyeceğimi anlamaya çalışıyorum.

Her şeyi kaybetmem gerektiğı için, hayatımın ne kadar harika olduğunu fark etmem ne kadar üzücü. Ve şimdi, her şeyi geri kazanacağımdan ve yine de Lucas'ı takdir edemeyeceğimden çok korkuyorum. Ya o benim istediğı kişi olmadığımı düşünürse? Ya ben onun hak ettiğı kişi olamazsam?

Bu düşünce beni neredeyse mahvediyor.

Dolabıma gidip gün için giyeceklerimi alıyorum. Bir balıkçı yaka bu sorunun bir kısmını çözecektir, kulaklarımın hemen altındaki hariç. Bana sıkıca oturan koyu yeşil bir tane seçiyorum. Aceleyle

Hazırlanıyorum, duşta cildimdeki duman izlerini temizlemeye çalışıyorum. Saçımı kuruttuktan sonra, daha fazla örtbas etmek umuduyla yan tarafa örgü yapıyorum. Sonra, gömleğimin örtmediği öpücük izini, on yıl önce son kullanma tarihi geçmiş ucuz bir kapatıcıyla gizlemeye çalışıyorum. Hiç yoktan iyidir ve bir şekilde işe yarıyor.

Bu da iş görür.

Saate bakıyorum ve saatin zaten sekiz buçuk olduğunu görüyorum. Fırın genellikle saat dokuzda açılır ve ben en geç saat beş buçukta orada olurum, binlerce kurabiye pişirmek için. Hiç bu kadar geç kalmamıştım.

Telefonumu alıp Emma'dan gelen iki mesajı görüyorum.

EMMA

Bulunduğunu duydum.

EMMA

Jake Hudson'a HER ŞEYİ anlatmış. 😊

Hudson ve Emma'nın olanları bildiğini düşününce yüzüm kızarıyor. Cevap vermeden — çünkü ne diyebilirim ki?

Telefonumu cebime sokup aşağı indim. Annem mutfakta kahve yapıyordu.

"Günaydın tatlım," diye arkasını dönmeden söylüyor. "Neredeydin?"

"Dışarıdaydım." Sesim çok tiz çıkıyor.

"Lucas'la mı?" Lucas'la mı?" O bana bana omzunun omzunun bana bana. Kaşları yukarı kalkar.

"Anne..."

"Hiçbir şey demiyorum." Ama kahvesini dökerken gülümsüyor.

"Sadece ikinizi tekrar birlikte görmek çok güzel."

"Gerçekten gitmem gerek. Geç kaldım." Zaten kapıya doğru ilerliyorum.

"HoHo?"

Durup geri dönüyorum, Lucas'ın önünde bana ilk kez böyle seslendiği anı hatırlıyorum. Okulda herkesin bana HoHo demesini sağlamıştı. Çok iyi gitmişti.

"O çocuğa bir daha zarar verme," diye uyarıyor.

Sesime güvenmediğim için başımı sallıyorum. Bu sözler beni derinden etkiliyor, çünkü ben ayrıldıktan sonra Lucas'ın değiştiğini kimsenin fark etmediğini düşünerek naif davranmışım. Bütün kasaba onun yıkılmasını izlemiş ve şimdi de benim bunu tekrar yapıp yapmayacağımı izliyorlar.

Saniyeler sonra, düşüncelerim daha da karmaşıklaşmadan kapıdan çıkıp arabama binip çiftliğe doğru yola koyuluyorum.

Sabah çok güzel ve yerde hala parıldayan buzlar görebiliyorum.

Gökyüzü parlak ve masmavi, tek bir bulut bile yok. Güneş bir şekilde daha parlak görünüyor, sanki dün gece tüm dünya eksenini üzerinde dönmüş gibi. Her şey şimdi farklı görünüyor. Belki de öyledir. İtiraf her zaman tehlikeli bir oyundur.

Fırının otoparkına girip derin bir nefes alıyorum. Pencerelelerden Bella, Wendy ve Bethany'nin mutfakta rahatça hareket ettiklerini görebiliyorum. Bethany fırından kurabiyeleri çıkarıyor. Bella ön tarafta stok yaparken Wendy fırın tepsilerine hamur koyuyor.

Ağzım açık kalıyor çünkü dükkan, iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyor. Bunca zamandır her şeyi mikro düzeyde yönetiyordum. Paris ve Dominic'ten uzakta olmama rağmen, her küçük ayrıntıyı kontrol etmeye çalışıyordum. Kendimden başka kimseye güvenmiyordum, benim sürekli denetimim olmadan bu yerin başarısız olacağını düşünüyordum. Ama bu kızlar harika iş çıkarıyorlar.

Yetenekli ve becerikliler, ama ben sanki ben orada olmazsam dükkanı yakacaklarmış gibi davranıyordum. Kontrolü kaybetmekten o kadar korkuyordum ki, onlara daha fazla sorumluluk vermedim.

Derin bir nefes alıp arabadan inerim. Kapıyı ittiğimde zil çalar ve üç kız da başlarını kaldırır.

"Tatıl!" Bella gözlerini kısarak yüzümü inceliyor. "Farklı görünüyorsun. Zor bir gece mi geçirdin?"

Sorusunu görmezden geliyorum. "Geciktiğim için özür dilerim. Asla fazla uyumam ve..."

"Biz hallettik," diyor Wendy, tertemiz mutfak ışıret ederek. "Aslında çok geride değiliz."

"Harika." Yaklaşıp yaptıkları işi inceledim. Hamur, fırın tepsilerine mükemmel bir şekilde bölünmüştü. Fırından çıkan kurabiyeler altın renginde ve eşit şekilde pişmişti. Çalışma alanı temiz ve düzenliydi. Tam da benim yapacağım gibi. Belki daha da iyisi.

"Gördün mü?" Bethany gülümser. "Sen etrafta dolanmadığında işleri halledabiliyoruz."

O gülüyor, ama sözleri doğru. Onlara güvenmedim. Kontrolü bırakmadığım için her şeyi kontrol altında tutuyordum.

"Haklısın. Üçünüz harika bir iş çıkardınız. Teşekkür ederim." Önlüğümü bağlayıp ellerimi yıkamaya gidiyorum. "Ben..."

Bella gözlerini kocaman açarak boynuma bakıyor. "Dur. O da ne?"

Elimi kaldırıyorum ve o yaklaşıp, örtmeye zahmet etmediğim diğer koyu izleri ortaya çıkarmak için balıkçı yaka kazakımı aşağı çekiyor. Üçü de şimdi bana bakıyor.

"O bir öpücük izi mi?" Wendy nefesini tutuyor. "Birden fazla öpücük izi mi?" Bethany soruyor.

"Hayır. Bu... Kendimi yaktım. Saç maşasıyla."

"Boynunda dört tane mi?" Bella kollarını kavuşturur ve gülümsememek için kendini zor tutar. "Yalan söylemekte berbatın."

Yüzüm yanıyor. "Acaba biz..."

Bella çığlık atıyor. "Sen ve Lucas! Sonunda!"

"Biz... hiçbir şey olmadı. Biz sadece..." Ama cümleyi tamamlayamıyorum çünkü ne diyebilirim ki? *Sadece sarhoş olduk ve o boynumu emirken ben kendime dokundum mu?* Bu, kendime saklayacağım bir şey. Bu, bir şeylerin olduğunu kanıtlıyor, inkar edemeyeceğim bir şey.

Wendy çoktan çantasını karıştırmaya başlamış. Benim tüm kozmetik koleksiyonumdan daha büyük bir makyaj çantası çıkarıyor. "Al. Bunları senin için kapatayım, çünkü kullandığın şey işe yaramıyor."

Beni bir tabureye yönlendiriyor ve hasarı incelemek için başımı eğiyor. "Vay canına. Gerçekten çok uğraşmış, ha?"

"Kapa çeneni."

"Yargılamıyorum. *Fazla*." Kapaticının kapağını açıyor ve boynuma sürmeye başlıyor. "İlk aşkını asla unutmazsın, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Gerçekten unutmazsın."

Wendy, elindeki küçük kompakt aynada gözlerime bakar. "İşte oldu. Hiç belli olmuyor. Bu şey her şeyi kapatır."

"Teşekkürler," derim, rahat bir nefes alarak.

"Bu sefer batırma," diyor Bella, ablasının yaptığı işi inceleyerek. "Artık hiç görünmüyorlar bile."

"Bu şeyin adı ne?" diye sorar Bethany. Ona sert bir bakış atarım. "Hayır, hanımefendi."

Turtleneck'i tekrar yukarı çekiyorum, artık görünmez oldukları için mutluyum. Wendy omzumu sıkıyor. "Şimdi biraz kurabiye pişirelim."

Günün geri kalanı su gibi akıp geçiyor. Öğle yemeğinden hemen sonra tüm kurabiyeler satılıyor ve ben bunun için hiç stres yapmıyorum. Kızlar hayal kırıklığına uğramış müşterilerle nazıkçe ilgileniyorlar. Bethany öğleden sonraki derslerine giderken Bella ve Wendy hazırlıkları üstleniyorlar. Ben sadece yardım istedikleri zaman devreye giriyorum.

Bırakıp gerçekten yönetmek iyi geliyor. Sanki sırtımda bir yük taşıyormuşum da biri onu kaldırmış gibi.

Müşteriler bütün sabah iyi ruh halim hakkında yorum yapıyorlar. Bir kadın ışıldadığımı söylüyor. Bir diğeri aşık olup olmadığını soruyor. Konuyu geçiştirip gülümsüyorum ve başımın üstünde çalan Noel müziğine eşlik ederek kurabiye kutularını paketliyorum. Lucas bunu fark edip bir yorum yapardı. Bu düşünce beni daha da gülümsetiyor.

Saat ikiyi gösterirken, tezgaha yaslanıp Bella ve Wendy'nin temizlik yapmasını izliyorum. Pencereden çiftliğin ne kadar kalabalık olduğunu görebiliyorum. Lucas'ın babasının müşterilerle fotoğraf çektiği Noel Baba'nın atölyesine giden bir kuyruk var.

Bu yer. Bu kasaba. Bu hayat. Kaçtığım her şey ve on beş yıl boyunca başka bir yerde yeniden yaratmaya çalıştığım her şey. Merryville'in büyüğü hep buradaydı, benim hazır olmamı bekliyordu.

Cebimde telefonum titriyor.

LUCAS

Boynun nasıl?

Aşık bir aptal gibi sırtıtmamak için dudağımı ısırıyorum.

HOLIDAY

Sana bir borcum var. Aslında üç.

LUCAS

Beni eğlenceli zamanlarla baştan çıkarma, Peaches.

HOLIDAY

Bunu kaldıramazsın.

LUCAS

Muhtemelen. İyi günler?

HOLIDAY

Aslında evet. Gerçekten güzeldi. Hazırlanmak için yardıma ihtiyacım yok.

LUCAS

Yine de görüşebilir miyiz?

Metin aramızda duruyor ve ben uzun bir süre ona bakıyorum. Dün gece aramızda bir şeyler değişti. Bana, eğer işleri batırmazsam, belki, muhtemelen ikinci bir şansımız olabileceğini gösterdi.

HOLIDAY

İster misin?

LUCAS

Beni yalvartma.

HOLIDAY

Keşke yalvarsan.

LUCAS

İşten sonra benim evime gel.

HOLIDAY

Bu yalvarmak değil.

LUCAS

Lütfen, Holiday. Yapmak zorunda olmadığımı biliyorsun.

Kalbim göğsümde aptalca bir şey yapıyor.

HOLIDAY

Tamam. Ama sadece terbiyeli davrandığın ve iyi bir çocuk gibi lütfen dediğin için.

LUCAS

Evet, iyi çocuk olduğunu düşüneceksin. 6'da görüşürüz.

Bella yanıma geldiğinde hala gülümsüyorum. "Ona mesaj atıyorsun, değil mi?"

"Belki."

Küçük bir sevinç dansı yapar. "Lucas ve Holiday, ağaçta oturuyorlar..."

"O cümleyi bitirme," diye uyarıyorum.

"S-İ-K-T-İ-R!" diye şarkı söylüyor yine de.

Kafamı sallıyorum. "Yalan. Güven bana. Lucas kendi kendine engel oluyor."

"Doğru gibi geliyor."

İşimiz bittiğinde ve fırını kilitlediğimde, bunu yapabilir miyim diye merak etmeden duramıyorum.

Hissettiğim hafiflik biraz azalır ve korku tekrar içime yerleşir. Dominic ile tanıştığımdan beri sürekli benimle olan şüphe, benim yeterince iyi, yeterince güçlü ve iyi şeylere layık olmadığımı fısıldar.

Ama sonra fırının ön camında kendi yansımamı görüyorum. Ve eski halime benziyorum.

Belki de bu yeterlidir.

Belki de bu durumu atlatmak için ihtiyacım olan şey tam da kendim olmak.

Geleceğı düşünerek kendimi bir döngüye sokmak yerine, o anı yaşamaya karar verdim.

Şu anda mutluyum. Ve bunun sebebi Lucas. Benim kaşlarımı çatık halinden düzeltebilen tek kişi oydu. Görünüşe göre bu hala geçerli.

BÖLÜM 21

LUCAS

Gömleğimi üç kez değiştirdim, sanki yine on yedi yaşındayım ve Holiday Patterson'ı ilçe fuarına götürmeden önce onu etkilemeye çalışıyorum. Ama şimdi otuz dört yaşındayım ve bu kadar önemsememem gerektiğini bilmeliyim. Kıyafetler onu hiç etkilemedi, ama birlikteyken gözlerinin üzerimde dolaştığını fark etmeden edemiyorum.

Siyah düğmeli bir gömlek ve kot pantolon giymeye karar verdim. Çok çaba sarf etmiyormuşum gibi, rahat ve havalı bir kıyafet, ama aslında kesinlikle çaba sarf ediyorum.

Saat beş kırk beşte, bu gece için neredeyse endişeli bir şekilde saate bakıyorum. En son yalnız kaldığımızda, benim için Merryville'e geri döndüğünü itiraf etti ve ben de ona karşı hislerimin hiç bitmediğini kabul ettim. İkimiz de geri alamayacağımız şeyler söyledik ve ben sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorundayım. Ama gerçeği biliyorum ve çok sarsıldım.

Farlar ön camımı aydınlatıyor ve kalbim hızla atıyor. Kamyonetimin yanına park ettiğini ve güneşliği indirip kendini kontrol ederken onu birkaç saniye daha incelediğimi izliyorum. Saçları yumuşak dalgalar halinde ve ağzımı kurutan koyu kırmızı ruj sürüyor. Hâlâ bu sabah fırına giderken giydiği koyu yeşil balıkçı yaka kazak giyiyor.

Holiday sonunda arabasından iniyor ve ben, o kapıyı çalınmadan önce kapıda onu karşılıyorum.

"Merhaba," diyor ve bu sefer bana gülümsediğinde, gülümsemesi gözlerine de yansıyor. Bu beni heyecanlandırıyor.

"Her zamanki gibi zamanında." Ceketimi alıp, onunla birlikte dışarı çıkarken kapıyı kapatıyorum. "Hazır mısın?"

"Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz."

Gözlerini kısıyor. "Sana söyledim, sürprizlerden *nefret ederim*."

"Evet, evet. Hadi," diyerek gülerek, elimi omzuna koyup onu kamyonetime götürdüm. Kapıyı onun için açtım ve o da içeri girdi. Liseden beri kullandığı parfümünün kokusunu aldım. Uykusuz kaldığında gizlice yatak odasına girip ona sarıldığımda giysilerime sinen koku.

Kapıyı kapatıp kendi tarafıma doğru yürüyorum, gözleri beni takip ederken bir saniye durup kendimi toparlıyorum. Onunla yalnız kalmak rüya gibi. Ve eğer öyleyse, lanet olsun, uyanmak istemiyorum.

Motoru çalıştırıp garajdan çıkıyorum. Radyo, 1 Kasım'dan beri sadece Noel şarkıları çalan yerel bir istasyona ayarlı.

"Ee," diyor Holiday, Merryville'e giden köy yoluna girerken. "Kasabaya mı gidiyoruz?"

"Noel ışıklarını izleyeceğiz sanıyordum."

"Eskiden yaptığımız gibi." Bana minnetle bakar. "Kulağa harika geliyor."

Main Street'ten geçiyoruz ve sanki tüm yer kırmızı ve beyaz parıldayan ışıklarla kaplanmış gibi. Her mağaza vitrini çoktan süslenmiş, karanlıkta parlıyor — bu, Şükran Günü'nden önceki Pazartesi günü zorunlu olan şehir yönetmeliği. Işık direkleri çelenklerle ve kırmızı kurdelelerle sarılmış, her kapıda büyük çelenkler var. Glenda's Diner'ın pencereleri kardan adamlar ve babama benzeyen bir Noel Baba ile boyanmış. İçerisi tıklım tıklım.

"Vay canına," diyor Holiday. "Hatırladığımdan daha iyi." "Efsanevi bir yer."

Gülüyor ve sesi kamyoneti dolduruyor. Uzun zamandır hissetmediğim bir rahatlık içinde olduğumu fark ediyorum.

Eli uyluğunun üzerinde duruyor ve uzanıp parmaklarımızı birbirine kenetlemenin ne kadar kolay olacağını hafifçe fark ediyorum. Ama ellerimi kendime saklıyorum.

Festivalin kurulduğu meydanı geçiyoruz. Festival, bu hafta sonu ve bir kez başladığında şehir merkezinde keyfini çıkarmak imkansız olacak.

imkansız hale gelecektir. Turistler ve araçlar caddeleri ve kaldırımları doldurur; bu yüzden bunu şimdi yapmak istedim. Bu yılın teması Kış Harikalar Diyarı ve tam bir Kuzey Kutbu deneyimi yaşatmak için bir Noel köyü inşa edildi.

"Çok güzel," diyor Holiday, pencereden dışarı bakarak.

"Katılıyorum," diyorum, ama kasabadan bahsetmiyorum. O, hiç çaba sarf etmeden bile nefes kesici.

Candy Cane Lane'den başlayarak, konut mahallelerinden geçen uzun yolu seçiyorum. Bazı evlerin çatılarında basit beyaz ışıklar dizili. Diğerleri ise, hayal edilebilecek her renkle ve küçük bir şehri aydınlatmaya yetecek kadar güçlü ışıklarla Noel'in üzerine kusmuş gibi görünüyor. Ama her ev süslenmiş.

South Pole Street'e dönüyoruz ve sonuna geldiğimizde Holiday nefesini tutuyor. Belediye başkanının evi ışıklarla kaplı ve hareket sensörlü, twerking yapan Noel Baba, ren geyiği, kardan adamlar, penguenler ve ön bahçede striptizci direği ile birlikte dönen, disko topuna benzeyen bir şey var.

Öne uzanıp, tabelada yazılı AM istasyonunu radyoda arıyorum. Işıkların dansını izliyor ve Noel Baba'nın Cardi B'nin "WAP" şarkısı eşliğinde poposunu sallamasını seyrediyoruz.

Ağzı açık kalıyor, ama kıkırdıyor. "Belediye başkanının bunu yaptığına inanamıyorum. Bayıldım."

"Beğeneceğini düşünmüştüm."

Işık gösterisine hayran kalmış durumda, ama ben onu ve renkli ışıkların yüzünde oluşturduğu yansımaları izlemekten kendimi alamıyorum. Şarkı biter ve arkamızda arabalar durur, biz de yola devam ederiz.

"Bunun için teşekkür ederim." Parmakları ön kolumu okşadı ve ardında sıcaklık bıraktı.

"Daha yeni başladık," diyorum.

Eski ilkokulumuzun önünden geçiyoruz, çitlerin üzerinde şeker kamışları dizili. Küçük beyaz kilisenin çan kulesinde bile ışıklar yanıyor.

Beş dakika sonra, Merryville'in kenarındaki manzara noktasına giden otoyola giriyorum. Burası, insanların eğlenmek için gittiği küçük bir park alanı. Kasabanın yukarısındaki bir tepede bulunuyor ve Merryville'in tamamı aşağıda, parıldayan ve ışıldayan bir manzara olarak görünüyor.

Radyo arka planda çalarken, rahat bir sessizlik içinde oturup manzarayı seyreliyoruz.

"Bazı şeyler hiç değişmez," diyorum. Araba kullanmayı öğrendiğimden beri her yıl buraya gelirim.

Bana bakar ve bakışlarında bir şey dans eder. "Bazı şeyler değişir." An, anılar ve anlamlarla dolu olarak aramızda duruyor.

Derin bir nefes alıyorum, bütün gün aklımdan geçenleri söylemem gerektiğini biliyorum. Çünkü doğru olan bu.

"Holiday, bunu sevmeyeceğini biliyorum, ama bence bu hafta birbirimizden biraz uzaklaşmalıyız."

Bana dönüp, kaşlarını kaldırarak soruyor. "Neden?"

Sesimi yumuşak tutuyorum. "Yarın ve Çarşamba günü babamla birlikte saat sekize kadar ağaç teslimatı yapacağım. Şükran Günü ailemle birlikte çok yoğun geçecek, ardından Black Friday ve onunla birlikte gelen kaos için hazırlıklar başlayacak. Jake ve Claire'in düğünü de Cumartesi günü.

"Yani, birbirimizi görmek için çok meşgul olduğumuzu mu söylüyorsun?" Sesinde bir keskinlik var.

"Aceleyle gerek yok." Ona daha iyi bakabilmek için yönümü değiştiriyorum. "Üç hafta önce senden uzak durmak istiyordum. Şimdi buradayız."

Beni inceledi, sonra dudaklarında sevimli bir gülümseme belirdi. "Bana aşık olmaktan korkuyor musun, Jolly?"

Bu soru beni h a z ı r l ı ksız yakaladı. Geri adım atmıyorum. Beni zorluyor.

"Kusura bakma ama bu konuda *akıllı* davranıyorum." "Bu bir cevap değil." Gülümsemesi genişliyor.

"Tatil..."

"Pişirme seanslarımız ne olacak?" Başını eğiyor, masum bir ifadeyle. "Yarışma iki buçuk hafta sonra."

Elimde değil, alaycı bir şekilde gülüyorum. "Hadi ama. Bu noktada o kurabiyeleri uykunda bile pişirebilirsin. Senin becerilerinle yarın yarışmaya katılıp kazanabiliriz. Mükemmeliyetçi bir partnerin olması ne güzel. Benim tek yapmam gereken oraya gitmek."

Yüzü kızarır. "Ugh."

Dudaklarımı yalıyorum. "Beni görmek için bahane arıyorsun."

"Belki de kaybedilen zamanı telafi etmek istiyorum." Bundan utanmıyor. "Bu o kadar kötü mü?"

"Hayır. Ama tam da bu yüzden aramıza mesafe koymamız gerekiyor." "Evet, biz astronot değiliz Lucas."

Gülümserim, uzanıp elini tutarım çünkü bunu anlamasını istiyorum. "Bana bak. On yıldan fazla bir süredir hayatının her yönünü kontrol eden bir adamla birlikteydin. Kim olduğunu ve ne istediğini anlamak için, sürekli başkasının yanında olmadan zamana ihtiyacın var."

"Senin benim hayatımda olmanı istiyorum."

"Ama yine de, başkalarının etkisinde kalmadan Holiday'in ne istediğini anlamam gerekiyor." Elini sıkıyorum. "Buna ben de dahilim. Üç ay sonra uyanıp, yine hazır olmadığın bir şeye aceleyle atıldığını fark etmeni istemiyorum." Sessizlik devam ediyor. "Yine sadece bir sezon boyunca senin olamam. Anlıyor musun?" Onu inceliyorum, gözlerindeki ışıltıyı hafızama kazıyorum.

"Tamam." Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakar, sonra iç çeker.

"İkimiz de bunu iyice düşünmeliyiz. Şu anda, ayrılabilir, arkadaş kalabilir ve hayatlarımıza devam edebiliriz. Eğer daha fazla sınırları aşarsak, bu çok daha zor olacak," diyorum. "Bizi koruyorum çünkü sen, her ne kadar buna bayılsam da, genellikle 'sonuçları umursamayan' birisin."

Elini benden çekip saçlarını kulaklarının arkasına koyuyor. "Şüphelerin mi var?"

"Her şeyi hesaba katıyorum," diye itiraf ediyorum. "Her günü tek tek."

"Bunu saygıyla karşılıyorum," diyor.

İkimiz de dönüp Merryville'e bakarız. "Şu anda Mawmaw'ın eggnog'undan içmek isterdim."

"Bir dahaki sefere harika bir fikir." Ben gülümserim, o da başını sallar.

"Cumartesi günü Jake ve Claire'in düğününe gelecek misin?" diye soruyorum, henüz bu konuyu konuşmadığımızı fark ederek.

"Orada olacağım. Kardeşin geçen hafta beni davet etti. Bir arkadaşımınla birlikte katılacağımı söyledim," diyor.

Çenem gerilir. "Hayatta olmaz."

Gözleri yaramazca parlar. "Sadece dalga geçiyorum." "Sen çok kötüsün." Kafamı sallarım.

Bana meydan okurcasına bakıyor. "Orada olacağım—yalnız —sana bakmamaya çalışacağım."

Dudaklarım hafifçe kıvrılır. "Orada çok insan olacak. Platonik bir ilişki sürdürmemiz en iyisi. İhtiyacımız olan son şey, etrafta daha fazla dedikodu yayılması, anlarsın ya?"

Başını eğiyor. "*Daha fazla* dedikodu mu?"

"Evet, o konuda," diyorum, cebimden telefonumu çıkarıp tarayıcı penceresini açarak. "İnternette bizim fotoğraflarımız var."

Holiday, benimle ilgili yazılmış makaleleri ve toplum merkezinde kolumu onun omzuna doladığım fotoğrafları incelerken gözleri fal taşı gibi açılır. Birisi fırında çekmiş, birbirimize yakın durup flört ederkenki başka fotoğraflarımız da var. Birisi, biz gençken sosyal medyadan birkaç fotoğrafımı almış.

Yüzünün renginin solduğunu izliyorum.

"Anonim bir kaynak, Holiday Patterson ve Lucas Jolly'nin, Holiday aşçılık okuluna gitmeden önce gizli bir ilişki yaşadığını iddia ediyor," diye okur ve nefesini tutar. "Dominic eski nişanlısını geri kazanmak için ne yapacak?" Daha da aşağı kaydırır. "Yakışıklı oduncu, Holiday Patterson'ın fırınına bir çörek koymak istiyor." Ağzı açık kalır. "Aman Tanrım. Bu bir kabus!"

Telefonumu düşürdü.

"Hey, önemli değil. Ama bu, bizim kabul etmediğimiz ve ihtiyacımız olmayan bir baskı."

"Yarışma bittikten sonra, Dominic bensiz Paris'e döndüğünde, herkes beni rahat bırakacak," diye söz veriyor. "Çok üzgünüm. Ben... ben..."

"Senin suçun değil, HoHo. Sadece izlendiğimizi ve hakkında konuşulduğumuzu bil. Çiftlik güvenli değil. Bu olayın unutulmasını istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Emma, influencer olduğu günlerde çok fazla halkla ilişkiler eğitimi aldı ve bu canavarı beslemememizi önerdi. İnsanlara konuşacak bir şey verme, zamanla sıkılırlar."

Holiday başını geriye yaslayıp gözlerini kapatır. "Buraya gelip bu karışıklığı da beraberinde getirmesinden nefret ediyorum."

"Ben de," diye itiraf ediyorum.

Holiday bana döner. "Eski sevgililerden bahsetmişken... çıktığın insanlardan tanıdığım var mı?"

Yutkunuyorum. "Gerçekten bu konuyu konuşmak istiyor musun?"

Dudaklarındaki sırıtış kayboluyor. "Evet. *Bu* cevabın yüzünden."

Kalbim hızla atıyor çünkü bunun onu mutlu etmeyeceğini biliyorum.

"Lindsay Moore, Kristin Benford ve Amanda Hartly."

Holiday bana sert bir bakış attı ve burun deliklerinin genişlediğini gördüm. "Benim arkadaşlarımla mı çıktın?"

arkadaşlarımla mı çıktın?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır, bu konuda kızma, bebeğim. Onların hiçbirisiyle arkadaş değildin ki. Ve *nişanlıydın*. Benimle sohbet edebilen herkes bir şans elde etti," diye açıklıyorum. "Sonunda hepsiyle ayrıldım çünkü onlar *sen* değildiler. Kısa bir süre mutlu oldum, ama bu hiç uzun sürmedi. Onlardan herhangi biriyle evlenebilirdim ve bu senin hiçbir hakkın olmazdı. Senin geri döneceğine hiç inanmadım."

"Ama işte buradayım," diyor.

"İşte yine, *her zamanki gibi* beni yanılttın," diyorum ona.

"Yıldızlara dilediğim dileklerin gerçekleştiğini gösterdin bana."

O gülüyor. "Öyle değildi."

"Evet, yaptım lan. Her fırsatta yaptım," itiraf ediyorum.

Holiday dudaklarını yalıyor ve ben bunu fark etmeden duramıyorum. "Elbette benim ilişkimizin alevler içinde sona ermesini dilemedin, değil mi?"

"Belki biraz," diyorum, gülerek kamyoneti çalıştırıyorum.

"Sen çok kötüsün."

Rahat bir sessizlik içinde evime geri dönüyoruz. O radyoda çalan şarkıya eşlik ediyor, ben de o bakmadığını düşündüğümde ona gizlice bakıyorum. İki kez beni yakalıyor ve bana ne yaptığını çok iyi biliyor gibi gülümsüyor.

Garaj yoluna girip onun arabasının yanına park ediyorum. İkimiz de kıpırdamıyoruz.

"Bu bir veda değil, değil mi?" diye soruyor, ama kapı koluna uzanmıyor.

"Tabii ki hayır."

Karanlıkta taksi daha samimi geliyor.

"Tamam, o zaman bensiz geçireceğin beş günün tadını çıkar," diyor.

"Keyif mi? Aklımda sadece sen olacaksın." O balıkçı yaka kazağı aşığı çekip, o izlerin üzerine tekrar ağızımı koymak ya da daha fazlasını eklemek istiyorum. Ona bakan herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyorum.

Dışarı çıkıyoruz ve kasım havası nefesimizin buğulanmasına yetecek kadar soğuk. Onu arabasına kadar takip ediyorum ve araçlarımızın arasındaki boşlukta duruyoruz.

Holiday bana bakar ve dudakları hafifçe aralanır. Gözleri arzu ve meydan okumayla doludur.

Yavaşça uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına koyuyorum. Başparmağım boynunun yan tarafına değıyor ve o derin bir nefes alıyor.

"Lucas," diye fısıldadı.

Onu öpmek istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, vücudum bu arzuyla ağııyor. Şu anda onu arabasına yaslayıp dudaklarını tadabilir, tüm şüphelerini unutturabilirim.

Elim boynundan kayarak çenesini kavrar ve gözleri kapanır.

"On beş yıl sonra, beş gün hayatta kalacaksın," diyorum ağızına yakın bir mesafeden.

"Aptal." Gözlerini açar, ama sırtarak.

"Henüz hiçbir şey görmedin."

Geri adım atıp arabanın kapısını açar. "İyi şanslar, Lucas. İhtiyacın olacak." "Senin de."

Arabasına biner ve motoru çalıştırır. El sallayarak garajdan çıkarken farları yanar. Arka lambalarının kayboluşunu izler ve karanlık evime girerim.

Şömineye odun ekler ve ateşi yakarım. Alevler yanları yalarken, telefonum çalar.

HOLIDAY

Eve sağ salım vardım. Ve bilmeni isterim ki, arkadaşlarımla çıktığın için kızgın değılim. Kendini onlara verdiği için kıskanıyorum.

LUCAS

Kıskançlık hakkında konuşmak istemiyoruz, tatlım. Başka biriyle düğün planladığını görmek beni mahvetti.

HOLIDAY

Biliyor musun, bir şeyi itiraf etmeliyim. Bunca yıl eve gelmememin sebebi, seni görüp her şeyi bırakmaktan korkmamdı. Ya seni kafamdan çıkarmam gerekiyorsa?

LUCAS

Oh, bu asla olmayacak. Sonsuza kadar senin kalbinde kalacağım.

HOLIDAY

Ben de bundan korkuyorum. Beni mahvettin, Lucas Jolly. Başka biri için.

LUCAS

Dileklerimin her zaman gerçekleştiğinin bir başka kanıtı.

Telefonumu bir kenara bırakıp kanepeye yaslanarak sııttım.

Holiday Patterson beni istiyor ve bunu bana iyice belli ediyor.

Şimdi tek yapmam gereken, kendi kurallarımı çiğnemedi beş gün boyunca onu görmeye gitmemek.

Onun istediği kişinin ben olduğumdan kesinlikle emin olmasını istiyorum.

BÖLÜM 22

LUCAS

Ailemizin evindeki Jake'in eski yatak odasında aynanın önünde durmuş, kravatımı üçüncü kez düzeltiyorum. Holiday'i görmeyeli beş gün oldu ve aklımı kaçırmak üzereyim.

Kısa ve tatlı mesajlar attık, ama bunlar sadece kırıntılar gibi geliyordu, oysa benim asıl istediğim şey tam bir öğün yemekti. Birkaç tane "günaydın" ve "günün nasıl geçiyor" mesajı vardı.

Fırın deli gibi. Çiftlik

kaos içinde.

Kara Cuma beni neredeyse

öldürüyordu. Umarım sen

hayattasındır.

Önemli bir şey yoktu. Şu anda aşmamaya karar verdiğimiz sınırları aşan hiçbir şey yoktu. Ama telefonum her çaldığında, onun olduğunu umarak kalbim atıyor.

İki kez neredeyse pes ediyordum. Çarşamba gecesi, motoru çalışır halde kamyonetimdeydim, onun evine gitmeye hazırdım. Cuma öğleden sonra, kendimi fırının dışında bir sapık gibi dururken buldum, pencereden onun gülüşünü izledim, sonra kendimi zorla oradan ayrıldım.

Beş gün yıllar gibi geldi.

Ve şimdi, kasabanın gündeminde bu sabah Merryville'e gelen Dominic var. Emma grup sohbetine, Dominic'in Merryville Inn'e giriş yaptığını belirten bir mesaj gönderdi. Gazete onunla röportaj yaptı bile ve o da sanki buraya aitmiş gibi kasabada dolaşıyor.

Holiday'den yirmi dört saattir haber almadım.

Dominic'ten veya onunla iletişime geçmeye çalışıp çalışmadığından bahsedilmedi. *Hiçbir şey yok.*

Ve bu beni öldürüyor.

"Kusacakmış gibi görünüyorsun," diyor Hudson, Jake'in yatağında uzanmış, giyinmiş halde. Benim kamyonetimden daha pahalı olan özel yapım İtalyan takım elbisesiyle sinir bozucu derecede rahat görünüyor.

"Oh, iyiyim," diyorum, aynadaki yansımasından ona bakarak.

"On dakikadır o kravata bakıyorsun. Düz duruyor.

Sadece

oyalanıyorsun."

"Hayır,

oyalanmıyorum.

"

"Kesinlikle öylesin." Jake kapıda giyinmiş ve hazır bir şekilde belirir. Bir şekilde farklı görünüyor. Benden sadece üç yaş büyük olmasına rağmen daha olgun. Hayatının aşkıyla evlenmek üzere ve geleceği hakkında hiçbir şüphesi yok.

Claire'in ailesi bu düğün için masraftan kaçınmadı. Resmi kıyafetler, Bellamore'daki arkadaşları tarafından tasarlanan, mükemmel bir şekilde dikilmiş özel yapım kıyafetler. Benim takım elbisem de vücuduma göre özel dikildi. Siyah, ince detaylara sahip ve kırmızı ipek astarlı.

Cebimde telefonum titriyor, arayan Emma.

EMMA

Holiday hala gelmedi.

Ceket omuzlarımı daha geniş gösteriyor ve çiftlikte o kadar çok çalışıyorum ki hayatımın en iyi formundayım. Ama Holiday gelmezse bunların hiçbir önemi yok. O asla geç kalmaz.

Dominic'in varlığının onun kafasını karıştırdığından endişeleniyorum. "Dostum." Hudson oturur. "Sakin olmalısın."

"Evet, sorun ne?" Jake sorar.

Sorun şu ki, onu beş gündür görmedim ve dünya gerçeği bildiği halde, sanki sadece tesadüfen birlikte kurabiye pişiren sıradan tanıdıklarmışız gibi davranmam gerekiyor. Dominic

Laurent şehirde ve onunla iletişime geçmeye çalışacağını biliyorum. Tüm içgüdülerim ona gitmemi haykırırken, aptalca ona mesafe koydum.

Ama bunu onlara söylemiyorum. İlişki sorunlarım kardeşlerimin ikisi için de önemli değil.

"Hiçbir sorun yok," diyorum ona. "Sadece bu gece her şeyin yolunda gitmesini istiyorum."

"Oh, öyle olacak. Claire her şeyi dakikasına kadar planladı." Jake bana gülümsüyor. "Ama senin sorunun bu değil. Bütün hafta hayalet gibi dolaşıyorsun. Holiday hakkında konuşmalıyız."

"Konuşacak bir şey yok," diyorum.

"Saçmalık." Hudson ayağa kalkar ve kollarını kavuşturur. "Ona öpücük izleri bıraktın ve sonra bütün hafta onu görmezden geldin."

"Onu görmezden gelmedim," diye düzeltiyorum. "Ertesi gece birlikte takıldık."

"Ve sonra sen onu onu değil mi?" Hudson gülümser. "Aşık bir genç gibi takip ediyorsun."

Ona yumruk atmak istiyorum.

"Bu arada," Hudson, açıkça eğlenerek devam ediyor, "Mawmaw'ın Şükran Günü yemeğinde hickey'leri gündeme getirdiğine inanmadım. Bütün ailenin, onu bir mağara adamı gibi işaretlediğini bilmesini seviyorum."

"Evet, Jake lanet olası çenesini kapalı tutmalıydı."

Bu onu güldürür. "Hayır, tutmamalıydım. Senin kıvrınmanı izlemek çok daha eğlenceli."

"Lütfen şu anda bunu yapmayalım," diyorum, ikisi arasında bakışlarımı gezdirerek.

"Kesinlikle bunu şimdi yapacağız." Jake yaklaşır, ama yüzündeki ifade artık daha yumuşaktır. "Bak, bu gece hayatımın aşkıyla evleniyorum. Ve Claire ile birlikte olmaktan ne öğrendim biliyor musun?"

"Ne?"

"Hayat, bildiğin halde riske girmeyecek kadar kısa." Elini omzuma koydu. "Ergenliğe girdiğinden beri Holiday Patterson'a aşıksın. Bu yirmi yıl demek, Lucas. Ve çok uzun bir süre bekledin, merak ettin ve onun geri dönmesini diledin."

"Ne kadar uzun zaman olduğunu biliyorum."

"O zaman neden böyle davranıyorsun?" Omzumu sıkıyor. "Geri döndü. Burada. Bekar. Ve ikiniz aynı odada olduğunuzda, onun da seni en az senin onu istediğin kadar istediği çok açık."

İç çekiyorum. "Bu karmaşık bir durum."

"Aşk karmaşıktır. Onu değerli kılan da budur." Jake geri adım atar. "Sana acele etmeni söylemiyorum. Sadece, istediğin hayatı yaşayabilecekken, olabileceklerden korkarak daha fazla yılını boşa harcamayın."

Hudson başını sallar. "Bir kez olsun Jake'e katılıyorum. Mutsuzsun. Ona deli olduğunu kabul et ve bir şeyler yap."

"Saygılı davranıyorum. Ne istediğini anlaması için ona zaman tanıyorum."

"Acaba," Jake yavaşça konuşur, "o zaten ne istediğini biliyor olabilir mi? Ve senin her konuda bu kadar asil davranmayı bırakmanı mı bekliyor olabilir?"

Mesajları düşünüyorum. Ben istediğim için kendini dizginlemeye çalıştığını.

"Bir sezon daha ona ait olamam," diyorum. "Bunu hayatta kaldıramam."

İkisi de sessizleşir.

"Senin bir teselli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorar Hudson, sesindeki alaycı ton tamamen kaybolmuştur.

"Bilmiyorum. Eski sevgilisi kafasını mahvetmiş." Elimi saçlarımla arasından geçiriyorum. "Çözmesi gereken çok şey var."

"Siktir et," diyor Hudson. "Onun iyileşmesine yardım et."

Jake'in çenesi gergin. "Sana ihtiyacı var Lucas. Onu uzaklaştırmak yapman gereken en son şey."

Sözleri yumruk gibi çarptı çünkü haklıydı.

"Mesafe bir şey. Ama eski sevgilisi yeni geldi ve sen... birbirimizi görmezden gelelim mi diyorsun?"

"Öyle değil."

"Öyle değil mi? Çünkü öyle görünüyor." Hudson'ın sesi artık kararlı. "Bana öyle geliyor ki, ne istediğinden emin olmayan sensin."

istediğinden emin olamayan sensin. Senin için geri geldi, Lucas. Bu herkes için çok açık."

Ona bakıyorum, göğsüm sıkışıyor.

"Katılıyorum," diyor Jake. "Artık her şeyi fazla düşünmeyi bırak ve sadece... onunla ol."

"İnternette bizimle ilgili haberler var."

"Ee? Manchester kardeşlerle çıkmaya başladığımızda benimle Hudson hakkında da haberler çıkmıştı. Aşarsın bunu. Görmezden gelmeyi öğrenirsin. İkinizin her şeyden kaçabileceği bir kale inşa edersiniz. Kimsenin ne dediği ya da nasıl görüldüğü kimin umurunda? Boşluk ihtiyacın ve saygılı olma bahanesinin arkasına saklanmayı bırak ve kendine karşı dürüst ol," diyor Jake. "Sen de mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Öyle mi? Peki ya istediğim şey onu korkutursa? Ya Paris'e geri dönerse ve ben yine burada kırık parçaları toplamak zorunda kalırsam?"

"En azından denemiş olursun." Jake ceketini düzeltir. "Ama bahse girerim ki o da senin onun eve dönmesini beklediğin kadar, senin çekingenliğini bırakmanı bekliyordur."

Hudson omzuma vurur. "Ayrıca bugün çok iyi görünüyorsun. Bunu lehine kullan."

Kaba bir kahkaha attım. "İkiniz de moral vermede berbatız."

"Moral konuşmalarında çok iyiyiz, sen sadece her şeyi bildiğini sanan inatçı bir pisliksin." Omzuma tekrar vurur. "Hadi ama. Gitmemiz gereken bir düğün var ve senin etkilemen gereken bir kadın var."

Claire'in ailesinin ayarladığı siyah SUV'lardan oluşan bir konvoyla çiftliğin karşı tarafındaki büyük depo ahırına doğru yola çıkıyoruz. Bu düğünle ilgili her şey

Bu düğün, Merryville'de sırtacak kadar abartılıydı, ama Claire bir şekilde bunu başardı.

Büyük mekan, en güzel manzaraya sahip kuzey tarlasında kurulmuş, tepeler ve ötesindeki Noel ağaçları görünüyor. Burası, çalışan bir ağaç çiftliği değil, bir dergiye ait bir yere dönüştürülmüş.

Üç büyük beyaz çadır, yaprak dökmeyen çelenkler ve binlerce beyaz ışıkla süslenmiş ısıtılmalı yürüyüş yolları ile birbirine bağlanmıştır. Ana tören çadırı ortadadır ve yanlarında çiftliği görebilmek için şeffaf paneller bulunmaktadır. Tavandan kristal avizeler sarmaktadır ve her yere daha fazla beyaz ışık asılmıştır, bu da sanki yıldızlardan oluşan bir gökyüzünün altında duruyormuşuz gibi bir his yaratmaktadır.

Soldaki çadır kokteyl ve aperatifler içindir. Girişin karşı tarafında kuğu ve Noel ağacı şeklindeki buz heykelleri bulunmaktadır. Yüzeyleri, ısı lambalarının nemiyle parıldamaktadır. Resmi kıyafetler giymiş barmenlerin hizmet verdiği birkaç bar bulunmaktadır ve bu barmenler özel kokteyller hazırlayıp gümüş tepsilerde aperatifler servis etmektedir.

Sağdaki çadır ise akşam yemeği ve dans için hazırlanmış. Bir köşede dörtlü bir grup ses kontrolü yapıyor, kemanın yumuşak sesleri mekanın her yerine yayılıyor. Masalar altın rengi detaylarla süslenmiş beyaz keten örtülerle kaplı. Beyaz güller ve yaprak dökmeyen dallardan oluşan masa süsleri, Noel ve zarafetin birleşimini yansıtan bir koku yayıyor.

Zarif ayaklı şamdanlar gibi görünen ısı lambaları, dışarıda Kasım sonunun soğuğuna rağmen sıcaklığı konforlu tutuyor. Bunun maliyeti çoğu insanın birkaç yılda kazandığından fazla olmalı, ama çok güzel. Tam da Claire'in yapacağını düşündüğüm şey.

"Nişanlının elinden geleni yapmış," diyorum Jake'e, tören çadırında son kontrolü yaparken.

"Bunu bir yıldır planlıyordum. Ben sadece bana söylediği yere gittim ve her şeye evet dedim." Ama gülümsüyor, Claire'in istediği her şeyi yapmasına izin vermekten açıkça mutlu.

Claire, gelin ve nedimelerin hazırlandığı perdenin arkasından ortaya çıktı. Jake'in onu görmemesi gerekse de, ipek bornozuyla Jake'in yanına yürüdü ve sanki dünyada sadece ikisi varmış gibi onu öptü.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor geri çekilirken.

"Harika." Jake ona sanki ayı asmış gibi bakıyor. "İnanılmaz görünüyorsun."

"Elbiseyi henüz görmedin bile." "Görmeme gerek yok."

Gülümser ve nazikçe onun yüzüne dokunur. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi hazırlanmayı bitir de seninle evlenebileyim."

Gülüyor ve perdenin arkasına kayboluyor, ben de onları izlerken göğsümde bir şeylerin kıvrıldığını hissediyorum. Ben de bunu istiyorum. Bu kesinliği. Bu rahatlığı. Doğru kişiyle birlikte olduğumuza dair bu mutlak bilgiyi. Holiday ile bir zamanlar buna sahiptim, ama biz daha çocuktuk ve daha iyisini bilmiyorduk.

Belki tekrar yaşayabiliriz. Buna inanmak istiyorum.

Hudson dirseğiyle bana vurur. "Altı ay sonra sen ve Holiday de öyle olacaksınız. Şimdiden söylüyorum."

"Kapa çeneni."

"Yanıldığımı söyle."

"Gelecekte ne olacağını bilmiyorum," diyorum ona.

"Ah, tedirgin bir dönemdesin. Keyfini çıkar, kardeşim," diyor Hudson, iç cebinden bir matara çıkarıp bana uzatıyor. Sinirlerimi yatıştırmak için birkaç yudum alıyorum.

Konuklar saat dört buçuk civarında gelmeye başlar. Vintage beyaz at arabaları onları otoparktan etkinlik alanına getirir. İçleri ısıtılmalı, beyaz deri koltukları ve altın süslemeleri vardır ve isteyenler için Claire ve Jake'in baş harflerinin işlendiği battaniyeler vardır.

Arabalar yol boyunca ilerlerken, gizli hoparlörlerden Noel müziği çalıyor. Her gelen konuk bir olay gibi hissediliyor, konuklar en güzel kıyafetleriyle arabadan iniyor ve dönüşmüş çiftliği şaşkınlıkla inceliyorlar.

Hudson ile tören çadırının girişinde durmuş, erken gelen konukları selamlıyorum ve midem düğüm düğüm. Gelen her arabayı izliyorum. Bekliyorum. Acaba bu Holiday'i taşıyan araba mı diye merak ediyorum.

Emma bize doğru yürüyor ve Hudson hemen yanına gidiyor.

"Bebeğim, her şey yolunda mı?" diye soruyor ona.

"Tamam. Parti başlamadan önce tuvalete gidiyorum. Bebekler şu anda mesanemi trambolin gibi kullanıyorlar, yemin ederim."

Herkes bu gece suyunun akacağından endişeli. Emma ikizlere hamile ve her an doğuracak gibi görünüyor, ama evde kalmayı reddediyor. İnatla ıslıl ıslıl parlıyor.

"Çok güzel giyinmişsin." Beni baştan aşağı süzdü. "Kadınlar seni görünce çıldıracaklar."

"Sus," diyorum ona.

"Ah, kızardın mı?" Emma, Hudson'la bakışıyor. "Gergin mi?"

"Gergin değilim," diye tersliyorum.

"Bu yüzden mi hayatın buna bağlıymış gibi her arabayı Holiday'i aramak için kontrol ediyorsun?" diye fısıldadı, duyabileceğim kadar yakınımda.

"Ben..."

"Kesinlikle öylesin," diye onaylar Hudson, Emma ile birlikte yürürken.

"Bu çok acınası. Ama aynı zamanda, biraz da tatlı."

İkisi de beni rahat bıraktığı için mutluyum, bu sayede daha fazla misafir geldikçe sinirlerimi yatıştırabilirim.

Fotoğrafçılar her yerde, samimi anları yakalıyor ve insanları pozisyonlarına yönlendiriyorlar. Her yerden tanıdık yüzler görüyorum: Claire'in New York'tan gelen ailesi ve arkadaşları, tasarımcı kıyafetleri ve kolay kazanılmış servetleri uzaktan bile belli oluyor. Jake'in liseden arkadaşları, daha rahat ama yine de etkileyici giyinmişler. Merryville'in yarısı en güzel kıyafetlerini giymiş, bu kadar abartılı bir etkinliğin parçası olmaktan açıkça heyecan duyuyorlar.

Ama bana nasıl baktıklarını fark ediyorum ve yanımdan geçerken konuşmalarını duyuyorum.

"Bu Lucas Jolly, makalelerde bahsedilen kişi..."

"Holiday Patterson burada mı?"

"Gençken gizli bir ilişkileri olduğunu duydum..."

"Kuzenim onları belediye binasında görmüş ve birbirlerine dokunmaktan vazgeçemediklerini söylemiş..."

Harika. Gerçekten harika.

Bir başka araba daha geliyor, sonra bir tane daha.

Tören çadırı, yerlerini alan konuklarla doldu. Dörtlü, hafif bir fon müziği çalmaya başladı ve her şey programa göre ilerliyordu.

Ama Holiday hala ortada yok.

"Bayılmak üzere gibisin," diyor Matteo. "İyiyim," diyorum ona.

"Gerçekten iyiyim." Ama gülümsüyor. "Yine de sevimli. Acınası bir şekilde."

Matteo gülüyor ve ben ona orta parmağımı gösteriyorum.

On dakika geçer, ama törenin başlamasına yaklaştıkça bir saat gibi gelir.

Kendimi zorlayarak daha fazla konuğu gülümseyerek selamlıyor ve küçük sohbetler yapıyorum, tüm bunları yaparken de sürekli otoparktan gelen yolu izlemiyormuş gibi davranıyorum. Sanki tüm sinir sistemim onun gelmesini beklemek için yüksek alarmda değilmiş gibi.

Fotoğrafçı, tören başlamadan önce damatların fotoğraflarını çekmek istiyor. Sıraya giriyoruz ve ben odaklanmaya, doğal bir şekilde gülümsemeye ve Jake'in büyük gününde yanında olmaya çalışıyorum. Ama tek düşünebildiğim Holiday ve onu gördüğümde ne söyleyeceğim, ya da onu tekrar görebilmek için dakikalarımı sayarken nasıl sadece arkadaşmışız gibi davranacağım.

"Rahatla," diyor Jake poz verirken. "Kabız gibi görünüyorsun." "Teşekkürler. Çok yardımcı oldun," diyorum.

"Ciddiyim. Nefes al. O da gelecek."

Kendimi zorlayarak nefes alıp omuzlarımı gevşetiyorum. Sonra çenemi sıkmayı bırakıyorum.

Fotoğrafçı bizimle işini bitirir ve biz tören çadırının girişine doğru geri döneriz. Konuklar hâlâ gelmeye devam ediyor, arabalar artık daha düzenli geliyor. Tören yirmi dakika sonra başlayacak.

Beyaz bir araba, çan sesleri eşliğinde yolda ilerler ve durur. Şoför kapıyı açar ve Holiday arabadan indiğinde tüm dünyam o tek noktaya daralır.

Yasaklanması gereken bordo bir elbise giyiyor. Elbise vücudunun her kıvrımını sarıyor, yakası ise köprücük kemiklerini ve zarif boynunu ortaya çıkarıyor. Saçları omuzlarından dalgalar halinde dökülüyor, hem zarif hem de doğal bir şekilde şekillendirilmiş. Mavi gözlerini inanılmaz derecede parlak gösterecek kadar makyaj yapmış ve dudakları Pazartesi gecesi giydiği elbisenin rengiyle aynı koyu kırmızıya boyanmış.

O, benim tüm fantezilerimin gerçeğe dönüşmüş hali gibi görünüyor.

Ailesi arkasında arabadan iniyor, annesi şalını düzeltiyor, babası kolunu uzatıyor. Ama ben onları neredeyse hiç fark etmiyorum. Tek görebildiğim, dönüşmüş çiftliğe bakarken gözleri fal taşı gibi açılmış, dudaklarında küçük bir gülümseme olan Holiday.

Sonra başını kaldırıyor ve gözlerimiz uzaktan buluşuyor. Diğer her şey yok oluyor.

Konuklar çadırdan gelen müzik eşliğinde yanımdan geçiyorlar. Fotoğrafçı solumda bir yerlerden talimatlar veriyor. Sonra Emma'nın arkamda Hudson'a bir şey söylediğini duyuyorum.

Sadece ben ve Holiday varız ve beş günlük ayrılık birdenbire sonsuzluk gibi geliyor.

O yürümeyi bırakıyor. Nefesinin kesildiğini, elini göğsüne götürdüğünü, buradan bile yanaklarının kızardığını görüyorum.

Ve anlıyorum. O anda, aramızda ne olursa olsun, her şeyin yoluna gireceğini anlıyorum. Bana sanki dünyada tek kişi benmişim gibi bakıyor.

Etrafımızda, insanların bizi fark ettiğini belli belirsiz fark ediyorum. Konuklar dönüp bakıyor ve fısıltıların sesinin yükseldiğini duyuyorum. Bu an izleniyor ve muhtemelen yarın internette yer alacak.

Ama umurumda değil.

Bana doğru yürümeye başlıyor, topukları ahşap yolda yumuşak bir ses çıkarıyor. Ailesi arkasında yürüyor, ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Şu anda boğazında nabzının attığını görebiliyorum. On yedi yaşındayken doğum günü hediyesi olarak verdiğim kolyeyi taktığını görebiliyorum. Haftalarca para biriktirip aldığım basit bir gümüş yıldız. O kolyeyi saklamış.

Aniden, üç metre uzakta, sonra bir buçuk metre uzakta.

Tam önümde durduğunda, gözlerindeki koyu mavi lekeleri görebiliyorum ve binlerce kez ezberlediğim yüzündeki her çili sayabiliyorum.

"Merhaba," diyor, sesi yumuşak.

"Merhaba." Sesim istediğimden daha sert çıkıyor. "Sen..."

Cümleyi tamamlayamıyorum çünkü onu tarif edecek kelime bulamıyorum.

"Sen de." Gözleri üzerimde dolaşüyor, takım elbisenin bana ne kadar yakıştığını inceliyor ve onun zorlukla yutkunduğunu görüyorum.

"Gerçekten çok yakışmış. Hatta haksızlık olacak kadar yakışmış."

"Haksızlık derecesinde mi?"

"Sen benim ölümüm olacaksın." Nefes alır ve kendini toparlamaya çalıştığını, aramızda mesafe olması gerektiğini hatırlamaya çalıştığını görebilirim. "Sen böyle görünürken nasıl rahat davranabilirim?"

Yüzümü buruşturdum. "Dalga mı geçiyorsun? Aynı şeyi ben de sana sormalıyım."

Orada durup birbirimize bakarken, insanlar etrafımızda dolaşiyor. En az bir düzine kişi yaptıkları işi bırakıp bizi izlemeye başlamış. Telefonlar kesinlikle kapalı.

Yakınımızda biri boğazını temizliyor, ama ikimiz de birbirimizden gözlerimizi ayırmıyoruz.

"Seni özledim," diyor ve göğsüm parçalanıyor sanki.

"Ben de seni özledim, Peaches." Ona dokunmak ve onu kendime çekmek istiyorum. Onu bırakabilir miyim, bilmiyorum. Yüzünü avuçlarımla tutup, ikimiz de aklımızı kaçırana kadar onu öpmek istiyorum.

"Tatil..."

"Lucas!" Jake'in sesi o anı keser. "Sıraya girmemiz lazım. Tören on dakika sonra başlayacak."

Gerçeklik geri dönüyor ve gitmem gerektiğini biliyorum. Ama gitmek istemiyorum.

"Git," diyor Holiday, ama gözlerinden benim de gitmemi istemediğini anlayabiliyorum. "Ben de hemen geliyorum. Üçüncü sıra, damadın tarafında."

"Söz mü?"

"Söz."

Vücudumun her hücresi kalmak için çığlık atsa da, kendimi geri çekip dönmeye zorluyorum.

Diğer sağdıçlarla birlikte tören çadırına doğru yürürken, ona bir bakış attım. Holiday, kalbimi çarptıran bir ifadeyle bana bakıyordu.

Emma hemen yanına geliyor ve ben onların büyük karnını kucaklamalarını izliyorum. Emma, Holiday'i güldüren bir şey söylüyor ve yanakları pembeleşiyor.

Hudson, tören için sıraya girerken bana dirsek atıyor. "Bu gerçekten çok ince bir espriydi."

"Kapa çenenini."

"Üç yüz kişinin önünde öpüşseniz de olurdu."

"Sadece konuşuyorduk."

"Birbirinizi gözlerinizle yiyip bitiriyordunuz, bunu biliyorsunuz." Sırıttıyor. "Ama en azından artık herkes birbirinize deli gibi aşık olduğunuzu onayladı. Rol yapmayı bırakın."

Müzik değişiyor, törenin başladığını işaret ediyor. Konuklar aceleyle yerlerini bulmaya çalışıyor. Jake'e sıkıca sarılıyorum. Gergin, heyecanlı ve hazır görünüyor.

Bulunduğum yerden, Holiday'in tam da söylediği yere oturduğunu görebiliyorum. Üçüncü sıra, Jolly tarafı. Tören başlamak üzere ve ona bakmadan nasıl dayanacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu, hayatımın en uzun saati olacak. Ve sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 23

HOLIDAY

Lucas'ın yakın ailesinin arkasında otururken bordo rengi elbisemi düzeltiyorum ve düğüne bu kadar dar bir elbise giyerek hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Ama sonra arabadan indiğimde Lucas'ın yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum ve doğru seçimi yaptığımı anlıyorum.

Ailem yanımda oturuyor. Babam kravatıyla oynuyor, annem ise tören henüz başlamamasına rağmen gözlerini mendille silip duruyor.

"Bu çok güzel," diyor bana fısıldayarak, elimi sıkıyor. "Her düğünde bunu söylüyorsun," diyor babam alaycı bir şekilde.

"Çünkü doğru." Annem bana bakar ve ifadesinde bir şey vardır. "Düğünler beni her zaman duygusal yapar. Özellikle de birbirleri için yaratılmış iki insan arasında olduğunda."

Sadece Jake ve Claire'den bahsetmediğini biliyorum.

Çadır konuklarla doluyor. Beyaz sandalyeler, beyaz güller ve yaprak dökmeyen bitkilerle kaplı zarif bir kemerin bulunduğu ön tarafa doğru düzgün sıralar halinde dizilmiş. Kristal avizeler tavandan sarkıyor, ışıkları tavana asılan binlerce beyaz peri ışığıyla karışıyor. Çadırın yanlarındaki şeffaf panellerden, uzakta uzanan Noel ağacı çiftliği üzerinde solan gün batımını görebiliyorum. Büyülü ve romantik, kış düğünlerinin olması gerektiği gibi.

Damadın arkadaşlarının toplandığı girişe bakıyorum. Lucas smokininde o kadar yakışıklı ki göğsüm ağrıyor. Hudson ile konuşuyor ve bir şeye gülüyor,

tamamen rahat. Ve gülümsediğinde, sadece içten gülümsediğinde ortaya çıkan o gamzeyi görüyorum.

Sonra, sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi, başını çeviriyor ve gözlerimiz çadırın diğer ucunda buluşuyor.

Bir an için her şey kayboluyor. Diğer konuklar yok oluyor. Müzik arka plan gürültüsüne dönüşüyor. Sadece o ve ben, önümüzde sonsuzluk var. O gözlerini kaçırmıyor, ben de kaçırmıyorum.

"Tatıl," diyor annem, dikkatimi çekerek. Ona göz kırpıyorum. "Evet, anne?"

"Tatlım, bakıyorsun." Ama bunu söylerken gülümsüyor.

"Bakmıyorum..."

"Kesinlikle bakıyorsun tatlım." Elimi okşadı.

Babam boğazını temizliyor, ama ağzının köşesinin gülümsememeye çalışır gibi seğirdiğini görebiliyorum.

Sammy yanıma oturur. Bugün çalışmak zorunda olduğu için biraz geç geleceğini söylemişti. "Selam abla. Naber?"

"Hiçbir şey," diyorum.

"Mm-hmm," der kardeşim gülerek. Ceketinin içinden bir matara çıkarır ve bana uzatır. "Rahatlaman lazım."

İnkâr etmiyorum ve ona yaslanarak birkaç yudum alıyorum.

Etrafımız daha fazla konukla doluyor. Kasabadan en güzel kıyafetlerini giymiş insanları tanıyorum. Jolly ailesi ön sıralarda oturmuş, gururlu ve duygusal görünüyorlar. Claire'in ailesi ve arkadaşları diğer tarafta oturmuş, zarif görünüyorlar.

Tören saati yaklaştıkça çadırdaki enerji değişiyor. Konuşmalar fısıltıya dönüşüyor. Fotoğrafçılar kameralarıyla yerlerini alıyor. Köşedeki dörtlü enstrümanlarını ayarlıyor. Ve sonra müzik değişiyor.

Alay başlarken herkes çadırın arkasına dönüyor.

Lucas'ın her an o koridordan geçeceğini bilerek, girişi izlerken kalbim hızla atıyor.

Wendy kuzeni Dean ile birlikte ortaya çıkar. Yavaşça koridordan geçerler, geçerken gülümserler.

Hudson, hamile olmasına rağmen son derece ısı ısı ısı görünen Emma ile birlikte yürüyor. Bir elini karnına koymuş, yavaşça ilerliyor, ama yüzünde geniş bir gülümseme var. Bizim sıramızın önünden geçerken Emma gözlerini yakalıyor ve ön sıraya oturmadan önce bana göz kırpmıyor. Törenin tamamı boyunca ayakta durması imkansız. Hudson, Dean'in yanına geçmeden önce ona hızlıca bir öpücük veriyor.

Sonra Lucas, Bella'yı koluna takmış olarak ortaya çıkar. Nefesim kesilir.

Yakından bakınca daha da yakışıklı görünüyor. Takım elbise ona mükemmel oturmuş, geniş omuzlarını ve güçlü vücut hatlarını vurgulamış. Koyu renk saçları şekillendirilmiş ama yine de parmaklarımı geçirmek isteyeceğim kadar hafif dağınık. Çenesi kararlı bir ifadeyle gergin ama kalabalığı tararken gözlerinde, o yumuşak gülümsemeyle, kırılgan bir ifade var.

Bella ona yaklaşıp bir şeyler fısıldıyor ve yürümeye başlıyorlar. Bella'nın söylediği şey Lucas'ın yüzünü kızartıyor ve o geniş bir gülümsemeyi saklamaya çalışıyor ama başaramıyor. Bella başka bir şey daha söylüyor ve Lucas gerçekten yüksek sesle gülüyor, sanki Bella'nın konuşmayı kesmesini istemiş gibi başını sallıyor.

Onu bu kadar kızartacak ne söylediğini merak ediyorum. Onu tanıyorsam, muhtemelen tamamen uygunsuz ve tam da duyması gereken bir şeydi.

Benim sıramın önünden geçerken, Lucas'ın gözleri yine benimkilere takılır.

O kadar yoğun ki, kelebekler kanat çırpıyor. Ayakta durmadığım için iyi ki, yoksa dizlerim titremeye başlayabilirdi. Bakışlarında sıcaklık, özlem ve aşka tehlikeli derecede yakın bir şey var. Lucas ve Bella kemere ulaştıklarında ayrılıyorlar. Bella sol tarafta kız kardeşinin yanına geçiyor, Lucas ise sağ tarafta, Jake ve Hudson'ın hemen yanında yerini alıyor. Üçü her zaman yakın olmuşlardır.

Lucas Jake'e gülümser, elini omzuna koyar ve sıkıca sarılır. Lucas kalabalığa baktığında, gözleri hemen benimkilerle buluşur.

Annem elimi tekrar sıkar ve ona baktığımda, artık kesinlikle ağlıyor.

Colby ve en yakın arkadaşı Evie, birbirlerine çok yakışan bir şekilde birlikte koridordan yürüyorlar. Bu manzara, Lucas ve benim kız kardeşimin düğününde yaptığımız şeyi hatırlatıyor bana. Anneme dönüyorum.

"Tricia nerede?" diye soruyorum.

"Arkada," diyor annem. "Az önce geldiler."

"Tamam," derim ve onu aramak için dönüp bakarım. Hemen Bethany'yi bulurum ve kız kardeşimin onun yanında oturduğunu görürüm.

Jake, gelinini beklerken gergin, heyecanlı ve inanılmaz mutlu görünüyor.

Hudson, Jake'i gülümseten ve başını sallatan bir şey söylüyor. Bu hareket o kadar şefkatli ve kardeşçe ki boğazım düğümleniyor.

Müzik gelin marşına geçer ve herkes ayağa kalkar.

Claire, babasının kolunda çadırın arkasında belirir ve kesinlikle nefes kesici bir güzelliكتedir. Elbisesi zarif ve zamansızdır, korsajındaki karmaşık dantel detayları avizelerin ışığını yakalar. Katedral uzunluğundaki duvağı, masallardan çıkmış gibi arkasında uzanır. Yüzü mutlulukla parıldamaktadır. Bir prenses gibi görünmektedir.

Jake, gelinini gördüğünde yüzü tamamen değişir. Yeşil gözleri, şansına inanamıyormuş gibi, kesinlikle yaşlarla doludur.

Lucas, Claire'e gülümser, sonra kardeşini hayranlıkla izler. Yüzünde gurur, mutluluk ve sık sık görmediğim yumuşak ve hassas bir ifade vardır. Jake'in sevinçten parçalanışını izliyor ve o bakışında çok fazla sevgi var.

Lucas'ın gözleri Jake'den bana kayıyor. Ve onun ne düşündüğünü tam olarak biliyorum çünkü benim de aklımdan geçen bu.

Derin bir nefes alıyorum ve bir gün bizim de öyle olabileceğimizi merak ediyorum. Orada durup o kadar kesin bir şekilde sözler verebilir miyiz? Yoksa hep birbirimizi kovalamak zorunda mıyız?

Bunun mümkün olduğuna inanmak istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki, canım acıyor.

Claire öne gelir ve babası, Jake'in elini tutmadan önce onun yanağına bir öpücük kondurur. Sonra babası yerine oturur ve Claire ile Jake, ellerini birbirine kenetleyerek, sanki dünyada sadece ikisi varmış gibi birbirlerine bakarak karşı karşıya dururlar.

"Lütfen oturun," der papaz ve herkes kumaşların hışırtısıyla oturur.

Papaz John, nazik gözleri ve sıcak gülümsemesi olan yaşlı bir adamdır. "Sevgili dostlar, bugün burada Claire Caitlyn Manchester ve Jake Andrew Jolly'nin kutsal evlilik törenine şahit olmak için toplandık."

Sesi tüm mekanı doldurur.

"Evlilik, hafife alınacak bir şey değildir, düşünceli, saygılı ve hayatın her döneminde birbirini seçen iki insan arasındaki kutsal bir bağ olduğu anlayışıyla yapılmalıdır," diye devam eder Papaz John.

Lucas'ın çenesi gergin, elleri önünde birleştirilmiş, ama gözleri sürekli bana kayıyor. Bakışlarımız buluştuğunda, aramızda elektriksel bir şey geçiyor.

Birbirimizi seçmek. Gün be gün. Mevsim mevsim.

Bunca zamandır yaptığımız şey bu muydu? Ayrıyken bile mi? Ben Paris'teyken o buradayken bile mi? İkimizin de tam olarak anlayamadığı temel bir şekilde birbirimizi seçiyor muyduk?

"Jake ve Claire kendi yeminlerini yazmayı seçtiler," diye devam ediyor Papaz John. "Jake, önce sen."

Jake, kadının iki elini de kendi ellerine alır ve derin bir nefes alır. Konuşurken sesi duygu dolu.

"Claire, ben süslü sözler veya büyük romantik jestlerde iyi değilim. Bunu herkesten daha iyi bilirsin."

Konuklar arasında bir kahkaha dalgası yayılır ve gözlerimde yaşlar birikmiş olsa da kendimi gülümserken bulurum.

"Ama sana şunu söyleyebilirim. Seninle tanıştığım andan itibaren, benim için tek sen vardın. Sen Merryville'e adımını attığın anda, hayatımdaki her şey hiç beklemediğim bir şekilde yerine oturdu."

Claire, Jake'in parmaklarını başparmaklarıyla okşarken gözleri doluyor. "Sen beni daha iyi olmak istememi sağlıyorsun. Daha cesur.

Dünyaya ve onun olanaklarına daha açık ve onun olanaklarına daha açık olmamı istiyorsun." Jake duygularını kontrol etmeye çalışırken sesi titriyor. "Bana aşkın mükemmel olmakla ilgili olmadığını öğrettin. Her gün ortaya çıkıp, zor olsa bile birbirimizi seçmekle ilgili olduğunu öğrettin. Özellikle zor olduğunda."

Görüşüm bulanıklaşıyor. Annem bana mendil uzatıyor, ben de alıp gözlerimi siliyorum.

Lucas bana bakıyor ve ben nefes almakta zorlanıyorum.

Jake şöyle devam ediyor: "Hayatımın geri kalanında her gün seni seçeceğime söz veriyorum. Beni korkutsa bile hayallerini destekleyeceğime söz veriyorum. Stresli olduğunda seni güldüreliğime, ağladığında sana sarılacağıma ve zor olsa bile sana her zaman dürüst olacağıma söz veriyorum. Her mevsimde, her zorlukta, her zaferde ve her başarısızlıkta seni seveceğıme söz veriyorum."

Her kelime, olabileceklerin bir ön izlemesi gibi geliyor.

Jake titrek bir nefes alır. "Sen benim en iyi arkadaşımın, CeCe. Sen benim evimsin. Ve hayatımın geri kalanını, bana evet diyerek doğru seçimi yaptığını sana kanıtlamak için sabırsızlanıyorum."

Çadırdaki, insanların hıçkırarak ağlamamaya çalışırken çıkardıkları sesler dışında sessizlik hakim. Bazı erkekler bile gözlerini siliyor.

Lucas bana gülümserken gözleri yumuşak ve özlem dolu. Artık bunu saklamaya bile çalışmıyor.

"Harika." Papaz John gülümser. "Claire, sıra sende."

Claire kendini toparlamak için bir dakika bekler ve makyajının akmaması için gözlerini dikkatlice siler. Konuştuğunda, yüzünden akan gözyaşlarına rağmen sesi nettir.

"Jake, tanıştığımız ilk andan itibaren senin farklı olduğunu anlamıştım. Benzinim bittiğinde Merryville'e girmeme izin vermedin. Seninle kamyonete binmek hayatımı tamamen değıştirdi." Ellerini sıkıca tutar.

Oda yine kahkahalarla doldu.

"Sen, bana her zaman mükemmel olmak zorunda olmadığımı hissettiren ilk kişiydin. Endişelerim ve aşırı düşüncelerimle, sadece kendim olabileceğimi hissettirdin. Bana, verdiğin kadar alırsın öğrettin. Hayatta seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

Jake gözyaşları içinde ona gülümser.

"Bana koşulsuz sevginin ne demek olduğunu gösterdin," diye devam ediyor Claire, sesi giderek güçleniyor. "Yapabileceklerim ya da sağlayabileceklerim için değıl, sadece olduğum kişi için. Sabırlıydın

, ihtiyacım olduğunda beni zorladın ve bir kez bile fazla ya da yetersiz olduğumu hissettirmedin."

Bu sözler bana fiziksel bir darbe gibi çarptı, çünkü tam da bundan korkuyordum. Fazla olmaktan. Yeterli olamamaktan. Yine yanlış seçim yapmaktan.

Ama Jake'in Claire'e sanki o ayın sahibiymiş gibi bakışını izlerken, gerçek aşkın böyle puan tutmadığını anlıyorum. Gerçek aşk sadece *vardır*.

"Her konuda senin partnerin olacağıma söz veriyorum," diyor Claire. "Aileni, çiftliğini ve senin için önemli olan her şeyi destekleyeceğime söz veriyorum. Sana güveneceğime, seninle iletişim kuracağıma ve aramızdaki tartışmaların gün batımına kadar sürmesine asla izin vermeyeceğime söz veriyorum. Seninle maceralara atılacağıma söz veriyorum ve seninle neşe, kahkaha ve en önemlisi sevgi dolu bir hayat kurmak için sabırsızlanıyorum."

Lucas ağırlığını değiştirir ve nefes alamıyormuş gibi kravatını düzeltmek için elini kaldırmasını izlerim. Bu hissi bilirim.

"Sen benim en büyük maceramsın, JJ." Claire'in sesi, onun takma adını söylerken kırılır. "Benim Noel mucizem. Sen, hayatımın geri kalanında her an yanımda olmasını istediğim kişisin. Seni, hayal edebileceğimden çok daha fazla seviyorum."

Annem o kadar çok ağlıyor ki babam ona daha sıkı sarılır ve ben de ağlıyorum. Sadece Jake ve Claire için değil, benim ve Lucas için de. Sahip olduğumuz ve kaybettiğimiz şeyler için. Eğer cesur olup bunu talep edersek hala sahip olabileceğimiz şeyler için.

Papaz John, o anın duygusallığı yatışana kadar bekliyor ve sonra devam ediyor. "Jake ve Claire, Merryville kasabasının neredeyse tüm halkının önünde birbirinize olan sevginizi ve bağlılığınızı ilan ettiniz. Şimdi, sözlerinizin sembolü olarak, lütfen yüzüklerinizi takın."

Colby, küçük kadife bir yastığın üzerinde duran yüzüklerle öne çıkıyor. Amcası için açıkça mutlu olduğu belli olan Colby, sırıtıyor. Jake, titreyen ellerle Claire'in yüzüğünü alıyor.

"Beni tekrar et," diyor Papaz John. "Bu yüzükle, seninle evleniyorum."

Jake, Claire'in parmağına elmas yüzüğü takarken, sesini sabit tutarak bunu tekrarlar.

Claire, Jake'in yüzüğünü alır ve aynı şeyi tekrarlar. Sade altın yüzük Jake'in parmağına kayar ve ikisi de bir an için birleşen ellerine bakar, sanki bunun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi.

Papaz John gülümseyerek ellerini kaldırır. "Teksas eyaleti tarafından bana verilen yetkiyle ve hepinizin huzurunda, sizi karı koca ilan ediyorum." Dramatik bir etki yaratmak için bir süre durur ve gülümsemesi daha da genişler. "Jake, gelininizi öpebilirsiniz."

Jake tereddüt etmez. Claire'i kollarına alır ve onu derin bir öpücükle öperken, çadırdaki herkes alkış ve tezahüratlarla coşar. Dörtlü, mekanı kutlama havasıyla dolduran neşeli bir şarkıya başlar.

Jake ve Claire uzun bir süre sonra ayrılırlar, ikisi de aynı anda gülümser ve ağlarlar. Mutluluktan sarhoş gibi görünürler. El ele tutuşurlar ve karı koca olarak neredeyse koşarak koridordan geri dönerler.

Düğün konvoyu onları takip etmeye başlar. Lucas tekrar Bella'ya kolunu uzatır ve benim sıramın önünden geçerken bana göz kırpar. Yüzündeki ifade özlem, umut ve kararlılıkla doludur.

Annem eğilip kulağıma fısıldar. "Git ona, tatlım."

"Ne?"

"Törenden sonra. İkiniz bu sorunu çözmelisiniz," diyor.

"Katılıyorum," diyor Sammy.

Ona dönüyorum. "Ne?"

"Sen ve Lucas. Ona da söylediğim gibi, siz ikiniz birbirinize layıksınız. İkiniz de inatçı ve..."

"Hey. Buna gerek yok," diyor annem ona.

Düğün konvoyunun geri kalanı dışarı çıkar ve konuklar kokteyl çadırına doğru ilerler. Tören bitti. Jake ve Claire evlendi.

Ve şu anda Lucas'ı bulmam gerekiyor.

Ona, son beş gündür sadece bizi düşündüğümü ve gerçek bir şans istediğimi söylemeliyim. Doğrusu, hepsini istiyorum. Yeminleri, kesinliği, her gün birbirimizi seçmeyi.

Denemeliyiz.

BÖLÜM 24

TATİL

Konuklar kokteyl alanına doğru ilerlerken tören çadırı boşalır ve ekip ana salonu akşam yemeği ve dans için hazırlar. Kalabalıkta Lucas'ı gözden kaybederim, ki bu muhtemelen en iyisidir çünkü onu şu anda bulursam, üç yüz kişinin önünde tamamen uygunsuz bir şey yapabilirim.

Beyaz eldivenli garsonlar, şampanya kadehleri ve gümüş tepsilerde sunulan şık mezelerle kokteyl çadırında dolaşmaya başlamışlardır. Bar, özel kokteylleri bekleyen konukların oluşturduğu kuyrukla yoğun bir şekilde çalışmaktadır. Dörtlü bu alana geçerek, sohbet ve kahkahalarla karışan yumuşak caz müziği çalmaktadır.

Geçen bir garsondan bir kadeh şampanya alıp bir yudum alıyorum, tadını zar zor alabiliyorum.

"İyi misin?" Tricia yanımda beliriyor ve gözleri her şeyi anladığını söylüyor.

"İyiyim."

"Patlamak üzereymiş gibi görünüyorsun." Kolunu koluma takıyor.

"Hadi. Nefes alabileceğin bir yer bulalım."

Beni, Mawmaw'ın Hudson, Emma ve Colby ile birlikte durduğu daha sakin bir köşeye götürüyor. Gözleri yaşlı görünüyor.

"Çok güzeldi," diyor Mawmaw beni görünce. "Çok güzeldi, değil mi?"

"Mükemmeldi," diye onaylayarak şampanyadan bir yudum daha aldım.

"Jake iyi iş çıkardı." Hudson gülümser. "Yeminini tamamen kontrolünü kaybetmeden tamamlayabileceğini sanmıyordum, ama kendini tuttu."

Emma gülümser. "Çok tatlıydı. Çok tatlı. Kız kardeşim için çok mutluyum. Ağlamaktan kendimi alamadım."

"Bu aralar reklamlarda bile ağlıyorsun, bebeğim. Hamilelik hormonları seni altüst ediyor," diyor Hudson, alnına bir öpücük kondurarak.

"Doğru," diye onayladı Emma. "Ama o yeminler çok dokunaklıydı." Tüm gözler bana çevrildi ve yüzüm kızardı. "Çok duygusaldılar." "Mm-hmm." Emma beni inceledi.

"Ve sen kesinlikle tüm zaman boyunca Lucas'a bakmıyordun. Hiç de bile," dedi Hudson.

"Seni pataklarım, Jolly," diye uyarıyorum.

"Ne? Ben sadece herkesin düşündüğünü söylüyorum," diyor. "Siz ikiniz orada kendi anınızı yaşıyordunuz. Benim durduğum yerden çok belliydi. Lucas, sağdıçlık görevini bırakıp sana gitmek üzereymiş gibi görünüyordu."

Buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden şampanyadan bir yudum daha alıyorum.

Tricia beni onlardan uzaklaştırır. "Sen ve Lucas?"

"Hayır," diyorum. "Yani, henüz değil. Belki? Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. Bana anlamlı bir bakış atıyor. "Dene bakalım. Kaybedecek neyin var ki?"

"Onu."

Kız kardeşim derin bir nefes alır. "Olmaz. Buna inanmıyorum."

Fotoğrafçılar her yerde, insanların gülüşlerini, konuşmalarını ve kutlamalarını samimi anlarda yakalıyorlar. Garsonlar içecek ve yiyecekleri servis etmeye devam ediyor. Ortam şenlikli ve neşeli, tam da bir düğün resepsiyonunda olması gerektiği gibi.

Ve sonra onu görüyorum.

Lucas, eski arkadaşlarıyla birlikte ısıtıcı lambaların yanında duruyor. Ceketini artık düğmesiz ve birinin söylediği bir şeye gülerek rahat görünüyor. Başını geriye atılmış ve yüzündeki gülümseme kalbimi hoplatıyor. O kadar güzel ki, ona bakmak neredeyse acı veriyor.

O tamamen kendi dünyasında ve bu belli oluyor. "Yine ona bakıyorsun," diyor yanımdaki Tricia.

"Elimde değil." Bu sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum. "Ona bir bak."

"Oh, bakıyorum." Tricia, bir garsondan bir kadeh şampanya alırken eğlenmiş gibi konuşuyor. "Ve o da gözlerini senden ayıramıyor gibi görünüyor."

Kız kardeşime bakıyorum. "Ne?"

"Sen buraya girdiğinden beri seni izliyor. Sadece senden daha ince davranıyor." Kolumu sıkıyor. "Bu sandığından daha zor, değil mi?"

"Ne?"

"Her zaman istediğin şeye sahip olmana izin vermek." Başını Lucas'a doğru eğdi. "O tam orada ve oraya gidip ona ağaç gibi tırmanmak istediğini söyleyebilirim."

"Tricia!" Ama gülüyorum çünkü haklı.

"Ne? Yalan mı söylüyorum?" Bana sırtarak bakıyor. "Yeminleri duydun. Jake ve Claire'in birbirlerine sonsuza kadar sadık kalacaklarına söz verdiklerini gördün. Ve tüm bu süre boyunca Lucas'ın sana bu sözleri söylediğini hayal ediyordun."

"Ben..."

"Holiday, seni kendinden daha iyi tanıyorum. Bana yalan söyleme." Ablası gibi konuşuyor. "Onu istemen normal. Korkman ve yine de onu istemen normal."

"Bu konuda gerçekçi olmaya çalışıyorum," itiraf ediyorum.

"Güvende olmak istiyorsun." Koluma dokunuyor. "Ama onun için Merryville'e geri döndüğünü biliyorum. Paris'i terk ettin. Dominic'i terk ettin. Eve döndün. Ve ikimiz de bunun başka bir yerde iş bulamadığın için olmadığını biliyoruz."

"Tri..."

"Her şeyi fazla düşünmeyi bırak." Sesi artık kararlı. "O adam, sen gençken sana aşık oldu. Ve sen de o zamandan beri ona aşıksın. Herkes bunu biliyor. Makaleleri gördüm. Hepsini okudum. Bütün kasaba biliyor. Öyleyse, neyi bekliyorsun?"

"Onun için," diyorum. "Bana karşı temkinli davranıyor. Benim emin olduğumdan emin olmak istiyor."

"O zaman emin ol." Gülümsüyor. "Onu istemeye izin ver. Onu elde etmeye izin ver. Ona söyle. Mutlu olmaktan korkmayı bırak."

Cevap veremeden, çadırın diğer tarafından biri Tricia'nın adını çağırır. Anlamalı bir bakışla izin isteyerek, beni şampanyam ve kafa karışıklığımla orada bırakır.

Mawmaw yanıma gelir. "O haklı, biliyorsun."

"Mawmaw, lütfen..."

"Lucas'ım hayatın boyunca sana aşık oldu. Sen de ona aynı süre boyunca aşıktın." Küçükken yaptığı gibi saçlarıma dokunur. "Korkuyorsun, tatlım. Dominic'in seni incittiğini ve kendinden şüphe etmene neden olduğunu biliyorum. Ama Lucas Dominic değil."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?" Yeşil gözleri benimkileri arıyor. "Çünkü Dominic'in hataları için kendini cezalandırıyor gibisin. Ve bu ikiniz için de adil değil."

Sözleri beklediğimden daha sert vurur. "Öyle değilim." "Seni engelleyen ne?" diye sorar.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Evet, biliyorsun." Elimi sıkar ve sonra beni kucaklar. "Korkmayı bırak, tatlım. Geçmişinin geleceğini belirlemesine izin verme. Lucas senin için her şeyi yapar. Ona izin ver."

Geri çekilir ve gözyaşlarımla akmadan gözlerimi siler. Sonra diğer konuklarla konuşmak için uzaklaşır ve beni düşüncelerimle baş başa bırakır.

Bir yudum daha şampanya alıp Lucas'a tekrar bakıyorum. Gözlerimiz çadırın diğer ucunda buluşuyor ve bakışlarındaki sıcaklık ağzımı kurutuyor.

O gözlerini kaçırmıyor, ben de öyle.

Aramızda, söylemediğimiz her şeyle dolu bir an uzanıyor. Sakladığımız her şeyle. Sonra biri ona bir şey söylüyor ve o da dönmek zorunda kalıyor.

Büyü bozulur.

Şampanyamın kalanını içip, geçen bir garsondan başka bir kadeh alıyorum. Müzik devam ediyor ve zaman, bu tür etkinliklerde her zaman olduğu gibi ilerliyor. Geçmişimden tanıdıklarla sohbet ediyorum ve birkaç kişi bana iki hafta sonra yapılacak pasta yarışmasını soruyor.

Ve sonra onu görüyorum.

Lindsay Moore, vücudunu mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran yeşil bir elbiseyle girişten içeri girer. Sarı saçları, zahmetsiz görünüyor ama muhtemelen bir saat sürmüş olan gevşek dalgalar halinde şekillendirilmiştir. Güzel ve kendinden emin bir şekilde Lucas'a doğru yürür.

Midem o kadar hızlı düşüyor ki, başım dönüyor. Onunla çıktığını bilmek içimde kıskançlık uyandırıyor.

Lindsay lisedeki arkadaşlarımdan biriydi. Birlikte öğrenci konseyindeydik. Aynı partilere giderdik. Bazen birlikte ders çalışırdık. Ve sonra, yıllar sonra, ben Paris'e gittikten sonra, Lucas ile çıkmaya başladı.

Onun arkadaşlarıyla birlikte durduğu yere yaklaşmasını izliyorum. Yüzündeki ifadenin rahatlıktan nezakete dönüştüğünü görüyorum. Ona, nazik ama pek ilgilenmiyormuş gibi dostça gülümsemesini sağlayan bir şey söylüyor.

Lindsay onun koluna dokunduğunda, içimde sıcak ve çirkin bir şey kıvrıldı. içimde bir şey kıvrıldı.

Hiç böyle bir kıskançlık yaşamamıştım. Bu beni odayı geçip onun elini fiziksel olarak ondan çekmek istiyorum.

"Çıktılar," diyor yanımda duran Sammy, matarasından bir yudum alarak. Ben farkına bile varmadan yanıma gelmiş. "Yaklaşık bir yıl boyunca."

"Evet," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Biliyorum." "Onunla evlenmeyi düşündü," diyor Sammy.

Ona dönüyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü neredeyse kaybettiğin şeyi bilmeni istiyorum," diyor.

Lindsay Lucas'a yaklaşır ve bir şey söyler. Lucas ne olursa olsun güler. Lindsay tekrar Lucas'ın koluna dokunur, bu sefer daha bilinçli bir şekilde, elini Lucas'ın pazı üzerinde gezdirir.

Şampanya kadehim elimde kırılma tehlikesiyle karşı karşıya.

Sohbetlerine devam ederler ve Lucas, müzik çalmaya başlayan resepsiyon çadırına

. Akşam yemeği alanı hazır olmalı çünkü çiftler o yöne doğru gitmeye başlıyor.

Hayır. Lütfen, hayır.

Lindsay ona dans etmeyi teklif ediyor ve Lucas kabul ediyor. Ona evet dedi.

Onların birlikte resepsiyon çadırına doğru yürüdüklerini izliyorum. Lindsay'in eli hala onun kolunda, sahiplenici ve samimi bir şekilde. İkisi de gülümsüyor ve konuşuyolar ve ben hasta olabilirim. Ya da cinayet işleyebilirim. şu anda bunu söylemek zor.

"Bunun olmasına izin mi vereceksin?" diye sorar Sammy.

Cevap veremiyorum. Hareket edemiyorum. Lucas'ın eski kız arkadaşı olan eski dostumla birlikte resepsiyon çadırına girip kaybolmasını izlemekten başka bir şey yapamıyorum. Lucas, ben ayrıldıktan sonra onunla çıkmıştı. Ben Paris'te mutluymuş gibi davranırken, o Lucas'a dokunuyor, onu öpüyor ve onunla birlikteydi.

"Hemen oraya git," diyor Sammy. "İkiniz de inatçı aptallarsınız."

Bana sırtıyor ve ben o bakışı tanıyorum. Bu onun entrikacı yüzü. "Tamam o zaman, ona kendi ilacını tattır."

"Bu ne demek? Sarhoş musun?" diye soruyorum ona, bunun asla kabul edilmeyeceğini bilerek.

Kokteyl alanını dikkatle tarar. "Sana dans edecek birini bulmalıyız. Lucas'ın kesinlikle fark edeceği ve seninle birlikte olduğunu görünce kesinlikle nefret edeceği birini."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum kardeşim.

"Bana güven." Kararlı bir şekilde odanın diğer tarafını işaret ediyor. "Orada. Jake'in arkadaşı. Lacivert takım elbiseli uzun boylu olan. Adı neydi? Derek? David? Dylan! Adı bu."

Onu, oturma alanına geçerken görmüştüm.

"Mükemmel. Dylan olsun o zaman." Sammy onu szer. "O olur. Lucas'ın kafayı yemesine neden olacak tam da onun gibi bir tip. Ayrıca, az önce seni keserken gördüm."

"Ne?"

"Evet, gözlerim var." Beni resepsiyon çadırının girişine doğru çekiyor. "Hadi. Lucas Jolly'ye burada seçenekleri olan tek kişinin kendisi olmadığını hatırlatma zamanı."

"Bu çok önemsiz ve saçma geliyor."

Ama kardeşim kesinlikle acımasız. "nemsiz."

Sammy rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Bazen bir erkeği biraz ıldırman gerekir ki, sonunda duyguları hakkında bir şeyler yapmaya motive olsun.

Bana güven."

Kolunu koluma takar ve bir generalin askerlerini savaşıa götürür gibi kararlılıkla beni resepsiyon çadırına doğru yürür.

İçeri giriyoruz ve ilk gördüğüm şey, dans pistinde Lindsay ile birlikte dans eden Lucas. Eli Lindsay'ın belinde. Yavaş bir şarkıya eşlik ederek birlikte sallanıyolar. Lindsay ona gülümsüyor ve onu güldüren ve başını sallatan heyecanlı bir şeyler söylüyor. Bunu görünce içimde bir şey kopuyor.

"Tamam," diyorum ve sesim eskisinden daha kararlı. "Hadi yapalım şunu."

Sammy, sanki savaş ilan etmişim gibi bana sırtıyor. "O benim kardeşim. Beni izle."

Dylan'ı barın yanında, bir grup erkekle konuşurken buluyoruz. Hepsi uzun boylu ve atletik görünümlü, belli ki eski sporcular, bir şeye gülüyorlar. Dylan, koyu saçları ve rahat gülümsemesiyle muhtemelen grubun en çekici üyesi.

Yaklaştığımızda başını kaldırıyor ve gözleri üzerimde dolaşıyor. Kesinlikle ilgileniyor.

"Hey çocuklar, bu benim kardeşim Holiday," diyor Sammy gülümseyerek. "Bekar kardeşim."

"Merhaba, ben Dylan," diyor dostça bir gülümsemeye. "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum," diyorum.

"Seni daha önce gördüğümü hatırlıyorum. Bu renk sana çok yakışmış," diyor.

"Teşekkürler." Nefes alıp cesaretimi topluyorum. "Benimle dans eder misin?"

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır, ama çabucak toparlanır. "Tabii, seninle dans etmekten memnuniyet duyarım."

Elini uzatır, ben de tutarım ve beni dans pistine doğru götürmesine izin veririm. Lucas'ın Lindsay ile dans ettiği yere doğru gittiğimizin farkındayım. Arkama bakıp Sammy'ye göz atarım, o da bana başparmağını kaldırır.

Dylan bir eliyle belimi, diğer eliyle de elimden tutarak beni kollarına alıyor. İyi bir dansçı,

hareketleri yumuşak ve rahat. Pahalı bir kolonya kokuyor ve takım elbisesi muhtemelen tasarımcı marka.

"Jake ve Claire'i nereden tanıyorsun?" diye soruyor, biz de müziğin ritmine göre sallanmaya başlıyoruz.

"Jolly'lerle birlikte büyüdüm." Karmaşık geçmişe girmeden gerçeğe yeterince yakın bir cevap. "Peki ya sen?"

"Jake ve ben çiftlikten tanışıyoruz. Ailemin Big Bend yakınlarında bir çiftliği var. Çok iyi arkadaş olduk ve hala görüşüyoruz." Gülümsüyor. "Tanıdığım en iyi adam. Claire ona sahip olduğu için çok şanslı."

"Birbirlerine sahip oldukları için şanslılar," diyorum.

"Doğru." Beni biraz daha kendine yaklaştırır. "Bu düğünde en güzel kadınla dans ettiğim için mutlu olabilir miyim?"

Farklı koşullar altında, bu iltifattan gurur duyabilirdim. Dylan gerçekten iyi birine benziyor. Çekici ve karizmatik.

Kıkırdayarak gülümserim. "Bunu söylediğin için teşekkürler, tabii ki."

Dylan beni kendine doğru çevirir ve omzunun üzerinden Lucas'ın bizi izlediğini görürüm. Birdenbire, Theo ile dans ettiğimi izlediği baloya geri dönmüşüm gibi hissederim.

Çenesi sıkı ve gergin. Eli Lindsay'in belinden, sırtının üst kısmına, daha uygun ve uzak bir pozisyona kaymış. Lindsay hala onunla konuşuyor olmasına rağmen, artık ona neredeyse hiç bakmıyor.

Bana öyle yoğun bir şekilde bakıyor ki, kendimi yerinden sıçramak istiyorum.

Gözlerimiz buluştu ve bakışlarındaki sıcaklık, düşüncelerimi kaybetmeme neden oldu. Kontrolünü kaybetmesine üç saniye kalmış gibi görünüyordu.

Belki de Sammy haklıydı.

Dylan şarkı hakkında bir şeyler söylüyor ve beni öncekinden daha yakın çekiyor. Yüzümü ona doğru eğiyorum, sanki o şimdiye kadar tanıştığım en büyüleyici kişiymiş gibi.

Lucas'ın ifadesi daha da tehlikeli hale geliyor. Şarkı devam ediyor ve biz dans etmeye devam ediyoruz. Dylan'a gözlerimi dikmişken, Lucas'ın bakışlarının beni dans pistinin diğer ucundan yakıp kavurduğunu hissediyorum.

Şarkı sonunda biter ve Dylan konuşur. "Dans için teşekkürler. Bu gerçekten..."

Cümlesini bitiremez çünkü Lucas aniden yanımıza gelir. Eli dirseğimi sıkıca kavrar ve varlığı tamamen ezici ve otoriterdir.

"İzninle," diyor Lucas Dylan'a. Sesi kibar ama içindeki keskinlik, bunun aslında bir rica ya da öneri olmadığını çok net bir şekilde ortaya koyuyor.

Dylan ikimiz arasında bakışlarını gezdirir ve Lucas'ın yaydığı gerginliği açıkça okur. "İyi misin Lucas?"

"Evet," diye ters bir cevap verir.

"Dans için teşekkürler, Holiday," der Dylan ve uzaklaşır.

Lucas, yeni bir şarkı başladığında beni hemen dans pistine doğru çeker. Bu şarkı, öncekinden daha yavaş ve daha samimi.

Eli belimin altına kayar ve aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni kendine doğru çeker. Diğer eliyle elimi tutar ve parmaklarını benimkilerle birleştirir, sanki beni sahiplenirmişçesine. Birlikte hareket etmeye başlarız ve her santimini bana bastırdığını hissedebilirim. Göğsü göğsüme değişiyor. Sallanırken bacaklarımın arasında kalçası var. Nefesini boynumda hissediyorum.

"Beni kışkırtırmaya çalışıyorsun," diye homurdanıyor. Sesi kaba ve omurgamdan aşağı titreme geçiyor.

"İşe yaradı mı?" Başımı geriye eğip ona meydan okurcasına bakıyorum.

"Çok iyi biliyorsun ki işe yaradı." Eli belimin alt kısmını sıkıca kavradı. "Sanki orada durup seni izlemiyormuşum gibi Dylan Mitchell ile dans ediyordun. Sanki bütün gece seni izlemiyormuşum gibi. Sanki o elbiseyi giymiş halinden başka hiçbir şey düşünmiyormuşum gibi."

"Sen Lindsay ile dans ediyordun."

"O farklı."

"Haklısın." Geri çekilip ona sert bir bakış attım. "Sen *eski kız* arkadaşınla dans ediyordun. Dylan'ı tanımıyorum."

"Lindsay ile dans etmek istemedim." Gözleri benimkilere kilitlenmiş, içimi yakıyor. "Kibarlık yapıyordum."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Beni düşünmedin."

Çenesi gerilir. "Platonik kalmaya çalışıyordum. Seninle aynı odada bulunup aklımı kaybetmemek için kendimi zor tutuyorum."

"Mantıksız davranıyorsun."

"Evet, öyleyim. Çünkü sana lanet olasıca takıntılıyım."

Dudaklarımdan kahkaha dökülüyor. "Öyle mi? Bu senin için nasıl sonuçlanıyor?"

"Berbat." Beni daha da kendine çekiyor. "Senin onunla dansını tam beş dakika izledim, sonra tamamen kendimi kaybettim. Sana dokunduğu için onun kollarını kırmadığım için mutlu olmalısın. Rol yapamam, Peaches."

"İyi." Kalbinin benim kalbimin ritmine uyarak göğsüme çarptığını hissedebiliyorum. "Artık nasıl hissettiğimi biliyorsun."

"Özür dilerim." Sesi şimdi daha sessiz. "Herkes için garip ve tuhaf bir durum yaratmadan onu nasıl reddedebileceğimi bilemedim." Başparmağı, elbisenin kumaşı üzerinden belimin alt kısmında yavaşça daireler çiziyor. "Bütün gece seni bekledim. Bütün hafta. Bütün hayatım boyunca, Holiday."

Nefes alamıyorum. "Lucas."

Onu o kadar çok istiyorum ki, düzgün düşünemiyorum.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyorum sessizce, sesim müziğin üstünde zar zor duyuluyor.

"Bilmiyorum." Başparmağı alt dudağımı okşadı ve dizlerim neredeyse çöktü.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, eminim o da hissedebiliyordur.

"Tamam." "Bir yolunu buluruz," diyor ve bu sözü bir vaat gibi geliyor.

Elimi göğsüne kaydırıp kalbinin üzerine koyuyorum. "Son beş gün boyunca çok düşündüm."

"Ve?"

Şarkı bir sonrakine geçmesine rağmen dans etmeye devam ediyoruz. Diğer çiftler dans pistinde etrafımızda dönüyorlar ama ben onları neredeyse hiç fark etmiyorum. Tek odaklandığım şey Lucas ve beni tutuş şekli, bana sanki hayatında istediği her şeyimmişim gibi bakışı. Sanki beklemeye değermişim gibi.

"Denemek istiyorum," diye fısıldıyorum.

Parmakları gümüş yıldız kolyenin altından geçiyor ve ona bakıyor. "Bunca yıl sonra hala sakladın mı?"

"Evet," diye fısıldıyorum, kolyeyi dudaklarıma götürüp öpüyorum.

"Bu yıldız için birçok dilek tuttum."

"Holiday..."

"Ne istediğimi biliyorum." O ne söyleyecekse söylemeden önce sözünü kestim. "Bunu mahvedeceğimden çok korkuyordum. Seni tekrar inciteceğimden. O ilişkiden sonra, buna gerçekten hazır olup olmadığımı sorguladım. Ama..."

"Ne?"

"Artık daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum. Mesafemi korumak istemiyorum." Titrek bir nefes alıyorum. "Seni istiyorum Lucas. Bunu istiyorum. Bu ne olursa olsun, neye dönüşürse dönüşsün, onu istiyorum. Seni istiyorum."

Yüzünde beliren gülümseme o kadar parlaktı ki, bütün kasabayı aydınlayabilirdi. "Emin misin?"

"Evet. Kesinlikle, evet."

"Benimle gel." Elimi tuttu. "Nereye gidiyoruz?"

"Yalnız kalabileceğimiz bir yer." Beni dans pistinden çekiyor ve tüm gözlerin üzerimizde olduğunu fark ediyorum. Kalbim hızla atarken, vücudumdaki her sinir heyecanla yanarken, onu çadırın dışına kadar takip ediyorum.

Bu gerçekten oluyor. Onca acı ve mesafeden sonra, sonunda birbirimizi seçiyoruz.

Ve sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 25

LUCAS

Onu dans pistinden çekip diğer çiftlerin arasından geçiyorum. Elimi tutuyor ve isteyerek beni takip ediyor. Parmaklarından kalbinin hızlı attığını hissedebiliyorum. Ya da belki de bu benim adrenalinimdir. Artık nerede benim, nerede onun bittiğini ayırt edemiyorum. Herkes bize bakıyor ama artık umurumda değil.

Holiday Patterson benim, ben de onunum.

Çadırın girişinden geçip soğuk Kasım gecesine çıkıyoruz. İçerideki sıcaklığın ardından esinti bize şok etkisi yaratıyor, ama umurumda değil. Tek odaklandığım şey, bordo elbisesiyle Holiday ve sanki onu kurtarıyormuşum gibi bana bakışı.

Vintage beyaz arabalar yol boyunca sıra halinde park edilmiş. İçleri hala ısıtılmış, pencerelerden yumuşak ışıklar sızıyor.

En yakın arabasının kapısını açıp Holiday'e binmesine yardım ediyorum. Elbisesinin hışırtısıyla arabaya biniyor ve ben de hemen arkasından girip kapıyı kapatıyorum.

Aniden, kendi özel dünyamızda buluyoruz kendimizi. İçerisi ısıtılmış ve samimi, beyaz deri koltuklar ve altın süslemeler var. Resepsiyon çadırından hafif bir Noel müziği geliyor ama sanki 50 metre değil de kilometrelerce uzakta gibi geliyor.

Holiday bana dönüyor ve gözlerindeki bakış nefesimi kesiyor. O da benim kadar bunu istiyor.

Ona tek kelime bile söylemesine fırsat vermiyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve sonunda, *sonunda* onu ilk gördüğüm andan beri

onunla öpüyorum.

Tadı şampanya, gerçekleşen dilekler ve ev gibi. Dudakları yumuşak ve boğazının derinliklerinden bir ses çıkıyor. Kalan tüm kontrolümü kaybediyorum.

Ellerim saçlarına kayıyor, başını eğip onu daha derin öpebilmek için. Elleri gömleğimi kavriyor, sanki yeterince yaklaşılmıyormuş gibi beni kendine çekiyor. Göğsümüzden uyluklarımıza kadar birbirimize yapışmış durumdayız ama bu bile yetmiyor.

Onu daha önce de öpmüştüm. Gençken yüzlerce kez. Ama bu farklı. Biz farklıyız. On beş yıl boyunca arzuladık, bekledik ve merak ettik, şimdi ise tüm bunlar dışa vuruyor.

Onu deri koltuğa yasladım ve bacaklarının arasına yerleşirken elbisesi yukarı kayd. Penisim külotuna bastırdı ve o ağızma doğru nefesini tuttu.

"Bunun için on beş yıl bekledim," diyorum dudaklarına. "O zaman konuşmayı kes," diyor, kemerimi çekerek.

Onu daha sert, daha derin öpüyorum, hissettiğim her şeyi bu öpücüğe döküyorum. Ellerim saçlarından boynuna, köprücük kemiklerine, yanlarına kayıyor. Elbisesi avuçlarımın altında ipeksi pürüzsüzlükte ama ben onun tenini hissetmek istiyorum.

Kravatımı çekip gevşetiyor, sonra gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyor. Parmakları hafifçe titriyor ve bu durum göğsümü sıkıştırıyor.

Düğmelerle ona yardım ediyorum, ceketimi çıkarıp arabanın zeminine bırakıyorum. Gömleğimi pantolonumdan çıkarıyor ve elleri altına kayıyor, karnıma sıcaklığını hissediyorum. Bu temasla nefesimi tutuyorum.

Elbisesinin arkasındaki fermuarı bulup yavaşça aşağı çekiyorum. Sessiz vagonda bu ses, gece yarısı bir çatlak sesi kadar yüksek geliyor. Elbisesini omuzlarından kaydırıp pürüzsüz tenini ve elbiseyle uyumlu bordo renkli dantel sütyenini ortaya çıkarırken, o mavi parıldayan gözleriyle beni izliyor.

"Tatil."

"Beğendin mi?" Nefesi kesilmiş gibi geliyor.

"Bayıldım. Sana çok yakışmış. Üzerinden çıkardığında da çok seveceğim." Köprücük kemiğini öperek tatlı teninin tadına bakıyorum. "Hâlâ sana aşığım."

Sözler ağızımdan çıkmadan önce durduramıyorum, ama geri almıyorum. Doğru. Her zaman doğruydu.

"Ben de hala sana aşığım," diye itiraf ediyor. Gülme ya da hıçkırık gibi bir ses çıkarıyor ve beni tekrar ağızına çekiyor. Boğuluyormuşuz ve bu bizim havamızmış gibi öpüşüyoruz. On beş yıldır açlıktan ölüyormuşuz ve bu bizim ilk yemeğimizmiş gibi.

Ellerim uyluklarını yukarı doğru kaydırarak elbisesini yukarı çekiyorum. Cildi, pürüzlü avuç içlerime karşı yumuşak. Külotunun kenarına ulaştığımda, bana doğru eğiliyor.

"Lucas." Nefes nefese kalır.

"Durmamı söyle." Boynunu öpüyorum, onu her zaman çıldırtan yeri emiyorum. "Durmamı söyle, dururum."

"Hayır. Yapamam. Seni istiyorum."

İhtiyacım olan tek izin bu. Parmaklarım külotunun kenarının altına kayıyor ve o çok ıslak, benim için hazır. Boynuna inliyorum ve o içimi delen çaresiz bir ses çıkarıyor.

Bunu gerçekten yapıyoruz, tam burada, kardeşimin düğününde, bu vagonda, ve umurumda değil. Ona, sanki benim tek besin kaynağımış gibi ihtiyacım var.

Kemerimle uğraşırken, vagonun kapısı çalındı.

İkimiz de donup kalıyoruz.

"Lucas!" Hudson'ın sesi kapıdan geliyor. "Orada mısınız?" "Siktir," Holiday'in boynuna fısıldıyorum.

"Onu boş ver," diye fısıldadı, elleri hala kemerimle uğraşıyordu.

Kapı açılır ve Hudson'ın yüzü aralıkta belirir. Bize bir bakış atar ve kaşları saç çizgisine kadar yükselir.

Gömleğim dışarı çıkmış ve düğmeleri yarısı açılmış. Holiday'in elbisesi fermuarı açılmış ve beline kadar indirilmiş. Saçları tamamen dağınık, benim onun bacaklarının arasında durduğumdan bahsetmiyorum bile. Dudaklarımız şişmiş ve kırmızı. Tam olarak olduğumuz gibi görünüyoruz: seks yapmaya yaklaşık otuz saniye kala iki insan.

Hudson yavaşça sırtıttı. "Vay canına. Bu çok ilginç." "Git buradan," dedim.

Holiday, Hudson'ı uzaklaştırmak istercesine gözlerini sıkıca kapatıyor. Elbisesi ile kendini örtmek için kaldırır.

"Olmaz, küçük kardeş. Jake seni arıyor. Beş dakika sonra sağdıç konuşması var. Sonra jartiyer ve buket atma ve pasta." Sırtışı daha da genişliyor. "O yüzden kendinizi düzeltin ve içeri girin."

Kapıyı kapatır ve uzaklaşırken kahkahasını duyarız. Holiday yüzünü elleriyle kapar. "Aman Tanrım."

"Bunu bana asla unutturmayacak." "Bütün kasaba unutturmayacak."

O iç çeker. "Peki, o zaman neredeyse utanç verici yürüyüşümüzü birlikte yapalım." Çenesini kaldırıp bana bakmasını sağlarım. "Sana olan hislerimi saklamaktan bıktım artık."

Yüzümü inceliyor. "Lucas..."

"Ciddiyim. Kimsenin bilmesini umursamıyorum. Daha fazla makale yazılsa da, insanlar konuşsa da umurumda değil." Onu nazıkçe öperim. "Sen benimsin ve herkesin bunu bilmesini istiyorum."

"Peki ya Dominic? Yarışma bitene kadar bunu gizli tutacağımızı sanıyordum."

Düşünerek duraksıyorum. O haklı. Dominic hala şehirde. Hala yarışmayı değerlendiriyor. Bu konuyu çok açıkça konuşursak, sorunlara yol açabilir.

"Ben de seni saklamak istemiyorum," diye itiraf ediyor. "Ama bu konuda mütevazı olmalıyız."

Dudakları öpücüklerimden şişmiş, gözleri arzuyla parıldayan Holiday'e bakınca, eski sevgilisi umurumda bile olmuyor.

"Bir çaresini buluruz," diyorum. "Ama şu anda, olay çıkarmadan içeri girmeliyiz."

Gülüyor ve bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel ses. Birbirimize giyinmemizde yardım ediyoruz, kendimizi düzgün göstermeye çalışıyoruz. Gömleğimin düğmelerini ilikledikten sonra, elbisesinin fermuarını çekmesine yardım ediyorum. Arabasının camındaki yansımasından saçlarını düzeltmeye çalışıyor ama bu umutsuz bir çaba.

"Sanki az önce sevişmiş gibi görünüyorsun," diyorum ona.

"Keşke öyle olsaydı." Elini uzatıp başparmağıyla dudaklarındaki ruju siler. "İşte. Daha iyi oldu."

"Yine de herkes anlayacak."

"Hiçbir şeyi doğrulamıyoruz ve bunu doğrulayabilecek hiçbir şey vermiyoruz. Görünüşümüz sadece spekülasyon."

"Bu kadar saf davranman neredeyse sevimli. Sadece fısıltılara hazırlıklı ol."

"Onlar tahrik edici," diyor ve beni kendine doğru çekiyor. "İnsanların bizim hakkımızda fısıldamalarını seviyorum."

"Peaches," diye inleyerek, ona bir öpücük daha çalmak için geri çekiliyorum. "Git," diyor gülerek, yüzündeki ruju silerek.

Onu arabadan indirip resepsiyon çadırına doğru yürüyoruz. Elim, sahiplenici ve açık bir şekilde belinin altında. İçeri girer girmez üzerimizde gözler hissediyorum.

Emma bizi ilk gören kişi olur ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. Yanında duran Hudson'a dirsek atar. Bella ise bir bahsi kazanmış gibi görünür.

Jake ve Claire düğün pastalarının yanında bekliyorlar. Jake bizi görünce gülmeye başlıyor. "İşte buradasınız. Arama ekibi gönderecektik."

"Üzgünüm," diyorum, ama hiç de üzgün değilim.

Holiday'in yüzü kıpkırmızı ama gülümsüyor. Elimi onun üzerinde tutuyorum ve yanından ayrılmıyorum.

O arka tarafa kayarken, ben sahnedeki mikrofonu almak için hareket ediyorum. "Merhaba. Vay canına. Ne giriş ama, değil mi?" diyorum ve herkes gülüyor. Holiday de gülüyor. "Ne diyebilirim ki? Ağabeyim ve en iyi arkadaşım hayatının aşkıyla evlendi. Jake'i hiç bu kadar mutlu görmemiştim, onu hayatım boyunca tanıyorum. Seninle tanışmak bir mucizeydi, Claire. Tüm aile için. Bazen biraz acımasız olsan da, sen tam da hep sahip olmak istediğim türden bir ablasın. İkinizin sahip olduğu türden bir aşk, hayatta sadece bir kez olur." Kalabalıkta Holiday'in gözlerini buluyorum. "İkiniz de bana, koşullar ne olursa olsun aşkın bir yolunu bulduğunu öğrettiniz. Kaderinde varsa, gerçekleşeceğini öğrettiniz. En büyük dileğinizin gerçekleşmesi nasıl bir duygu? İkiniz için çok mutluyum. Tebrikler."

Hudson devam eder ve ardından farklı aile üyeleri ve arkadaşlar sırayla hikayelerini anlatır.

Odanın arkasında oturan Holiday'in yanına gidip yanına oturuyorum. Kimse bakmıyorken eskiden yaptığımız gibi küçük parmağımı onun parmağına takıyorum.

Ardından, Jake ve Claire pastayı keserken hepimiz etraflarında toplanıyoruz. Üç katlı, beyaz krema ve Noel çelenk süslemeleriyle çok güzel bir pasta. Birbirlerine pasta yediriyorlar ve herkes alkışlıyor.

Holiday bana yaslanır ve onun rahatladığını hissederim.

Bu doğru geliyor. Böyle olması gerekiyor. Ona eğilip kulağına fısıldıyorum, "Düğünden sonra bu elbiseyi senden çıkaracağım."

Bana bakıyor, dudağını ısıyor, gülümsemeyi engellemeye çalışıyor.

Resepsiyonun geri kalanı bulanık bir şekilde geçer. Holiday'in yanından ayrılmam. Sürekli beline, sırtına veya eline dokunuyorum. İnsanlar kesinlikle bakıyor. Telefonlarla kesinlikle fotoğraf çekiliyor. Yarın sabaha kadar, internette bizimle ilgili haberler çıkacak.

Hiç umurumda değil.

Resepsiyon gece yarısı civarında nihayet sona erdiğinde, konuklar dağılmaya başlar. Jake ve Claire, havai fişekler ve tezahüratlar eşliğinde evlerine doğru yola çıkarlar. İkizler doğana kadar balayına çıkmayı reddediyorlar. Claire, yeğenlerinin doğumunu kaçırmayacağını söylüyor. Jake de ona katılıyor.

Holiday ve ben, artık neredeyse boşalmış çadırdaki duruyoruz. Işıklar hala başımızın üzerinde parlıyor ve hafif bir müzik çalıyor. Etrafımızda birkaç kişi temizlik yapıyor.

"Benimle eve gel," diyorum.

O tereddüt etmiyor. "Asla sormayacağını sanıyordum."

Kamyonetimin beklediği otopark alanına doğru yürüyoruz. Araçlarımızı önceden buraya park etmiştik.

Yolcu kapısını açıp ona binmesine yardım ettikten sonra kendi tarafıma geçiyorum.

Motoru çalıştırırken uzanıp elini tutuyorum. "Bundan emin misin?" diye soruyorum.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

"Doğru cevap bu." Parmaklarını dudaklarıma götürüp eklemlerini öpüyorum. Sonra arabayla eve dönüyoruz. Bekleyiş neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

BÖLÜM 26

TATİL

Lucas'ın evine giden yol, hayatımın en uzun on dakikası gibi geliyor.

Elim onun elinde, aramızdaki konsolda duruyor. Başparmağı avucumda yavaşça daireler çiziyor ve her dokunuşu koluma elektrik akımı gibi yayılıyor. Radyoda yumuşak Noel müziği çalıyor, ama kendi kalp atışlarımın sesinden dolayı neredeyse hiç duyamıyorum.

On beş yıl boyunca onunla tekrar birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. On beş yıl boyunca onu özledim. On beş yıl boyunca, aslında hiç yapmadığım halde, hayatıma devam ettiğime kendimi ikna etmeye çalıştım.

Ve şimdi onun kamyonetinde, evine gidiyoruz ve birkaç dakika sonra, Merryville'den ayrıldığımdan beri hayalini kurduğum şekilde bana dokunacak.

Elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öpüyor. Uzun araba yoluna giriyoruz ve nefesim kesiliyor. Son birkaç hafta içinde evine birkaç kez gitmiştim ama bu seferki farklı.

Kamyoneti park edip motoru kapatıyor ama ikimiz de kıpırdamıyoruz. "Acele etmemize gerek yok."

Ona dönerek, "Ne olursa olsun, olsun." diyorum.

Bana attığı bakış o kadar ateşli ve arzulu ki, bunu iliklerime kadar hissediyorum. Bu, ilk kez seviştiğimizde ona söylediğim sözlerin aynısı. Beni sanki ona aitmişim gibi öptüğü o anı asla unutmayacağım. Bu gece de beni aynı şekilde öptü.

Lucas arabadan inip kapımı açmak için yanıma geliyor. Elini tutuyorum ve o da bana inmemeye yardım ediyor. Gözlerimiz buluştuğunda içimi bir ürperti kaplıyor.

Merdivenleri çıkıp verandasına doğru yürürüz ve yüzü, muhtemelen onun taktığı Noel ışıklarıyla parıldıyor. "Senin cimri olacağını sanmıştım."

"Öyle yapacaktım. Jake ve Hudson bana yardım etti," diyor.

İçeri girdiğimizde ışıkları açmaz. Ay ışığı pencerelerden içeri süzülür ve her şeyi gümüş rengi bir örtüyle kaplar. Evi sıcaktır ve onun kokusuyla doludur. Çam, odun dumanı ve deri eldivenlerin karışımı bir koku. Kapı arkamızdan kapanır ve birdenbire karanlıkta yalnız kalırız.

"Holiday," diyor, adımı bir dua gibi. "Son beş gün..." Söyleyeceği şeyi bitirmesine izin vermiyorum. Bir adım öne çıkıp onu öpüyorum, on beş yıllık özlemi öpücüğüme döküyorum. boğazından düşük bir ses çıkarır ve elleri saçlarıma kayar.

Giriş kapısından geçerek, öpüşüp dokunarak ve birbirimize yaklaştırmaya çalışarak ilerliyoruz. Beni duvara yaslıyor ve vücudu benimkine bastırırken nefesim kesiliyor. Beni ne kadar istediğini hissedebiliyorum ve bu içimden dışıma doğru bir acı hissettiriyor.

Durmak bilmeden beni öpmeye devam ediyor. Sonunda, elimi tutacak kadar geri çekiliyor, sonra beni kollarının arasına alıyor ve merdivenlerden yukarı taşıyor.

"Sen de bana dramatik olduğumu söylüyorsun," diyorum ona, odasının kapısını açarken boynunu öpüyorum.

Yatağı yapılmış ve dışarıdaki ışıklar odasının içini aydınlatıyor.

Bir an için sadece birbirimize bakıyoruz. Yeşil gözleri arzu dolu. Saçları parmaklarımdan dolayı dağınık. Lucas o kadar güzel ki, beni suskun bırakıyor.

"Bunu hayal etmiştim," diyor.

"Ben de. Hala bir şey kalmış mı bilmiyordum. Yıllar geçti, ama..."

"Nedense, sanki dünmüş gibi geliyor." Yaklaşıp ellerini yüzüme koyuyor. "Seninle vakit geçirmek istiyorum. Seni mutlu etmek istiyorum. İstiyorum ki..." Sesi kısılıyor. "Seni ne kadar özlediğimi bilmeni istiyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Neler olabileceğini düşünmeden edemedim."

Başparmakları yanaklarımın üzerinde geziyor.

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim," diye fısıldadım. "Vazgeçmem gerekse bile. Kalbimde her zaman sana ait olan gizli bir bölme vardı."

Beni öper ve öpücüğü, söylemediğimiz her şeyi içerir.

"Çocukluğumuzdan beri seni seviyorum. Hayatıma devam etmeye çalıştığım da seni seviyordum, ama yapamadım. Kimse senin yerini dolduramaz, Holiday. Benim için tek sensin, bunu biliyorum. Tricia'nın düğününde birlikte koridordan yürüdüğümüz andan beri bunu biliyorum," diyor.

Kravatını gevşetirken dudaklarıma bir gülümseme konuyor. "Sana her zaman seveceğime söz verdim. Ve bu sözümü tutmadığımı düşündüğünü biliyorum, ama tutmadım. Söz verdiğim gibi geri dönmeyeceğimi düşündüğünü biliyorum, ama işte buradayım."

"İşte buradasın." Gülümsüyor ve yüzümdeki saçları çekiyor.

"Zamanda geriye gidebilseydim," diye fısıldıyorum.

"Önemli olan şu anda burada olman," diyor dudaklarıma.

Elleri, elbisenin fermuarını bulur — vagonda açmaya başladığı aynı fermuar. Bu sefer, bizi rahatsız edecek Hudson yok. Bu sefer, başladığımız işi bitirebiliriz. Fermuarı aşağı çekiyorum ve elbise omuzlarımdan kayarak ayaklarımın dibine düşüyor, beni sadece bordo dantel sütyen ve ona uyan iç çamaşırlarıyla baş başa bırakıyor.

Lucas geri adım atıp bana bakar ve yüzündeki ifade, yıllardır hissetmediğim bir şekilde kendimi güzel ve görülmüş hissetmemi sağlar.

"Mükemmelsin," diyor.

"Ben değilim."

"Saf bir sanat eseri." Elini uzatıp parmağıyla sütyenimin kenarını okşadı. "Ve benim."

Gömleğine uzanıp titrek parmaklarımla düğmelerini açmaya başlıyorum. O da bana yardım ediyor, omuzlarını silkiyor ve gömleği yere düşürüyor. Sonra elleri kemerine gidiyor ve ben, eskiden çok iyi tanıdığım vücudunu ortaya çıkaran soyunmasını izliyorum.

Artık farklı. Daha yaşlı. Yıllarca çiftlikte çalışmaktan kasları daha gelişmiş. Tanımadığım yeni yara izleri ve kolunda ve göğsünde dövme var. Ama o hala Lucas. Hala tam olarak istediğim kişi.

Bacaklarım yatağa değene kadar beni geriye doğru yürütüyor ve sonra birlikte yatağa düşüyoruz. arşaflar sırtıma serin geliyor ama Lucas stmde sıcak. Ağzı boynumda, köprücük kemiğimi ve gğslerimin arasını emip öpüyor. Elleri sırtımın arkasına kayıyor ve styenimi çıkartıyor. Styenimi çıkardığında, aniden kendimi savunmasız hissediyorum.

Lucas bana bir şahesermişim gibi bakıyor.

"Güzel," diye fısıldıyor, ağzı gğslerimi buluyor. "ok güzel."

Elleri her yerde, her santimimi okşuyor ve tapıyor. Sanki beni nefes nefese bırakan, sırtımı kavisleten, inlememe neden olan her yeri hatırlıyor gibi.

Eli bacaklarımın arasına kayınca, neredeyse kendimi kaybediyordum. "Lucas, lütfen benimle dalga geçme." Nefes alıyorum.

"Sıkmayacağım, Peaches. Ben buradayım."

Parmaklarını dantelli klotuma geçirip bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. Sonra ağzı bacaklarımın arasına yerleşiyor. Dilinin klitorisime ilk dokunuşu beni inlemeye zorluyor.

"ok ıslaksın," diye fısıldayarak öper ve emer. Lucas beni yavaşça çözüyor, beklentiyle titreyene kadar beni yalayıp yutuyor.

"ok yaklaştım," diye nefes nefese kalırım, beni bu kadar çabuk tahrik etmesine şaşırarak. "Lucas, lütfen."

"Neye ihtiyaın olduğunu söyle." "Beni boşalt."

Vücudumun yukarısına doğru ilerlerken öpüyor. Aramıza uzanıp elimi boxerine sokuyorum, parmaklarımı onun etrafına doluyorum. Sert ve sıcak, onu içimde istiyorum, o kadar çok istiyorum ki, düşünemiyorum bile.

İnliyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "Sen çok güzelsin."

"Benimle dalga geçiyorsun," diyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirerek.

"Birazcık," diye mırıldanıyor dudaklarıma, sonra vücudumun aşağısına doğru iniyor. Birkaç saniye sonra klitorisimi ağzına alıyor. Orgazm beni sarana kadar emiyor ve parmaklarıyla okşuyor. Onun adını inleyerek söylüyorum, parmağını içime soktuğunda amım çok sıkı bir şekilde kasılıyor.

"Çok iyi geliyor," diye fısıldıyorum, hiç bu kadar iyi çalışılmamıştım. Parmağını ağzına sokuyor, bir damla bile israf etmiyor. Orgazm beni neredeyse alt üst ederken, o komodinine uzanıp bir prezervatif çıkarıyor. Onu takmasını izliyorum. Bacaklarımın arasına yerleşiyor ve içime giren ilk santimetre ikimizi de donduracak kadar heyecanlandırıyor.

"İyi misin?" diye
soruyor. "Evet.
Durma."

Yavaşça içeri giriyor ve ben de ona uyum sağlamak için kendimi gergin hissediyorum. Bizim için her zaman böyleydi; yavaş yavaş ilerlememiz gerekiyor. Çok uzun zaman oldu ve o benim hatırladığımdan çok daha büyük.

Bir an için, bu neredeyse dayanılmaz oluyor ve o beni anlıyor, devam etmeden önce rahatlamamı bekliyor. Sırtım kavisleniyor ve o tamamen içime girene kadar nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Lucas içime derinlemesine girdiğinde, dünyadaki her şey yeniden yoluna girmiş gibi görünüyor.

"Sen evim gibisin," diye fısıldıyorum.

"Siktir, sen de öyle tatlım. Sen benim için yaratılmışsın. Ne kadar uyumlu olduğumuzu hissediyor musun?" diye soruyor boynuma. Sonra dillerimiz birbirine dolanırken yavaşça hareket ediyor. Ağzında kendimin tadını alabiliyorum.

O bana girerken, yıldızlar gördüğüme yemin ederim. Bu bağ. Bu samimiyet. Tamamen görülmüş, istenmiş ve sevilmiş olma hissi. Bu duygu neredeyse dayanılmaz.

"Holiday," diyor Lucas ve gözlerimi açtığımda, nefesimi kesen bir hayranlıkla bana bakıyor. "Bu gece benimle kal."

"İstiyorum."

Birlikte hareket ediyoruz ve onun ritmi benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor. Her giriş, içimde zevk dalgaları yaratıyor. Her öpücük evim gibi geliyor.

Orgazm giderek artar ve ben doruğa ulaşırım. Lucas yavaş bir tempo tutar, ama tam ihtiyacım olan yere, daha derine girer ve aniden, bu gece ikinci kez kollarında parçalanırım.

Zirveye ulaşırken onun adını haykırıyorum, vücudum onun etrafında titriyor. Birkaç saniye sonra o da zirveye ulaşıyor, yüzünü boynuma gömüyor ve üzerimde titreyerek adımı inliyor.

Uzun bir süre, sadece orada yatıyoruz, nefes nefese, kalplerimiz birbirine çarpıyor.

Onun göğsüne kıvrılıp ona sarılıyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Onu çok uzun süre özledim ve kendimi inkar ettim. Olmadığım biri olmaya çalıştım ve dönüştüğüm kişi hoşuma gitmedi.

"Seni hiç unutmadım," diye fısıldıyor, saçlarımı okşayarak.

"Ben de seni hiç unutmadım." Yüzümü göğsüne bastırıp gülümsüyorum. "Sen benim en iyi sakladığım sırrımdın."

Lucas içimden çıkıp bir eşofman giyiyor. "Hemen dönerim," diyor ve merdivenlerden aşağı koşuyor.

Onun yatağına uzanıp çarşaflarına dolanmış halde gülümsüyorum. Çekmecelerin gürültüsü ve mikrodalga'nın sesini duyuyorum. Bir dakika sonra Lucas iki kaseyle yatak odasına koşarak geliyor. Bana bir kaseyi kaşıkla uzatıyor. "Üzerine Blue Bell dondurma koyduğumuz kurabiye barımızı denemelisin."

"Bunu sen mi pişirdin?" diye soruyorum.

O sırtıyor. "Evet. Şükran Günü yemeğine götürdüm. Yine büyük beğeni topladı. Ama bize de biraz yaptım."

"Peki, bir deneyeyim," diyorum ve kaşığımı dondurma ve kurabiye çubuğuna batırıyorum.

"Vay canına. Gerçekten çok lezzetli," diyorum.

"Doğru. Bence bunu dondurma ile servis etmeliyiz."

"Dondurmayı kendimiz yapmamız gerekecek, ama bolca vaktimiz var. Buna yakın bir vanilya fasulyesi tarifi var bende." Gülümsüyorum. "Harika bir iş çıkardın. Bir de benim mükemmeliyetçi olduğumu söylüyorsun. Şu kurabiyelere bak."

"Bu işin en iyilerinden öğrendim," diyor.

Tatlımızı bitirdikten sonra, kollarının arasına uzanıyorum.

Titrek bir nefes alıyorum. "Yıllardır kaybolmuş gibi hissediyordum ve sonunda yolumu buldum."

Kollarını bana daha sıkı sarar. "Öyleydi. Uyanmana çok sevindim."

"Tanımadığım bir insan oldum. Yapmak istemediğim şeyler yaptım. Kim olduğumu bilemez hale gelene kadar kendimden parçalarımı feda ettim." Ona bakmak için biraz geri çekildim. "Ama seninle birlikte, yeniden kendim gibi hissediyorum. Olmam gereken kişi gibi."

"Sana her zaman kim olduğunu hatırlatacağım," diyor sertçe. "Seni değiştirmeye çalışmış olabilir, ama başaramadı. Sen hala sensin, Holiday."

"Teşekkür ederim," diye

fısıldadım. "Ne için?"

"İyileşmeme yardım ettiğin için."

"Her zaman." enemi kaldırıp beni öper. "Sana her zaman yardım edeceğim."

Karanlıkta birbirimize sarılmış yatıyoruz ve kendimin parçalarının yerine oturduğunu hissediyorum. Benden alınmış parçalar. Onların sonsuza dek gittiğini sanıyordum.

Kalbim titriyor. Yüzüne bakıyorum ve sadece samimiyet görüyorum. Sadece sevgi.

"Biz neyiz?" Onu öpüyorum ve o beni kollarına alıyor.

"Bilmiyorum," diye Lucas dürüstçe cevaplar. "İşleri aceleye getirmek istemiyorum."

"Ben de istemiyorum."

Öpüşmelerimiz daha da ateşli hale geliyor. Detayları sonra halledebiliriz. şu anda sadece onunla birlikte olmak istiyorum.

Yine sevişiyoruz, bu sefer daha yavaş. Her santimimi keşfetmek için zaman ayırıyor, vücudumu yeniden öğreniyor. İkimiz de tekrar ayrıldığımızda, adımları bile zar zor hatırlıyorum.

Sonra, birbirimize sarılmış yatıyoruz. Başım onun göğsünde ve kalp atışlarının normale döndüğünü duyabiliyorum. Parmakları sırtımda tembel desenler çiziyor.

"Buna alışabilirim," diyorum.

"İyi. Çünkü sonsuza kadar devam etmeyi planlıyorum."

Onun göğsüne yaslanarak gülümsüyorum.

"Sonsuza kadar çok uzun bir süre." "Yine de bir şekilde yetmiyor."

Uykuya dalmak üzereyken, telefonum yerden bir yerlerden titremeye başlar. Onu görmezden gelirim.

Tekrar titrer.

"Kontrol etmelisin," diyor Lucas.

"Hareket etmek istemiyorum."

"Önemli bir şey olabilir."

İç çekerek kendimi ondan ayırıyorum ve elbiseyi buluyorum. Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve bildirimleri görünce midem düğümleniyor.

Dominic'ten üç mesaj.

DOMİNİC

Konuşmamız lazım.

DOMİNİC

Seni hala seviyorum.

DOMİNİC

Merryville Inn'de kalıyorum. Yarın beni görmeye gel. Konuşacaklarımız var.

Mesajlara bakıyorum ve bu gecenin mutluluğunun kaybolduğunu hissediyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor Lucas, oturarak.

Ona mesajları gösteriyorum. Mesajları okurken çenesi geriliyor.

"Gitme," diyor.

"Tamam, ama o beni bulacaktır. O acımasızdır," diye açıklıyorum.

"Bu durum hoşuma gitmedi." Lucas telefonumu elimden alır ve komodinin üzerine koyar. "Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"O vazgeçmeyecek."

"Vazgeçecek, çünkü seni gözümün önünden ayırmayacağım." Lucas beni tekrar kollarına alır. "Onun sana tekrar zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Seni hak etmek için ne yaptım?" diye soruyorum. "Ben de kendime aynı şeyi soruyorum."

Kollarında uykuya dalıyorum, yıllardır hissetmediğim kadar güvende hissediyorum. Yarın gerçeklerle yüzleşebiliriz. Bu gece bizim.

BÖLÜM 27

LUCAS

Saat dörtü biraz geçe fırının otoparkına giriyorum ve Holiday'in arabasının hâlâ ön tarafta park ettiğini görüyorum. İçeride ışıklar açık ve pencereden onun hareket ettiğini görebiliyorum, saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, onu bir dergi modeline benzeten önlüklerden birini giymiş.

Ben çiftlikteki işlerimi bitirirken, o yarın için hazırlıklara çoktan başlamıştı. Holiday, yarışma için daha fazla prova yapmak istediğini söylemişti, ama ikimiz de bunun gerekli olmadığını biliyorduk.

Bu sabah onu ailesinin evine bıraktığımdan beri onu görmek için sabırsızlanıyordum. Gün boyunca neredeyse hiç mesajlaşmadık, ama her mesajlaştığımızda, aşk acısı çeken bir genç gibi telefonuma gülümsüyordum. Kamyonetten inip ön tarafa doğru yürüyorum. Kapı kilitli, ama Holiday beni görüyor ve yüzü birden aydınlanıyor.

Kapıyı açıyor ve ben içeri giriyorum, o bir şey söylemeden onu kendime çekiyorum.

"Merhaba," diyorum saçlarına.

"Merhaba." Bana sarıldı. "Geç saatlere kadar çalışacağını sanıyordum."

"Bu geç saat," diyorum ona.

Beni görmek için geri çekilir ve alaycı bir gülümsemeyle bana bakar. "Hamuru neredeyse bitirdim."

"Harika." Onu arkaya götürüp öpüyorum, çünkü yapabilirim. Çünkü o burada ve o benim ve artık kendimi tutmam gerekmiyor. Tadı şeker ve kahve gibi.

"Dün gece..." Dudaklarını ısırıyor.

"Bütün gün bunu düşündüm." Zorlukla yutkunuyor. "Ben de."

Mutfağa geçiyoruz ve o, üzerinde çalıştığı hamuru buzdolabına koyuyor.

"Bugün biraz dondurma yapabiliriz diye düşünüyordum," diyor bana, malzemeleri çıkarırken. "Zamanlamayı mükemmel ayarlamalıyız çünkü yeniden dondurulduğunda tadı berbat oluyor."

"Eğer çok zor olursa, bu fikri bırakabiliriz," diyorum.

"Deneyeceğiz," diyor. "Çok lezzetliydi. Ama mükemmel olacak bir tarifim var." El yazısıyla notlar aldığı defterini karıştırmaya başlamış bile. "Kıvamının doğru olduğundan emin olmalıyız."

Onun çalışmasını izlemeyi ve tamamen odaklanmış ve kendinden emin bir şekilde işini yaparken görmeyi seviyorum. O böyle biridir: tutkulu, azimli ve çok yetenekli.

Bir saat boyunca yan yana çalışarak yoğun krema, şeker ve vanilyayı karıştırıyoruz.

O malzemeleri hassas bir şekilde ölçerken ben onun talimatlarını takip ediyorum. Kolay bir ritim yakaladık, sanki haftalarca değil yıllardır birlikte çalışıyormuşuz gibi birbirimizin etrafında hareket ediyoruz. Kaldığımız yerden bu kadar kolay devam edebilmemiz inanılmaz. Bunu asla tahmin edemezdim.

Arada sırada, kendimi tutamayıp ona bir öpücük çalışıyorum. Ya da o bana dokunduğunda, işe dönmeden önce onu bir anlığına kendime çekiyorum. Bu, hep istediğim her şey.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu, onu izlediğimi fark ederek.

"Hiçbir şey."

Elini uzatıp yanağıma öpücük kondurur. "Berbat bir yalancısın."

Holiday dondurmayı dondurma makinesinden çıkarır ve kaşığı içine daldırır içine daldırıp bana yedirir. Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Vay canına, HoHo. Bu harika."

"Blue Bell kadar iyi değil ama..."

"İnanılmaz," diyorum ona, dondurmayı öperek. "Vücudundan yemek istiyorum."

"Oh, peki, bunu ayarlayabiliriz," diyor ve beni kendine çekiyor, tam o sırada ön kapı çalınıyor.

Holiday ön tarafa bakar ve donar. "Siktir," diye fısıldar Holiday.

Dönüp dışarıda durduğunu görüyorum. Dominic Laurent, yüzüne yumruk atmak istememe neden olan sahte, çekici bir gülümseme takınmış.

"Ben hallederim," diyorum ona ve kapıya doğru yöneliyorum. "Lucas..."

"Sen burada kal," diyorum.

Kapının kilidini açıp dışarı çıkıyorum ve Holiday'in görünmemesi için kapıyı arkamdan kapatıyorum. Günün erken saatlerine göre sıcaklık önemli ölçüde düşmüş.

"Kapalıyız," diyorum, onun üzerinde dikilip. Açıkçası onun daha uzun boylu olacağını düşünmüştüm.

"Görüyorum." Dominic'in gülümsemesi gözlerine yansımıyor. Tasarımcı kıyafetleri giymiş: koyu renk kot pantolon, kaşmir kazak ve deri ceket. Her şeyi para ve sofistike bir yaşamı yansıtıyor. "Holiday'i görmeye geldim."

"Çalışıyor."

"Evet, ara verebilir." Gözleri beni geçip gider.

"Evet, sanırım istemiyor," diyorum ve Holiday'i görmesini engellemek için önüne geçiyorum.

"Peki sen kimsin? Patronu mu?" Beni baştan aşağı süzer, sanki bir hayvanı değerlendirir gibi.

"Ben Lucas Jolly," diyorum.

Yüzünde bir anlık bir tanıma ifadesi belirir. "Ah. Jolly. Senin hakkında bir şeyler duydum."

Söyleyiş şekli, sanki ondan aşağıymışım gibi çenemi sıkıştırıyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Holiday ile konuşmak istiyorum. Özel olarak." Son kelimeyi vurgular.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Ah, işte burada yanılıyorsun dostum."

Gülümsemesi daha sinir bozucu bir şeye dönüşür.

Arkamda kapı açılır ve Holiday dışarı çıkar. Önlüğünü çıkarmıştır ve kollarını göğsünde kavuşturmuştur. Yüzü

tarafsız, çenesi sıkı, ama omuzlarındaki gerginliği fark ediyorum.

"Dominic," diyor soğuk bir sesle.

"Tatil." Tüm tavırları değişir, ama bu önceden prova edilmiş gibi görünür. "Bugün seni görmem gerekiyordu. Sana birkaç kez mesaj attım ama cevap alamadım."

"Evet, çünkü seninle konuşacak hiçbir şeyim yok," diyor.

"Lütfen." Bana bir bakış atar. "Boşuna dünyanın öbür ucuna uçmadım."

"Devam et o zaman," der kız. "Ne istiyorsun?"

"Seninle yalnız konuşmak istedim," diye mırıldanır. "Hayır, teşekkürler," der kız kararlı bir şekilde.

Gözlerinde bir şey parladı — belki öfke, belki kıskançlık — ama o, çekici gülümsemesiyle bunu gizledi.

"Tamam o zaman. Seni aklımdan çıkaramıyorum, Holiday. Her gün seni düşünüyorum," diyor. "Bir gündür buradayım ve çok ilginç bir dedikodu duydum."

Holiday cevap vermez, sadece ona bakar.

"Görünüşe göre, dün gece bir düğünde oldukça ilginç bir olay olmuş." Bana bakar. "Onunla mı?"

"Son baktığımda, o ne halt isterse yapabilir," diyorum, pek de nazik bir şekilde değil.

Dominic beni görmezden gelir ve dikkatini tekrar Holiday'e verir.

"İnsanlar konuşuyor." Ona bakıyor. "İnternette fotoğrafları gördüm. Makaleleri okudum."

Onun bunu söylemesi, olayı gerçek kılıyor.

Holiday umursamıyor gibi görünüyor. "Ee?"

Ona yaklaşır ve ben hemen bir adım öne atarım. Durur ve alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim olur. "Sadece anlamaya çalışıyorum. İki ay önce düğünümüzü planlıyordun. Şimdi ise onunla buradasın."

"İki ay önce, tariflerimi çalıyor ve beni değersiz hissettiriyordun," diyor Holiday ve ben onu alkışlamak istiyorum. "İşler değişir."

"Öyle mi?" Gözleri kısılır. "Yoksa sadece ilişkiyi bitirmek için mi bekliyordun? Söylesene, Merryville'e bu yüzden mi döndün? Onun için mi?"

"Geri döndüm çünkü burası benim evim."

Alaycı bir şekilde güler. "Pasta yapma ortakları olmanız çok uygun." Aramıza bakar. "Onunla yatıyor musun?"

Holiday cevap veremedi, "Bu seni ilgilendirmez" diyorum.

"Oh, *bence* benim işim." Dominic'in cazibesi şimdi çatlamaya başlıyor ve altında daha çirkin bir şey ortaya çıkıyor. "Buraya senin için geldim, Holiday. Aramızdaki ilişkiyi düzeltmek istiyorum. Eminim hakkımızda yazılan makaleleri görmüşsündür. Seni geri istiyorum."

"Söyleyeceğin veya yapacağın hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek, Dominic," diye tersler Holiday.

"Bu sadece bir teselli." Dominic'in gülümsemesi artık acımasız. "Hadi ama, Holiday. Tüm güzel anları hatırla. Birlikte geçirdiğimiz tüm sabahları. Yaptığımız gezileri. Biz aşık olduk."

Adrenalinim yükselir ve elimi yumruk yapar, onu mahvetmeye hazır olurum. Holiday beni durdurmak için bana uzanır.

"Gitmelisin," diyor.

Ceketini düzeltir. "Beni hanın odasında görmeye gel. D'deyim."

"Olmaz," diyor Holiday. "Biz bittik, Dominic. İkinci bir şans olmayacak."

"Buna inanmıyorum." Bir an için maskesi tamamen düşer ve yüzünde gerçek bir öfke parlaması görürüm. Ama kendini kontrol eder ve o kendini beğenmiş sırıtişısı yerine geri getirir.

Bana bakar. "Küçük fırın romantizminin tadını çıkar. Uzun sürmeyecek."

Arkasını dönüp uzaklaşır ve siyah bir Mercedes'e biner. Arka lambaları kaybolana kadar onu izleriz.

Fırına geri gireriz ve Holiday tuttuğu nefesini verir. "İyi gitti."

"Yüzü parçalanmadan gittiğine göre öyle diyebilirim," diyorum.

Onu kendime doğru çekiyorum ve o yüzünü göğsüme gömüyor. Titrediğini hissedebiliyorum, korkudan değil, öfkeden.

"Ondan *nefret ediyorum*," diyor, sesi boğuk. "Hâlâ benim üzerimde gücü olmasından nefret ediyorum. Öylece ortaya çıkıp..."

"Onu susturdun. Suçluluk duygusu uyandırmasına ya da seni manipüle etmesine izin vermedin. Harikaydın."

Bana bakmak için geri çekiliyor. "O kıskanç."

"Ben de olurdum," diye itiraf ediyorum.

"Ortaya çıkmaya devam edecek, denemeye devam edecek..."

Spirali durdurmak için onu öpüyorum. Geri çekildiğimde, nefes nefese kalıyor. "Onunla iki hafta başa çıkabiliriz. Sonra Paris'e geri dönecek ve onu bir daha görmek zorunda kalmayacağız."

Fırının mutfağının ortasında dururken, beni tekrar öper. İlk başta yumuşak, naziktir, ama sonra derinleşir ve aniden tezgaha yapışırız. Ellerim saçlarında, at kuyruğunu çözüyorum, sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Bana bakmak için geri çekiliyor, göz bebekleri büyümüş. "Seni istiyorum."

"Burada mı?"

O başını salladı.

Onu tezgahın üzerine kaldırdım ve bacaklarının arasına girdim. Bacaklarını belime doladı ve beni kendine çekti. Birbirimize açmış gibi öpüşüyorduk, ellerimiz her yerdeydi, nefes nefeseydik.

Onun kot pantolonunun düğmesine uzanırken, pencerede yüksek bir patlama sesi duyulur.

Sıçrayarak dönüp baktığımızda, Sammy dışarıda durmuş, sırtarak bize başparmağını kaldırıyor.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye mırıldandım.

Holiday başını omzuma yaslayıp gülmeye başlar. "Yalnız kalmak istiyorum."

Onu tezgahtan indiriyorum ve kapıyı açmadan önce kendimizi toparlamaya çalışıyoruz. Sammy sırtarak içeri giriyor.

"Artık saklamaya bile çalışmıyorsun galiba," diyor.

"Ne istiyorsun, Sammy?" diye sorar Holiday, yüzü kıpkırmızı.

"Dominic'in bu tarafa geldiğini duydum. Seni kontrol etmeye geldim

"Görünüşe göre gayet iyisin." Gözleri ikimiz arasında gidip geliyor.

"Çalışıyorduk," diyorum ona.

"Tabii, çalışıyordunuz." Tezgaha yaslanır. "Peki, bu ne?"

Holiday ve ben birbirimize bakiştık.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum sonunda.

"İkiniz. Sanırım açıklamanız gereken bir şey var," diyor, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Ben... şey... biz." Holiday konuşmayı keser. "Biz sadece..." "Bir şeyleri çözmeye çalışıyoruz," diye tamamlarım.

"Bütün kasaba sizin hakkınızda konuşuyor, biliyorsunuz, değil mi? Düğünde olanlardan sonra, bu oldukça açık."

"Biliyoruz," diyor Holiday.

"Peki, planınız nedir? Birlikte mi olacaksınız? Çıkacak mısınız? Çünkü eğer bir araya gelerseniz ve sonra ayrılırsanız, çok kızacağım," diyor Sammy. "İkinizin birbirinizin boğazına sarılmasını kaldıramam."

"Durumu çözmeye çalışıyoruz," diye tekrar ediyorum. "Baskı olmadan."

"Dominic şehirdeyken, işleri karmaşıktırmak için ona daha fazla malzeme vermememiz en iyisi," diyor Holiday.

Sammy'nin yüzü sertleşir. "Sana ne dedi? Ne istedi?"

"Beni geri istiyor," diye açıklıyor Holiday.

"Bu olmayacak," diyor Sammy ve yüzünde, bana Dominic'ten bahsettiği gece gördüğüm aynı hayal kırıklığını görüyorum. "Sadece şunu söyleyeceğim. Eğer bunu yaparsanız, sonuna kadar gidin. Oyun yok. Saçmalık yok. Ya birbirinize bağlanacaksınız ya da bağlanmayacaksınız, ama ikinizin birbirinizi tekrar incitmesini izlemeyeceğim."

Bu sözler beni beklediğimden daha fazla etkiledi. Birbirimizi mahvettik ve çevremizdeki herkes bunun etkisini hissetti.

"Oyun oynamıyoruz," diyorum. "Sadece drama olmadan yarışmayı atlatmak istiyoruz. Ondan sonra, bunu herkese açıklayacağız."

Holiday boğazını temizler. "Bence bu en iyisi. Dram ve hakkımda daha fazla makale yazılmasını istemiyorum. Bu, kariyerimi yine gölgeliyor. Tüm bunlar beni çok yoruyor," der.

Sammy bunu düşünür. "Anlıyorum. Dominic bir yargıç. Yarışma bitene kadar bunu gizli tutun." İkimizi işaret eder. "Ama ondan sonra? Artık saklanmak yok."

"Birlikte olmamızı destekliyor musun?" Holiday doğrudan ona sorar.

"Her zaman destekledim," diyor ona. "Ne kadar tuhaf olursa olsun, siz ikiniz her zaman birlikte olmak için yaratılmışsınız. Gözü olan herkes bunu görebilir." Sammy'nin ifadesi yumuşuyor. "Dominic herhangi bir şey yapmaya kalkışırsa, ne olursa olsun, bana söyle. Seni koruyacak tek kişi Lucas değil."

"Teşekkürler, Sammy," diyor Holiday, kardeşinin yanına gidip ona sarılıyor.

"Evet, evet. Duygusal davranma." Onu sıkıca sarar. "Peki ya Lucas'a bekaretimi verdiğimi söylersem?" diye sorar ve ağzım seğirir.

Sammy, ikimizi sırayla bakarak çenesini sıkar. "Ne oluyor lan?" Sessizlik uzar.

"Evet, madem birlikte buradayız, o bandajı bir an önce söküp atayım dedim," diyor Holiday, kolları hala kardeşinin omuzlarında.

Sammy yavaşça başını çevirip bana bakar. Yüzündeki ifade okunamaz, ama gözlerinin arkasında bir hesaplama yapıldığını görebiliyorum.

"Ne oluyor lan, Lucas," diyor, beni işaret ederek.

"Evet, o konuda," diyorum, kırıldamadan.

Holiday'i bırakıp bana doğru bir adım atar. Sonra bir adım daha. Elleri yanlarında yumruk haline gelir.

Hareket etmiyorum, sadece ne olacağını bekliyorum.

Sammy yüzüme yaklaşır, şakağındaki damarın attığını görebileceğim kadar yakın. Bana yumruk atacakmış gibi yumruğunu geri çeker.

Gözümü bile kırpmıyorum.

Yumruğu yüzümden bir santim uzaklıkta durur. Uzun bir süre birbirimize bakarız.

Sonra Sammy elini indirir ve geri adım atar, başını sallar. "Bu birçok şeyi açıklıyor."

"Ne açıklıyor?" diye sorar Holiday.

"Kamp'tan eve döndüğümde ikinizin de neden bu kadar tuhaf davrandığınızı." Sammy elini saçlarının arasından geçirir. "Neden sen" —beni işaret eder—"hayatına devam edemedin. Ve neden sen" —Holiday'i işaret eder

— "başka biriyle nişanlıyken sürekli Lucas'ı soruyordun."

Holiday içgüdüsel olarak boğazındaki gümüş yıldızı dokundu.

"İkiniz de birbirinizin... ilki miydiniz?" Sammy bana bakar. "Evet," derim.

Sammy bir adım geri çekilir. "Şok oldum."

"Sammy..." Holiday başlar.

"Hayır, bilmek istiyorum. Bu ne zaman oldu?" "4

Temmuz'da," diyorum.

Sammy bana bakar. "Yani, turistle ilgili tüm o konuşmalar yalan mıydı?"

"Bak. Ona kimseye söylememesi için söz verdirdim. Sana bile," diyor Holiday. "Yani, birine kızgınsan..."

"Kızlar önce, erkekler sonra," diyor Sammy.

Holiday alaycı bir şekilde güler. "Ben fahişe değilim! Ne oluyor lan!"

"Sana söylemediğim için özür dilerim," diyorum. "Seninle bunu konuşmak garip geliyor."

Sammy başını sallar ve aslında şok olduğunu anlayabiliyorum. "Bu yüzden ikiniz de berbat durumdaydınız. Bu bir aşk değildi."

"Hayır," diye onaylıyor Holiday. "Gerçekten hayatımın en güzel yazıydı hayatımın en güzel yazıydı."

Sammy kız kardeşine bakar. "Nasıl gidip bunu unutabilirsin? bunu nasıl unutabilirsin?"

"Hiçbir şeyi unutmadım," diyor Holiday, sesi hafifçe titriyor. "Lucas'ı her gün düşündüm."

"Ama yine de on beş yıl uzak kaldın. Yine de başka biriyle nişanlandın."

"Tamam, bu kadar yeter," derim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Eski olayları tekrar gündeme getirmek kimseye fayda sağlamaz. Ama artık biliyorsun. Kendini bu konuda haberdar olan dünyadaki üçüncü kişi olarak gör."

Sammy derin bir nefes almadan önce sessiz

kalır. "Tamam," der. "Bu her şeyi açıklıyor."

"Kızgın mısın?" diye sorar Holiday sessizce.

"Kızgın mı?" Sammy düşünür. "Hayır. İkinize de birbirinizi seçmediğiniz için kızgıyım."

"Sammy..." diye başlıyorum ama o sözümü kesiyor. "Bu sefer işleri batırma," diyor. "Öyle bir niyetim yok," diyorum.

"İyi." Sammy kapıya doğru yürür, sonra elini kapı koluna koyarak durur. Geri döner. "Bir şey daha var."

İkimiz de ona bakarız.

"Bu, eskisi gibi olacağımız anlamına geliyor. Üç silahşörler mi?"

Holiday gülümser. "Bunu mu istiyorsun?"

"İstediğimi biliyorsun. Garip gerginlikler ve dramalar olmadan ikinizle takılmayı özledim." Omuzlarını silkiyor. "İkiniz de en iyi arkadaşlarımsınız. Ailemi geri istiyorum."

"Evet, ben de isterim," diyor

Holiday. "Ben de." Ona

gülümsüyorum.

"Güzel." Sammy gülümser. "Ve Holiday? Belki anne ve babama bakirelik konusunu hiç anlatma. Kafamda o görüntünün kalmasını istemiyorum, onlar da istemiyor."

O ayrılır ve dışarıda kamyonetinin çalıştırıldığını duyarım.

Holiday ve ben orada durup birbirimize bakıyoruz.

"Eh," diyor sonunda. "Beklediğimden daha iyi gitti."

"Gerçekten kardeşine bunu mu söyledin?"

"Ağzımdan kaçırarak istemedim, ama içimi dökmek iyi geldi." Sırıttır. "Yüzünü gördün mü?"

"Onun beni gerçekten mahvedeceğini sandım."

"Mahvetmezdi."

"Bunu bilemezsin."

O yanıma gelip kollarını belime doladı. "Gözünü kırpmadan durman çok seksiydin."

"Neden çekineyim ki?"

"Çoğu erkek korkardı."

"Neden sana bunu sürekli hatırlatmam gerektiğini bilmiyorum ama ben çoğu erkek gibi değilim." Kafasının üstüne öpücük kondurdum. "Ve kardeşinden korkmuyorum."

Bana bakar. "Çünkü onu pataklayabilirsin." "Bu konuda

çok haklısın," derim gülerek.

Bana bakarken parmaklarını saçlarımdan arkasından geçirir. "O zamanlar üçümüz ayrılmazdık."

"Öyleydi. O günleri geri getirmek isterdim,

HoHo." "Ben de."

Bana bir öpücük çaldı. "Şimdi dondurma tamamen eridiğine göre, belki de bu pisliği temizleyip daha sonra tekrar denemeliyiz?"

"İyi fikir."

Hızlıca temizlik yapıyoruz, sonra Holiday fırını kilitliyor.

"İki hafta sonra dünyaya duyuracağız," diyor esneyerek.

"Sabırsızlanıyorum." Onu bir kez daha kendime çekiyorum. "Eve git, Peaches. Biraz uyu."

"Seninle eve gitmeyi tercih ederim," diye

fısıldar. "Evimde buluşalım," derim ona.

"Bu acıma davetiyesi mi?"

"Tabii ki hayır," derim ve arabanın kapısını açarım.

"Sadece emin olmak için," diyor ve içeri giriyor. "Önce eve gidip duş alacağım."

"Belki de suyu tasarruf etmeliyiz?"

"Harika fikir. Gezegeni düşündüğün için seni seviyorum." Kapıyı kapatırken bana göz kırpmıyor.

Tatil sırt geri geri park park yerinden, ve arkadan arka lambaları karanlıkta kaybolur.

İki hafta boyunca çalınan anları sabırsızlıkla bekliyorum. İki hafta boyunca Dominic'in yanında dikkatli olacağım.

Ama en azından artık Sammy bizim tarafımızda.

Bu bir başlangıç. Belki de yıllar önce kaybettiğimiz şeyi gerçekten geri kazanabiliriz. Sadece birbirimizi değil, bizi biz yapan dostluğu da.

Yaşasın üç silahşörler.

BÖLÜM 28

TATİL

Lucas'ın evinin önüne arabamı park edip motoru durduruyorum, kalbim deli gibi atıyor. Noel ışıkları pencerelerden sıcak bir ışık yayıyor.

Telefonumu alıp anneme hızlıca mesaj attım.

TATİL

Bu gece bir arkadaşımda kalacağım. Seni seviyorum.

ANNEM

Tamam tatlım. İyi eğlenceler! Ben de seni seviyorum!

Otuz dört yaşındayım ve ailem nerede olduğumu umursamıyor. Ama burbon ve çadır olayından sonra, kimse beni bulamadığında, eve gelmeyeceğim zaman haber vermeye çalışıyorum. Ailemin endişelenmesini istemiyorum, ama bu beni Lucas'la gizlice buluşan bir genç gibi hissettiriyor. Sanırım, hala yaptığım şey tam olarak bu.

Bazı şeyler hiç değişmiyor.

Bu sabah her ihtimale karşı hazırladığım çanta, arabadan inerken yanımda geliyor. Gece havası tenimi ısıtıyor ve kollarımı kendime doluyorum, keşke daha kalın bir ceket alsaydım diyorum. Verandaya ulaşmadan, farlar garaj yolunu aydınlatıyor. Lucas'ın kamyoneti arabamın yanına yanaşıyor ve saniyeler içinde dışarı çıkıyor, gözlerinde o seksi bakışla bana doğru yürüyor.

"Beni geçtin," diyor. "Ben önce çıktım."

"Sen yaptın." Bana ulaşır ve hemen beni kendine doğru çeker, ağzı ağzımı bulur. Öpücük aç ve sabırsızdır, çantamı bırakıp kollarımı boynuna dolarım.

Geri çekildiğinde sırtıyor. "Hadi. İçeri girelim."

Ben cevap veremeden, eğilip beni tek bir hareketle omzuna atar.

"Lucas!" diye bağıyorum, sesim kahkahaya dönüşüyor. "Ne yapıyorsun? Çantamı düşürdüm!"

"Çantan mı?" diye sorar, omzunun üzerinden bakarak. "Taşınıyor musun, Peaches?"

"Beni eğlenceli bir şeyle baştan çıkarma," derim, o benim çantamı kolayca kaldırıp beni merdivenlerden yukarı taşırken. İçeri girmeden önce, eli şakacı bir şekilde popoma iner.

"Seni kışkırtmak eğlenceli," diyor.

"İstedğin zaman bir mağara adamı gibi davranıp kadını omzuna atamazsın!"

"Ama ben yaptım." Evinin şifresini girip kapıyı arkasından kapattı. "Oldukça iyi çalışıyor gibi görünüyor."

O kadar çok gülüyorum ki nefes alamıyorum. "Beni indir!" "Hayır.

Yukarı çıkana kadar indirmeyeceğim."

"Sen çok

saçmasın." "Bunu

seviyorsun."

Tanrım, yardım et, gerçekten çok seviyorum.

Söz verdiği gibi, yatak odasına çıkana kadar beni yere indirmiyor. Ayaklarım yere değdiğinde, dengesizim.

"Çok güzelsin." Yüzümü avuçlarının arasına alıyor ve gözlerindeki şakacılık kayboluyor, yerine daha aç bir bakış geliyor. Bu sefer beni öperken acele etmiyor. Her tatlı saniyenin tadını çıkarıyor ve ben ona karşı inliyorum.

Sonunda geri çekildiğinde, gözleri parıltıyor. "Burada bekle."

Gitmeden önce, karanlıkta yalnız kalmamam için başucu lambasını yakar.

Banyoya girer ve hareket ettiğini duyarım. Bir dakika sonra geri gelir, elimi tutar ve beni

beni götürdü. Kapıda durdum ve nefesim kesildi. Tezgahın üzerinde mumlar yanıyordu. Oda ısı ışı ışı parl ılıyordu.

Duşa doğru ilerler ve suyu açar. Buhar yükselir ve cam buğulanmaya başlar. Ona doğru birkaç adım atarım ve o, parmaklarıyla süveterimin kenarını tutarken beni nazikçe öper. Kumaş yukarı kalkarken, parmak eklemleri tenime sürtünür ve tüylerim diken diken olur. Kollarımı kaldırdım ve o da üstümü başımdan çekip yere düşürdü. Elleri çıplak kollarımda kayarken, bana yaptığı öpücük izlerini öpüyordu.

Ben onun kemerini çıkarırken, o yüzümden saçlarımı geriye doğru tarıyor, sonra pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açıyor. Onu boxerıyla birlikte aşağıya doğru itiyorum. Parmaklarım gömleğinin içine kayıyor ve o da gömleğini çıkarıyor. İkimiz de geri kalan kıyafetlerimizi çıkarıp çıplak olarak birbirimizin karşısında duruyoruz. Lucas acele etmek istemiyor, zamanını almak istiyor. Beni öpmek, dokunmak ve her santimimi ezberlemek istiyor.

Bu düşünce göğsümde bir şeyleri açığa çıkarıyor. İstenmek, arzulamak böyle bir şey demek.

Dominic ile seks, performansla ilgiliydi. Sırf sikişmek için sikişmekti. Her zaman o ve onun istediği şeyler önemliydi. Benim tatminim önemli değildi. Onu memnun etmek yeterli olmalıydı.

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum.

"Ne?" diye sorar Lucas, uzaklaşarak.

Kafamı sallıyorum. "Hiçbir şey. Kafamda düşüncelere dalmıştım."

Lucas, sanki dünyada önemli olan tek şey benmişim gibi bana bakar. "Şu anda, burada benimle ol. Oradan çık." Şakağımı hafifçe vurur. "Tamam mı? Küçük Bayan Aşırı Düşünen."

"Tamam," derim ve duşa gireriz.

"Bunu özlemişim," diyor, su üzerimize dökülürken. "Sana yakın olmayı. Sana dokunmayı. Seni benim alanımda tutmayı. Şimdiye kadar bunun ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim."

Şampuana uzanıp avucuna biraz döker, sonra parmakları saçlarıma kayar. Gözlerimi kapatmama neden olacak şekilde dairesel hareketlerle kafa derimi masaj yapar. Hiç kimse Lucas kadar özenle ve dikkatle bana dokunmamıştı. Bu adam bir aşık.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. "Seni," diyorum.

Bu onu gülümsetir.

Acele etmeden, şampuanı saçımın her yerine yaydıktan sonra beni düşün altına götürüp duruladı. Saçım temizlendiğinde, saç kremi aldı. İşini bitirdiğinde, ben aşırı derecede rahatlamıştım ve destek almak için ona yaslandım.

"Şimdi ben seni yıkayayım," diyor.

"Prenses muamelesi," diye fısıldıyorum.

"Kraliçe muamelesi," diyor ve omzumu öpüyor.

Lucas vücut şampuanını ve lifini alır, sonra omuzlarımdan başlar. Elleri kollarımdan aşağı, köprücük kemiğimden geçip göğüslerime doğru inerken, dokunuşları içimde bir sıcaklık hissi uyandırır. Başparmakları meme uçlarımı okşadığında, nefesim kesilir.

"Hassas mısın?" diye soruyor.

"Her zaman öyleydi."

"Hatırlıyorum." Elleri beni keşfetmeye devam ediyor. Hafif parmak uçları kaburgalarımdan aşağı, karnımdan, kalçalarımdan kayıyor. "Vücudunun her yerini hatırlıyorum. Seni inletemen her yeri. Seni iniltmeye sevk eden her noktayı."

Eli bacaklarımın arasına kayıyor ve ben kendimi fayans duvara dayamak zorunda kalıyorum. Parmakları yavaş, işkence gibi dairesel hareketler yapıyor ve dizlerimin titrediğini hissediyorum.

"Benimle misin, Peaches?"

Gülüyorum ve gülümsüyorum. "Evet. Seninle birlikteyken her şeyin farklı olduğunu düşünüyordum. Ben senin listende işaretlenecek bir kutu değilim. Sen benim zevkimi önemsiyorsun. Sen..."

"Şşş." Lucas ellerini omuzlarıma koyar ve gözlerime bakar. Aniden, yine on sekiz yaşındayız ve bana hayat tavsiyesi vermek üzeredir.

"Benden sonra sadece boktan insanlarla çıktığın için üzgünüm. Sana değerli bir varlık yerine baharat gibi davrandıkları için üzgünüm." Boynumu, göğüslerimin arasını öper ve dizlerinin üzerine çöker. "Bana bak."

Yeşil gözlerine bakıyorum ve o gülümsüyor. "Sen tapılmayı hak ediyorsun, Holiday."

Kalça kemiğime bir öpücük kondurduğunda, parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Beni bir sanat eseri gibi inceliyor.

mum ışığı ve buharın içinde birbirimize bakıyoruz, ikimiz de artık daha hızlı nefes alıyoruz. Dikkatlice bacağımı kaldırıyor ve beni yalarken dengemi sağlıyor.

"Siktir," diye fısıldarım, o klitorisime odaklanırken. Kalçalarımı salladığımda homurdanır, sakallarının bana değmesini severim.

"Beni boşaltmaya çalışıyorsun," diye fısıldadım.

O başını sallar, hızını yavaşlatır ve yüzünü amıma gömer. Onu açgözlülükle istiyorum, neredeyse aşırı derecede. İki parmağı içime girer ve parmaklarını kıvırdığında kendimi neredeyse kaybederim.

"Henüz değil," diyor bana.

Başımı geriye eğiyorum, suyun yüzüme ve saçlarıma akmasına izin veriyorum. "Çok yaklaştım."

"Biliyorum, tadını alabiliyorum," diyor.

"Lucas, lütfen."

"Lütfen ne?"

"Daha

fazlasına

ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle,

Peaches." "Sana. İçimde."

Gözlerindeki bakış nefesimi kesiyor.

"Oraya geliyoruz, bebeğim." Gözlerini kapatır ve bana iki parmağını sokarken ağızıyla klitorisimi okşamaya devam eder. Bu kombinasyon, mümkün olan en iyi şekilde beni altüst eder.

Zevk arttıkça kendimi onun omuzlarına yaslıyorum.

"İşte böyle," diyor amıma doğru. "Bırak kendini. Ben tutuyorum."

Orgazm beni sertçe vurur ve ben onun adını haykırıyorum, vücudum onun parmaklarını sıkıca kavrar. Beni duvara yaslayarak tutar ve ne kadar seksi olduğumu fısıldar. Onun parmaklarını seviyorum, bu his hoşuma gidiyor, beni utandırsa bile.

"İşte böyle, Peaches. Eski günlerdeki gibi istediğini al." Klitorisimi okşamaya devam ediyor ve sıcaklık tekrar artıyor.

"Siktir, Lucas," diye fısıldarım.

"Ah, açgözlü kızım geri dönmüş," diye mırıldanır. "Hoş geldin, tatlım." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Evet," diyorum nefes nefese, tekrar boşalmak istiyorum ve buna ihtiyacım var. "Çok ıslaksın," diyor, kışımı kavrayarak. "Tamamen benimsin."

O beni sahiplendiğinde saçlarını çekiştiriyorum, daha önce hiç duymadığım boğuk inlemeler boğazımdan çıkıyor.

"Artık bana aitsin," diyor bana. "Değil mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum sessizliğe. "Ben hep sana aidim, Lucas."

Vücudum daha fazla dayanamıyor ve ikinci orgazm beni sararken neredeyse dengemi kaybediyorum. O beni tutuyor, dengeliyor. Lucas gülüyor ve vücudumu öperek kulağıma doğru ilerliyor. "Tadını seviyorum."

Gerçekliğe döndüğümde, önce onun saçını yıkamak için zaman ayırıyorum, tıpkı onun bana yaptığı gibi parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Gözlerini kapatıp dokunuşuma kendini bırakıyor ve bu iri oduncu adamın bana karşı bu kadar savunmasız olduğunu görmekten çok hoşlanıyorum.

Saçları temizlendiğinde, ellerimi vücut şampuanıyla köpürterek vücudunu keşfe çıkıyorum. Acele etmeden, yeni yara izlerini ve dokunuşlarımla kaslarının nasıl hareket ettiğini öğreniyorum. Elimi penisine doladığımda, inliyor ve başını fayanslara yaslıyor.

"Çok iyi geliyor," diyor.

Onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, duş suyu ikimizin üzerine akıyor.

"Holiday..."

"Bana bırak." Ona bakıyorum, gözleri arzu dolu. "Seni tatmak istiyorum."

Eli ıslak saçlarıma kayıyor. Nazik ama çok sahiplenici, bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum. "Tamam."

Onu ilk kez tattığımda memnuniyetle mırıldanıyorum. Onu yavaşça ağzıma alıyorum, dilimde ağırlığını tadını çıkarıyorum. Parmakları saçlarımı sıkıca kavriyor ve üstümde inlediğini duyuyorum.

"Siktir, Holiday."

Onu yavaşça çalıştırıyorum, nefesini düzensiz hale getiren bir ritim buluyorum. Elim, alamadığım kısmı sarar, ağzımla aynı ritimde okşar. Çıkardığı sesler... çaresiz, boğuk inlemeler. Doğrudan bacaklarımla arasına giderler.

"Bana bak," diyor.

Evet, onu daha derine alırken gözlerine bakıyorum. Gözleri arzu, ihtiyaç, hayranlık, koruma ve... belki de sevgiyle dolu.

"Çok güzelsin," diyor. "Dizlerinin üzerine çok. İyi bir kız gibi beni al."

Onun etrafında inliyorum ve kalçaları hafifçe sarsılıyor. Bir eli duş duvarına dayanırken, diğeri saçlarımda kalıyor, beni yönlendiriyor ama asla zorlamıyor.

"Siktir, Peaches," diyor. "Beni çok iyi çalıştırıyorsun." Onu kızdırmak için yeterince geri çekiliyorum.

Onu olabildiğince geriye çekiyorum, neredeyse boğulacak gibi oluyorum. Nefesi hızlanıyor ve ben onu daha hızlı çalıştırıyorum, onun parçalanışını izlemek istiyorum.

"Holiday, ben... lanet olsun..."

Ağzımda nabız gibi atıyor ve ben onu içime alıyorum, kendini kaybetmesini izliyorum. Tamamen kendini kaybettiği halini seviyorum.

Ayağa kalkıp kollarımı ona doluyorum, onu öpüyorum, ikimizin tadı ağızlarımızda karışsın diye.

"Sanırım her gün su tasarrufu yapmak istiyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına, gülümseyerek.

"Siktir, ben de." Sonra yüzümü avuçlar ve sıcak su altında beni derin bir şekilde öper.

Vücudumuzu yıkamayı bitiririz ve o suyu kapatır. Lucas beni bir havluya sarar, sonra kendini de sarar.

İkimiz de duştan sonra kendimize gelmeye çalışırken, mum ışığında birbirimize gülümsüyoruz, tam o sırada yatak odasından telefonlarımız aynı anda çalıyor.

Birbirimize bakarız ve sonra telefonlarımızın bildirimleriyle ışıldadığı yatak odasına koşarız. Telefonumu alırım ve aile grubu sohbetine eklendiğimi görürüm. Ona bakarım, sonra Lucas'a bakarım. O omuz silker.

HUDSON

Emma doğum yapıyor. Merryville General'a gidiyoruz.

CLAIRE

Emma ikizleri doğuruyor! Herkes hastaneye gidiyor!

ANNE

Holiday, Emma doğum sancıları başladı. Hepimiz hastaneye gidiyoruz. Sen de geliyor musun?

Lucas çoktan kot pantolonunu ve tişörtünü giyiyor. "Hemen gitmeliyiz."

Havluyu bırakıp giyinmek için acele ediyorum, yanımda getirdiğim kıyafetleri giyiyorum. Saçlarım hala ıslak ama kurutacak vaktim yok. Lucas bir dakikadan az bir sürede giyinip anahtarlarını alıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Evet, gidelim," diyorum ona, merdivenlerden inerken düz ayakkabılarımı giymeye çalışarak. İkimiz de elimizden geldiğince hızlı bir şekilde onun kamyonetine doğru yürüyoruz. Her zamankinden daha hızlı sürüyor, ama eli benim elimi buluyor.

Aile grubu sohbetine hızlıca cevap yazıyorum.

HOLIDAY

Şu anda hastaneye gidiyoruz. On dakika içinde orada olacağız.

JAKE

Lucas da seninle mi?

MAWMAW

Oooooohhh!

Yüzüm kızarır ve boğazım düğümlenir.

"Oh, hayır, şimdiden sana zorluk mu çıkarıyorlar?" diye sorar Lucas.

"Onların nasıl olduklarını biliyorsun, yani bu biraz senin hatan."

"Doğru," diyorum ona.

HOLIDAY

Evet!

CLAIRE

Düğün çanları mı duyuyorum?

HOLIDAY

Bu sohbetten kesinlikle çıkabilirim.

Birkaç kez "seçenek yok" ve "cevap yok" yanıtlarıyla bombardımana tutuluyorum.

Hastane otoparkına giriyoruz ve Lucas girişe yakın bir yer buluyor. Neredeyse koşarak içeri giriyoruz ve doğum servisine giden tabelaları takip ediyoruz. Emma'yı çok uzun süredir tanımıyorum, ama çabucak arkadaş olduk ve onun iyiliğini önemsiyorum. Ayrıca, Lucas'ın yeğeni ve yeğeni doğuyor, bu da çok önemli bir olay.

Bekleme odası çoktan dolmuş durumda. Hudson'ın ailesi, Emma ve Claire'in babası Jake, Claire ve Mawmaw hepsi burada. Sanki kasabanın yarısı buraya gelmiş gibi.

Mawmaw bizi ilk gören kişi. "İşte buradasınız! Rekor sürede geldiniz. Umarım hız yapmamışsınızdır. Bu mevsimde polisler devriye geziyor, biliyorsunuz."

"İkiniz de duş almışsınız," diyor Jake uygun bir şekilde. Birkaç kişinin gözlerinin benim ve Lucas'ın saçlarına kaydığını görüyorum.

"Evet? Ne olmuş? Bu yasak mı?" diye soruyorum, ona meydan okuyarak. "Birlikte mi?" diye ekliyor Jake, Lucas'a zor anlar yaşatarak.

Mawmaw konuşur. "Hudson şu anda Emma'nın yanında. Doktor birkaç saat daha sürebileceğini söyledi."

"Ya da her an olabilir," diye ekliyor babam. "İkizler programa uymazlar."

"Sen nereden bilebilirsin ki?" diye sorar Lucas.

"Ben Noel Baba'yım. Her şeyi bilirim." Ona göz kırpar.

Sıranın sonunda yer buluruz ve Lucas kolunu sandalyemin arkasına atar. Herkes fark eder ama kimse doğrudan bir şey söylemez. Bella, anlamlı bir gülümsemeyle yanımdaki sandalyeye oturur.

"İkiniz de suçlu gibi görünüyorsunuz," diye fısıldar. "Kapa çeneni," derim ona. "Sinir bozucusun."

"Biliyorum," der. "Sinir bozucu küçük bir kız kardeş gibiyim. Bu harika, çünkü sen Wendy'ye ve bana bakıcılık yaparken, senin bizim kötü kalpli ablamızmışsın gibi davranırdık."

Ona dönerim. "Öyle mi? İstediklin her şeyi yapmana izin verirdim." Kıkırdar. "Haklısın."

Jake otomat makinesinden kahve getirip Lucas'ın diğer tarafına oturur. Düşünmeden Lucas'a yaslanırım ve o da doğal bir şekilde kolunu bana dolandır. Mawmaw kesinlikle bizi izliyor ama artık umurumda değil. Aile grup sohbetindeyim. Artık hepsi biliyor.

Kimsenin bakmadığını düşündüğünde, nemli saçlarıma bir öpücük kondurur. saçıma bir öpücük kondurur.

Sonsuza kadar süren bir bekleyiş. İnsanlar sandalyelerinde uyukluyor. Biri pizza sipariş eder ve pizza gece yarısı civarında gelir. Mawmaw kendi çocuklarının doğduğu zamanki hikayeleri anlatır ve herkesi güldürür. Lucas'ın babası volta atar ve her adımında ayakkabıları şingirdar.

Lucas avucumda daireler çiziyor. Arada sırada, Mawmaw'ın yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle bizi izlediğini fark ediyorum.

Sabah saat bir civarında, Hudson sonunda kapıdan içeri girer ve yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümsemeyle

"Geldiler!" diye duyurur. "Bir sağlıklı erkek bebek ve bir sağlıklı kız bebek!"

Bekleyen bekleme odası patlar alkışlarla alkış ve
tebriklerle

Hudson'ın gözleri yaşlarla doludur, ama kulaklarından kulaklarına kadar sıırıtmaktadır. "Emma inanılmaz. Bebekler mükemmel. Çok minik ve güzel ve..." Sesi titriyor. "Colby, herkesten önce onları kucağına alıyor. Çok iyi bir ağabey olacak."

Jake, Hudson'ı kucaklıyor ve ikisi de aynı anda ağlıyor ve gülüyorlar. Hudson'ın ailesi onu kucaklamak için acele ediyor. Herkes aynı anda konuşuyor, sorular soruyor ve onu tebrik ediyor.

"Ağırlıkları ne kadar?" diye sorar Mawmaw.

"Evan 2,3 kilo, Ella ise tam 2,3 kilo," diyor Hudson. "Küçükler ama güçlüler."

"Peki Emma?" diye sorar annesi.

"Yorgun ama uyumadan önce herkesin onları görmesini istiyor."

Hemşireler Emma ve bebekleri yerleştirirken biz otuz dakika daha bekleriz. Odadaki enerji artık tamamen farklıdır. Neşe ve beklenti doludur.

Sonunda bir hemşire çıkıp küçük gruplar halinde onları görmeye girebileceğimizi söyler. Lucas'ın ailesi önce girer, sonra Mawmaw. Ondan sonra Bay Manchester, Claire ve Jake girer. Sonunda sıra bize geldiğinde, Lucas elimi tutar ve birlikte Emma'nın odasına gireriz. Bana gülümser ve ben de ona gülümsemeden edemem, aramızdaki elektriksel çekimi hissediyorum. Bu çok yakın bir aile meselesi ve ben onun eşiyim. Bunun önemi benim için çok büyük.

Emma yorgun ama çok güzel görünüyor ve yatakta oturuyor. Hudson kundaklanmış bir bebek tutuyor, Colby de öyle. Colby, hayatımda hiç kimsenin göstermediği kadar gururlu görünüyor.

"Holiday! Lucas!" Emma bizi görünce gülümsüyor. "Gel, yeğenlerinle tanış."

Sesinde hiç tereddüt yok.

Lucas önce Hudson'a gider ve minik bebeklerden birini dikkatlice kucağına alır. Bebeği göğsüne yatırırken onu izliyorum. Bebeği, büyük ellerinde inanılmaz derecede küçük duruyor, mavi bir battaniyeye sarılmış ve kafasında küçük bir örgü şapka var.

Lucas'ın yüzündeki ifade kanımın daha hızlı akmasına neden oluyor. Hayret, şefkat ve neredeyse korkuya benzeyen bir şey... Sanki bu kadar değerli bir şeyi tutmasına güvenilmesine inanamıyormuş gibi.

"Bu Evan," diyor Hudson. "Evan, sana kesinlikle kötü örnek olmayacak amcan Lucas ile tanış."

Lucas gülüyor. "Evet, olacağım."

"Colby, Holiday'i kardeşine ver, tamam mı dostum?" Hudson başarılı bir şekilde bebeği aktarırken o başını sallar.

"Sen iyi bir babasın," diyorum ona.

"Teşekkürler, Holiday," diyor ve onu kucağıma veriyor.

Ella'yı dikkatlice kucağıma alıyorum, onun bu kadar küçük olmasına şaşıyorum. Kollarımda neredeyse hiç ağırlığı yok. Yüzü kırmızı ve buruşuk, minik yumrukları çenesinin yanında kıvrılmış. Ayrıca, şimdiye kadar gördüğüm en küçük tırnaklara sahip.

"Çok güzel, Emma," diye fısıldıyorum, yüksek sesle konuşmaktan korkarak. "Bu iki mucize, siz şeytanlardan nasıl çıktı?" Lucas yumuşak bir kahkaha atarak soruyor.

"Oh, sen bekle," Hudson onu uyarır. "İkiniz de. Ama yine de, mükemmel küçük insanlar yarattığımıza ben bile inanamıyorum."

"Ben mükemmel miyim, baba?" diye sorar Colby.

"Oh, en mükemmel, Colby. Mükemmel bir oğul. Mükemmel bir ağabey. Sen kesinlikle en iyisin."

"Kesinlikle öylesin! Ve biliyor musun, sen o kadar harikasın ki, en iyisi olduğun için sana çok özel kurabiyeler yapacağım."

"Oh, gerçekten mi? Holiday teyze, bana ağabey kurabiyeleri mi pişireceksin?" Sesi bir oktav yükselir.

"Evet, yapacağım," diye söz veriyorum.

Emma, Lucas ve benim bebekleri tutuşumuzu gözyaşları içinde izliyor. "Çocuklar sana sahip oldukları için çok şanslılar."

Lucas'a bakıyorum ve onun da bana baktığını görüyorum. Ona gülümsüyorum, o da gülümsüyor. Aramızda bir şey geçiyor. Bu bir anlayış ve bir gün bizim de böyle olabileceğimize dair bir söz.

BÖLÜM 29

TATİL

Geçen hafta un, şeker ve Lucas'la geçirdiğim çalınmış anlarla dolu bulanık bir haftaydı.

Çiftliği ve fırını, mülkteki müşteri kalabalığıyla idare etmeye çalışırken kendimizi yorarak çalışıyoruz. Yarışmaya katıldığımız ürünün her ayrıntısını mükemmel hale getirmek için takıntılı bir şekilde çalışıyorum, çünkü profesyonel jüri üyelerine bizi seçmemeleri için tek bir neden bile vermek istemiyorum. Kurabiye tabanı, kenarları çıtır çıtır, üstü yumuşak fudge kaplı ve tereyağlı kurabiyenin tadını dengeleyecek kadar çikolata içeren, tam da olması gerektiği gibi olacak. Ev yapımı vanilya fasulyeli dondurma, eriyip dağınık bir hal almaması için tam zamanında karıştırılmalı.

Bu hafta yaptığımız her prova saniyeye kadar zamanlandı. Jüri önünde her şeyi sıfırdan hazırlamak için tam olarak üç saatimiz var ve bunu uykumuzda bile yapabilecek hale gelene kadar prova yapıyoruz. Yarışma o kadar da ciddi değil. Başka bir zaman olsa bu kadar uğraşmazdım, ama Dominic beni herkesin önünde küçük düşürdü ve şimdi kendimi kanıtlamam gerekiyor. Onun beni diğer dört sektör profesyonelinin önünde utandırmasına izin vermeyeceğim. Bu, aşırı nitelikli olduğumun mutlu bir şekilde kabul edeceğim bir örneği.

"Çok güzelsin," diyor Lucas, topuzumdan düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

"Sen de öylesin," diyorum ona, mutfakta birbirimizin hareketlerini tahmin edebiliyormuşçasına mükemmel bir uyum içinde çalışırken.

Geçen hafta, pişirme bizi tüketti, ama gizlice dolaşmak da öyle.

Sen de.

Kimsenin görmediğini sandığımızda fırının arkasında birçok gizli öpücük paylaştık.

kimsenin görmediğini düşündüğümüz zamanlarda. İlişkimizi gizli tutmaya çalışırken, onun evinde çok fazla gece geçirdim. Ama bütün kasaba bizi ifşa etmeye kararlı görünüyor.

Glenda'nın Lokantası'nda bile insanlar bize bakmadan kahvaltı yapamadık. Hemen ardından, masanın üzerinde parmaklarımızın birbirine değdiği fotoğraflar ortaya çıktı. İlişkimizi kamuoyuna açıklamamamızın haberleri daha da kötüleştirdiğine neredeyse ikna oldum. Dışarıda inanılmaz bir itidal göstermiş olsak da, haberler spekülasyonlarla dolu.

Dominic ve benim eski fotoğraflarımız internetin karanlık köşelerinden ortaya çıktı ve sanki ikisiyle de çıkıyormuşum gibi bir izlenim yaratıyor, oysa bu fotoğraflar beş yıl öncesine ait. Bu aşk üçgeni, daha fazla görüntülenme elde etmek için uydurulmuş bir skandal. Hayatım birkaç hafta içinde Hallmark filmlerinden reality TV eğlencesine dönüştü. Ben ikisi de değilim.

Merryville Inn'de çalışan bir arkadaşının söylediğine göre, Dominic Lucas ve beni soruyormuş. Bu ilişkinin ne zaman başladığını bilmek istiyormuş. Ondan kaçmak için eve geldim, ama şimdi duvarlar üzerime üstüme geliyor gibi hissediyorum. Neyse ki, o kadar meşgulüm ki, düzgün düşünemiyorum bile. Günler ve haftalar birbirine karıştı, tek yapmam gereken tatili atlatmak.

Bugünkü prova, önümüzdeki Cumartesi yapılacak yarışma öncesi son provalarımızdan biri olacaktı.

Lucas ve ben ilk doksan dakikada kurabiye ve şekerlemeleri bitirdik. İki saatin sonunda dondurma tabanı hazırlandı ve karıştırılmaya başlandı. Her şey yolunda gidiyordu, mükemmel bir uyum içinde çalışıyorduk, ama Lucas beni tezgaha çekip öptü.

"Mm," diye mırıldanarak ağzına doğru eğildim ve kollarımı boynuna doladım. "Buna alışma."

"Neden?" Boynumu öper, düşünmemi zorlaştırır.

"Çünkü gerçekten rekabet ettiğimizde, bunu istediğim kadar yapamayız," diye hatırlatırım ona. "Profesyonel olmalıyız."

Lucas bir öpücük daha çalar ve sırtarak, "Tamam.

Tabii," der. "Lucas... hadi ama. Dram istemiyorum."

"Olmayacak. Uslu duracağım. Söz veriyorum." Bana göz kırptıyor.

"Bir hafta daha," derim, yüzünü avuçlarım.

Beni tekrar kendine çekip alnını alnıma dayadı. "Biliyorum, Peaches. Halledeceğiz. Şimdi, bunu bitirelim de ailenle akşam yemeğine geç kalma."

"Haklısın," diyorum ona, duvardaki saate bakarak. Denemeyi iki saat elli altı dakikada bitiriyoruz—

dört dakika kala. Kurabiye tabanı mükemmel, çikolata sosu yumuşak. Dondurma kremesi ve pürüzsüz, içinde vanilya çekirdekleri görünüyor. Sunumu bitirdikten sonra telefonumu çıkarıp fotoğraf çekiyorum.

"Başlayalım mı?" diye soruyor Lucas ve ben iki kaşık alıyorum. Kaşıklarımızı birbirine vuruyoruz.

Lucas bir ısırik alır ve gözlerini kapatır. "İşte bu. İnanılmaz." Ben de tadına bakarım ve ona katılıyorum. Dondurma, diğer lezzetleri bastırmadan tam kıvamında bir zenginlik katıyor. Kurabiye ve fudge ile dondurma ağızda eriyor.

Kıvamların kombinasyonu mükemmel.

"Hazırız," diyorum, ama rekabet etme konusundaki endişem midemi burkuyor. Dominic'in ne kadar acımasız ve titiz olabileceğini biliyorum. Bana kolaylık göstermeyecektir.

"Hey." Lucas beni kendine doğru çevirir. "Başaracağız. Fazla düşünmeyi bırak."

"Elimde değil. Ben böyleyim."

Alnımı öper. "Cumartesi oraya gidip, deli gibi pişirip, kazanacağız."

Ona inanmak istiyorum.

Mutfağı birlikte temizliyoruz ve eşyalarımı topluyorum. "Gitmeliyim. Geç kalmak istemiyorum."

"Kaçmak istemediğinden emin misin?" Eli kalçama kayıyor. "Bana gelmek ister misin?"

"Cazip. *Çok cazip*. Ama bu hafta beni neredeyse hiç görmediler. Muhtemelen yüzümü göstermeliyim."

"Haklısın." Bir kez daha öpüyor beni. "Sonra mesaj atar mısın?" "Tabii ki."

Lucas beni o yumuşak bakışıyla izliyor.

Seni seviyorum. Bu kelimeler dilimin ucunda, çıkmak için can atıyor.

Ama ya çok erkense? Ya aceleci davrandığımı düşünürse?

Bunu daha yeni başlattık — gerçekten başlattık, her ne kadar bunun için on yıllar geçse de — bir hafta önce. Bu yüzden, sözleri yutuyorum ve sadece gülümsüyorum. "Bugün harika iş çıkardın."

"Sen de." Gözlerinde bir şey parıltıyor, sanki söylemediğim şeyi hissedebiliyormuş gibi. "Yarın görüşürüz?"

"Yarın görüşürüz."

Fırını kilitleyip aynı anda çıkıyoruz.

Aralık güneşinin batışını izleyerek eve giderken, kendimi başarılı ve gururlu hissetmem gerekirdi. Ama bunun yerine, uçurumun kenarında durmuş, düşmeyi bekliyordum gibi hissediyorum.

Garaj yoluna girdiğimde, ilk fark ettiğim şey annemin SUV'sinin yanında park etmiş siyah Mercedes oldu.

Mideme bir ağırlık çöküyor.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Uzun bir süre garaj yolunda oturup direksiyonu sıkıca tutarak, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Belki yanıliyorum. Belki de bu başka birinin Mercedes'idir. Belki...

Pencereden onu görüyorum. Dominic Laurent, annemlerin mutfağında durmuş, babamın az önce söylediği bir şeye gülüyor.

Öfke içimi kaplıyor.

Arabadan inip titrek bacaklarla garaj yolunda yürüyorum. Derin bir nefes aldıktan sonra içeri giriyorum. Dominic beni görüyor ve yüzünde eskiden beni etkileyen o çekici gülümseme beliriyor. Şimdi ise sadece kafasına bir şey atmak istiyorum.

"Ma chérie!" Beni kucaklamamı beklermişçesine kollarını açıyor. "Ne mükemmel bir zamanlama. Ailen ve ben tam da çok keyifli bir sohbet ediyorduk."

"Burada ne yapıyorsun?" Sözlerim istediğimden daha sert çıkıyor ama umurumda değil.

"Tatil!" Annem Dominic'in arkasında belirir. "Bakın kim uğramış! Ne güzel bir sürpriz, değil mi?"

Hoş, benim kullanacağım kelime değil.

"Dominic bu civardaydı ve uğrayıp merhaba demek istedi," diye ekliyor babam.

"Mahallede, kasabadan beş mil uzakta mı? Ne kadar da uygun," diyorum, olanlara şaşkınlıkla.

"Paris'te geçirdiğin zamanlar hakkında harika bir sohbet ediyorduk," diyor babam.

Tabii ki, biliyorlar. Çünkü ailem Dominic'in gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyor. Annem PG dereceli versiyonunu biliyor, ama ona bana ne kadar kötü davrandığını ve beni nasıl kontrol ettiğini hiç anlatmadım. Onların gördüğü tek şey, kızlarını Avrupa'ya götüren çekici Fransız şef.

"Bir kadeh şarap iç, tatlım," diyor annem. "Lazanya yemek üzereydik ve en sevdiğin burbonlu çikolatalı kek yaptım."

Reddetmek istiyorum. Dominic'i pahalı ceketinden tutup ailemin mülkünden atmak istiyorum. Ama bana gülümseyerek bakıyorlar ve ben olay çıkaramam.

"Peki," diyorum dişlerimi sıkarak.

Yemek odasına geçiyoruz ve durum gerçek dışı geliyor. Dominic sanki buraya aitmiş gibi masaya oturuyor. Annem ona kristal bardaklarda tatlı çay ikram ediyor. Babam, ben yönetmeye başladığımdan beri fırının ne kadar başarılı olduğunu anlatıyor.

Bu yaşayan bir kabus.

Dominic'in karşısındaki sandalyeye çöküyorum ve o bana yine o gülümsemeyi atıyor.

"Dominic bize Belize'ye yaptığın dalış gezisinden bahsetti. Kulağa inanılmaz geliyordu," diyor annem.

"Uzun zaman önceydi," diyorum ona düz bir sesle.

"Gerçekten." Gözleri benimkilere kilitlenir. "O zamanlar pek çok şey farklıydı."

Annem lazanyayı getirir ve ikimize birer dilim keser. Masaya sarımsaklı ekmek koyar. Şarabı bir dikişte içerim ve ona dik dik bakarken kadehimi tekrar doldururum.

"Neden buradasın?" diye soruyorum sonunda.

O, aileme bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü. "Çünkü seni özledim."

"Hayır, özlemiyorsun."

"Holiday," diyor babam. "Kaba davranıyorsun."

"Haklısın. Özür dilerim." Akşam yemeğinin geri kalanında tek kelime etmedim. Yedim, içtim ve etrafımdaki konuşmalara katılmadım.

"Tatlım, çok sessizsin," annem tabaklarımızı temizledikten sonra sonunda diyor.

"Bana, söyleyecek güzel bir şeyim yoksa, hiç bir şey söylememem gerektiğini öğrettin," derim, o çikolatalı pastayı getirirken. Dominic'e kocaman bir dilim keserken dehşetle izlerim. Bir ısırik alır ve neredeyse inler.

"Bayan Patterson, bu muhteşem. Kesinlikle enfes. Tarifini paylaşır mısınız?"

"Tabii ki!" Annem onun ilgisinden dolayı ısııl ısııl parlıyor. "Bu tarif nesillerdir ailemizde var."

Çığlık atmak istiyorum. Masayı devirmek istiyorum. Anneme, Dominic Laurent'in onun tariflerini, nezaketini, evimizde oturup iyi bir insan gibi davranmayı hak etmediğini söylemek istiyorum. Ama orada oturuyorum, çatalımı yumruğumda sıkıca tutuyorum ve Dominic Paris'ten hikayelerle ailemi etkilerken tatlıyı zorla yiyorum. O komik ve nazik

—ilk tanıştığımızdaki gibi. Beni kontrolü altına aldığından beri olmadığı gibi.

Babam onun şakalarına gülüyor. Annem onun fırını hakkında sorular soruyor. Onlar tamamen onun büyüüne kapılmışlar ve bu beni hasta ediyor.

Sonunda babam saate bakıyor. "Saat geç oluyor. Dominic, seni otele geri göndermeliyiz."

"Tabii ki." Dominic ayağa kalkar. "Misafirperverliğiniz için çok teşekkür ederim. Gerçekten çok keyifliydi."

"O zevk bize ait," der babam. "Ne zaman istersen gel."

Asla olmaz.

Dominic bana bakar. "Holiday, beni dışarıya kadar geçirir misin? Seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

"Oh, seve seve," derim, şarap vücudumda dolaşırken.

Ön verandaya çıkıyoruz ve hemen aramıza mesafe koyuyorum. Gece soğuklaşmış, kollarımı kendime sarıyorum.

"Şimdi neden hep evini ziyaret etmek istediğini anlıyorum," diyor Dominic, araziye bakarak. "Ne güzel bir yer. Merryville harika. Çok... şirin."

"Saçmalamayı kes, Dominic. Ne istiyorsun?"

"Güzel bir kıza yakışmayan çirkin bir dil." Yüzü Noel ışıklarında parlıyor. "Seni görmek istedim. Seninle konuşmak istedim. Yalnız başıma. Benden kaçınıyordun."

"Meşguldüm."

"Oduncu ile." Bu bir soru değil. "Resimleri gördüm. Makaleleri. Sen ve Lucas Jolly, küçük kasabanın sevgilileri." Sesinde küçümseme var. "Gerçekten istediğin bu mu? Bir hiç olan bir taşralı için kurduğumuz her şeyi bir kenara atmak mı?"

"Onun hakkında böyle konuşma."

"Neden olmasın? Bu gerçek." O bir adım yaklaşır, ben bir adım geri çekilirim. "Holiday, lütfen. Buraya özür dilemek için geldim. Aramızdaki sorunları düzeltmek için. Hatalar yaptım, biliyorum. Ama bunu düzeltebiliriz. Yeniden başlayabiliriz. Benimle Paris'e dön. Kendi pastaneni açmana yardım ederim. Sana ve yeteneğine layık olan her şeyi veririm."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayatta olmaz, Dominic. Bana yaptıklarını düzeltemezsin. Artık *biz* diye bir şey yok. Aslında hiç olmadı, değil mi? Sen hep beni kullandın ve buna aşk dedin."

Yüzü sertleşir. "Bu adil değil."

"Adil mi? Adalet hakkında konuşmaya hakkın olduğunu sanmıyorum." Acı bir şekilde güldüm. "Benim çalışmalarımın övgüsünü sen aldın. Senin hırslarına hizmet etmediğim sürece kendimi değersiz hissettirdin. Bu aşk değil. Bu sömürü."

"Sana tariflerini denemen için bir sahne verdim," diyor, sesi yükseliyor. "Sahip olduğun her şey benim sayemde. Sana Paris'i verdim. Sana bir kariyer verdim. Sana başka türlü asla sahip olamayacağın fırsatlar verdim."

"Her şeyi aldın!" sözleri içimden patlayarak çıkıyor. "Güvenimi, benliğimi, ailemle olan bağımı aldın. Beni izole ettin, kontrol ettin ve kendi yeteneğimden şüphe etmeme neden oldun. Ve şimdi de ailemin evine gelip, çekici eski erkek arkadaş rolünü oynamaya cüret ediyorsun? Senin neyin var?"

"Seni seviyorum," diyor ve bir an için neredeyse samimi geliyor. "Seni hep sevdim. Her zaman bunu gösteremedim, biliyorum, ama..."

"Aşk mı?" Başımı sallıyorum. "Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun."

O zaman bana uzanır, kollarımı tutar ve beni kendine çekmeye çalışır. "Holiday, lütfen. Bana bir şans daha ver. Kanıtlamama izin ver..."

İçgüdülerim devreye girer.

Onu kendimden uzaklaştıırım ve o geriye doğru sendeler, dengesini kaybeder. Pahalı ayakkabıları veranda merdivenlerinde kayar ve düşer, ön bahçede kışının üstüne oturur.

Bir anlığına, ona bakakalırım, ne kadar güçlü olduğumu fark etmeden.

Ön kapı açılır ve annem ortaya çıkar. "Holiday? Her şey yolunda mı?"

Gözlerimi Dominic'ten ayırmıyorum. "Her şey yolunda anne. Sadece Dominic'e veda ediyorum."

"Oh. Peki... çok uzun kalma tatlım. Hava soğuyor." Kapı kapanır ve ben verandanın kenarına doğru ilerlerim.

Dominic yavaşça ayağa kalkar, pahalı pantolonundan çim ve kiri silkeler. "Değişmişsin."

"Hayır, değişmedim. Sadece kim olduğumu hatırladım."

"Bu sen değilsin, Holiday. Bu şiddet, bu öfke..."

"Beni rahat bırak, Dominic." Sesim soğuktur. "Paris'e geri dön ve beni unut."

"Seni unutmak imkansız." Sesi çatallanır. "Ve o ağaç çiftçisiyle olan bu oyunu bırakmazsan, herkesin her şeyi bilmesini sağlarım."

Kanım donar. "Senden korkmuyorum."

"Öyle olmalısın. Yaptığın onca şeyden sonra. Herkesin senin gerçek yüzünü görmesini sağlayacağım. Her samimi anı.

Birlikte yaptığımız her şeyi. Küçük kasabada sahip olduğun değerli itibarın yok olacak. Ailen sana bir daha asla eskisi gibi bakmayacak." Ceketini düzeltir. "Benden öylece uzaklaşabileceğini mi sanıyorsun? Birlikte kurduğumuz her şeyden? Seni ben yarattım, Holiday. Seni aynı kolaylıkla yok edebilirim."

Bir an için korku beni o kadar sıkı sarar ki nefes alamam. Bizim hakkımızda kaydettiği videoları unutmuştum. Hala hepsi onda —bildiklerim, rızam olmadan çekilenler, ama o bunların sadece bizim için olduğunu söylemişti.

Eğer bu videolar ortaya çıkarsa, Merryville'deki herhangi biri onları görürse, benim işim biter. Ailem yıkılır. Kasaba halkı bana eskisi gibi bakmaz. Kariyerim biter. Ve Lucas...

Lucas. Bunu ona nasıl açıklayabilirim ki?

Spiral haline gelmeden önce, içimde bir şey değişir. Korku yok olur, yerine öfke gelir.

"Haklısın," diyorum. "En özel anlarımızı ifşa edebilirsin. Beni küçük düşürmeye, ailemi utandırmaya, beni mahvetmeye çalıştığın sonra geriye kalan itibarımı yok etmeye çalışabilirsin, ama..."

"O zaman anlıyorsun..."

"Ama şunu unutuyorsun Dominic. Sen *benim* tariflerimi çaldın. Elbette, gizlilik anlaşmamız var." Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Ama o kayıtları yayınlarsan, herkese anlatır ve Michelin yıldızını benim tariflerimle kazandığını kanıtlarım. Tüm imparatorluğunun güneyli bir pisliğin çaldığı eserler üzerine kurulduğunu dünya duysa ne der?"

Yüzü soluyor.

"Oh, dahası da var," diye devam ettim, sesim giderek güçleniyordu. "Benim iznim olmadan o videoları yayınlamak yasa dışıdır. ABD'de intikam pornosu yasaları var, Dominic. Cezaî suçlamalarla karşı karşıya kalacaksın ve ben de senden sahip olduğun her şeyi alacağım."

"Bunu yapmazsın..."

"Deneyin bakalım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Devam et. Bil ki, seni benimle birlikte cehennemin dibine sürükleyeceğim. Seni saygı duyan her yemek eleştirmeni, her gazeteci, her şefe senin bir hırsız ve sahtekar olduğunu söyleyeceğim. Mirasın benimki gibi lekelenmesini sağlayacağım.

benimki kadar lekelenmesini sağlayacağım. Sonra da seni mahkemeye vereceğim. Benimle bu kavgaya girmek istemezsin."

Şimdi titriyor, kendine güven maskesi paramparça olmuş. "Kimsin sen?" diye soruyor.

"En büyük hatan. Artık Paris'te kontrol ettiğin o çekingen kız değilim. Beni tehdit etmene, manipüle etmene ya da geçmişimi bana karşı kullanmana izin vermeyeceğim." Eve doğru dönüyorum. "O yüzden beni rahat bırak. Cumartesi günkü yarışmadan sonra Paris'e dön ve benim varlığımı unut."

"Ya yapmazsam?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "O zaman seni de benimle birlikte dibe çekmenin tatminini yaşayacağım."

"Holiday. Bunu yapmak istemiyorum. Sen hayatımın aşkıydın."

"Hayır, değilim. Kimse hayatının aşkına senin bana davrandığın gibi davranmaz."

"Üzgünüm," diyor.

"Çok geç," diyorum ona, arka arkaya bakmadan verandanın merdivenlerini çıkıp eve giriyorum. Tüm vücudum adrenalin, öfke ve neredeyse özgürlük gibi hissettiren bir şeyle titriyor.

İçeride, kapalı kapıya yaslanıp nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Annemle babam oturma odasında televizyon izliyorlar, pencereden gördüklerini görmemiş gibi davranıyorlar.

"Her şey yolunda mı tatlım?" diye soruyor annem.

"İyiym," diyorum. "Dominic gidiyor."

"Çok iyi bir genç adama benziyordu."

Açıklayacak gücüm yok. Yorgun olduğumu mırıldanarak yukarı, çocukluk odama çıkıyorum.

Kapı kapanır kapanmaz, yatağımın kenarına çöküyorum ve az önce olanların gerçekliğini sindirmeye çalışıyorum. Dominic o videolara sahip ve istediği an yayınlayabilir. Kariyerimi mahvettikten sonra imajımı da mahvedebilir.

Ama ben onun blöfünü gördüm.

Ben de onu tehdit ettim.

Ve yıllardır ilk kez, onun kazanmasına izin vermedim. Artık kolay lokma değilim.

Telefonumu çıkarırken ellerim hala titriyor.

TATİL

Dominic benim evimdeydi ve benimle ve ailemle akşam yemeğine katıldı. Yemekten sonra tartıştık. O kadar sinirliyim ki, düzgün düşünemiyorum.

Cevabı birkaç saniye içinde geldi.

LUCAS

İyi misin?

HOLİDAY

İyiyim. Onu verandadan ittim.

LUCAS

Ne yaptın?

HOLİDAY

Uzun hikaye. Buraya gelebilir misin? Konuşmamız lazım.

LUCAS

Yoldayım.

Telefonuma, ekrandaki Lucas'ın adına bakıyorum ve gözlerim doluyor. Geliyor. Birazdan burada olacak. Ve ona her şeyi anlatmak zorunda kalacağım.

Bu düşünce midemi bulandırıyor, ama bunu daha fazla saklayamam. Ondan değil. Artık değil.

Eğer birlikte olacaksak, gerçekten birlikte olacaksak, o benim geçmişim hakkındaki gerçeği bilmeye hak ediyor. Çirkin kısımları bile. Beni utandıran kısımları bile.

Umarım bana farklı bir gözle bakmaz.

BÖLÜM 30

LUCAS

Kanepemde oturmuş makarna ve peynir yerken, Holiday'e ne kadar aptalca aşık olduğumu düşünmemeye çalışırken mesaj geldi.

Telefonum titredi ve ekranında onun adı belirdi. Sanki aklımda olduğunu biliyormuş gibiydi.

HOLIDAY

Dominic benim evimdeydi ve benimle ve ailemle akşam yemeği yedi. Sonra tartıştık. O kadar sinirliyim ki düzgün düşünemiyorum.

Vücudumdaki her kas gerginleşiyor. O Fransız piç kurusu onun evinde miydi? Ailesiyle birlikte mi? Elim telefonu sıkıca kavırıyor.

LUCAS

İyi misin?

The üç nokta görünür, ve ve tekrar tekrar Her saniye bir saat gibi geliyor.

TATİL

Ben iyiyim. Onu verandadan ittim.

O benim kızım. Her zaman öyleydi.

LUCAS

Ne yaptın?

HOLIDAY

Uzun hikaye. Buraya gelebilir misin? Konuşmamız lazım.

Son üç kelime, karanlıkta bir adım atlamışım gibi hissettiriyor. "*Konuşmamız lazım*" cümlesinden iyi bir şey çıkmaz. Ama bana ihtiyacı var ve önemli olan tek şey bu.

LUCAS

Yoldayım.

Anahtarlarımı alıp kapıya doğru yönelirim, sonra elim kapı kolunda durur. Onun evinin önüne park edersem, ailesi benim orada olduğumu anlar. Kamyonetimi görürler, beni içeri davet edip sohbet ve sıcak çikolata ikram ederler, oysa Holiday bir şey konuşmak istiyor. Mahremiyete ihtiyacı var.

Bir anı aklıma gelir. On yedi yaşındayken, birbirimize doyamayacağımız için ormana gizlice girip penceresine tırmanmıştım. Her şeyin basit olduğu ve aşkın her şeyi yenebileceğine inandığımız zamanlardı. Dünya bize yanıldığımızı kanıtlamadan önceydi.

Telefonumu cebime koyup garaja yöneliyorum. Eski golf arabası köşede duruyor, bahçeye hiç çıkmamış Noel süslerinin altında gömülü. Bu yılın başından beri ona dokunmadım.

Motor tekler, sonra ikinci denemede çalışır. Garajdan çıkıp ormana giden arka yola saparım. Farlar karanlığı zar zor yarıyor. Yol artık otlarla kaplı, dallar arabayı geri çekmeye çalışan parmaklar gibi arabayı sıyrıyor. Ama yol hala orada, benim mülkümü onun mülküne bağlayan, hiç iyileşmemiş bir yara izi gibi.

Aralık rüzgarı ceketimin içinden beni donduruyor ve ellerim direksiyonda çoktan uyuşmaya başladı, ama umurumda değil

Umurumda deęil. Tek dūőünebildięim, Dominic'in onun evinde olması ve ona elini sūrmesi. Onu itmesinin tek nedeni, ona dokunması olabilir.

Çenem o kadar sıkı kapanıyor ki diőlerim ağrıyor.

Ona ne dedi? Ne yaptı? Bu sorular kafamda dōnūp dururken, görme duyumdan çok hafızamdaki izleri takip ederek ağaçların arasından geçiyor. Dallar kollarıma çarpıyor ama hızımı kesmiyorum.

Araba sonunda evinin arkasındaki aęaç sınırını aőıyor ve ben motoru kapatıp gözlerimin karanlığa alışmasını bekliyorum. Patterson'ların evi sıcak bir ışıkla parlıyor, her pencerede Noel sūsleri katalogdan ıkmiő gibi parılıyor. Huzurlu görünüyor.

Holiday'in yatak odasının penceresinin bulunduğu evin yan tarafına yaklaşıyorum. İkinci kata bakıyorum, nefesim bulutlar halinde dışarı çıkıyor. Beyaz kafes hala orada, yeni boyanmış ve sağlam görünüyor. Bay Patterson onu bakımlı tutuyor, muhtemelen kızının yıllarca gizlice dışarı çıkmasına yardım eden şeyi koruduğunun farkında değil.

Gençliğimdeki kilodan çok daha fazla olduğum için ağırlığımı deniyorum ve ahşap gıcırdıyor ama dayanıyor. Ellerim donuyor ve don her şeyi kayganlaőtıyor, ama kas hafızam devreye giriyor.

Perdeler çekilmiş ama arkalarından ışık sızıyor. Önce cama hafifçe vuruyorum, sonra cevap vermediğinde biraz daha sert vuruyorum. Kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

Perde açılır ve Holiday'in yüzü belirir. Gözleri kırmızı ve őiőmiő, saçları dağınık dalgalar halinde topuzundan dōkūlmūő ve tamamen bitkin görünüyor. Beni, deli bir Romeo gibi evinin yanına yapıőmıő halde görüncē ağzı açık kalır.

Pencereyi yukarı ittiğinde soğuk hava içeriye doldu. Gençliğimdeki kadar zarif bir şekilde tırmanamadım ve masasındaki lambayı neredeyse devirecektim.

"Lucas, ne yapıyorsun..." Sanki aklımı kaçırmıőım gibi bana bakıyor, belki de kaırmıőımdır.

Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Sūrpriz."

Yüzündeki ifade değişir ve şaşkınlık yerini takdir duygusuna bırakır. Çenesi titrer. "Geçmişten bir esinti."

"Eskiden odana gizlice girdiğim zamanları hatırlıyor musun?" İki adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp, donmuş ellerimle yüzünü kavradım. Cildi sıcaktı ve başparmaklarımın altında nabzının hızlandığını hissedebiliyordum. "İyi misin? Ne olduğunu anlat bana."

Beni geçip pencereyi kapatarak soğuğu dışarıda bırakır, sonra bacakları onu taşıyamayacakmış gibi yatağının kenarına çöker.

Oda tam da hatırladığım gibi kokuyor. Vanilya ve temiz çamaşır kokusu, hafif bir parfüm kokusu ile karışmış. Etrafa bakıyorum ve sanki bir zaman kapsülüne girmişim gibi hissediyorum. Yatağında aynı mor yorgan, duvarlarda aynı posterler ve köşede, ben onu oyalarken ödevlerini yaptığı aynı masa var.

"Akşam yemeğine geldi," diyor, sesi alçak. "Sanki oraya aitmiş gibi annemlerin mutfağına girdi. Onları büyüledi. Annemin lazanyasını yedi. Paris hakkında hikayeler anlattı. Onun gerçekte kim olduğunu bilmiyorlar."

Öfke göğsümde yükseliyor ve zehir gibi damarlarıma yayılıyor. "Sana ne dedi?"

"Akşam yemeğinden sonra, verandada baş başa konuştuk." Parmaklarını birbirine doluyor ve gözlerime bakmıyor. "Beni Paris'e geri dönmem için ikna etmeye çalıştı. Hatalar yaptığını, yeniden başlamak istediğini, hak ettiğim her şeyi bana vereceğini söyledi. Reddettiğimde..." Sesi titriyor. "Beni yakaladı ve kendine çekmeye çalıştı, ben de onu ittim. Verandadan düşüp kışının üstüne oturdu."

Bu beni gülümsetiyor. "Seninle gurur duyuyorum."

Kendini savunduğu ve onun sandığından daha güçlü olduğu için gurur duyuyorum. Ona dokunma hakkına sahipmiş gibi elini ona sürmeye cüret ettiğini inanamıyorum.

Sesim istediğimden daha sert çıkıyor. "Sadece bunu yaptığın için şanslı. Ben orada olsaydım..."

"Lucas." Sonunda bana bakıyor ve yüzünden gözyaşları akıyor. "Daha fazlası var. Sana anlatmam gereken şeyler. Dominic ile olan geçmişim hakkında bilmediğin şeyler."

Sesindeki korku midemi bulandırıyor. Yatağın kenarına oturuyorum ve eski yaylar ağırlığımla gıcırıyor. Elini tutuyorum, parmakları buz gibi soğuk. Sonbahar rüzgârında yapraklar gibi titriyor.

"Tamam," diyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Ama şunu bilmeni isterim ki, bana ne söylersen söyle, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Geçmişin umurumda değil."

"Biliyorum. Ama Dominic benden intikam almaya karar verirse, senin hazırlıksız yakalanmanı istemiyorum." Titrek bir nefes alır, sonra bir tane daha, sanki cesaretini toplamaya çalışır gibi. "Dominic ve ben Paris'te birlikteyken, bizi kaydetmeyi severdi. Samimi anlarımızı."

Sözler aceleyle dökülüyor, sanki cesaretini kaybetmeden önce bunları söylemesi gerekiyormuş gibi.

"İlk başta ona güvendiğim için kabul ettim. Bunun sadece bizim için, özel bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi..." Durur, zorlukla yutar. "Şimdi, kaç tane olduğunu bilmiyorum. Ya da hepsini biliyor muyum, onu da bilmiyorum."

Çenem o kadar sıkılaşıyor ki, dişlerimin birbirine sürtündüğünü duyarım. Kendimi zorlayarak burnumdan nefes alırım, sakın kalmaya çalışırım, onun konuşmasını bitirmesine izin veririm. Ama içimde, Dominic Laurent'ı bulup o kendini beğenmiş Fransız vücudundaki her kemiği kırmanın planını yapmaya başlamışımıdır bile.

"Ve bir gece..." Sesi tamamen kırılır ve durmak zorunda kalır. Şimdi titriyor, tüm vücudu titriyor. Onu sakinleştirmek için elini sıkıyorum.

"Acele etme," diyorum, beklemek beni öldürüyor olsa da.

Kafasını sallıyor, boş eliyle gözlerini siliyor, sonra tekrar dener. "Bir gece, en iyi arkadaşıyla birlikteydik. Aptalca şeyler yaptık ve görünüşe göre Dominic bunu da kaydetmiş ve..." Devam edemez ve ben de bilmek istemediğim için buna minnettarım.

Beyaz sıcak öfke, göğsümde bir bomba patlaması gibi patlar. Serbest elim o kadar sıkı bir yumruk yapar ki, tırnaklarım avucuma iz bırakacak kadar sert bir şekilde bastırır. Dominic Laurent'ı bulup onu mahvetmek istiyorum.

Ama Holiday yanımda oturmuş, titreyerek ve korkmuş bir şekilde benim tepkimi bekliyor, bu yüzden kendimi nefes almaya zorluyorum. Burnumdan

, ağızımdan veriyorum. Tekrar. Tekrar. Öfke kaybolmuyor, ama onu bastırıp sonraya saklıyorum.

"Bu gece, Paris'e dönmeyi reddettiğimde..." Sesi artık fısıltıdan da az. "Videoları yayınlamakla tehdit etti. Hepsini. Seni görmeyi bırakmazsam, onları herkese gösterecek. Herkese gösterecek. Aileme, kasabaya, mutfak dünyasındaki herkese. İtibarımı mahvedecek ve beni bir fahişe gibi gösterecek. Ailem bana bir daha eskisi gibi bakmayacak. O kadar korkuyorum ki sen..." Hıçkırıklarla boğuluyor. "Bu yüzden benden uzaklaşırsın diye."

Ayağa kalkıp, yumruğumu duvarına vurup, kamyonetime atlayıp, o piçi bulmak için doğrudan Merryville Inn'e gitmek için kendimi fiziksel olarak zor tutuyorum. Onunla birlikte olduğunu ve o videoların herkesin izlemesi için internete yayınlandığını düşünmek beni öfkeliyor.

"Lucas." Sesi çok zayıf, Dominic'i verandadan iten kendine güvenen kadına hiç benzemiyor. "Bir şey söyle. Lütfen."

Ona dönüp diğer elini de tutuyorum, böylece iki elini de tutmuş oluyorum. "Bana bak, Holiday."

Öyle, gözleri dökülmemiş gözyaşları, utanç ve korkuyla doludur.

"Bunların hiçbirisi hiçbir şeyi değiştirmez," diyorum ona. "Hiçbir şeyi şey."

"Ama..."

"Sen manipüle edildin. Güvendiğin biri, sana değer vermesi gereken biri tarafından istismar edildin. Bu senin suçun değil. Suç onda." Ellerimle yüzünü kavrayarak, bakışlarını başka yere çevirmesini engelliyorum, her kelimeyi duyduğundan emin oluyorum. "Geçmişteki ilişkilerin, videolar ya da Dominic'in sana karşı kullandığı diğer şeyler umurumda değil. Tek umursadığım şey sensin. Şu anda. Anlıyor musun? Hiçbiri önemli değil. Onun söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey senin hakkındaki düşüncelerimi değiştirmeyecek. Asla."

Yanağından bir gözyaşı süzülür ve ben onu başparmağımla silerim, sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki o ağlarken ben sadece yüzünü tutana kadar.

"Beni küçümsemiyor musun?" Her kelimedede sesi kırılıyor. "Benim mahvolduğumu ya da..."

"Dur." Bu kelime, istediğimden daha sert çıkıyor, ama bunu duyması gerekiyor. "Holiday Patterson, bence sen tanıdığım en cesur insansın. Akıllısın. Güzelsin. Eve döndün ve hayatını yeniden kurdun. Dominic seni yok etmeye çalışsa da, buna izin vermedin." Alnımı alnına yaslayıp, kokusunu içime çekiyorum. "Seni seviyorum."

Sözler, durduramadan ağızımdan dökülüyor, aramızda kırılğan ve hayati bir şey gibi havada asılı kalıyor.

Nefesini tuttu. "Ne?"

Kalbim şimdi çok hızlı atıyor, o kadar güçlü atıyor ki, eminim o da duyabiliyordur. Ama söyledim bir kez, geri alamam. Zaten istemiyorum da.

"Seni seviyorum," diye tekrar ediyorum ve bunu tekrar söylemek bir uçurumdan atlamak gibi geliyor, ama bu sefer paraşütüm var. "Çocukluğumuzdan beri seni seviyorum. Paris'e gittiğinde seni sevdim, o kadar kızgındım ki düzgün düşünemiyordum. Geri döndüğünde de seni sevdim, ama senden nefret ediyormuş gibi davrandım. Şu anda da seni seviyorum, çocukluk odanda oturmuş, bana geçmişinin en kötü yanlarını anlatırken." Gözlerine bakabilmek için biraz geri çekiliyorum. "Seni her şeyinle seviyorum, Holiday. İyi yanlarını, dağınık yanlarını ve sevmek için çok kırık olduğunu düşündüğün yanlarını. Her şeyini. Seni. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

Şimdi gerçekten ağlıyor, tüm vücudu hıçkırıklarla titriyor ve ben onu göğsüme çekiyorum. Kollarını bana doluyor ve sanki onu boğulmaktan kurtaran tek şey benmişim gibi bana sarılıyor. Parmakları gömleğime kıvrılıyor ve gözyaşlarının kumaşı ıslattığını hissedebiliyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı göğsüme, o kadar sessizdi ki neredeyse duymayacaktım. "Bunu söylememeye çalışıyordum çünkü çok erken olduğunu düşünüyordum, çok hızlı davrandığımı düşüneneğinden korkuyordum. Ama artık daha fazla tutamıyorum." Başını eğip bana baktı. "Seni seviyorum Lucas. Hiç durmadım. Bir kez bile. Asla."

İçimde bir şey parçalanır.

Onu karşı duyduğum tüm o yılların acısı, kızgınlığı ve öfkesi, kırık bir barajdan akan su gibi akıp gider, geriye sadece

bu kaldı: kollarımda o, ikimiz de nihayet on yıl önce söylememiz gerekenleri söylüyorduk.

Onu öpüyorum, kelimelerle ifade edemediğim her şeyi bu öpücüğe döküyorum.

Bana gerçeği söyleyecek kadar güvendiği için ona sevgimi ve minnettarlığımı veriyorum. O da aynı çaresizlikle beni öpüyor, elleri kayarak saçlarıma dolanıyor.

Sonunda ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefeseyiz. Alnını alnıma dayıyor.

"Bu konuda ne yapmalıyım?" diye sorar. "Videolar konusunda?"

"Bir avukatla konuşmalısın. Onun tehdit ettiği şey yasa dışı.

O şeyleri sonuçsuz bırakamaz."

"Ona bunu söyledim. Onu suçlayacağımı ve Michelin yıldızı için tariflerimi çaldığına dair kanıtları ortaya çıkaracağımı söyledim." Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Onun blöfünü gördüm."

Göğsümde yine gurur duyuyorum. "Aferin kızım. Ama bundan sonra akıllı davranmalıyız. Her şeyi belgelemelisin. Onun tüm mesajlarını ve e-postalarını sakla. Eğer buraya tekrar gelirse, şerifi ara. Onunla konuşma, onunla ilgilenme. Ailene de söyle."

Kızım başını sallar, omuzlarındaki gerginlik nihayet biraz azalır. "Tamam. Peki ya yarışma?"

"Cumartesi günü oraya gidip rakiplerimizi yok edeceğiz." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Ona ve herkese senin neler yapabileceğini göstereceğiz, çünkü bence onun en çok korktuğu şey bu. Herkesin gerçeği öğrenmesi." Onu tekrar kendime çekip şampuanının vanilya kokusunu içime çekiyorum. "Artık yalnız değilsin, Holiday. Ne olursa olsun, birlikte yüzleşeceğiz."

Bana bakar ve gözlerinden daha fazla yaş akar. "Kafese tırmandın."

"Evet."

"Eskiden yaptığımız gibi golf arabasını ormana sürdün." "Daha hızlı görünüyordu."

"Ben istediğim için geldin." Sesi bu sözlerle kırılır ve yeni gözyaşları dökülür. "Soru sormadın, sabaha kadar beklememi söylemedin. Sadece geldin."

"Tabii ki yaptım." Başparmaklarımla gözyaşlarını silerken, yüzünü hafızama kazımaya çalışıyorum. "Holiday, dünyanın öbür ucundan sabahın üçünde beni arayabilirsin, ben de sana ulaşmanın bir yolunu bulurum. Birini sevdiğinde böyle yaparsın. Senin için her zaman yanında olacağım. Her zaman."

Beni tekrar öper, bu öpücük rahatlama ve sevgi doludur. Ayrıldığımızda, gözyaşları arasında gülümsüyor.

"Bu gece kalır mısın?" diye fısıldadı. "Lütfen? Yalnız kalmak istemiyorum." "Ailen..."

"Asla bilemeyeceğiz. Gösterilerini bitirdikten sonra, ölü gibi uyuyacaklar. Ayrıca, kendimizi odaya kilitleyebiliriz." Kapalı yatak odası kapısına bir göz attı, sonra tekrar bana döndü. "Sadece burada olmana ihtiyacım var. Senin gerçek olduğunu, az önce söylediğin her şeyin samimi olduğunu bilmem gerekiyor."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Onun dar ikiz yatağına birlikte uzanıyoruz, yaylar ikimizin ağırlığı altında gıcırıyor. Yatak ikimiz için çok küçük ve sığabilmek için birbirimize sıkıca sarılmak zorundayız, ama umurumda değil. Holiday başını göğsüme, tam kalbimin üzerine koyarak yanıma sokuluyor. Onu incitmeye çalışan her şeyden koruyabilmişim gibi kollarımı ona doluyorum.

Parmaklarımla saçlarını okşuyorum, vücudundaki gerginliğin yavaşça azaldığını hissediyorum. Nefesi düzeliyor ve derinleşiyor, sanırım uykuya dalıyor.

"Lucas?"

"Evet, Peaches?"

"Teşekkür ederim. Beni yargılamadığın için. Her şeye rağmen beni hala sevdiğin için."

Başının üstüne bir öpücük kondurup, kokusunu içime çekiyorum. "Bana söyleyeceğin hiçbir şey, seni sevmemi engelleyemez. Hiçbir şey. Anlıyor musun? Bana bir banka soyduğunu, sirke katıldığını ya da Noel'den nefret etmeye karar verdiğini söyleyebilirsin. Hiç fark etmez."

O gülüyor ve ben de onunla birlikte rahatlamaya başlıyorum. "Noel'den nefret etmiyorum," diye fısıldıyor.

"İyi. Çünkü bu gerçekten bir anlaşma kırıcı olabilir."

Yaklaşır, parmakları gömleğimin kenarını kıvrır. "Cumartesi günü korkuyorum. Onu tekrar görmekten korkuyorum."

yapacağından korkuyorum."

"Biliyorum. Ama ben tüm bu süre boyunca senin yanında olacağım." Onu kollarımın arasına sıkıca sarıyorum. "Ve eğer bir şey yapmaya kalkışırsa, sana yanlış bir bakış bile atarsa, benimle uğraşmak zorunda kalacak."

"Sen benim kahramanımsın," diyor, ama sesinde alaydan çok sevgi var.

"Ben tamamen seninim," diye itiraf ediyorum.

Dışarıda, Noel ışıkları penceresinden içeri sızarak duvarlara kırmızı ve yeşil gölgeler düşürüyor. Aşağıda, ebeveynlerinin televizyonunun sesi döşeme tahtalarından hafifçe geliyor. Bu odanın içinde, birbirimize sarılmışız.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor. "Bu benim sakladığım tek sır."

Yarışma altı gün sonra ve Dominic eskisinden daha büyük bir tehdit. Hâlâ çözmemiz gereken binlerce şey var, ama en önemlisi onu Dominic'in bir sonraki hamlesinden nasıl koruyacağımız.

Aramızda hiçbir şey giremez çünkü birbirimize sahibiz. Aramızda gerçek var. Aşkımız var. Ve bu fazlasıyla yeterli.

Holiday'in nefesi derinleşir ve düzelir, sonunda uykuya daldığını anlarım.

Ben daha uzun süre uyanık kalıyorum, eski evin etrafımızda yerleşmesini dinliyor, kollarımda onun ağırlığını hissediyor, tavanındaki parlak yeşil plastik yıldızlara bakıyorum. Çocukluk anılarım bu odadaki anlarla dolu: pencereden gizlice girip, ailesi aşağıda televizyon izlerken çaldığımız öpücükler, birlikte yaşayacağımızı düşündüğümüz gelecek hakkında fısıldayarak yaptığımız konuşmalar.

O geleceği bir kez kaybettik ve bir daha kaybetmeyeceğim.

Gözlerimi kapatıyorum ve Holiday'i kollarımda güvenle uykuya daldırıyorum ve kaybettiğim şeyi rüyamda görmeden uyuyorum. Çünkü birbirimizi yeniden bulduk.

BÖLÜM 31

HOLIDAY

Sabah üç kırk beşte uyanıyorum ve bir an için nerede olduğumu bilmiyorum.

Çocukluğumun yatak odası yavaş yavaş netleşiyor. Lucas'ın on altı yaşındayken tavana yapıştırdığı, karanlıkta parlayan yıldızları görüyorum. Komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum ve ekranın ışığı gözlerimi acıtıyor.

13 Aralık Cuma.

Ürkütücü.

Yarın yarışma günü, haftalardır geri saydığım gün.

Midem altüst oluyor ve kusmamak için burnumdan nefes almak zorundayım. Yarın, yüzlerce insanın önünde Dominic Laurent'in her hareketimi izlediği bir ortamda pasta yapacağım. Bütün kasaba, herkesin inandığı kadar iyi olup olmadığını görecektir. Yarın, son on yıldır uğruna çalıştığım her şey o üç saate bağlı olacak. Çünkü bu yarışma Merryville'de yapılsa da, tüm dünya Lucas ile olan ilişkimizin gelişmesini izliyor.

Hatta canlı yayın yapmayı bile tartıştılar. Bunu daha dün öğrendim. Bu kadar göz önünde olmaya hazır değilim ve bu düşünce beni hasta ediyor.

Kendimi yataktan zorla kaldırıp duşa giriyorum, sıcak su ılık hale gelene kadar üzerime akıtıyorum. Sisli aynada kendi yansımamı gördüğümde, kendimi zar zor tanıyorum.

uyumamış gibi görünüyorum; muhtemelen uyumadığım içindir. Dinlenebildiğim tek zaman Lucas'ın beni kucakladığı zamandır.

Yalnız kaldığımda ve gözlerimi kapattığımda, Dominic'in yüzünü görüyorum. Onun tehditlerini duyuyor ve beni nasıl kontrol ettiğini hatırlıyorum. O videoların yayınlandığını, ailemin onları izlediğini ve tüm kasabanın geçmişimin en mahrem ayrıntılarını bildiğini hayal ediyorum. Bu bir kedi fare oyunu, ama ben hangisi olduğumu bilmiyorum. Şu anda, avlanıyormuşum gibi hissediyorum.

Karanlıkta giyinirim ve saat dört çeyrek olduğunda arabama binerim, Noel ağacı çiftliğine giden boş kırsal yolda sürerim. Arazinin içine girdiğimde, şafak sökmeden önce Noel ışıkları karanlıkta parıldar. Genelde bu beni gülümsetir, ama bugün sadece yalnız hissediyorum.

Arabamı park ettiğimde fırının ışıkları çoktan yanmış. Bella'nın arabası otoparkta ve içeri girdiğimde o çoktan önlüğünü giymiş ve büyük buzdolabından malzemeleri çıkarıyor.

"Neden buradasın?" diye soruyorum.

"Başlamak ve sana biraz mola vermek istedim," diyor. "Zihinsel olarak yorgunsun, Holiday."

"Öyleyim," diyorum. "Bu yarışma bittiğinde ve her şey normale döndüğünde mutlu olacağım."

Normal. Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum.

"Evet, yarın büyük bir gün olacak!" Sabahın dört buçukunda çok neşeli. "Heyecanlı mısın? Gergin misin? İkisi de mi?"

"İkisi de," diyorum, uyanık bile değilken önlüğümü bağlayarak.

Kahve makinesine gidip kahve yapıyorum, umarım beni uyandırır. İlk yudumu almadan hemen önce, cebimdeki telefonum titriyor. Lucas'tan iyi sabahlar mesajı bekleyerek telefonu çıkarıyorum. Ama öyle değil.

DOMİNİC

Bak, az önce telefonumda ne buldum. Seni çok özledim.

Metnin altında bir videonun küçük resmi var. Mideye bir ağrı saplanıyor çünkü ortamı hemen tanıyorum. Paris'teki dairemiz. Daha spesifik olarak, tuğla duvarlı yatak odası ve küçük resimde kendimi yatakta görebiliyorum.

Ellerim o kadar titremeye başlıyor ki, telefonu düşürmek üzereyim.

Bu onun uyarı atışı. Bana karşı gücü olduğunu hatırlatıyor. Yarın, herkesin önünde durduğumda, bunu kafama takarak beni izleyeceğini söylüyor.

Videoyu izlemiyorum çünkü izleyemiyorum. İçinde ne olduğunu biliyorum ve izlemek beni mahvedecek. Titreyen parmaklarla Lucas'a mesaj atıyorum.

HOLIDAY

Bana videolardan birini gönderdi.

Cevap birkaç saniye içinde gelir.

LUCAS

Siktir et onu. Sadece kafana girip zihinsel oyunlar oynamaya çalışıyor. Buna izin verme, HoHo. Tüm kozlar sende.

LUCAS

Ayrıca, günaydın. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Krema yaparken kendimi işe odaklanmaya zorluyorum. Bugün Double Doozie zencefilli kurabiye adamlar, fıstık ezmeli çiçekler ve kırmızı kadife kurabiyeler yapıyorum. Hepsi çok satacak ve birkaç saat içinde tükeneceklerini biliyorum, ama fırın genişletilene kadar yapabileceğim bir şey yok. Beynim başka yerlerde olsa bile, ellerim kremanın ölçülerini ezbere biliyor.

Bella ilk partiyi fırından çıkarıyor ve kurabiyeler mükemmel olmuş.

"Hemen eve gitmem lazım," diyor Bella. "Kulaklıklarımı unuttum ve sesli kitabımı dinlemek istiyorum."

"Tamam, sorun değil," diyorum.

"En fazla on dakika," diyor ve kapıya koşuyor.

Hamuru tepsilere koyup fırına veriyorum ve hazırlıkların geri kalanını yapmaya devam ediyorum. Kurabiyelerin kokusunu aldığım da, zamanlayıcıyı kurmayı unuttuğumu fark ediyorum. Fırından çıkardığımda, kenarları yanmış ve siyahlaşmışlar. Zencefilli kurabiye adamlar daha çok cesetlere benziyorlar. Mahvolmuş kurabiyelere bakarken içimden bir şey kırılıyor. On bir yaşımdan beri pasta yapıyorum. Michelin yıldızlı restoranlarda çalıştım. Hiç bu kadar kurabiye yakmadım. Ama şimdi yaktım.

Çok dikkatim dağınık.

"Sorun değil," diyor Bella hızla içeri girerken. "Bir parti daha yaparız. Önemli değil. Yanmış kurabiyeler için ağlamanın faydası yok."

Böyle hatalar yapıyorsam, yarın jüri, kameralar ve Dominic'in önünde nasıl performans sergileyeceğim?

Kendimi odaklanmaya zorluyorum. Sonrakiler mükemmel çıkıyor. Wendy saat yedide geldiğinde, birkaç bin kurabiye soğumaya bırakılmış, fırında da daha fazlası pişiyor.

Saat dokuz olduğunda, bina etrafında uzun bir kuyruk oluşur. Herkes bana şans diler, benimle fotoğraf çektirir ve bizi desteklediklerini söyler. Yüzüm ağrıyana kadar zorla gülümserim. Telefonum her çaldığında, Dominic'ten başka bir mesaj bekleyerek irkilirim. Ama o sessiz kalır.

Saat birde tüm ürünler satılır ve Bella beni kapıya doğru iter. "Git dinlen. Yarın için dinlenmen lazım."

"Emin misin?"

"Evet," diye onaylıyor. "Wendy ve ben hallederiz." "Teşekkür ederim," diyorum ona.

Eve gidip kendimi duşa sokuyorum, o video küçük resminin anısını silmeye çalışıyorum. İşe yaramıyor, ama Dominic'in ellerinin üzerimde hissettiğim dokunuşunu, kulağımda duyduğum sesini ve onun beni sevmesi için yaptığım her şeyi silmeye çalışıyorum. Yumuşacık siyah bir tayt ve bol krem rengi bir kazak giyiyorum, gecelik çantamı alıp Lucas'ın evine gidiyorum.

"Bir arkadaşım da kalacağım" diyorum anneme ve babama.

"Lucas'a selamımızı söyle," diyor annem sırtarak.

Gülümserim ve ayrılırım. Noel ağacı çiftliğine girmek için hala sıra olduğu için onun evine gitmek istediğimden daha uzun sürüyor. Aralık ayında kızak gezintileri, Noel Baba ile fotoğraf çekimleri ve canlı müzik grupları oluyor. Herkesin istediği bir deneyim. Çiftlikten ayrılmak kolay ama geri dönmek zor, tüm ailesinin yaşadığı Jolly loop'a giden kestirme yol olsa bile.

Vardığımda, gençken konuştuğumuz, onun inşa ettiği eve bakıyorum. Noel ışıkları saçakların etrafında parıltıyor. Ben verandaya varmadan, o ön kapıyı açıyor ve bana sırtıyor. Üstü çıplak ve gri eşofman giyiyor. Gözlerim vücudunda yukarı aşağı kayıyor ve bana böyle baktığına inanamıyorum. Nefesim kesiliyor.

"Çabuk ol, meme uçlarım buz kesebilecek kadar sertleşti," diyor gülerek ve ellerini ceplerine sokuyor.

Yüzümde bir gülümseme belirir ve adımlarımı hızlandırırım. Merdivenleri koşarak çıkarım ve o beni içeri çeker, arkamdan kapıyı kapatır. Evinin sıcaklığı hemen beni sarar ve bir hafta boyunca ilk kez midemi guruldatan bir yemek kokusu alırım.

"İşte buradasın," diyor, gecelik çantamı alıp merdivenlerin yanına atıyor. "Kaybolduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Çiftliğe dönerken trafik deli gibiydi."

"Evet, Aralık ayı deli gibi." Beni kendine doğru çeker ve ben göğsüne yaslanırım. "Bu sabah olanlardan sonra nasılsın?"

"Şimdi buradayım, daha iyiyim."

Çenemi kaldırıp bana bakmasını sağladı. "Gönderdiği video saçmalıktı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Ben sadece..."

"Hayır." Parmağını dudaklarıma koydu. "Bu gece ondan bahsetmiyoruz. Bu gece bizim hakkımızda. Seni rahatlatmak ve yarın için hazırlamak hakkında. O yarışmada herkesi mahvedecek bir baş belası olduğunu hatırlatmak hakkında."

Lucas beni nasıl güldüreceğini her zaman bilir. "Sert kız mı?"

"En sert olan." Gülümsedi ve o gamze ortaya çıktı. "Hadi ama. Akşam yemeği hazırladım, yemezsen kıcını tekmelemek zorunda kalacağım."

"

"Son zamanlarda aç değilim."

Lucas elimi tutup beni mutfığa götürür. "En son ne zaman tam bir yemek yedin? O kızların yediği saçma sapan akşam yemeği değil."

Düşündüm. "Hatırlamıyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Beni mutfak adasına götürdü ve ben tabureye oturdum. "En sevdiğin yemeği yaptım."

Stresli olduğumda iştahım tamamen kaybolur. O kadar meşguldüm ki, yarın yarışma olduğu için bugünün tarihini biliyorum.

Lucas fırından bir tabak çıkarır ve ağzım sulanır. Tavuk parmesan, makarna ve sarımsaklı ekmek yapmıştır. Bu, benim için pişirdiği ilk yemektir.

"Bunu çok seviyorum," diyorum, boğazım düğümleniyor.

"Henüz tatmadın bile. Berbat olabilir." Yemeği tabağa koyup önüme koyar. "Şimdi ye. Oduncu emri."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Yemek istediğim başka bir şey daha var."

"Oh, bebeğim. Bunun için bolca zamanımız olacak. Ama önce seninle ilgileniyorum." Lucas bana göz kırpmıyor.

Gülüyorum, gerçekten gülüyorum, bütün gün boyunca ilk kez. Bana sırtıyor, açıkça kendinden memnun ve yanıma, üstüne üstüne yığılmış tabakla oturuyor.

Bir ısırık alıyorum ve bu tam anlamıyla mükemmellik. Tavuk çıtır çıtır ve peynir hala akışkan haldeyken mükemmel bir şekilde erimiş. Marinara sosu keskin ve şimdiye kadar ne kadar acıktığımı fark etmemiştim.

"Ee?" diye soruyor.

"Çok lezzetli. Vay canına."

"O YouTube videosu çok başarılıymış." Gözleri benimkilere sıcak bir bakışla bakıyor.

Rahat bir sessizlik içinde yemek yiyoruz ve günün gerginliğinin yavaş yavaş azaldığını hissediyorum. Lucas'ın yanında mükemmel olmak zorunda değilim. Kendimi göstermeye çalışmam gerekmiyor. Sadece kendim olabilirim.

"Ee," diyor, ocaktan bir parça sarımsaklı ekmek daha çalarak. "Yarın için gergin misin?"

"Çok," diyorum, o bana geri dönerken.

"Bu, önemsedığın anlamına gelir." Bir ısırık alıyor. "Endişelenecek bir şey yok. Ben de seninle birlikte olacağım. Sadece eğleneceğine söz ver."

"Ya yapamazsam?"

"O zaman yarın sabah istifa ederim. Buna değmez, Peaches." Sesi kararlı.

"Lütfen bunu yapma," diyorum.

Gülümsüyor. "O zaman eğlenmeye çalışacağına söz ver. Sadece sen ve ben olacağız. Bütün ailem bizi izleyecek ve bize tezahürat edecek. —seyirciler arasındaki hayran kulübün. Bunu hep birlikte yapmak istedik ve bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, ama Dominic'in üzerimizde herhangi bir güç sahibi olmasını istemiyorum. Bizim için özel bir an olabilecek bir şeyi mahvetmesine izin verme. Anlıyor musun?"

Göğsümdeki bir şey gevşiyor. "Eğlenmeye çalışacağıma söz veriyorum." Elimi eline alıyor ve öpüyor. "İşte benim inatçı kızım."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum. Akşam yemeğini bitiriyoruz ve o tabaklarımızı lavaboya götürüyor. Yardım etmek için kalkıyorum ama beni uzaklaştırıyor.

"Şöminenin yanına otur."

"Lucas..."

"Lütfen?" Dolaptan bir bardak alır ve bana bir kadeh şarap doldurur. "Benim için rahatla."

"Tamam," diyorum. Tatlı bir kırmızı şarapla kanepeye uzanıyorum. Şömine çoktan yanmış, çıtır çıtır ve sıcak. Yastıklara kıvrılıp alevlere bakıyorum. Bütün hafta boyunca ilk kez, gerçekten nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

Birkaç dakika sonra Lucas, kendi şarap kadehi ve şişeyle yanıma gelir. Uyluklarımız birbirine değecek kadar yakın oturur.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bunun için. Beni yemek yedirttiğin için. Beni güldürdüğün için. Sadece... sen olduğun için."

"Rica ederim. Sen de kendin olduğun için teşekkür ederim." Bardağını benimkine çarptırıyor. "Başarılı olmaya. Bizim başlangıcımıza."

"Bize," diyorum, o listede benim için başka hiçbir şeyin önemi olmadığını bilerek.

İçiyoruz ve şarap boğazımdan sıcakça akıyor. Lucas yer değiştirip beni yanına çekiyor, kolunu omuzlarıma doluyor. Başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinliyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Bir süre sonra soruyorum. "Ne istersen."

"Bu yarışma konusunda nasıl bu kadar sakınsın? Bu kadar çok insanın izleyeceğini bilmek seni heyecanlandırmıyor mu?"

"Tabii ki gerginim." Gülümser ve burnumu öper. "Ama hayatın büyük resminde, bu sadece bir anlık bir şey. Başımız dik olarak oraya girip herkese ne kadar yetenekli olduğumuzu gösteririz. Ve sonra biter. Hayatımızın üç saatinden biraz fazlası, ve sonra bir daha asla yapmak zorunda kalmayız."

"Çok kolaymış gibi konuşuyorsun."

"Değil. Ama çok çabuk geçecek ve seksen yaşına geldiğimizde, buna gülüp geçeceğiz." Parmakları kolumda tembel daireler çiziyor. "Sen ve ben, biz bir takımız. Ve bu lanet kasabaya, birlikteyken neden en iyi halimizde olduğumuzu hatırlatacağız."

Başımı geriye eğip ona bakıyorum, ateşin ışığında yüz hatlarını hayranlıkla izliyorum. O eğilip beni öpüyor, acele etmiyor. Geri çekildiğinde gözleri yaramazlık dolu. "Şimdi, sana bir sürprizim var."

"Sürprizlere nasıl tepki verdiğimi biliyorsun."

O gülüyor. "Kapa çeneni."

Lucas ayağa kalkar ve elini uzatır. "Benimle gel."

Beni kaldırmasına izin veriyorum ve beni üst kata, yatak odasına götürüyor. Şifonyer ve komodinin üzerinde mumlar yanıyor ve odaya sıcak bir ışık yayıyor.

"Lucas Jolly, ortamı hazırladın mı?" diye alay ediyorum. "Belki." O gülümsüyor. "Şimdi benim için uzan."

"Kıyafetlerimi çıkarmalı mıyım?"

O sırtıyor. "İstersen. Ama seçim senin." Parmaklarını çatırdatıyor. "Seni rahatlatmak için masaj yapabilirim diye düşündüm."

Kazakımı başımdan çıkarırken nefesim kesilir, sonra taytımı çıkarırım.

Kaşlarını kaldırır. "Benim için karnının üstüne uzan, Peaches."

Onun dediğini yapıyorum ve Lucas yanıma oturduğunda yatağın çöktüğünü hissediyorum. Sıcak elleri omuzlarımı ovuyor ve kasları sert bir baskı ile çalıştırmaya başlıyor.

"Vay canına, çok gerginsin," diyor.

"Evet, stres yüzünden."

"Mm. Neyse ki bunu düzeltmek için buradayım." Başparmakları özellikle gergin bir düğüme bastırıyor ve ben inliyorum. "İşte böyle. Bırakın çıksın."

Elleri omuzlarımdan başlayıp omurgam boyunca ilerliyor, her gergin noktayı bulup gevşetiyor. Haftalardır taşıdığım gerginlik, onun dokunuşlarıyla kaybolmaya başlıyor.

"Ellerin sihirli," diye mırıldanıyorum yastığa.

"Biliyorum. Neyse ki vücudumda sihirli birkaç yer var." Sesindeki alaycı gülümsemeyi duyabiliyorum.

"*Son derece kendini beğenmiş.*"

"Son derece *kendinden emin*. Arada fark var." Elleri aşağıya kayarak belimdeki kasları çalıştırıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Cennet gibi."

"Güzel. Ben de bunu istiyorum."

Parmakları külotumun bel kısmını okşadı ve tüylerim diken diken oldu.

"Üşüdün mü?"

"Hayır. Aslında tam tersi."

"İlginç." Masaja devam ediyor. Elleri sütyenimin kopçasını açmak için yukarı kayarken, ona yardım etmek için hafifçe kaldırıyorum. "Böyle iyi mi?"

"İyiden de öte."

Sütyenim çıkar ve elleri sırtıma geri döner, şimdi daha yukarıya doğru ilerler. Başparmakları kaburgalarımı okşar ve ben iniltiyi bastırmak zorunda kalırım.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun," diyorum, yorganı kaparak, onun bana her yerime dokunmasını istiyorum.

"Hayır. Sadece rahatlamanı istiyorum." Ama sesi artık daha sert. "İşe yarıyor mu?"

"Çok iyi."

Ona dönmek için yuvarlanıyorum ve gözleri benim bakışlarımla tekrar buluşmadan önce çıplak göğsüme düşüyor. Yüzündeki sıcaklık nefesimi kesiyor.

"Merhaba,"

diyor.

"Merhaba, sen

de."

"Çok güzelsin, biliyor musun?"

"Bunu bir iki kez söylemiş olabilirsin."

"Peki, tekrar söylüyorum." Eğilip beni öper.
Geri çekildiğinde nefesim kesilir. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi. Çok daha iyi." Elimini uzatıp parmaklarımla çenesini okşuyorum. "Bana baktığın için teşekkür ederim."

"Her zaman." Saçlarımı yüzümden çekiyor. Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha ateşli bir şekilde. Eli yan tarafıma kayıyor, başparmağı göğsümün hemen altını okşuyor.

"Yorgunsan bunu yapmak zorunda değiliz," diye fısıldadı.

"Neden bahsediyorsun? Sana *ihtiyacım var*, Lucas."

"Ben buradayım." Ağzı boynuma doğru kayıyor ve ben ona doğru eğiliyorum. "Ben hep buradaydım."

Eli sonunda göğsümü avuçlar ve ben nefesimi tutarım. Her şey farklı geliyor. Şu anda, sadece buradayım, Lucas'ın bana sadece onunla hissettiğim şeyleri hissettirdiği bu anın içindeyim.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum." Boynumdan, köprücük kemiğime doğru öpüyor. "Bu gece, bizden başka hiçbir şey düşünmeni istemiyorum."

"Beni de yanında götür," diye fısıldıyorum ve onu tekrar dudaklarıma çekiyorum. "Her şeyi unuttur bana."

"Oh, Peaches, öyle yapmayı planlıyorum."

Dominic ailemin evine geldiğinden beri ilk kez her şeyin yoluna gireceğini hissediyorum. Çünkü Lucas var. Ve o da beni var. Ve asıl önemli olan da bu.

BÖLÜM 32

LUCAS

Alarmım çalmadan uyanıyorum.

Holiday başını göğsüme yaslayıp bir kolunu karnıma dolamış, yanıma sokulmuş durumda. Nefes alışığı haftalardır olmadığı kadar huzurlu. Hareket etmiyorum, sadece burada yatıp sabahın erken saatlerinde perdelerin arasından sızan ışığı izliyorum.

Bugün büyük gün. Holiday ve benim haftalardır uğraştığımız her şey, önümüzdeki birkaç saate bağlı.

Telefonum saatin beş buçuk olduğunu gösteriyor. Saat sekizde mekanın orada olup standımızı kurmamız gerekiyor. Yarışma saat onda başlıyor ve pişirmek, sunmak ve herkese yeteneklerimizi göstermek için üç saatimiz var.

Uykusunda hareket ediyor ve çok sevimli bulduğum küçük bir ses çıkarıyor. Dün gece tam da ihtiyacı olan şeydi. İkimizin de ihtiyacı olan şeydi. Bizden başka her şeyi unutmasını sağladım. Bana sarılarak gülümseyerek uykuya daldı ve sonunda huzur bulmuş gibi görünüyordu.

Başının üstüne bir öpücük konduruyorum ve gözleri açılıyor.

"Günaydın," diyorum.

"Günaydın." Sesi yumuşaktı. Başını geriye eğip bana baktı. "Saat kaç?"

"Beş buçuk. Bol bol vaktimiz var."

"Yarışma günü," diyor.

"Elbette," diye onayladım. "Hazır mısınız?"

"Sanırım." Beni görmek için dirseğini kaldırdı. "Sen hazır mısınız?"

"Tabii ki. Bunu bitirip sana layıkıyla tapınmaya hazır mıyım?" Saçlarını kulağının arkasına koyuyorum. "Ama aynı zamanda çok heyecanlıyım."

Uzun bir süre yüzümü inceledi. "Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Dün gece için. Neden bunu yaptığınızı hatırlattığın için." Eğilip beni nazikçe öper. "Çocuk oyuncağı."

Dudaklarımın üzerinde gülümsüyor ve bu sefer daha derin bir öpücük veriyor. Elim saçlarına kayıyor ve o geri çekildiğinde, yarışmayı boşvermek üzereyim.

"Hazırlanmalıyız," diyor, ama gülümsüyor.

"Muhtemelen. Ama sen çok cazibesin."

"Sürekli bunu söylüyorsun," diye cevaplar.

Kalkıp sabah rutinimizi birlikte yapıyoruz. Su tasarrufu için birlikte duş alıyoruz, sonra o giyinirken ben kahve yapıyorum. Saat altı buçukta ikimiz de hazırız ve mutfağımızda kahvaltı yapmaya çalışıyoruz.

Holiday, ona yaptığım tost ısıtıyor, belki üç ısırık alıp tabağı itiyor.

"Yapamam," diyor, kahvesini yudumlarken. "Midem düğüm düğüm oldu."

Yemeğimi yerken, o telefonunda gezinirken parmaklarını tezgaha vurmasını izliyorum. Koyu kırmızı kot pantolon ve önü Noel ağaçlarıyla süslenmiş şenlikli bir kazak giymiş. Saçlarını arkada örgü yapmış ve her zamanki kırmızı rujunu sürmüştü. Güzel ve stresli ama aynı zamanda kararlı görünüyor.

"Hey," diyorum, tezgahın üzerinden uzanıp elini tutuyorum. "Başarabiliriz."

"Biliyorum. Ben sadece..." Durup nefes aldı. "Ya donup kalırsam?"

"Yapmayacaksın." Elini sıkıyorum. "Bunu neden yaptığını hatırla. Onun için değil. Jüri için değil. Senin için. Bizim için."

"Bizim için," diye tekrarlar. Yüzündeki ifade değişir. Korku kaybolmaz ama artık kararlılık da eklenmiştir. "Haklısın. Bu bizim anımız."

"Kesinlikle öyle."

Kahvelerimizi bitirip malzemeleri kamyonetime yükleriz. Malzemeler önceden ölçülmüş ve soğutuculara paketlenmiştir. Her şey

düzenlenmiş ve hazırdır. Saat yedi çeyrek olduğunda yola çıkarız.

Trafik nedeniyle etkinlik yerine varmamız otuz dakika sürer. Etkinlik, birkaç hafta önce toplantının yapıldığı Merryville Toplum Merkezi'nin dışında düzenleniyor. Ancak şimdi otopark arabalar, haber kameraları ve kamera ekipmanlarını kuran insanlarla doludur.

"Vay canına," diyor Holiday, ben park ederken. "Bu, düşündüğümde daha büyük."

"Bunu canlı yayınladıklarına inanamıyorum," diyorum. "Bütün dünya izliyor," diye fısıldıyor.

Motoru kapatıp ona dönüyorum. "Her adımda yanında olacağım. Hazır mısın?"

Derin bir nefes alır ve başını sallar. "Hadi yapalım şunu."

Arabadan inip malzemelerimizi indiriyoruz. Aralık sabahı, nefesimizin havada buğulanacağı kadar soğuk, ama güneş parlıyor ve gökyüzü açık. Güzel bir gün olacak. Bunu şimdiden söyleyebilirim.

Toplum merkezi tamamen değişmiş. Otoparkta düğünler ve festivallerde kullanılan türden devasa bir çadır kurulmuş. İçerisi üç ayrı alana bölünmüş.

Merkez alanda, her biri tam donanımlı bir mutfakla donatılmış on iki pişirme istasyonu kurulmuştur. Gözlerim endüstriyel fırınları, ocakları, mikserleri ve hazırlık alanını tarıyor. İhtiyacımız olabilecek her şey ve daha fazlası burada mevcut. Bir köşede, ilkokul çocukları tarafından yapılan ışıklar ve süslemelerle donatılmış devasa bir Noel ağacı duruyor.

Beyaz ışıklar çadırın tavanına her yere asılmış, yıldızlar gibi parlıyor. Dev kar taneleri sarkıyor. Kırmızı ve altın renkli süsler rüzgarda dönüyor. Her destek kirişini yaprak dökmeyen çelenkler sarıyor. Noel en güzel şekilde patlamış gibi görünüyor.

Solda, tiyatro tarzında sıralanmış sandalyelerle seyirci bölümü var. Aileler şimdiden koltuklarını kapmış, pankartlar tutuyor ve bayram kıyafetleri giyiyor. Her açıdan çekim yapabilmek için her yere kameralar yerleştirilmiş.

Sağ tarafta, kırmızı kumaşla örtülü uzun bir masa, beş sandalye, klipsli tahta ve çam dalları ve süslerden yapılmış bir orta süsü bulunan jüri alanı var. Arkasında, canlı yayın için ek kameralar ve ekipmanların bulunduğu daha küçük bir medya bölümü var.

Tüm alan açık olduğundan, kalabalık pişirme istasyonlarında olan biten her şeyi görebiliyor ve jüri üyeleri değerlendirme sırasında istasyonlar arasında kolayca dolaşabiliyor.

"Daha fazla kişi yarışıyor sanıyordum?" Holiday bana bakar. bana bakıyor.

"Senin kurabiyelerini yedikten sonra birçok kişinin yarışmadan çekildiğini duydum," diyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, gülerek.

"Yarışmacılar!" Elinde bir dosya tutan bir kadın bize yaklaşır. O Noel Baba şapkası takmış ve parlak bir gülümsemeyle. "İsimleriniz?"

"Lucas Jolly ve Holiday Patterson," diyorum. "Jolly Holiday Takımı."

Listiye bakıyor. "Yedinci istasyon. Başlamadan önce hazırlık için doksan dakikanız var. Tuvaletler arkada, su istasyonları duvar boyunca. Atıştırmalık isterseniz dinlenme alanında sıcak çikolata ve kurabiye var. Sorunuz var mı?"

"Sorun yok," diyor Holiday.

"Alın, lütfen bu şapkaları takın. Herkesten istiyoruz," diyor ve Holiday'in başına yeşil, benimkine kırmızı Noel Baba şapkası takıyor. "İsimliklerinizi de takmayı unutmayın."

"Evet, efendim," diyorum, yedinci istasyona doğru yürürken. Oda ortasında. Bu, artık saklanamayacağımız ve geri çekilemeyeceğimiz anlamına geliyor. En önde ve ortadayız.

Her istasyonun hazırlık masasının köşesinde küçük bir Noel ağacı ve üzerinde bir dal ökse otu asılı. Biri tatil süslemeleri için gerçekten elinden geleni yapmış.

Diğer yarışmacılar çoktan istasyonlarını kurmaya başlamışlar. Kasabadan tanıdığım bazı yüzler var. Jake'in arkadaşı Henry kız kardeşi ile birlikte burada, ikisi de gergin ama heyecanlı görünüyorlar. Lokantadan bir garson kız arkadaşıyla birlikte ve ikisi de birbirine uyan çirkin Noel kazakları giyiyorlar. Hatta yarışmaya katılan bazı gençler de var. Bir şey

Bu yarışmanın en sevdiğim yanı, her yaştan insanı bir araya getirip katılımını sağlaması.

Hoparlörlerden Noel müziği geliyor. "Rockin' Around the Christmas Tree" şarkısı "Jingle Bell Rock" şarkısına geçiyor. Odadaki enerji şenlikli.

Ve sonra onu görüyorum.

Dominic Laurent, şef üniformasıyla panel masasının yanında duruyor, şık ve profesyonel görünüyor. Diğer dört jüri üyesiyle konuşuyor: nazik gözleri ve gümüş saçlarıyla Patty Morrison, şef önlüğüyle rahat görünen Marcus Williams, sıcak gülümsemesiyle Mary Carter ve dövmeli kolları göğsünde kavuşturmuş Thomas Reeves. Hepsi resmi kıyafetler giymiş, ellerinde klipsli tahta levhalar, resmi ve korkutucu görünüyorlar.

Dominic'in gözleri odayı tarıyor ve Holiday'e takılıyor. Yüzündeki ifade, sanki kendisine ait bir şeye bakıyormuş gibi, beni sinirlendiriyor.

"Jüri masasını görmezden gel," diyorum Holiday'e sessizce.

O başını sallar, ama malzemelerimizi paketinden çıkarırken ellerinin hafifçe titrediğini görebiliyorum. Omuzlarımız birbirine değecek kadar yaklaşıyor, sessizce ona burada olduğumu hatırlatmak için.

Sonraki bir saatimizi her şeyi tam olarak çalıştığımız gibi düzenleyerek geçiririz. Malzemeler sırayla dizilir ve aletler ulaşılabilir bir yere yerleştirilir. Zamanlayıcı tam ortadadır. Yanında dondurma makinesi vardır. Üç parçalı bir tatlıyı yapmak için sadece üç saat verilmişken her ayrıntı önemlidir. Yaptığımız şey bir üst seviyededir.

Saat dokuz olduğunda, on iki istasyon kurulmuş ve kalabalık içeri girmeye başlamıştır. Tüm ailemin ön sırada oturduğunu görüyorum. Hudson, ikizlerden birini kucağında tutan Emma'nın yanında, diğer ikizi ise Hudson tutuyor. Jake ve Claire, birbirine uyan Noel Baba şapkaları takmışlar. Annem ve babam kışlık montlarına sarınmış, heyecanlı görünüyorlar. Mawmaw'ın elinde, parlak süslemeli "Team Jolly Holiday!" yazan bir pankart var. Colby bile burada, heyecandan zıplıyor ve şeker kamışı sallıyor.

Holiday'in ailesi de orada. Anne babası, Tricia ve Bethany, ve Sammy, yüzlerimizin

kötü bir şekilde photoshoplanmış. Merryville'in yarısı izlemeye gelmiş gibi görünüyor, bayram kıyafetleri giymiş ve bizim için pankartlar tutuyorlar.

Odadaki enerji elektrikli ve neşeli. Kameralar her hareketimizi kaydediyor ve canlı yayın başladı. Bizi televizyonda görebiliyorum. Bu *gerçekten* oluyor.

Saat dokuz buçukta, Belediye Başkanı Thompson odanın ortasındaki mikrofona doğru ilerliyor. Kırmızı bir takım elbise ve Noel Baba kravatı giyiyor.

"Herkese günaydın ve 91. Merryville Noel Kurabiyesi Yarışması'na hoş geldiniz!" Kalabalık alkış ve tezahüratlarla coşuyor. "Bugün, beş bin dolarlık büyük ödül ve belediye binasında bulunan şöhretler salonunda isimlerinin anılması için yarışan on iki muhteşem takım var. Tabii ki, biri de güzel bir kupa ile eve dönecek."

Kupayı havaya kaldırır. Kupanın üzerinde altın bir fırın vardır. Alkışlar yükselir.

Holiday'e bakıp masanın altında küçük parmağımı onun parmağına doladım. Ona gülümsedim, o da gülümsedi.

"Bugünkü jürimizde dünyanın en iyi aşçılarından bazıları yer alıyor. Hemen onları tanıtayım," diye devam eder belediye başkanı. "İlk olarak, *Texas Monthly* dergisinin yemek eleştirmeni ve bu yılın James Beard Ödülü sahibi Patty Morrison var."

Kalabalık nazikçe alkışlar.

"İkincisi, Austin'deki Williams Steakhouse'un sahibi Şef Marcus Williams. *Bon Appétit*'in En İyi 50 listesinde yer almıştır."

Ayağa kalkar ve başını sallar. Kalabalık daha da coşar.

"Üçüncüsü, ödüllü pasta şefi ve *Southern Sweets and Treats* ile *Preparing the Perfect Cookie* kitaplarının yazarı Şef Mary Carter."

Holiday's nefes nefesini ve ben biliyorum onun sahip Mary'nin yemek kitaplarına sahip olduğunu biliyorum. Bu onun için çok önemli bir şey.

"Dördüncüsü, Şef Thomas Reeves, geçen yılın Teksas Pişirme Şampiyonu ve Houston'daki Confetti Cupcakes'in sahibi.

Ayağa kalkar ve kalabalığa gülümser.

"Ve son olarak, Parisli Michelin yıldızlı pasta şefi Dominic Laurent."

Alkışlar karışık. Bazıları coşkuyla alkışlıyor, ama Merryville bölümünde birçok kişinin sessiz kaldığını fark ediyorum. Holiday'e yaptıkları hakkında

Holiday'e yaptıkları hakkında bir şeyler duyulmuş olmalı. Ve bizim küçük kasabamız hakkında kesin olan bir şey varsa, o da birbirimize bağlı olduğumuzdur.

"Kurallar basit," diyor Belediye Başkanı Thompson. "Tam olarak üç saatiniz var, sıfırdan kendi imza tatil tatlılarınızı yaratmak için. Her şey burada, jüri ve seyircilerin önünde yapılmalı. Erken bitirerseniz, yaratıcılığınızı jüriye sunun. Her şey tat, sunum, yaratıcılık ve uygulama açısından puanlanacak. En yüksek toplam puanı alan takım kazanır." Dramatik bir etki yaratmak için bir ara veriyor. "Yarışmacılar, hazır mısınız?"

On iki takımın hepsi, biz de dahil, *evet diye* bağırıyor. Holiday'in sesi yanımda güçlü bir şekilde duyuluyor.

"O zaman pişirme başlasın! Üç saatiniz başlıyor... şimdi!"

Yüksek sesli bir zil çalar ve hoparlörlerden "All I Want for Christmas Is You" şarkısı çalmaya başlar. Kalabalık çılgına döner.

Etrafımızdaki tüm takımlar harekete geçer. Mikserler çalışmaya başlar, fırınlar ön ısıtmaya geçer. İnsanlar ölçüm yapar ve gergin bir enerjiyle hareket ederler.

Holiday ve ben birbirimize bakıyoruz ve o şimdi gülümsüyor. Gerçekten gülümsüyor.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Hazırım," diyor.

"Hadi onları mahvedelim," diyorum ona, Mariah ile birlikte şarkı söyleyerek.

Hemen ritmimizi yakalıyoruz. Birlikte kurabiye hamurunu hazırlamaya başlıyoruz. Bunu o kadar çok kez prova ettik ki, gözlerimiz kapalı bile yapabiliriz. Her hareketimiz ikinci doğamız gibi.

"İki bardak un," diyorum.

"Bir bardak tereyağı," diye cevaplar, çoktan mikserle doğru ilerlemeye başlamıştır.

Senkronize çalışıyoruz, yıllardır bunu birlikte yapıyormuşuz gibi küçük alanda birbirimizin etrafında dans ediyoruz. Çünkü bir bakıma öyle. Her zaman bunu yapmaktan bahsederdik: birlikte pişirmek, birlikte yaratmak ve birlikte olmak.

Noel müziği enerjiyi yüksek tutuyor. Kalabalık da eşlik ediyor. Tüm atmosfer, kıyasıya bir rekabetten çok şenlikli ve eğlenceli.

On beş dakika sonra, kurabiye hamurumuz hazır. Ben hamuru kalıplara bastırırken, Holiday fudge için çikolatayı eritmeye başlıyor.

Etrafımızda diğer takımlar zorlanıyor. Biri kaseyi düşürüyor ve kase yere çarpıp kırılıyor, yumurtalar ve un her yere saçılıyor. Başka bir takım ölçüler konusunda tartışıyor. Çirkin Noel kazakları giyen çift, ayrılmak üzere gibi görünüyor.

Ama biz iyiyiz. Biz sağlamız. Biz kendi alanımızda.

"Nasıl görünüyor?" diye soruyor Holiday, omzumun üzerinden kurabiye hamuruna bakarak.

"Yaptığımız en iyi parti. Çikolata nasıl?" "Neredeyse hazır." Dikkatlice karıştırıyor. "Bir dakika daha."

Kurabiyeyi masanın üzerine kaydırıyorum, böylece üzerine çikolata sosunu kolayca dökəbilsin.

Holiday çalışırken mırıldanıyor. Yumuşak, neredeyse bilinçsiz bir mırıldanma, ama ben duyuyorum. Dudaklarım gülümsüyor ve o da geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Ne?" diye fısıldar.

Birdenbire, artık bu çadırda değiliz, Mawmaw'un mutfağında pişirilen gençleriz.

"Mırıldanıyorsun," diyorum.

Bana şaşkın bir şekilde bakıyor. "Öyle mi?"

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Farkında bile değildim."

"Bu yüzden mutlu olduğumu anlıyorum." Müzik sesini bastırmayacak kadar ona yaklaşıyorum. "Sen inanılmazsın, biliyor musun?"

Yüzü kızarır. "Kes şunu."

"Asla." İstasyonumuzun üzerinde asılı olan ökse otunun altında hızlıca bir öpücük çaldım. Kalabalık çılgına döndü, tezahürat yapıp takımımızın adını haykırdı.

"Jolly Holiday! Jolly Holiday! Jolly Holiday!"

"Lucas!" Holiday gülerek bana vuruyor. "Bizi izliyorlar!" "İyi. Bırak görsünler."

Başını sallar, ama çikolatayı karıştırmaya devam ederken sırıtmaktadır. Hazır olduğunda, fındıkları ekler. Ondan yayılan neşe bulaşıcıdır.

Benim onun için, bizim için istediğim tam da buydu. Bunu birlikte yapmak ve eğlenmek istedim. Dominic'in Paris'te ondan çaldığı neşeyi geri kazanmasını istedim.

"Fudge hazır!" Holiday, kurabiye üzerine dökerken küçük bir zafer dansı yapar. Deniz tuzu serpilmiş cevizli fudge'ın soğuması için tepsileri buzdolabına koyarken gülmekten kendimi alamıyorum.

Etrafımızdaki herkes çılgınca koşuşturuyor, ama biz hayatımızın en güzel anlarını yaşıyoruz.

Noel böyle hissettirmeli. Neşe. Sevgi. Ortaklık.
Büyü.

Ve bu bayramı yaşamak her şeydir.

BÖLÜM 33

LUCAS

İlk saat, hassasiyet ve kahkahalarla bulanık bir şekilde geçer.

Kurabiye tepsilerimizi buzdolabına koyduktan sonra rahatlarım. Her şey tam olarak plana göre gidiyor. Etrafımızdaki diğer takımlar strese girmeye başlar. Birinin fırını düzgün ısınmamaktadır. Başka bir takım önemli bir malzemeyi unuttuklarını fark eder. Henry ve kız kardeşi zamanlama konusunda tartışır. Ama Holiday ve ben mükemmel bir uyum içindedir.

"Doksan dakika kaldı!" diye bağırır belediye başkanı.

"Dondurmayı yapma zamanı," diyor Holiday, saatine bakarak.

"Neredeyse." Elini tutup hazırlık masasından uzaklaştırıyorum.
"Önce kutlayalım."

"Lucas, ne yapıyorsun..."

Onu bizim istasyonda döndürerek güldürdüm.

"Jingle Bell Rock" şarkısı eşliğinde dans ederken kalabalık çılgına dönüyor.

"Böyle devam edersen, gösteriş yaptığımızı düşünecekler," diyor gülerek.

"Bebeğim, biz gösteriş yapıyoruz. Başka kim böyle bir şaheser pişirip böyle dans edebilir ki?" Onu dramatik bir şekilde eğdim ve o çılgılık attı.

"Bunu kabul etsek iyi olur."

Onu tekrar ayağa kaldırdığımda, onu döndürdüğümde nefesi kesilir. "Sen çok saçmalıyorsun."

"Ama yine de seviyorsun," diye mırıldanıyorum. "Gerçekten seviyorum."

"Bu şarkı sadece üç dakika sürüyor; benimle birlikte ara verin," diyorum. onu.

Dominic'in jüri masasından bizi izlediğini fark ediyorum. Dans etmeye devam ediyoruz. İfadesi değişmiş ve çenesi sıkılmış. Bizi gülüşürken, dans ederken ve tamamen kendimiz gibi davranırken izlemiş ve bu onu içten içe yiyip bitiriyor.

İyi.

Şarkının son gitar akorları çalarken, o uzaklaşıyor. "Buna ihtiyacım vardı."

"Biliyorum," diyorum.

"Dondurma zamanı," diyor Holiday, malzemelerimizi çıkararak.

"Krem şanti, tam yağlı süt, şeker, vanilya çubuğu ve bir tutam tuz. Hepsi bu. Basit ve mükemmel."

Ben dondurma makinesini hazırlarken o her şeyi ölçer. Bu tarifi evde defalarca denedik. Kesinlikle başarılı.

Vanilya çekirdeklerini karışıma eklerken, onu hayranlıkla izliyorum. Holiday bunu çok kolaymış gibi gösteriyor. Konsantre olurken, hareketlerindeki özgüven inkar edilemez.

Bu, onun yapması gereken şey. Yaratmak. Pişirmek. Yemeklerle insanlara neşe getirmek.

Her şeyi karıştırıp dondurma makinesine döküyoruz. Makine çalışmaya başlıyor ve Holiday zamanlayıcıyı ayarlıyor.

"Otuz dakika," diyor. "Sonra birleştirip işimiz biter." "Bunu başaracağız," diyorum ona.

"Bunu seninle yapmaktan çok mutluyum," diye itiraf ediyor. "Siktir, ben de, Peaches."

Saate bakıyorum, bolca vaktimiz olduğunu biliyorum.

Tam zamanında gidiyoruz.

O sırada Dominic'in jüri masasından kalktığını ve doğruca bize doğru geldiğini görüyorum.

"Geliyor," diye Holiday'e fısıldadım.

O da benim bakışımı takip etti ve omuzları gerildi, ama geri adım atmadı. Daha dik durdu ve çenesini kaldırdı.

Dominic masamızın önünde durur ve düzenlememize bakar. Gözleri malzemelerimizi, zaman çizelgemizi ve çalışmakta olan dondurma makinemizi tarar.

"Etkileyici," diyor. Heyecanlandığında aksanı daha kalınlaşıyor.
"Herkesten öndesiniz."

"Her zamanki gibi değil miyim?" diye sorar Holiday.

Gözleri sonunda onun gözleriyle buluşur. "Sen her zaman yetenekliydin. Sana yeterince değer vermedim."

"Artık çok geç," diyor Holiday. "Artık ne düşündüğün umurumda değil."

Yüzünde bir şey parıldadı. Pişmanlık mı? Öfke mi? Anlayamadım.

"Emin misin?" İstasyonumuzun kenarına yaslandı, çok
Gündelik. Fazla samimi. "Yoksa sadece sana öyle inandırmaya mı
çalışıyor?" "Yapma," diye uyarıyor Holiday.

"Seni sen yapan benim," diye devam eder Dominic, sesi alçalır.
"Bildiğin her şey, yaptığın her şey, sana bu fırsatı verdiğim için."

Holiday kahkahaya boğulur, ama ona *gülüyor*. Herkesin önünde.
Ben ise geri çekilip, ona hak ettiğini tam olarak vermesine izin
veriyorum. "Bu çok komik. Ben daha çocukken pasta yapıp yarışmalar
kazanıyordum. Başkasının başarısını çal, benimkini değil."

Çenesi sıkılır. "Bizim özel bir şeyimiz vardı."

"Hiçbir şeyimiz yoktu." Holiday'in sesi sabit ve güçlüydü. "Sen kontrol
ediyordun. Manipüle edip kullanabileceğin biri vardı. Bu aşk değil
Dominic. Bu *istismar*."

Bu kelime ikisinin arasında havada asılı kalır. Etrafımızda,
insanların bizi izlediğini, dinlediğini hissedebiliyorum. Televizyona
bakıyorum ve kameraların bize odaklandığını görüyorum. Her kelimeyi
duymuşlar mıdır?

"Bu ne cüret..." Dominic başlıyor.

"Şef Laurent." Patty Morrison aniden ortaya çıkar, sesi sert ama
profesyoneldir. "Jüri masasına dönmelisiniz. Bu *uygunsuz* bir davranış."

"Tekniklerini gözlemliyorum," diyor Dominic, ama maskesinin
çatladığını hissediyorum. "Bir jüri üyesi olarak."

"Bir yarışmacıyı taciz ediyorsunuz. Mikrofon takıyorsunuz," diyor
Patty, şef ceketindeki etiketi işaret ederek. "Masaya dönün. *Hemen*."

Bir an için tartışacak sandım. Elleri yanlarında sıkı sıkı kapalı, yüzü domates gibi kırmızı. Holiday'e, kaybetmiş ve umutsuzca geri almak istediğı bir şey gibi bakıyor.

"Bu iş burada bitmedi," diye uyarıyor. "Evet, bitti," diyor Holiday.

Yarışma masasına geri dönüyor, ama öfkelendiğini görebiliyorum. Marcus ve Thomas, az önce olanları açıkça konuşarak onunla alçak sesle konuşuyorlar. Mary endişeyle izliyor.

"İyi misin?" diye soruyorum Holiday'e.

"Evet." Derin bir nefes alır ve gülümser. "Her şey yolunda."

"Evet, öyle."

Zamanlayıcı çalışıyor, bu da dondurmamızın hazır olduğı anlamına geliyor.

Her şeyi bir araya getirmek için birlikte çalışıyoruz. Buzdolabından kurabiye çubuklarını çıkarıyorum ve mükemmel bir şekilde sertleşmişler. Holiday onları mükemmel kalınlıkta kareler halinde kesiyor. Ben onları tabaklara yerleştiriyorum, sonra o dondurmayı kaşıkla alıp her porsiyonun aynı olmasını sağlıyor.

Sunum için biraz ekstra çikolata sosu gezdiriyoruz. Üzerine bir tutam deniz tuzu ekliyor.

Kırk beş dakika kala işimizi bitiriyoruz. "Teslim etmeye hazır mısınız?" diye soruyor Holiday.

"Hadi yapalım."

Tabaklarımızı dikkatlice jüri masasına taşıyoruz. Beş jüri üyesi de yaptıkları işi bırakıp bize yaklaşmamızı izliyor.

"Jolly Holiday takımı," diye duyurur Belediye Başkanı Thompson mikrofonla. "Tatlılarını ilk bitiren takım!"

Kalabalık alkışlar.

Beş tabağımızı jüri masasının önüne koyduk. Patty, Marcus, Mary ve Thomas memnun ve ilgilenmiş görünüyorlardı. Dominic'in yüzündeki ifade okunamazdı.

"Yarattığınız şeyi anlatın bize," diyor Patty, sıcak bir gülümsemeyle. Bana Mawmaw'ı hatırlatıyor.

Holiday bir nefes alır. "Bu, 'The One' adlı bizim özel tatil kurabiyemizdir. Tereyağlı kurabiye hamuru üzerine zengin

pekan çikolatalı fudge ile kaplanmış, deniz tuzu ile tamamlanmış ve ev yapımı Philadelphia tarzı vanilya fasulyeli dondurma ile servis ediliyor."

"Peki ilham kaynağı nedir?" diye sorar Mary.

"Holiday yarattı," diye açıklıyorum, hakkını vererek. "O oranları mükemmelleştirdi, fındıklı fudge katmanını ekledi ve dondurma eşleşmesini yarattı. Bunların hepsi onun yeteneğı. Ben sadece onun suç ortağıyım." Ona kaşlarını oynatıyorum.

"Lucas benim ilham kaynağımdı," diyor Holiday, bana göz kırparak.

Panel üyeleri çatallarını alır ve tatmaya başlar. Yüzlerini izleyerek herhangi bir ipucu ararım.

Marcus bir ısırık alır ve kaşlarını kaldırır. "Bu kurabiye mükemmel yapılmış. Dokusu ideal."

"Fudge tabakası," diyor Mary, bir ısırık daha alarak. "Aşırıya kaçmadan zengin bir tadı var. Ve cevizler tam doğru miktarda ıtırlık katıyor."

Thomas dondurmaya odaklanıyor. "Bu inanılmaz. Basit ama mükemmel. Vanilya diğler lezzetleri bastırmıyor."

Patty acele etmiyor, her bir bileşeni ayrı ayrı, sonra birlikte tadıyor. Kafasını kaldırdığında gülümsüyor. "Bu *olağanüstü*. Lezzetlerin dengesi, dokular, sıcaklık... Her şey birbiriyle mükemmel uyum içinde. Bu, pastacılığı gerçekten anlayan birinin eseri."

Holiday'in yüzü gururla doluyor. "Çok teşekkür ederim."

Dominic boğazını temizliyor, sonra konuşuyor. "Rustik," diyor, aksanı keskin. "Basit. Özellikle yenilikçi değil. Mutfak lavabosu tatlısı."

Jürinin diğler dört üyesi, sanki üçüncü bir kafası çıkmış gibi ona bakarlar.

"Saygısızlık etmek istemem," diyor Marcus dikkatlice, "bazen basit olan tam da ihtiyaç duyulan şeydir. Bu tatlı rahatlatıcı, kaliteli ve mükemmel bir şekilde yapılmış. Bu bir zayıflık değil."

"Katılıyorum," diye ekler Mary. "Yenilik için yenilik her zaman daha iyi değildir. Bu, birkaç klasiğın farklı bir yorumuyla olağanüstü bir şekilde yapılmış bir tatlı."

Dominic'in çenesi gerilir ama tartışmaz. Klips tahtasına bir işaret koyar ve başka bir şey söylemez.

"Sunumunuz için teşekkür ederiz," diyor Patty bize. "Yerlerinize dönebilirsiniz. Yarışmayı izleyenlere geri kalanları dağıtabilirsiniz."

Geri dönerken Holiday'ın ellerinin hafifçe titrediğini görebiliyorum. Elini tutup parmaklarını sıkıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldarım. Bugün Dominic'e iki kez karşı çıktı. Yaptığımız şey, sektörün en iyileri tarafından övüldü.

"Harikaydın," diye fısıldadı bana.

"Harikaydık," diye düzeltiyorum.

İkimiz de mutlu bir şekilde dondurmali tatlıları dağıtırız ve insanlar buna bayılır.

"Bir porsiyon daha istiyorum," diye bağıır birisi. "Ben de!" der başka bir kadın. Herkes güler.

"İşte bu kadar! Nasıl olacağını biliyorsunuz. Fırın yarın ürünler bitene kadar açık olacak," diye duyurur Holiday.

Diğer takımlar çalışmaya devam ederken biz de ortalığı temizlemeye başlıyoruz. Bazıları fırından ürünleri çıkarmaya yeni başlıyor. Birkaç kişi, tatlılarının iyi olmadığını farkında gibi, şimdiden yenilmiş gibi görünüyor.

"Otuz dakika kaldı!" diye bağıır Belediye Başkanı Thompson hoparlörden.

Şu anda tek hissettiğim şey rahatlama. Başardık.

İstasyonumuz tertemiz olduğunda, tek yapabileceğimiz sabırsızlıkla beklemek.

Onu kendime çekip, arkadan kollarımı ona doluyorum ve etrafımızdaki kaosu izliyoruz.

"Ne olursa olsun," kulağına fısıldıyorum, "seninle gurur duyuyorum."

"Mawmaw'a teşekkür etmeliyim," diyor, bana yaslanarak

Jüri masasında, diğer takımlar tatlılarını teslim ediyorlar Henry ve kız kardeşi, çökmüş gibi görünen bir şey sunuyor. Çirkin Noel kazakları giyen çiftin tatlısı ise açıkça yanmış. Gençler ekibi ise oldukça etkileyici görünen kalın çikolatalı kurabiyeler getiriyor.

Her takım sunumunu yapar, jüri tadar, notlar alır ve bir sonrakine geçer.

Tüm bu süreç boyunca Dominic giderek daha fazla sinirleniyor. Tadımlar sırasında neredeyse hiç konuşmuyor ve kimseye gülümsemiyor. Holiday ve bana odaklanmış, onun ne kadar mutlu olduğunu izliyor.

Sonunda gerçek Holiday'i gördüğüne bahse girerim. Kontrol edilmediği veya manipüle edilmediği zamanlardaki hali. Çalışırken mırıldanan ve bir şey yolunda gittiğinde zafer dansı yapan Holiday.

Onun bu halini hiç tanımadığını düşünüyorum.

"On dakika kaldı!" diyor belediye başkanı.

Son birkaç takım, zamanlayıcı çalınmadan önce tatlılarını tabaklara koymak ve öne çıkmak için acele ediyor.

"Süre doldu!" diye duyurur Belediye Başkanı Thompson. "Tatlılarınızı sunmadıysanız, maalesef yarışmadan elendiniz. Katıldığınız için teşekkür ederiz."

Bitiremeyen iki takım yıkılmış görünüyor, ama bunu nezaketle kabul ediyorlar. Jüri üyeleri tatlıları tatmaya devam ediyor ve bazılarının yüzleri, sözlerinden daha fazlasını anlatıyor. Her şeyi tattıktan sonra, Belediye Başkanı Thompson konuşmaya başlıyor.

"Jürimiz şimdi on dakika boyunca kararını verecek. Ardından kazananı açıklayacağız."

Çadır, spekülasyon yapan insanların konuşmalarıyla doludur. Yarışmacılar gergin bir şekilde bekliyor. Ortam elektrikleniyor. "Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Seninle mi? Her zaman."

Jüri üyeleri bir araya toplanır. Notlarını karşılaştırır, tartışır ve müzakere ederler. Patty ve Marcus'un hararetli bir konuşma yaptığını görebiliyorum. Mary, Thomas'ın söylediği bir şeye başını sallıyor. Dominic kollarını kavuşturmuş, neredeyse hiç katılmadan ayakta duruyor.

Beş dakika geçer, sonra on dakika.

Sonunda toplantı sona erer ve Belediye Başkanı Thompson tekrar mikrofona yaklaşır.

"Bayanlar ve baylar," der ve çadır sessizliğe bürünür. "Panomuz bir karara vardı."

Holiday elimi tutar ve parmaklarımızı birbirine geçirir.

"Bu inanılmaz derecede zor bir seçimdi. Bugün burada bulunan tüm takımlar olağanüstü beceri ve yaratıcılık sergiledi. Ama sadece bir kazanan olabilir."

Duraklama sonsuza kadar sürmüş gibi gelir ve yemin ederim, kendi kalp atışlarımı duyabiliyorum. Ellerimizin birleştiği yerde Holiday'in nabzının hızlandığını hissediyorum.

Dominic aniden jüri masasından ayağa kalkar. Sandalyesi yere sürtünür, sessiz çadırda bu ses çok sert gelir.

"Bu saçmalık," diyor, sesi kalabalığın üstüne çıkıyor. "Bunun bir parçası olamam."

Herkes ona dönüp bakar. "Şef

Laurent..." Patty başlar.

"O kazanmayı hak etmiyor," diyor Dominic, Holiday'i işaret ederek. "O..."

"Dominic." Holiday'in sesi çadırda bir bıçak gibi keskin bir ses çıkarır. Elini elimden çekerek öne çıkar. "Dur."

"Beni öylece terk edebileceğini mi sanıyorsun?" Sesi yükseliyor, profesyonel maskesini tamamen kaybetmiş. "Sana verdiğim onca şeyden sonra. Senin için yaptığım onca şeyden sonra?"

"Bana yaptığın her şey," diye düzeltir Holiday. Sessiz çadırda sesi yankılanır. "Arada fark var."

"Sen bir hiçsin!" Dominic bağırır. Kalabalık nefesini tutar. "Sen her zaman geleceği olmayan küçük bir kasabanın fırıncısı olacaksın! Sana Paris'i verdim! Sana fırsatlar verdim! Sana *her şeyi* verdim!"

"Sana ne verdiğimi konuşmak ister misin?" diye sorar Holiday, sesi titremez. "Gerçekten bu konuyu açmak mı istiyorsun?"

Bu bir tehdit. Çok şiddetli. Dominic'in yüzünün renginin attığını görüyorum.

"Beni kontrol ettin. Beni manipüle ettin. Sensiz bir hiç olduğuma inandırdın beni. Bu doğru değil."

Çadırda fısıltılar yankılanıyor.

Dominic'in yüzü önce soluyor, sonra kıpkırmızı oluyor. "Bu ne cüret!"

"Nasıl cüret ederim?" diye keser Holiday. "Michelin yıldızlı şef Dominic Laurent, bir kullanıcı. İnsanları küçük hissettirerek kendini büyük hissediyor."

büyük hissedebilmek için insanları küçük hissettirir."

"Yalan söylüyorsun!" Dominic'in sesi çatlar. "Benim itibarımı itibarımı mahvetmeye çalışıyorsun..."

"Sen mahvediyorsun kendi kendi itibarını diyor diyor, ayağa kalkarak. "Şu anda. Herkesin önünde."

"Şef Laurent, gitmelisiniz," diye ekliyor Marcus, o da ayağa kalkarak. "Ben bir jüri üyesiyim!" diye itiraz ediyor Dominic.

"Yapamazsınız..."

"Sen çıkarılacaksın çıkarıldınız jüri jüri Belediye dedi. der. "Derhal yürürlüğe girer. Davranışınız tamamen kabul edilemez."

Siyah güvenlik gömlekleri giymiş iki iri adam jüri masasına doğru ilerliyor.

Dominic onların geldiğini görür ve içindeki bir şey tamamen kopar.

"Bu onun suçu!" diye bağırır ve Holiday'i işaret eder. "Bütün bunlar! O..."

"Beyefendi, bizimle gelmeniz gerekiyor," der güvenlik görevlilerinden biri, Dominic'in koluna uzanarak.

"Bana dokunma!" Dominic uzaklaşmaya çalışır. "Holiday, lütfen! Sadece beni dinle! Bunu düzeltebiliriz! Biz..."

"Hayır," diyor Holiday. Sesi sakın. "Sonunda senden kurtuldum."

Güvenlik görevlileri onu iki kolundan tutup fiziksel olarak çıkışa doğru götürüyor.

"Bunu pişman olacaksın!" Dominic, onu sürüklerken bağırır. "Ben olmadan hiçbir şey olamazsın! Sen..."

Onu çadırın dışına çıkarırken sesi kesilir. Kalabalık, onların geçmesi için yol açar. Kameralar her saniyeyi kaydeder.

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyor.

Ve sonra, yavaşça, biri alkışlamaya başlar.

Bu Mawmaw. Ön sırada durmuş, alkışlıyor.

Jake de ona katılıyor, Claire de. Annemle babam da Holiday'in tüm ailesi ile birlikte ayakta duruyorlar.

Matteo, Dean ve benim zor bulunur küçük kuzenim Eli de burada. Yanlarında Bella ve Wendy duruyor, ve üniversiteden Noel için eve gelen küçük kuzenim Bristol'u görüyorum.

Saniyeler sonra, tüm çadır bizim için alkışlarla çalkalanıyor.

Bu kibar bir davranış değil. Gürültülü bir ayakta alkış. İnsanlar tezahürat yapıyor. ıslık çalıyor. Holiday'in adını haykırıyor.

Bu, onun pişirdikleri yüzünden değil, cesareti yüzünden. Çünkü yüzlerce insanın önünde onu manipüle eden kişiye karşı çıktı. Çünkü kendini seçti.

Holiday çadırın içindekilere bakarken gözleri doluyor. Onu destekleyen, ona inanan, gücünü kutlayan tüm bu insanlara.

Yüzünü göğsüme gömüyor ve omuzlarının titrediğini hissediyorum.

"Başardın," diyorum. "Bitti."

Geri çekildiğinde, gözyaşları arasında gülümsüyor. Kalabalık hala çılgınca alkışlıyor.

Belediye Başkanı Thompson mikrofonun önüne yaklaşıp, şaşkın görünür. "Peki. Bu... eşi benzeri görülmemiş bir şeydi." Boğazını temizler. "Ama gösteri devam etmeli! Kalan dört panel yemiz bir karara vardı."

Herkes yavaşça koltuklarına geri oturur. Holiday gözlerini siler ve daha dik durur, ama ben kolumu beline dolamış halde kalırım.

"Daha fazla kesintiye uğratmadan," diyor belediye başkanı, "91. Merryville Noel Kurabiyesi Yarışması'nın galibi..."

BÖLÜM 34

HOLIDAY

Çadır o kadar sessiz ki, iğne düşse duyulur diye düşünüyorum.

Belediye Başkanı Thompson, elinde zarfla mikrofonun başında duruyor. Odadaki herkesin gözü onun üzerinde. Lucas beni o kadar sıkı tutuyor ki, ikimizin de kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyorum.

"Daha fazla kesintiye uğratmadan," diyor belediye başkanı, "91. Merryville Noel Kurabiyesi Yarışması'nın galibi..." Zorlu bir yavaşlıkla zarfı açıyor. "Jolly Holiday Takımı! Lucas Jolly ve Holiday Patterson! Açık ara galip."

Alkışlar o kadar yüksek ki, kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum. Lucas beni kollarına alıyor ve çadırın ortasında beni döndürüyor. Yüzümü boynuna gömerek hem gülüyor hem ağlıyorum.

"Başardık!" Gürültünün üstüne bağıriyorum. "Gerçekten başardık!"

"Başardın, Peaches!" Beni yere indirip ellerini yüzüme koyuyor. "Sen çok yeteneklisin."

Cevap veremedim, ailelerimiz bize doğru koşmaya başlar. Mawmaw bana önce ulaşır ve beni parfümü ve Noel kurabiyeleri kokan kollarının arasına alır.

"Seninle gurur duyuyorum, kızım!" diyor, yüzünden gözyaşları akıyor.

Sonra annem, babam, Tricia ve Emma geliyor. Herkes kucaklaşıyor, ağlıyor ve kutlama yapıyor. İkizler elden ele dolaşıyor. Colby zıplıyor ve "Kazandın! Kazandın!" diye bağıriyor.

Belediye Başkanı Thompson kupayla yaklaşıyor ve onu Lucas'a ve bana birlikte veriyor. Beklediğimden daha ağır, elimde sağlam ve gerçek. Ayrıca bize beş bin dolarlık büyük bir çek veriyor.

"Tebrikler," diyor. "Hak ettiniz."

Kameralar flaşlar patlatıyor. Canlı yayın kameraları bize odaklanmış durumda. Yerel haberlerden biri röportaj için dikkatimizi çekmeye çalışıyor.

Lucas ve ben kupayı aramızda tutuyoruz, ikimiz de sırtıtıyoruz. Bu gerçek. Her şeye rağmen, *gerçekten* kazandık. "Konuşma!" diye bağılıyor kalabalıktan biri.

"Konuşma! Konuşma! Konuşma!" Daha fazla kişi katılıyor.

Lucas'a bakıyorum, o da başını sallıyor ve elimi sıkıyor. Birlikte mikrofona doğru yürüyoruz.

"Çok teşekkür ederim," diyorum, sesim heyecandan titriyor. "Bu... vay canına. Bu inanılmaz. İnanamıyorum..."

Sesim kısılır ve Lucas sorunsuz bir şekilde devralır. "Merryville'i temsil etmekten onur duyuyoruz. Bu kasaba, bu insanlar, sizler bizim her şeyimizsiniz. Ailemiz. Ve bize destek olan ve inanan herkese çok teşekkür ederiz."

"Özellikle Mawmaw'a," diye ekliyorum, ona yaklaşıyor. "Bizi yarışmaya kaydettirmesenez bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Mutfağınızda beni her zaman cesaretlendirdiniz."

Hâlâ ağlayarak bana bir öpücük gönderir.

Patty Morrison mikrofona yaklaşır.

"İzninizle," diyor, "bugün tanık olduğumuz şeyin pastacılığın çok ötesinde olduğunu eklemek istiyorum. Cesaret gördük. Birinin kendini savunmasını gördük. Ve bu, herhangi bir yarışmadan daha önemli." Doğrudan bana bakıyor. "Holiday, sen sadece yetenekli bir pastacı değilsin. Sen bir *ilham* kaynağısın."

O kadar çok ağlıyorum ki, neredeyse göremiyorum.

Marcus, Mary ve Thomas bize katılır ve bizi tek tek tebrik ederler. Mary beni sıcak bir kucaklamaya alır.

"Olağanüstüydün," diyor.

"Çok teşekkür ederim. İki yemek kitabınız da bende var. Siz benim kahramanlarımdan birisiniz."

"Sizi meslektaşım olarak görmekten onur duyuyorum." Gülümser. "Aslında, bugün ayrılmadan önce sizinle özel olarak konuşmak isterim. Birkaç dakikanız var mı?"

"Tabii ki! Elbette."

"Harika. İşler sakınleştince beni bul."

O uzaklaşırken, ben bir başka kucaklaşma turuna çekiliyorum. Jake beni yerden kaldırıyor. Hudson başımın üstüne öpücük konduruyor. Emma neredeyse benim kadar ağlıyor.

Lucas ve ben kupa ile fotoğraf çektirirken, girişten bağırışmalar duyuyorum.

"Siktir git!"

Kanım donar.

Dominic.

Herkes gürültüye doğru döner. Onu dışarı çıkaran güvenlik görevlileri çadırın girişinde biriyle boğuşmaktadır.

Dominic'in sesi kısık ve sert.

Çadıra doğru koşuyor. Aşçı önlüğü dağınık. Yüzü kırmızı ve lekelerle kaplı, tamamen kendinden geçmiş görünüyor.

"Bu saçmalık!" diye bağırarak jüri masasını işaret eder.

Belediye Başkanı Thompson öne çıkar. "Beyefendi, gitmeniz gerekiyor..." "O bana ait!" Dominic'in sesi çatlar.

"Hayır," Lucas başını sallayarak, "Ait değil."

Gözleri Lucas'a takılır ve ifadesinde bir şey değişir, saf öfkeye dönüşür.

"Sen!" Bize doğru saldırır. "Hayatımı mahvettin!" Her şey çok hızlı olur.

Dominic yumruklarını kaldırarak Lucas'a saldırır. Ben çığlık atarım. Lucas beni arkasına iter. Ama Dominic bize ulaşamadan, iki kişi onu durdurur.

Jake ve Hudson.

Hudson, Dominic'in yumruğunu havada yakalar, yüzü soğuk ve korkutucudur. Jake, Dominic'in diğer kolunu arkasına bükerek onu tutar ve Dominic çığlık atar.

"Burada işin bitti," diyor Hudson, sesi ölümcül bir sakinlikle. "Çekil üstümden!" Dominic onlara karşı direnir, ama nafile.

Jolly kardeşler çok iridir. "O benimdi! Benden her şeyi çaldı

benden çaldı!"

"Holiday hiçbir zaman senin olmadı," diyor Jake, tutuşunu sıkılaştırarak. "Ve ben senin iki bacağını da kırmadan gitmen gerek."

Saniyeler sonra, Sammy yaklaşır, yumruğunu geriye çeker ve Dominic'in yüzüne vurur. "Bu, kız kardeşimin tariflerini çaldığın için."

Sammy'nin yumruğu Dominic'in çenesine tekrar çarpar ve ses çadırdan yankılanır. Herkes nefesini tutar.

Dominic'in yarılmış dudağından kan sızıyor. Hâlâ Jake ve Hudson'ın tutuşuna karşı direniyor, ama artık sersemlemiş durumda.

"Bir şey daha var." Sammy yaklaşır, sesi sessiz çadırdan yankılanır. "Michelin yıldızlı kurabiyelerini gördüm. Seninle ünlü olanları? Onları sen yaratmadın. Onları gençken kız kardeşim yarattı."

Kameralar her kelimeyi yakalarken, fısıltılar alanı doldurur.

"Bu doğru değil..." Dominic başlar.

"Yalan söyleme," diye Sammy sözünü keser. "O tarifleri annemizin mutfağında yarattığı sırada ben de oradaydım. Komik olan, senin menüde yaratıcı olarak senin adın yazılıyordu. Pislik herif."

Mary Carter yakınlarda duruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. Patty Morrison telefonunu çıkarmış, tüm olayı kaydediyor. Marcus ve Thomas aynı tiksinti ifadesiyle izliyorlar.

"Lavanta kurabiyesi," diye devam eder Sammy, parmaklarını sayarak. "Kahverengi tereyağlı snickerdoodles. Earl Grey makaronları. Hepsi Holiday'in tarifleri. Hepsi *sana* atfedilmiş. Nedenini açıklamak ister misin?"

"Bu iftira!" Dominic yere kan tükürüyor. "Seni dava edeceğim..."

"Dava et," diyor Sammy. "Kanıtım var. Sosyal medyada on yıldan fazla bir süre önce çekilmiş fotoğrafları var."

"Hepimiz biliyorduk," diyor Mary Carter aniden, sesi kaosu içinden çıkıyor. Herkes ona dönüp bakıyor. "Sektördeki herkes Dominic'in başkalarının çalışmalarının övgüsünü topladığını biliyordu. Sadece bunu kanıtlayamıyorduk ya da ona tarifleri verenin kim olduğunu belirleyemiyorduk." Dominic'e doğrudan bakıyor. "Ama artık yapabiliriz."

Patty başını sallar. "Yıllardır söylentiler duyuyordum. Onun mentörlüğünü yaptığı birçok genç şefin sektörden tamamen ayrıldığını fark ettim."

"Bu saçmalık..." Dominic tekrar dener.

"Öyle mi?" Thomas Reeves öne çıkar. "Çünkü yıllar önce Paris'te seninle yarıştım. Ve sunduğun tatlı? Onun senin sous-şeflerinden birinin eseri olduğunu biliyorum. O benimle staj yapıyordu ve sen onun çalışmalarının da övgüsünü aldın."

Çadırdaki, rastgele çıkan nefes sesleri dışında tam bir sessizlik hakimdir.

Güvenlik görevlileri ve iki polis memuru hemen olay yerine koştu.

"Saldırı," diyor bir polis memuru, Dominic'in kanayan dudağına bakarak. "Kim yumruk attı?"

"Ben attım," der Sammy hemen, elini kaldırarak. "Ve yine atardım."

"Efendim, bunu yapamazsınız..."

"Haftalardır kız kardeşimi tehdit ediyor," diyor Sammy, ama onu da tutukluyorlar.

"Hayır, lütfen onu götürmeyin," diyorum.

"Kurallar böyle," diyor memur.

"Sorun değil," diyor Sammy gülerek. "Hapishanede de onu döveceğim."

Polis memuru Sammy ve Dominic'e bakar. "Siz ikiniz birlikte olmayacaksınız."

Dominic ve kardeşime kelepçe takarlar, sonra onları dışarı çıkarırlar.

"Bu iş burada bitmedi!" Dominic, onu çıkışa doğru sürüklerken bağıriyor. "Hepinizi mahvedeceğim! Avukatlarım..."

"Avukatların ne yapacak?" diye Mary Carter arkasından seslenir. "Hırsızlıktan mı savunacaklar? Dolandırıcılıktan mı? Eminim ülkedeki tüm büyük gıda yayınları bunu görecek. Yarın sabaha kadar herkes Dominic Laurent'in gerçekte kim olduğunu tam olarak bilecek. Kanıtlarla birlikte."

Dominic'in yüzü bembeyaz olur, sonra Fransızca bağırmaya başlar, onu çadırdan dışarı çıkaran memurlara karşı direnir. Bu sefer geri dönmez.

Adrenalin patlamasından titriyorum. Kardeşim az önce birini yumrukladı. Mary Carter az önce canlı yayında Dominic'in kariyerini mahvetti.

Lucas kollarıyla beni sarar. "İyi misin?" "Evet," derim.

"Vay canına."

Babam çoktan telefonuna sarılmış, muhtemelen bir avukatı arıyor. Annem gurur ve dehşet arasında kalmış görünüyor. Tricia her şeyi telefonuyla çekiyor.

"Beni merak etmeyin!" Sammy, onu götürürken bağılıyor. "Buna değdi!"

Nedense, bu felaket içinde gülüyorum, çünkü Sammy böyle biridir. O her zaman benim iyiliğimi düşünmüştür.

Kalabalık yine coşuyor, bu sefer kardeşim için. İnsanlar onun adını haykırıyor. Biri "Sammy'yi serbest bırakın" sloganı atmaya başlıyor ve çadırın yarısı ona katılıyor.

Belediye Başkanı Thompson tamamen şaşkın görünüyor. "Hadi... hadi kazananlarımızı kutlamaya devam edelim, olur mu?"

Enerji tekrar bize dönüyor. İnsanlar bizi tekrar tebrik ediyor, ancak şimdi herkes Sammy'nin Dominic'i yumruklaması hakkında konuşmak istiyor. Yerel haberler bayram ediyor.

Lucas beni kendine yakın tutuyor, kolunu belime dolamış. "Kardeşin bazen korkutucu olabiliyor."

"Biliyorum. Ama haklı." "Hayır, kesinlikle haklı."

"Dominic'in nasıl irkildiğini gördün mü?"

"Evet," diyor. "Korkak."

Ağzımdan kahkaha dökülüyor.

Yirmi dakika sonra, Mary Carter çadırın diğer ucundan gözlerimi yakaladı ve sessiz bir köşeyi işaret etti. Lucas'tan izin isteyip ona doğru yola çıktım.

"Öncelikle," diye sorar, "kardeşin iyi olacak mı?"

"Evet. Babam onu kefaletle çıkarmak için gitti. Sammy ne yaptığını biliyordu."

"İyi." Etrafına bakarak kimsenin dinlemediğinden emin olur. "Zaten zor bir günün üzerine bir de bu eklemek istemem, ama seninle konuşmak istediğim, zamanla ilgili bir fırsat var."

Kalbim daha hızlı atmaya başlar. "Tamam."

"Şubat ayında Nashville'de yeni bir fırın açacağım. Burası amiral mağaza olacak. Çok lüks, yenilikçi ve

güney fırıncılık geleneklerini yüceltmeye odaklanacak." Bana dikkatle bakıyor. "Senin ortağım olmanı istiyorum."

İlk başta sözleri anlamıyorum. "Pardon, ne dedin?"

"Ortağım. Eşit ortaklık. Tariflerin, yaratıcı kontrolün, Adorable Bakery'de benimle birlikte kapıda adın yazacak." Çantasından bir dosya çıkarır. "Paris'ten beri kariyerini takip ediyorum. Dominic'in senin çalışmalarının övgüsünü topladığını biliyordum, sektördeki herkes biliyordu ama kimse ona sesini çıkarmak istemiyordu. Bugün yarışmaya katılacağını duyduğumda, seni iş başında görmek istedim. Buradaki herkes öyle istedi."

Ona bakıyorum, kelimeler bulamıyorum.

"Teknik becerin olağanüstü," diye devam ediyor. "Ama bundan daha da önemlisi, senin bir kalbin var. İnsanların yemekle bağ kurmasını sağlayan şeyi anlıyorsun. Bu *nadir bir şey*. Ve şimdi Dominic hakkındaki gerçek ortaya çıktı. İtibarın tavan yapacak. İnsanlar seni desteklemek, gerçek çalışmalarını tatmak isteyecekler. Bu mükemmel bir zamanlama."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Düşüneceğini söyle." Bana dosyayı uzatıyor. "Her şey burada. Maaş, sahiplik yüzdesi, yaratıcı kontrol ve zaman çizelgesi. Bu önemli bir teklif, Holiday. Bu, kariyerinde yepyeni bir seviyeye ulaşmanı sağlayabilir. Kendi fırının, kendi tariflerin, büyük bir pazarda. Nashville şu anda patlama yaşıyor."

Uyuşmuş parmaklarımla klasörü alıyorum. "Teşekkürler. Düşüneceğim "

"Noel arifesine kadar kararını vermem gerekiyor," diyor Mary özür dilercesine. " Noel'den sonraki hafta görüşmelerim var ve benimle çalışmak istiyorsan kimsenin vaktini boşa harcamak istemem. Sorun varsa beni ara. Numaram içinde var."

"Noel arifesi," diye tekrarlıyorum. On gün var.

"Hızlı olduğunu biliyorum. Ve bugün *çok yoğun bir* gün olduğunu da anlıyorum." Kolumu nazikçe sıktı. "Ama bu gerçek, Holiday. Bu senin şansın. Tüm emeklerinin karşılığı. Dikkatlice düşün."

Diğer jüri üyelerinin yanına dönmek için uzaklaşır ve ben elimde dosya ile ayakta kalırım. Aklım boşalmıştır.

Nashville'de kendi pastanem. Güneydeki pastacılık sektörünün en saygın isimlerinden biri olan Mary Carter ile ortaklık. Yaratıcı kontrol bende olacak, kapıda benim adım yazacak ve eşit ortaklık hakkım olacak.

Bu, hayalini kurduğum her şey. O benim pastacılık kahramanım.

Çadırın diğer tarafına bakıyorum ve Lucas'ın Hudson ve Jake ile gülüşerek, muhtemelen dövüş hakkında konuştuğunu görüyorum. Ailesi onu çevreliyor ve kutlama yapıyor. Mawmaw, bakacak herkese kupayı gösteriyor. Ailem onun ailesiyle karışmış durumda; annem onun annesiyle konuşuyor, kız kardeşim Sammy hakkında sohbet ediyor ve herkes her zamanki gibi bir arada.

Lucas'ı izlemekten kendimi alamıyorum. Burası onun evi. Onun hayatı. Ailesinin işi nesiller boyu sürmüştü. Kökleri buraya o kadar derinlere uzanıyor ki, neredeyse toprağın bir parçası olmuşlar. Ve o benim de evim.

"Tatil mi?" Bella yanımda beliriyor. "Nasılsın?"

"Sadece... düşünüyordum."

"Evet, Sammy'nin Dominic'i yumruklaması gördüğüm en havalı şeydi. Kardeşin ünlü bir *efsane* olacak."

"Evet." Dosyayı göğsüme sıkıca bastırıyorum. "Zaten öyle."

"Ama sen kazandın!" Bana sarılır. "Gerçekten kazandın! Dominic'in kariyeri de bitmiş gibi görünüyor. Her şey yolunda gitti!"

"Bu günü asla unutmayacağım."

"Hadi, herkes kutlama için Mawmaw'a gidiyor. Ve görünüşe göre, Sammy'nin hapisten kaçış stratejisini planlamak için. Geliyor musun?"

"Evet. Hemen geliyorum."

O uzaklaşırken, ben her şeyi değiştirebilecek bir dosya ile yalnız başıma kalıyorum.

Lucas çadırın diğer ucundan gözlerimi yakaladı ve kalbimi hoplatan o gamzeli gülümsemesini gösterdi.

"İyi misin?" diye sorar.

Başımı sallayıp zoraki bir gülümseme takındım.

Ama iyi *değilim* çünkü az önce hayalimdeki işi teklif ettiler. Tüm kariyerim boyunca uğruna çalıştığım her şey, Dominic'in benden çaldığı her şey, sonunda benim olabilir. Büyük bir şehirde, kapısında Mary Carter'ın adının yanında benim adımın da yazdığı kendi pastanem. Tariflerim, vizyonum ve itibarım geri kazanılmış olacak.

Tek sorun ne mi?

Nashville, Merryville'den 1200 mil uzakta. Bu, Lucas ile benim aramda 1200 mil var demek. Birlikte kurmaya başladığımız bu hayattan 18 saatlik bir araba yolculuğu uzaklıkta. Ve karar vermek için on günüm var.

Onun kardeşleriyle gülüşmesini izliyorum. Ondan kurduğu her şeyi bırakmasını isteyemem. Ailesinden, kurduğu evinden, tüm kariyerinden uzaklaşmayacağını çok net bir şekilde belli etti. Merryville onun kanında var.

Ama bu fırsatı nasıl geri çevirebilirim? Özellikle Dominic'in benden aldığı her şeyden sonra.

Lucas yanıma gelip beni kendine doğru çekince, klasörü kolumun altına sıkıştırıp gülümsemeye çalışıyorum.

"Kutlamaya hazır mısınız?" diye sordu ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Mawmaw bir ziyafet hazırlıyor."

"Evet. Gidelim."

Klasörü fark etmiyor, ellerimin titrediğini yorumlamıyor. Lucas, beş dakika içinde işlerin ne kadar değiştiğinin farkında değil.

Ama bu gece, zaferimizi ve birbirimizi kutlayacağız.

BÖLÜM 35

LUCAS

Mawmaw'ın evine giden konvoy on araçtan oluşuyor. Arabalar kornaya basıyor, insanlar pencerelerden dışarı sarkıyor, tebriklerini haykırıyor ve biri, muhtemelen Jake, Noel şarkılarını o kadar yüksek sesle çalıyor ki, üç araba geriden bile duyabiliyorum. Kazandık. Bugün mükemmel bir gün olmalı.

Ama bir şeyler ters gidiyor.

Holiday yolcu koltuğunda oturmuş, pencereden dışarı bakıyor. Kupa kucağında, büyük boy çek ise dikkatlice katlanmış olarak yanında duruyor. Mekandan ayrıldığımızdan beri pek konuşmadı. Sadece sessiz cevaplar verdi.

"İyi olduğundan emin misin?" diye soruyorum, ona bakarak.

"Evet." Bana bakıp gülümsüyor, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyor. "Sadece olan biteni sindirmeye çalışıyorum. Çok şey oldu."

"Bu yetersiz bir ifade." Elini tutup, "Dominic kendini rezil etti, kardeşin onu yumrukladı ve tutuklandı, Mary Carter canlı yayında Dominic'in itibarını yerle bir etti ve biz beş bin dolar ve bir kupa kazandık. Ne gün ama."

"Albüm için bir tane," diyor küçük bir kahkaha atarak. "Çok olaylı."

Elini sıkıyorum, o da benimkini sıkıyor. Belki sadece yorgundur. Belki adrenalin etkisi geçiyordur. Belki yüzlerce insanın önünde Dominic'e karşı çıkmak, onun gösterdiği kadar kolay olmamıştır.

Mawmaw'ın evine vardığımızda, garaj yolunda ve cadde boyunca bir düzine araba duruyordu. Her pencerede ışıklar yanıyordu. Yemeklerin kokusu burnuma geliyordu. Aslında,

Mawmaw bütün hafta boyunca bu kutlama için hazırlık yapmıştı. Kazanacağımızı biliyordu.

Holiday ve ben birlikte içeri girdiğimizde, ev alkışlarla çınladı. Herkes çoktan gelmişti. Ailem, Hudson ve Emma, Jake ve Claire, Colby şeker komasına girmiş gibi zıplıyor. İkizler Emma'nın babasıyla kendi evlerinde. Holiday'in ailesi de burada: ailesi, Tricia ve Bethany. Görünüşe göre Sammy kefaletle serbest bırakılmış, çünkü mutfak masasında elinde buz torbasıyla oturmuş, pasta yarışmasını kazanmış gibi sırıtıyor.

"Şampiyonlar!" diye bağıyor Mawmaw, Holiday ve beni ikimizi birden kucaklayarak. "İkinizle de gurur duyuyorum!"

"Teşekkürler, Mawmaw," diyerek yanağına bir öpücük kondurdum.

"Hadi, hadi. En sevdiğin yemekleri yaptım. Bu gece düzgün bir şekilde kutlama yapacağız."

Sonraki bir saat boyunca masada oturup Mawmaw'ın meşhur kızarmış tavuğunu, patates püresini, yeşil fasulyeleri, bisküvileri, makarna ve peyniri ve üç farklı turtayı yiyoruz. Ailemiz yemek yiyor, gülüyor ve geçmişten hikayeler anlatıyor. Sammy, morarmış parmak eklemlerini savaş yaralarıymış gibi gösteriyor.

"Buna değer," diye tekrarlıyor. "Kesinlikle buna değer."

Holiday'in babası onun omzuna vuruyor. "Aferin sana evlat. O piç kurusu bunu hak etmişti."

Odanın diğer ucundan Holiday'i izliyorum, iki hafta önce doğumdan sonra iyileşmekte olan Emma ile sohbet ediyor.

Holiday gülümsüyor, insanları kucaklıyor ve tebrikleri kabul ediyor, ama onun biraz fazla dikkatli davrandığını fark ediyorum. Gülümsemesi biraz fazla zorlama.

Yaklaşık bir saat sonra, gözlerimi yakalıyor ve "*Konuşabilir miyiz?*" diye soruyor.

Ben başımı sallıyorum ve o arka kapıyı işaret ediyor. Herkes Colby'nin üçüncü dilim pastayı çalmaya çalışmasıyla meşgulken biz dışarı çıkıyoruz.

Arka veranda tam da hatırladığım gibi. Saçaklardan sarkan ışık zincirleri, Mawmaw'ın değiştirmeyi reddettiği eski veranda salıncağı ve merdivenlerin hemen üzerinde asılı olan ökse otu. Hatırlayabildiğim kadarıyla, büyükannem her Noel'de o ökse otunu oraya asardı.

Holiday ve ben on altı yaşındayken ilk kez öpüştüğümüz yer burası. Ben ökse otunu bahane olarak kullandım. O da öyle yaptı. Fazla düşünmeden onu öptüm. O an aramızdaki her şey değişti.

Şimdi, on beş yıl sonra, tam olarak aynı yerde duruyoruz ve her şey yeniden değişmek üzere. Bunu iliklerimde hissedebiliyorum.

"Hey," diyorum yumuşak bir sesle, onu kendime çekerek. "Konuş benimle."

Bana bakar ve gözlerinde yaşlar belirir. "Sadece seninle bir dakika yalnız kalmam gerekiyordu."

"Ben buradayım." Ellerimle yüzünü kavradım. "Her zaman."

Sonra onu öpüyorum. Her şeyin başladığı yerde, ökse otunun altında. O da beni öpüyor, tatlı ve çaresiz bir öpücük, tam olarak ne olduğunu tarif edemediğim bir his.

Ayrıldığımızda, ağlıyor. "Ne oldu?"

Cebine uzanır ve katlanmış bir kağıt parçası çıkarır. Bana verirken elleri titriyor.

"Lütfen bir şey söylemeden önce oku."

Kalbim çarparken kağıdı açtım. Başlığı okudum.

*Ortaklık Teklifi Sevimli
Fırın
Nashville, Tennessee*

Okumaya devam ediyorum. Holiday'e, Mary Carter ile birlikte çalışmak üzere eşit ortaklık ve yaratıcı kontrol ile birlikte önemli bir maaş teklif ediliyor. Her şey zaman çizelgeleri, sahiplik yüzdeleri ve kâr paylaşımı ile ayrıntılı olarak belirtilmiş.

"Bu, senin her zaman istediğin her şey," diye fısıldıyorum.

Ama burası Nashville. Buradan saatlerce uzaklıkta. Benden saatlerce uzaklıkta.

Sonunda başımı kaldırdığımda, Holiday gözyaşları yüzünden süzülürken bana bakıyor.

"Bunu düşünüyor musun?" Sesim titriyor.

"Bilmiyorum." Gözlerini siler. "Gerçekten bilmiyorum. Bugün, Dominic'le olanlar olduktan hemen sonra teklif etti. Düşünmeye vaktim olmadı. Hiçbirini sindiremedim."

"Bu çok büyük bir şey, Holiday." Kağıdı ona geri veriyorum. "Bu, senin için çok uğraştığın her şey."

"Biliyorum."

"Mary Carter, pasta yapımında bir efsanedir. Bu, hayatta bir kez karşılaşabileceğin bir fırsat," diyorum, Holiday'in Mary'nin yemek kitaplarındaki tarifleri defalarca denediğini bildiğimden. "Ne zaman cevap vermesi gerekiyor?"

"Noel arifesi." On gün sonra.

"Bunu iyice düşünmelisin," diyorum ona, her ne kadar vücudumun her hücresi ona kalması için yalvarmamı söylese de. "Gerçekten düşün. Bu, tüm kariyerini değiştirebilir."

"Lucas..."

"Ciddiyim." Ellerini tutuyorum. "Bu kararı benim ya da bizim için verme. Bu *senin* geleceğinle ilgili. Senin hayalinle."

"Sen de benim geleceğimsin," diye fısıldadı.

"O zaman bir çözüm buluruz." Nasıl bir çözüm bulacağımızı bilmesem de onu göğsüme çekiyorum. "Ne karar verirsen ver, seni tamamen destekliyorum."

O benim gömleğime ağlarken, ben onu kucaklayıp, üzerimizde asılı duran ökse otuna bakıyorum. Her şeyin başladığı yer burası. Belki de her şeyin biteceği yer de burasıdır.

Orada uzun süre birbirimize sarılıp duruyoruz.

İçeride ailemin kahkahaları ve kutlamaları duyuluyor. Dışarıda ise, garip bir şekilde dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyorum.

"İçeri girmeliyiz," diyor Holiday sonunda, benden uzaklaşıp gözlerini silerek. "Biri yokluğumuzu fark etmeden önce."

"Evet," diyorum ona.

İçeri geri giriyoruz ve onun yine o sahte gülümsemeyi takındığını görüyorum. Mawmaw'a sarılıyor, Sammy'ye gülüyor ve her şey yolundaymış gibi davranıyor. Ama ben gerçeği biliyorum. O iyi değil. Ben de değilim.

Parti karanlık basana kadar devam ediyor. Ailem, günün yorgunluğuyla yavaş yavaş ayrılmaya başlıyor. Holiday'in ailesi de kısa bir süre önce ayrıldı.

Hudson ve Emma ögle yemeğinden sonra eve gittiler. Jake ve Claire, Colby'yi de yanlarında götürdüler.

"Geliyor musun?" diye soruyor Jake.

"Birazdan. Mawmaw'a temizlikte yardım edeceğim."

Beni ve Holiday'i sırayla bakar, yüzümde bir şey görür ama ısrar etmez. "Tamam. Yarın çiftlikte görüşürüz."

"Görüşürüz," diyorum.

Herkes gittikten sonra, mutfakta sadece ben, Holiday ve Mawmaw kalırız ve bulaşıkları yıkarız.

"İkiniz çok sessizsiniz," diyor Mawmaw.

"Sadece yorgunuz," der Holiday çabucak. "Uzun bir gün oldu."

Mawmaw bana bakar ve onun parçaları bir araya getirdiğini görebilirim, ama sadece başını sallar. "Bugün ikiniz de harika iş çıkardınız. Sizinle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, Mawmaw," diyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Biz çıkıyoruz."

"Dikkatli sürün. Lucas?" Kolumu tutar ve beni kendine doğru çekerek sarılır. "Ne olursa olsun, bir yolunu bulursun."

Nasıl oluyor da her zaman biliyor?

"Biliyorum," diye fısıldayarak ona sıkıca sarılırım.

Holiday ve ben sessizce kamyonete doğru yürüdük.

"Gelek ister misin?" diye soruyorum, cevabından çok korkmama rağmen.

Bana uzun bir süre bakar. "Evet. İstiyorum."

Evime doğru yola çıkıyoruz. Yol boyunca zihnim çok hızlı çalışıyor. Nashville. On sekiz saat uzaklıkta. Karar vermek için on günüm var. Onun hayaliyle nasıl rekabet edebilirim? Onun için çalıştığı her şeyden beni tercih etmesini nasıl isteyebilirim?

Yapamam. Yapmayacağım. Ama tanrım, yapmalıyım.

Evime vardığımızda, Holiday beni içeriye kadar takip ediyor. Işıkları açıyorum, şömineyi yakıyorum, her zamanki gibi davranıyorum. Ama hiçbir şey normal gelmiyor.

"Lucas," diyor ve sesim adımı söylerken kırılıyor.

Dönüyorum ve o yine ağlayarak oturma odamın ortasında duruyor.

"Buraya gel," diyorum ve o da geliyor.

Onu kendime çekip sarıldım. Uzun süre öylece durduk, konuşmadan, sadece birlikte nefes alıp vererek.

"Seni kaybetmek istemiyorum," diye fısıldadı sonunda. "Bir daha olmaz."

"Kaybetmeyeceksin." Çenesini kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum. "Ne olursa olsun, beni kaybetmeyeceksin."

"Söz veriyor
musun?" "Söz
veriyorum."

Sonra beni öper, ama bu öpücük diğerlerinden farklıdır. Daha acil ve çaresizdir, sanki benim tadımı ve birbirimize ne kadar uyduğumuzu ezberlemeye çalışıyormuş gibi.

Ben de onu büyük bir coşkuyla öperim, nefesini keserim. Ellerim saçlarına kayar, sırtına iner, onu bana yaklaştırır. O benim gömleğimi çeker, ben de ona yardım ederim. Ardından süveteri çıkar. Sonra yatak odama doğru sendeleyerek yürürüz, yol boyunca giysilerimizi çıkarırız.

Yatağa düştüğümüzde her şey yavaşlar. Ona dokunmak ve ulaşabildiğim her santimetreyi öpmek için zaman ayırırım. O da aynısını yapar, elleri titreyerek vücudumu keşfeder.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor göğsüme.

"Ben de seni seviyorum." Onu altına alıp gözlerine bakıyorum. "Çok seviyorum."

Onun içine girdiğimde, nefesini tutar ve gözleri yaşlarla dolar. Birbirimize sıkıca sarılırken birlikte hareket ederiz. Bu çılgınca ya da aceleci bir hareket değildir. Bu, hassas ve yürek parçalayıcı bir harekettir ve sanki parmaklarımızın arasından kayıp giden bir şeye tutunmaya çalışıyormuşuz gibi hissettirir.

İkimiz de söylemesek de, veda gibi hissediyorum.

Sonra, çarşılarımın üzerinde birbirimize sarılmış yatıyoruz. Parmak ucuyla göğsümdeki dövmelemleri izliyor ve uykuya dalarken nefesi düzeliyor.

Onu kucaklayıp tavana bakıyorum.

Yine karar vermesi gerekiyor: rüyası mı, yoksa ben mi? Nashville mi, Merryville mi? Ve tıpkı önceki gibi, neyi seçeceğini hiç bilmiyorum.

Ona yalvarmadan kalmasını istemeyi düşünüyorum. Onu tekrar kaybedemeyeceğimi, ona ihtiyacım olduğunu, Merryville'in onun evi olduğunu söylemek istiyorum. Ama bu bencilce olur ve o zaten çok fazla fedakarlık yaptı. Hayatının ve kariyerinin yıllarını Dominic'e adadı.

Onu yıkacak olsa bile, hayallerinden vazgeçmesini isteyen bir başkası olmayacağım.

Holiday'in nefesi derinleşiyor ve kollarımda uykuya dalıyor.

Saçlarına bir öpücük kondurup, kokusunu içime çekerek gözlerimi kapatıyorum.

Ne olursa olsun, bir çözüm bulacağız.

Bulmak zorundayız.

BÖLÜM 36

HOLIDAY

Yarışmayı kazandığımızdan bu yana bir hafta geçti.

Yedi gün boyunca Lucas her şey yolundaymış gibi davrandı, ama yeşil gözlerinde endişe okunuyordu. Rutinimize devam ederken, zoraki bir normallik hissediyorum. Öğleden sonraları hamur hazırladık, ailelerimizle akşam yemeği yedik ve ben onun yatağında uyudum, o da sanki kaybolacakmışım gibi bana sarıldı. Lucas bana çok destek oldu. Onun dışında başka bir seçenek olduğunu düşünmesi kalbimi kırıyor.

Yarışmanın ertesi günü, kararımı vermek için kalan dokuz günü kullanmamı istedi. Aceleci davranmamam onun için önemliydi ve ne istediğimi düşünmemi söz verdirdi. Lucas her zaman seçimlerimden pişman olmamdan endişe duydu. Ve ben onu anlıyorum. Ben de onun gerçek mutluluğuna engel olmak istemezdim.

Bana sunulan fırsat çok büyük. Ciddi bir şekilde düşünülmesi gereken bir fırsat, bu yüzden onun endişesini anlıyorum. Bu tek karar, tüm kariyerimin gidişatını değiştirebilir.

Lucas ve ben son zamanlarda bu konuyu konuşmadık. Kalma ya da gitme kararımı etkilemek istemiyor ve kararı tamamen bana bırakıyor. Dün fırında, sanki bir şey soracakmış gibi ağzını açtı, sonra kapattı ve unu ölçmek için arkasını döndü. Ne söyleyeceğini bana söylemesi için yalvarsam da, şaka yapıp unuttuğunu söyledi. Ama ben gerçeği biliyorum. Birlikte büyüdüğümüz ve onu avucumun içi gibi tanıyorum. O da bunu biliyor.

Banyo aynasından yansımam bana bakıyor. Kırmızı bir kazak ve koyu renk kot pantolon giymişim, saçlarım da tam onun sevdiği gibi dalgalı ve açık. Lucas'ın yatak odasında giyinirken sert ahşap zeminde botlarının sesini duyuyorum.

Bu gece kasaba festivalinde Kış Gündönümü kutlaması var. Bu, Merryville'in düzenlediği en büyük Noel etkinliklerinden biri. Ağaç aydınlatma töreni, şenlik ateşi, lunapark ve çok daha fazlası olacak. Tüm kasaba, Merryville'in büyüsunü kutlamak için bir araya geliyor. Efsaneye göre, buraya gelen insanlar bir daha buradan ayrılmak istemiyorlar.

Ayrılana kadar bunun eski bir efsane olduğuna inanıyordum. Kalbim beni buraya geri getirdi. Burası kendimi evimde hissettiğim tek yer.

"Hazır mısın?" Lucas kapıda belirir, koyu yeşil bir kazak giymiş, gözleri de aynı renkte, sanki her zaman yeşil kalacakmış gibi.

"Evet." Ona gülümserim, ne kadar yakışıklı olduğunu hayranlıkla izlerim. "Sadece paltomu almam lazım."

Onun yanından geçerken parmaklarımı karın kaslarına sürüyorum, geçerken kaslarının gerildiğini hissediyorum. Ona dokunmak, sırf dokunabileceğim için, en sevdiğim şeylerden biri. Uzun zamandır kendimi hapisteymiş gibi hissediyordum, ellerimi kendime saklamak zorunda kalıyordum. Şimdi ise bulabildiğim her fırsatı değerlendiriyorum. O da öyle.

Lucas ceketimi giymemi izliyor ve bu anı ezberlemeye çalışır gibi bana bakıyor. Sanki zamanımız tükeniyormuş gibi.

Ama öyle değil.

Fuar alanına gitmek on beş dakika sürüyor. Bir eli direksiyonda, diğer eli benim elimde. Radyoda Noel müziği çalıyor, sessizliği dolduruyor, ama ikimiz de eşlik etmiyoruz.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"İyiden de iyiyim, Peaches." Lucas elimi sıkar ve parmaklarımı öper. "Bu gece eğlenelim."

Otoparka girdiğimizde, buranın ne kadar kalabalık olduğunu görebiliyorum. Arabadan iniyoruz ve uzaktan, gece gökyüzüne karşı yanan şenlik ateşi görünüyor. Çok büyük. Noel ışıkları her yere asılmış, ağaçların etrafına sarılmış, binaların çevresini çiziyor ve

. Dönme dolap hepsinin üzerinde yükseliyor ve gökkuşağı gibi ışıklandırılmış.

"Vay canına," diye nefes verip gözlerimi kapatıyorum. Sanki zamanda geriye gitmişim gibi hissediyorum. Lucas ve ben her zaman bu festivale birlikte giderdik. Etrafta dolaşırken parmaklarımız hafifçe birbirine değiyordu, ama neredeyse hiç dokunmasak bile içim ısınırdı.

Girişe doğru yürürken parmağımı onun parmağına takıyorum. Dönüp bana gülümsüyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum. Uzaktan farklı şarkılar, lunaparkta çığlık atan çocuklar ve kahkahalar karışık olarak geliyor. Sonra şenlik ateşinden gelen funnel cake ve odun dumanı kokusu geliyor.

"Bunu hep istemişimdir," diyorum ona, o da parmaklarını benimkilerle birleştirip beni kendine çekiyor.

"Ben de," diyor ve hızlıca bir öpücük çalıyor.

"Tatıl! Lucas!" Claire, bilet gişesinin yanında sıcak çikolataları dengelerken bize el sallıyor. Jake, bilet gişesinde sırada beklerken Colby'nin kaçmasını engellemeye çalışıyor. "Gelmişsiniz!" diye bağılıyor bize yaklaşırken.

"Colby," diyor Jake, onun gömleğini tutarak. Colby'nin yüzü, çoktan yediği pamuk şekerden dolayı maviye dönmüş.

"Holiday teyze," diyor bana uzanarak. Jake onu bırakıyor ve o da bana koşarak sarılıyor.

"Bee!" Eğilip ona beşlik çakıyorum. En son fırına geldiğinde, ona takma adıyla hitap etmemi söylemişti.

Elini saçlarımın üzerinden geçirir. "Saçların bugün çok güzel görünüyor."

"Kadınımı rahat bırak," diyor Lucas ona. Colby küçük yumruğunu sıkıyor. "Hayır, değil."

Ona gülümserim. "Aslında evet. Amcan Lucas ile çıkıyorum."

"Oh." İkimize bir baktı. "Bebekleriniz olacak mı? Böylece Evan ve Ella'nın daha fazla arkadaşı olur mu?"

"Uh," diyorum, onu izleyerek. "Yakın zamanda değil. Önce Jake ve Claire'den sana kuzenler getirmesini iste."

"Evet!" diyor. "Ben de en büyük olacağım. Tıpkı babam gibi!"

Jake bir sürü biletle yanımıza gelir ve Claire'den sıcak çikolatalardan birini alır. Claire de Colby'ye bir tane verir. İkizler doğduğundan beri onu şımartıyorlar, böylece kendini dışlanmış hissetmesin diye. Ayrıca Emma ve Hudson şu anda iki yeni doğmuş bebeğe bakmakla meşguller. Colby eğlenceli bir çocuk ve her zaman mutlu.

Jake ve Lucas Colby'yi eğlendirirken Claire, "Nasılsın?" diye sorar. "Harika," diye gülümseyerek cevap veririm.

Claire pek ikna olmuş görünmüyor, ama ısrar da etmiyor.

Festival alanını geçip kış harikalar diyarı ve elf köyünü geçerek şenlik ateşine doğru yürüyoruz. Alevler gökyüzüne uzanıyor ve kıvılcımlar yıldızlara doğru yükseliyor. Etrafında büyük bir kalabalık toplanmış, çoğu kütüklerin üzerine oturmuş. Turistler ve kasaba halkı arasında ailemi ve Jollys'leri görüyorum.

Herkes yarışma ve bizim için bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmak istiyor. Her soru, sanki gerçekten tüm geleceğimizi soruyorlarmış gibi, çok ağır geliyor. Bu, ihtiyacımız olmayan ek bir baskı.

"Baba, lütfen. Bu anın tadını çıkarıyoruz," diyorum.

Lucas elimi tutar ve başparmağını benimkine hafifçe sürter. "Herkese sonra görüşürüz," der ve ailelerimize el sallayarak veda eder.

Birkaç saniye sonra, beni bandonun yavaş country müziği çaldığı yere götürüyor.

"Seninle yalnız kalmak istedim," diyor ve beni kendine çekiyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve müziğin ritmine göre yavaşça sallanıyoruz. Elleri belime konuyor, sonra kalçalarımaya kayıyor ve beni kendine çekiyor. Artık aramızda hiçbir boşluk kalmıyor. Giysilerimizin arasından vücudunun ısını, göğsüme çarpan kalp atışlarının düzenli ritmini hissedebiliyorum.

"Bunu seviyorum," diye fısıldıyorum boynuna, kokusunu içime çekerek.

"Ben de." Sesi gergin. Bir eli yukarı kayarak saçlarımı okşuyor.

Bana sonsuza kadar bakmıyor, daha çok beni bırakmaya hazırlanıyormuş gibi bakıyor.

Bu loş ışık altında yeşil gözleri her zamankinden daha koyu görünüyor ve içlerinde açıklayamadığım bir şey var. Ona hemen söylemeliyim. Artık bu belirsizlikten bıktım.

"Lucas..."

Ben cümlemi bitiremeden beni öpüyor. Nazik ya da tatlı bir öpücük değil, sanki tüm dünyanın görmesi için beni sahipleniyormuş gibi çaresiz bir öpücük. Eli saçlarımı sıkıca kavıyor ve ben ona daha da yaklaşıp kendimi ona açıyorum. Müzik yavaş yavaş sönüyor. Etrafımızdaki kalabalık yok oluyor. Geriye sadece bu kalıyor: dudakları dudaklarımda ve elleri beni sanki ayaklarını yere basan tek şey benimmişim gibi sıkıca kavıyor.

Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseyiz. Alnı alnıma yaslanmış, gözleri kapalı.

"Kafandan çık," diye fısıldadı, dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. "Düşündüğünü anlayabiliyorum."

Ağzına karşı şaşkın bir kahkaha attım. "Öyle mi?"

"Mm-hmm." Elleri tekrar kalçalarımaya kayıyor, sallanırken beni kendine çekiyor. "Ayrıca, bu kadar güzel olmanın suç sayılması gerektiğine eminim."

"Lucas Jolly, sana işkence ettiğimi mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle. Her zaman öyle yaptın." Gözleri, alıştığım o tanıdık yaramazlıkla doluydu.

Kahkaha patlar içimden. "Sus."

"Beni sustur," diyor ve bunu söyleme şekli kalbimi birazcık hoplatıyor.

İşte bu. On beş yıldır özlediğim şey bu. Kimse beni güldüremez, duygularım yoğun olsa bile. Sadece onun dokunuşu tüm vücuduma elektrik akımı gönderir.

"Peki," diyorum, parmaklarımı boynunda gezdirerek, "belki de yaparım."

Ayak parmaklarımın ucuna basıp onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha yavaş. Elleri kalçalarımı sıkıca kavıyor ve boğazının derinliklerinden beni çılgına çeviren o sesi çıkarıyor.

"Beni öldüreceksin." Ayrıldığımızda dudaklarıma nefesini üfler.

"Bu karşılıklı."

Beni döndürür, dans etmeye devam ederken sırtımı göğsüne doğru çeker. Kolları belimi sarar ve dudakları beni titretiren kulağımın hemen altındaki noktayı bulur.

"Şu anda sana ne yapmak istediğimi biliyor musun?" diye sordu, ama sesinde eğlence vardı çünkü benim bildiğimi biliyordu.

Beni tekrar kendisine doğru çevirir.

"Evet," derim, gözlerine bakarak.

Kaşları kalkar. "Dönme dolap mı?"

Başımı sallar ve alt dudağıını

ısıtırım.

Bir an böyle sallanırız ve başımı geriye eğip yıldızlara bakarım.

Burası benim evim. Bir yer, bir bina ya da bir şehir değil. Tam da buradaki bu his.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar Lucas.

"Tam olarak olmam gereken yerde olduğumu."

Tekrar konuştuğunda, sesinde kırılgan bir ton vardır. "Evet, öylesin."

Şarkı biter, ama biz olduğumuz yerde kalırız.

"Biraz daha benimle dans et," diyorum, elimi onun ensesine sürterek. "Dönme dolapta konuşabiliriz."

Bu sefer sallandığımızda, daha samimiydik. Eli sırtımda yukarı kaydı ve saçlarıma dolandı. Yüzümü boynuna dayadım ve kokusunu içime çektim.

Şarkı bittiğinde elimi tutar ve festivalin içinden geçeriz. Başparmağı avucumda daireler çizer ve her dokunuşu koluma küçük kıvılcımlar gönderir. Bana o gülümsemeyle bakınca -sadece bana özel olan gülümseme- kızarmadan edemem.

Lucas Jolly bana sanki ben onun her şeyiymişim gibi bakıyor. Her zaman bana baktığı gibi.

Dönme dolaba varıyoruz ve kısa kuyrukta bekliyoruz. Lucas beni yanına çekiyor ve ben başımı omzuna yaslıyorum, her zamanki gibi ona mükemmel bir şekilde uyum sağlıyorum.

"En son bindiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Ve ben seni öptüğüm zaman mı?" diye masumca soruyorum. On yedi yaşındayken onu öptüm ve o da beni öptü. Sonra işleri çok ileri götürdüm ve elini gömleğimin altına sokup bana dokundum. O geri çekildi ve bana *hayır* dedi.

"Evet, öyle diyelim." Eğilip fısıldadı, "Bir hafta boyunca ereksiyonum geçti."

Ona dönüp bakarım. "Sana hep aşık olduğumun kanıtı."

"Her neyse, ben sana daha çok aşkıttım. Bu tartışmaya başlama, asla kazanamazsın," diyor bana. "Bununla seni buradan gelecek Noel'e kadar tekmeleyeceğim, HoHo."

Yine kahkahalar atıyorum ve kalbim kabarıyor. "On iki yaşındayken seni öpmeye çalıştım, ama sen beni ittin. İlk adımı hep ben attım, Jolly."

"Evet, çünkü Sammy sana aşık olduğum için beni dövmekle tehdit etti ve o benden daha iriydi," diye açıklıyor ve bu doğru. Sammy erken yaşta büyüme atağı geçirdiği için bizim yaşımızdaki tüm çocuklardan daha uzundu. "Kendimi savunabilecek duruma gelene kadar beklemek zorundaydım."

"Evet, evet," diyorum ona, birlikte bu kadar çok anımız olmasına bayılıyorum. "Dur, o zamanlar kardeşime bana aşık olduğunu mu söyledin?" Ağzım açık kalıyor.

"Şaşırmış gibi davranma. Sen de biliyordun. Hissedebiliyordun," diyor. "Hissedebiliyordum," diyorum, operatör bizi gondola davet ederken.

İçeri giriyoruz ve güvenlik kapısı kapanıyor. Tekerlek hareket etmeye başlayınca Lucas beni yanına çekiyor. Havaya yükseliyoruz ve lunapark aşağıda uzanıyor. Ateş yanıyor, Noel ışıkları parıltıyor ve pek çok insan birlikte kutlama yapıyor. Her şey çok güzel ve büyüğü, tam da hatırladığım gibi.

Neredeyse en tepeye vardığımızda her şey durur.

Çark durur ve kabinimiz soğuk esintide sallanır.

Ona bakmak için dönüyorum, gerçekten ona bakmak için. Yeşil gözleri aşağıdan ve yukarıdan gelen ışığı yakalıyor. Gülümsemesi şimdi yumuşak, samimi. "Burada sıkışıp kalacağımızı umuyordum."

Yüzümü inceliyor ve o şakacı tavırları yerini daha derin bir duyguya bırakıyor. "Manzara inanılmaz."

"Öyle," diye fısıldıyorum, o eğilip beni öperken. Eli gömleğimin içinden göğüslerime doğru kayıyor. Nefesim kesiliyor.

"Kaybettiğimiz zamanı telafi ediyoruz," diye fısıldayarak boynumu öper.

Gülüyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. O uzaklaşıyor. "Benim cevabım bu olsaydı ne yapardın?"

"O zaman sana bekaretimi verirdim," diye itiraf ediyorum. "Sadece sen olabilirdin."

O sırtıyor, ben de festivale bakıyorum. Bütün alan bu şekilde aydınlatıldığında, sanki bir rüya gibi geliyor. Merryville, Noel ışıklarıyla parlıyor. Ona dönüp titriyorum.

Lucas hemen paltosunu çıkarır. "Al. Bunu giy." "Olmaz.

Donarsın. Geri giy."

"Hayatta kalacağım. Buna alışkınım." Omuzlarıma şalını örter ve beni kendine doğru çeker. "Sadece ısınmanı istiyorum."

Onun yanına sokulup, ceketinin yakasında kalan kokusunu içime çekiyorum. Bir an için rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz, sadece esintiyle sallanıyoruz. Aşağıdan hafif bir atlıkarınca müziği duyuluyor. Çocuklar gülüyor ve biri "Jingle Bells" şarkısını falsolu söylüyor.

Lucas manzaraya bakıyor ve ben onun ifadesinin değiştiğini izliyorum. Neşeli hali kayboluyor ve yerine daha ciddi bir ifade geliyor. "Bu hafta çok düşündüm. Nashville hakkında. Senin ne yapman gerektiği hakkında."

"Ben..."

"On beş yıl önce, doğru olanın bu olduğunu düşündüğüm için gitmene izin verdim. Çünkü bensiz kim olduğunu bulman gerektiğini düşündüm. Böylece benim istediğin kişi olduğumu anlayacaktın. Ve sesimi çıkarmadığım için seni kaybettim."

"Lucas..."

"Bu sefer gitmene izin vermeyeceğim." Sesi titriyor. "Mary Carter'ın sana şimdiye kadar çalıştığın her şeyi sunduğunun çok iyi farkındayım. Fırsatlarla dolu bir şehirde tamamen sana ait bir şey inşa etmek için bir şans olduğunu biliyorum."

Gözyaşları yüzümden akıyor, soğuk yanaklarıma sıcaklık katıyor.

Lucas ellerini yüzüme koyuyor. "Seni kontrol eden, engelleyen ya da hayallerinle evin arasında seçim yapmanı isteyen başka bir insan olmayacağım. Nashville'i hak ediyorsun. Her şeyi hak ediyorsun. Ama ben bencil olmak istiyorum çünkü sana o kadar aşığım ki canım acıyor."

"Ben de sana aşığım." Sesim titriyor. Onu öpüyorum, tüm varlığımla. "Hiçbir yere gitmiyorum. Teklifi çoktan reddettim."

Lucas tamamen hareketsiz kalır. "Ne zaman? Düşüneceğine söz vermiştin. Sen demiştin ki..."

"Yarışmanın ertesi sabahı. O sözü tuttum, ama hayatımda istediğim her şeyin sen olduğunu anlamak için on güne ihtiyacım yoktu. Benim için tek sensin, Lucas. Sensiz bir gelecek hayal edemiyorum. Bu karar, şimdiye kadar verdiğim *en kolay* kararlardan biriydi."

Sözler, aramızdaki dondurucu havada asılı kalır. Nefeslerimiz, bizi ayıran boşlukta buğulanır. Lucas, sanki farklı bir dil konuşmuşum gibi bana bakar.

"Sen..." Cümle, bitiremeden yarıda kalır.

"Seni seçiyorum, Lucas Jolly. Çünkü ben zaten hayalimi yaşıyorum. Şu anda. Bu anda." Yüzünü ellerimle tutup bakışlarının benden ayrılmadığından emin oluyorum. "Her sabah senin yanında uyanmak istiyorum. Bizim olan bir hayat kurmak istiyorum. Benim seçimim sensin. Ve her zaman, her seferinde sen olacaksın."

Lucas beni o kadar tutkuyla öper ki nefesim kesilir. "Kalacaksın," der Lucas öpücükler ve gözyaşları arasında, sanki bunu onaylamama ihtiyacı varmış gibi. "Peki ya iş fırsatı? Ya..."

"Zaten deli gibi satan harika tarifler yaratabiliyorum. Emma fırını genişletmeyi kabul etti bile. İnsanların benim pastalarımı yiyip her birini sevmelerini istedim. Bunu zaten başardım. Ve sen varsın. Hem pastamı hem de onu yiyebilirim."

Lucas beni kendine o kadar sıkı çekiyor ki, nefes alamıyorum. Yüzü boynuma gömülü ve titrediğini hissedebiliyorum.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyor kulağıma. "Sen benim evimsin," diye fısıldıyorum.

Dönme dolap tekrar çalışmaya başlar ve aşağı ineriz. Lucas geri çekilip bana bakar ve onu günlerdir görmediğim kadar mutlu görünüyor.

"Bana taşın," diye kulağıma fısıldadı ve tekrar bana yaklaştı.

"Ne?"

"Her gece benimle uykuya dalmak ve her sabah benimle uyanmak istiyorsan, benimle birlikte yaşamaya başlamalısın," diyor.

Nefesim kesiliyor. "Gerçekten mi? Sence biz aceleci davranmıyoruz..."

"O evi bizim için yaptım, Peaches," diyor Lucas, benim her zaman düşündüğüm şeyi doğrulayarak. Hayal ettiğimiz evle çok benziyordu

"Artık benimle yaşıyorsun sayılır. Bunu resmileştir." "Tamam."

"Kapı şifresi sıfır-yedi-sıfır-dört," diyor.

İçimdeki her şey eriyor. "O tarihi sen mi seçtin?"

"Unutulmaz," diyor Lucas. "O gün, senin hayatımın aşkı olduğunu bana doğruladı. Doğru hissettim."

Konuşmak imkansız. Başımı sallayıp ağlıyorum ve onu öpüyorum. Elimden gelen tek şey bu.

"Bu evet mi demek?" Lucas ağzıma doğru soruyor.

"Evet. Tanrım, evet. Her şeye evet."

Gondol yere iner ve operatör bizim için kapıyı açar. Dışarı çıkarken tökezleriz ve o elimi tutar.

"*Eve* gitmek ister misin?" diye soruyor, sanki ev zaten bizimmiş gibi.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum, onu hak etmek için ne yaptığımı bilmeden

Sanki Lucas sarıldığında kollarını kollarını beni beni benim kalbim çarpıyor.

Heyecan ikimizden de yayılıyor.

"Pişman olmayacağına söz veriyor musun?"

diye sorar. "Kesinlikle hayır."

Ve bunu tüm kalbimle söylüyorum.

Lucas ile Merryville'de olmak, bu güzel hayatı birlikte yaşamak, saf mutluluk.

Bu Noel, evin sevgi olduğunu öğrendim. Ev, Lucas'tır.

Ev *biziz*. Ve bir daha asla buradan ayrılmayacağım.

Noel ağacı çiftliğine geri dönerken, Lucas'a bakıyorum ve hiç şüphe duymadan doğru kararı verdiğimi biliyorum.

BÖLÜM 37

LUCAS

Bu öğleden sonra Mawmaw'ın evi tıklım tıklım dolu. Yemek masasındaki tüm koltuklar dolu ve katlanabilir sandalyeler sığabilecekleri her yere sıkıştırılmış durumda. Colby masanın altında tatlı bir çörekle oynuyor ve oyun oynarken motor sesleri çıkarıyor. Holiday'in babası ve benim babam bu yıl kar yağacak mı yağmayacak mı diye tartışırken, her yönden konuşmalar birbirine karışıyor. Annesi Claire'e evlilik hayatını soruyor, Sammy ve Jake ise yarınki futbol maçlarına bahis oynuyorlar. Hudson, sevgilerini iletmek ve tabakları hazırlamak için kısa bir süre uğradı, ama Emma ve bebeklerin yanına dönmek için ayrıldı.

Noel kokuları ve sesleri evi dolduruyor. Mawmaw, kahverengi şeker ve ananasla kaplanmış jambon, sadece özel günlerde yaptığı meşhur makarna ve peynir, yeşil fasulye güveç ve kırıldığında buhar çıkan taze tatlı çörekler yaptı. Tezgahta üç farklı turta soğuyor ve tabii ki ailem yalvardığı için *The One*'ı da getirdik.

Holiday yanımda oturuyor, bacaklarımız birbirine değecek ve kollarımız birbirine değecek kadar yakın. Birkaç dakikada bir, masanın altına uzanıp bacağını sıkıyorum, sadece onun burada olduğunu ve benim olduğunu hatırlatmak için.

"Colby nerede?" diye soruyor Holiday, masanın etrafına bakarak. Mawmaw masanın altını işaret ediyor. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

O da altından kıkırdıyor. Ağzımla osuruk sesi çıkarıyorum ve o da kokmuş gibi davranarak dışarı koşuyor.

"Evet, evet. Yemek zamanı, evlat," diyorum, o Mawmaw'ın yanındaki sandalyeye tırmanırken. Hudson onu daha önce eve götürmeye çalıştığında,

Colby ağlayarak Mawmaw'ın elbisesine sarıldı, ta ki Jake onu alacağını söyleyene kadar. Kardeşlerim çocuklarla çok iyi anlaşıyor. Bunu çok kolaymış gibi gösteriyorlar.

Mawmaw masanın ucundaki yerinden masayı gözden geçirir ve herkese bakarken memnun görünür. "Noel arifesini seviyorum."

Babam şükran duası eder ve sonra aile tarzı olarak tabakları dolaştırırız. Çörekler dolaştırılır, hindi ve kızılıklar tabaklara konur ve benim yerim kalmaz.

"Duyduğuma göre sen ve Holiday birlikte yaşıyorsunuz?" diye sordu Mawmaw.

Yutmaya çalıştığım makarnayla boğulmak üzereydim. "Bu gece konuşmaların odağı olmak istemiyorum. Teşekkürler."

"Bu bir cevap değil," diye ısrar eder Mawmaw.

Herkes yemeyi bırakır ve çatalları yarıda kalır. Tüm gözler bize döner ve bir cevap bekler.

"Doğru," diyor Holiday, yanakları pembeye

dönerek. "Eh, zamanı gelmişti," diyor Mawmaw.

Holiday'in şakağına öpücük kondurup gülümsüyorum. "Ben de öyle dedim."

"Peki, ne zaman evleneceksiniz?" diye sorar Mawmaw aniden, o bilge gülümsemesiyle bize bakarak.

Holiday bu soruya gözlerini kocaman açar.

"Mawmaw," derim, sesimi doğal tutmaya çalışarak. "Holiday daha tam olarak taşınmadı bile. Üç gün oldu, biraz yavaşlasan iyi olur."

"Bildiğinde anlarsın." Mawmaw bana göz kırpar. "Bolca vaktimiz var," derim.

Holiday gülüyor. "Belki de hemen kaçmalıyız?"

"Tatlım, saçmalama," diyor Mawmaw. "Noel Baba'nın şehre geldiği gece olmaz."

Bunu tartışmak istemediğimizi anlar ve konuyu kapatır. Ya da öyle sanırız.

"Ama şunu bil ki, ben gençleşmiyorum ve torunlarımın yuva kurduğunu görmek istiyorum."

Konuşma başka konulara geçer, ama kalbim hala hızla atıyor.

Akşam yemeği saatlerce sürer, evi çok fazla yemek ve çok fazla kahkaha doldurur. Tatlıdan sonra, Mawmaw hepimizi

oturma odasına götürür ve "*Noel Arifesi*"ni okumaya hazırlanır.

Mawmaw, hepimiz toplanırken bize ünlü ama tehlikeli eggnog'undan birer bardak hazırlar.

Nesiller boyu aktarılan, kırmızı kapaklı, yıpranmış bir kitap çıkarır. Sallanan sandalyesine oturur ve kitabı açar. Çocukken, Mawmaw her zaman bu klasik hikayeyi dramatik duraklamalar ve vurgularla okumakta ısrar ederdi. Holiday'in eli elimi bulur ve sıkıca tutar. Colby kanepede kıpırdanır ve uyuduğunu fark ederim. Mawmaw bitirdiğinde kitabı kapatır ve etrafına bakar. "Şimdi, Noel Baba gelmeden eve gidip yatağa kıvrılma zamanı. Mutlu Noeller, bebeklerim."

"Mutlu Noeller, Mawmaw," diye hep birlikte söyleriz.

Saat yedi civarında insanlar paltolarını toplayıp kapıya doğru yönelmeye başlar. Güneş batmış ve evinin Noel ışıkları parıldamaktadır.

Jake, hala uyuyan Colby'yi arabaya taşıırken, Claire de kalan pastayı elinde takip ediyor. Annemle babam ikimizi kucaklayıp soğuğa çıkıyorlar.

Holiday ve ben, Mawmaw'a mutfığı temizlemesinde yardım etmek için geride kalırız. Biz bulaşıkları yıkarken, o geçmiş Noel'lerle ilgili hikayeler anlatır. Hikayeler, benim ve kardeşlerimin oyuncaklar için kavga etmemizden, Hudson'ın tüm kurabiyeleri yemesine, Jake'in beş yaşındayken ağacı devirmesine kadar uzanır.

"Siz ikiniz eve gitseniz iyi olur," der Mawmaw sonunda, bizi kapıya doğru yönlendirerek. İkimizi de kucaklar. "Mutlu Noeller, bebeklerim. Yarın görüşürüz."

Eve dönüş yolu sessiz geçer, ama ikimiz de gülümsüyoruz. Aile etkinliklerinde onunla birlikte olmayı seviyorum. Yarın onun ailesini ziyaret edeceğiz. Elim Holiday'in uyluğunda. Garaj yoluna girdiğimizde, inşa ettiğim eve bakıyorum. Kardeşlerim, ben çöküntüdeyken taktıkları ışıklarla aydınlatılmış. 1 Kasım'dan bu yana çok şey değişti. Hiç tahmin edemeyeceğim kadar çok şey.

Evin içinde, ağaç köşede parıldıyor. Ben şöminede ateş yakarken, Holiday mutfakta sıcak çikolata hazırlıyor. Kanepede oturup, başını omzuma yaslıyor.

"Noel'i seninle geireceğime inanamıyorum," diyor. "İlk kez fırına geldiğimde, beni gördüğünde çok kızgındın, ben de... Bir daha hiç şansımız olmayacağını düşün­düm."

"Buna karşı koymaya çalıştım." Kalbim hızla çarparak başının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Kaybettim."

"Duygusal hediyelerimizi değiş tokuş etmeye hazır mısınız?" diye soruyorum. Noel arifesinde, parayla satın alınamayacak özel bir hediye­yi paylaşmaya karar vermiştik, diğer hediyeleri ise sabah, eşleşen pijamalarımızla açacaktık. Hemen kabul ettim, çünkü bütün sezon boyunca onun için bir şey hazırlıyordum.

"Tabii." Bana gülümsüyor. "Sana ne aldığımı *asla* tahmin edemezsin. Ama çok seveceksin."

Ağacın yanına gidip geçen hafta paketlediğim kutuyu çıkarırım. Holiday, daha önce saklamış olduğu kanepenin arkasından düz bir şey çıkarır.

Ateşin başında karşılıklı otururuz.

"Seninkini önce açmalısın," diyorum, onun tepkisini görmek istiyorum.

Holiday kağıdı dikkatlice yırtarak, onun için yaptığım el oyması ahşap tarif kutusunu ortaya çıkarır. Yüksek sesle nefesini tutar. Parmakları, kapakta bulunan oklava, çırpma teli ve ölçü kaşığı figürlerini izler.

"Lucas," diye nefesini verir. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet. Bu sezon boyunca seni düşündüğüm her an oyarak yaptım." Kutuyu açmasını izlerim. "Yaratacağımız tüm tarifleri saklayabileceğin özel bir yerin olmasını istedim."

O, benim dağınık el yazımla kazanan tarifimizi yazdığım en üstteki kartı çıkarır. "Sen yazmışsın."

"Seni bana geri getiren şeyle koleksiyona başlamalıyız diye düşün­düm."

Holiday bana bakarken ağlıyor. "Bu, hayatım boyunca bana verilen en güzel şey."

"Ah. Beğendiğine sevindim," diyorum ona.

Dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi ve sonra geri çekildi. "Bunu çok sevdim. Şimdi lütfen seninkini aç."

Kutunun kapağını açtım ve içinde bir günlük vardı. "Bu ne?" O gülüyor. "Aç şunu."

İçinde, onun el yazısıyla dolu sayfalar var. Bazıları tarifler, sonra da gençlik yıllarımızdan farklı yazılarla karşılaşıyorum.

Sevgili Günlük,

Bugün Lucas'ı gördüm. Onu çok sevimli gösteren siyah kapüşonlu sweatshirt'ünü giyyordu. Birlikte trambolinde uzanıyorduk ve bana baktığında neredeyse onu öpecektim. Öpmedim, ki bu iyi oldu çünkü hemen ardından Sammy dışarı çıktı. Yüzüm kızardı, kendimi tutamadım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Biz arkadaşız ve her zaman arkadaş kalacağız, ama ondan hoşlanıyorum. Onu seviyorum. Ve kimseye söyleyemem. Of, bu çok kötü! Çenemde kocaman bir sivilce olduğunu söylememe gerek bile yok.

H

Gülümsüyorum. "Bu, bana verebileceğin en güzel hediye."

"Ailemin evindeki dolabımı temizlerken, bana yazdığın tüm notların ve sana olan hislerimi anlattığım yıllarca tuttuğum günlüklerin bulunduğu bir kutu buldum."

"Yıllar mı?"

"Aynen öyle," diyor.

Bir an orada oturduk, ikimiz de pahalı hediyelerden çok daha değerli olan bu hediyeler karşısında duygusal anlar yaşadık.

"Bunun için çok teşekkür ederim," diye fısıldadı kulağıma. "Teşekkür ederim, Peaches."

Holiday ayağa kalkıp tavandaki ışığı kapatır, böylece karanlıkta ateşin başında oturabiliriz ve kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başlar.

O bana sırtını döndüğünde, bir dizimin üzerine çöküp bütün gece cebimde yanıp tutuşan küçük kadife kutuyu çıkarırım. Kutuyu açarken ellerim titriyor.

Ateşin ışığı elmasın üzerinde parıldıyor.

O dönüp benim onun için diz çökmüş halimi gördüğünde, tek yapabildiğim gülümsemek.

İşte bu.

Bu, hayatım boyunca beklediğim an.

BÖLÜM 38

TATİL

IşığI kapatmak için arkamı döndüğümde, Lucas'ı Noel ağacının önünde diz çökmüş halde görünce donakaldım.

Zaman durur.

Kalbim durur.

Her şey durur.

Elinde küçük bir kadife kutu tutuyor ve içinde ateşin ışığında parıldayan bir yüzük var. Narin altın bir yüzükte yuvarlak bir elmas var — sade, zamansız ve kesinlikle nefes kesici. Bu, bana evlenme teklif edecek biri olursa istediğim yüzük tam olarak bu.

Dizlerim titrer ve kendimi tutmak zorunda kalırım.

"Lucas," diye nefes verirken, elim ağızıma uçtu.

"Merhaba." Bana sırtarak, seksi bir ifadeyle bakıyordu.

"Merhaba," diye boğuk bir sesle çıkardım.

Bu gerçekten oluyor.

Bu gerçekten oluyor.

"Sana bir şey sormak istiyorum." Sesi duygudan boğuk çıkıyor, ama sevdiğim o şakacı tonu da var.

Titremeye başlasam da, şaşkın bir kahkaha patlıyor içimden.

"Seninle çocukluğumuzdan beri aşığım." Lucas titrek bir nefes alır.

"On altı yaşındayken Mawmaw'ın ökse otunun altında seni öptüğümünden beri. Gölde elimi tuttuğundan beri. Karnavalda göğsüne dokunmam için beni ikna etmeye çalıştığından beri. Dördüncü Temmuz'da birbirimize sahip olduğumuz her şeyi verdiğimizden beri."

Göz yaşlarım yanaklarımdan akarken nefes almakta zorlanıyorum.

Bu adam. Bu güzel, inanılmaz adam.

"Sen gittiğinde sana olan aşkım devam etti. Sen yokken her gün mutlu musun, güvende misin, beni düşünüyor musun diye merak ediyordum. Kırık bir halde geri döndüğünde, seni yeniden toparlamana yardım edeceğime söz verdim. Senin, hayatım boyunca beni takip eden ve kaçan kız olmana izin vermeyeceğime söz verdim." Sesi çatallanır ve bir nefes daha alır.

"Beni seçmen, bana verilen en büyük hediye idi. Ben de seni seçmeye devam etmek istiyorum. Hayatımın geri kalanında her gün."

Gözyaşlarını silerken, hıçkırarak ağlamaktan kendimi alamıyorum.

"Seninle birlikte suyu tasarruf etmeye devam etmek istiyorum. Seninle birlikte çocuk sahibi olmak ve onlara Noel ağaçlarını kesmeyi ve zencefilli evler yapmayı öğretmek istiyorum. Verandamızda oturup mevsimlerin değişmesini izlemek istiyorum. Seksen yaşına geldiğimizde seninle birlikte kurabiye pişirmek istiyorum. Seninle bir ömür geçirmek istiyorum, Holiday."

Yeşil gözlerinde o kadar çok duygu var ki, nefesim tamamen kesiliyor.

"Seninle birlikte büyürken yaşadığım kadar, seninle birlikte yaşlanırken de aynı derecede eğlenmek istiyorum." Gülümsüyor ve o gamzesini gösteriyor. "Kimin daha çok aşık olduğunu ya da kimin daha çok sevdiğini tartışarak geçireceğimiz elli yıl daha istiyorum. Nefes alamayana kadar gülmek ve hareket edemeyecek kadar yorgun düşene kadar sevişmek istiyorum. Her sıradan hafta içi günü ve her önemli dönüm noktasını istiyorum. Hepsini istiyorum. Ve sana söz veriyorum, kızgın olduğunda bile seni her zaman güldüreceğim. Her bir hayaline destek olacağıma söz veriyorum. Seni olduğun gibi istiyorum ve seni asla değiştirmeye çalışmayacağım. Ve sana benim için ne kadar değerli olduğunu göstermeden bir gün bile geçirmemeye söz veriyorum."

Titrek ellerle kutudan yüzüğü çıkarır ve yukarı kaldırır.

"Holiday Patterson, benimle evlenir misin? Karım olur musun ve hayatımın geri kalanını beni mutlu ettiğin kadar seni mutlu ederek geçirmeme izin verir misin?"

Konuşmaya çalışıyorum ama sesim çıkmıyor. Boğazım çok sıkışmış.

Bu, Lucas'ın bana sonsuza kadar onunla olmamı teklif ettiği an.

Her zaman sevdiğim çocuk tek dizinin üzerine çökmüş, benimle evlenmemi istiyor. Rüya görüyor gibi hissediyorum.

Onun önünde diz çöküyorum, böylece yüz yüze geliyoruz, ikimiz de mutluluktan titriyoruz.

"Evet," diye boşuk bir sesle cevap veriyorum. "Evet, Lucas! Evet, evet, binlerce kez evet!"

Adrenalinle titreyen elleriyle yüzüğü parmağıma takıyor.

Elimi uzatıp, parıldayan yüzüğün odaya küçük gökkuşakları saçmasını izliyorum.

"Tam da hayal ettiğim gibi," diyorum, mücevherden gözlerimi ayıramadan.

"Onu on beş yıl önce aldım." Başparmaklarıyla yanaklarımdaki nemi siler.

"Ne?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Evet."

Daha gözyaşı akıyor yüzümden yüzümden
yüzümden "Bu tam tam olarak bunu hayal
ettiğim gibi."

Beni saran duygularla gülüyorum. "O zaman bana evlenme teklif edecektin?"

"Evet." O benim yüzümü yüzümü kavuşturdu eller
ellerinde. "Sen her zaman her zaman benim karım
olacaktın."

"Bu sözleri duymak gerçekten çok hoşuma gitti," itiraf ediyorum.

Dudaklarımız birbirine çarpar ve bu, sevgi ve umutla doludur.

Elimi tutar ve ayağa kalkarız. Diğer elini belime koyar ve müzik olmadan dans eder gibi ileri geri sallanırız.

Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bu anın tadını çıkarmaya bırakıyorum. Yanımızda ateş çıtır çıtır yanıyor ve ağaç ışıkları parıldıyor. Hayatımda hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyor saçlarıma.

"Ben de seni seviyorum." Geri çekilip ona bakıyorum. "Bu, şimdiye kadar geçirdiğim en güzel Noel oldu."

Beni döndürdü. "Kesinlikle katılıyorum."

Birkaç dakika daha öyle sallanarak, birbirimize sarılıp gülümsüyor ve gülüyoruz.

Elleri kalçalarıma kayarken, enerji değişir.

Oyunculuk, daha ateşli ve daha acil bir şeye dönüşür. "Beni yukarı çıkar," diye fısıldarım ağzına.

İki kez söylememe gerek yok. Lucas beni merdivenlerden yukarı, yatak odamıza taşıyor. Yatak başındaki lambayı yakıyor ve altın rengi ışık odayı dolduruyor.

Bir an için, sadece orada durup birbirimize bakarız. Sonra yavaşça süveterimi başımdan çıkarır. Ben onun gömleğine uzanırım ve ikimiz de çıplak kalana kadar birbirimizin giysilerini tek tek çıkarırız.

"Çok güzelsin," diyor, sesi arzuyla dolu. "Sen de öyle."

Beni yatağa yönlendirir ve ben de onu kendimle birlikte yatağa çekerim. Ağırılığı üzerime yerleşir ve ben bacaklarımı beline dolarım.

Gözlerimiz birbirine kilitli kalır ve o içime derinlemesine girdiğinde farklı bir his uyandırır. Daha yoğun, duygu dolu, sanki aramızdaki bu söz mühürlüyoruz gibi. Alnını alnıma yaklaştırır, burunlarımız birbirine değir, nefeslerimiz aynı küçük alanda karışır. Sadece birbirimize bakarız, her saniye uzar, o içime daha derin girerken tüm dünya kalplerimizin arasına sığar gibi gelir.

Ardından gelen öpücük aceleye gelmiyor. Sanki tüm hayatımız boyunca bu tek şansı beklemiştik gibi. Ellerin dokunduğu her yer, önümüzdeki zamanlar için bir söz gibi geliyor.

Çevremizdeki her şey kayboluyor. Sonunda bizi ayıran onca yılı geride bırakarak, sadece biz kalıyoruz.

Birlikte hareket ettiğimizde, bu ihtiyaçtan değil. Bu, bir yuva bulmakla ilgili. Bu, affetmek ve her şeye dayanabilecek türden bir sevgiye sahip olmakla ilgili.

Lucas, dua eder gibi adımı fısıldıyor. Tek yapabileceğim onu daha sıkı sarılmak, çünkü bırakırsam bu anın kaybolacağından korkuyorum.

İkimiz de titreyip sarsılana kadar sevişiriz. Lucas yanıma yığılır ve beni kollarına alır. Birbirimize dolanmış, nefes nefese, yukarıya bakarak yatıyoruz.

"Tavanına karanlıkta parlayan yıldızlar ekleyebilir miyiz?"

Yanına dönüp sırtarak beni kendine çekip bir öpücük çalar. "Tabii ki."

Birbirimizin kollarında, kalplerimiz çarparak, vücutlarımız birbirine yapışık kalırız. Yatak odasındaki şöminenin ateşi parmağımdaki yüzüğe yansır, odaya minik yıldızlar gibi kıvılcımlar saçılır.

Saçlarımı okşadı ve şakağıma nefesini üfledi. "Mutlu Noeller, HoHo."

"Mutlu Noeller, nişanlım."

"Oh, bu ses çok hoşuma gitti," der ve öne eğilip omzuma öpücük kondurur.

"Gerçekten mi? Benim kocam olana kadar bekle."

"Sabırsızlanıyorum," diye itiraf ediyor. "Çünkü dürüst olmak gerekirse, yapabilseydim şu anda seninle evlenirdim."

"4 Temmuz nasıl olur?" Dudaklarına gülümsüyorum. "Çok özel bir gün olsun."

"Bu fikir çok hoşuma gitti," diyor, ben dudaklarımla çenesini okşarken.

Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, o da sırtımda daireler çiziyor.

Hayatımın tüm parçaları sonunda yerine oturdu.

"Herkes söylediğimizde yüzlerindeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum. "Mawmaw çıldıracak."

"Hepsi çıldıracak." Lucas gülüyor. "Yarın söyleyelim."

"Kulağa hoş geliyor." Onunla bu anı yaşamaya izin verdim, güçlü kollarının beni sardığı hissi hafızama kazıdım. "Lucas?"

"Mm-hmm?"

"Beni beklediğin ve bizden asla vazgeçmediğin için teşekkür ederim. Beni olduğum gibi kabul ettiğin ve sevdiğin için teşekkür ederim." Sesim duygu dolu bir şekilde kalınlaşıyor. "Ve bana evlenme teklif ettiğin için."

"Bunların hiçbirisi için bana teşekkür etmene gerek yok," diyor ve bana sarılmaya devam ediyor. "Seninle olmak, şimdiye kadar yaptığım en kolay seçim ve tek istediğim şeydi. Hayatımdaki her şeyi daha iyi hale getiriyorsun."

Göğsüne bir öpücük konduruyorum. "İyi geceler, müstakbel kocam." "İyi geceler, Peaches."

Kollarının arasına sokulup gözlerimi kapatıyorum. Nefesi düzeliyor ve uykuya dalmak üzere olduğunu anlıyorum.

Ama ben biraz daha uyanık kalıyorum, bu hissin ne kadar doğru olduğunu içime sindirmeye çalışıyorum.

Lucas Jolly ile evleniyorum. On altı yaşında aşık olduğum çocuk. Yıllarca beni bekleyen adam. Beni güldüren, bana meydan okuyan ve beni koşulsuz kabul eden kişi.

Mutluluk işte böyle bir şey. Büyük bir şehir, gösterişli bir kariyer ya da prestijli bir ortaklık değil.

Merryville'in büyüü beni geri getirdi ve başka hiçbir yerde olmak istemiyorum.

Lucas benim evim.

Lucas benim
geleceğim.

Ve o, yıldızlara dilek tutmanın da gerçek olduğunu kanıtlayan kişidir.

EPILOG

LUCAS

Jake ve Claire'in evi geldiğimizde tıklım tıklım doluydu.

Oturma odası, her yüzeye asılmış altın ve gümüş süslemelerle bambaşka bir görünüme bürünmüştü. Köşelerde balonlar kümelenmiş, şöminenin üzerinde ise devasa bir "Mutlu Yıllar" pankartı asılıydı. Hoparlörlerden müzik çalıyordu ve en az otuz kişi dans edip içki içerek kutlama yapıyordu.

Jake, Holiday ve beni kapıdan girerken görünce "İşte geldiler!" diye bağırdı. Üzerinde "Yeni Yıl, Yeni Ben" yazan, parlak harflerle süslenmiş komik bir altın parti şapkası takıyordu.

Holiday bana gülümsüyor. Bu gece, vücudunun hatlarını ortaya çıkaran ve ağzımı kurutan siyah elbisesiyle inanılmaz görünüyor. Saçları, sevdiğim dalgalı şekliyle açık ve sol elindeki yüzük odadaki her ışığı yakalıyor.

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. İki ay önce, hayatıma geri döndüğünde nasıl kızgın ve incinmiş olduğumu düşünmeden edemiyorum. Şimdi birlikte yaşıyoruz ve geleceğimizi planlıyoruz.

"Bana öyle bakmayı kes," diye kulağına fısıldıyorum.

"Yapamıyorum," diye itiraf ediyor.

Artık neredeyse tüm kasaba biliyor olsa da, bu gece nişanımızı resmi olarak duyurmaya karar verdik. Noel Günü'nü ailelerimize haber vermekle geçirdik. Artık bizim için en önemli olanlar bildiği için, aşkımızı gizli tutmamıza gerek kalmadı.

Kalabalığın içinden geçiyoruz. Liseden tanıdıklarımı ve kasabadan arkadaşlarımı görüyorum. Claire kendini aşmış.

Yemekler. Yemek masası ve tezgahın üzerinde devasa bir peynir tabağı, minik sandviçler ve yaklaşık beş farklı sos var.

"Lucas! Holiday!" Claire, kafasında hafifçe eğri duran parti şapkasıyla iki şampanya kadehi ile koşarak geliyor. "Geldiniz!"

"Davet ettiğin için teşekkürler," diyor Holiday, bir kadeh alarak. "Dalga mı geçiyorsun? Yeni yılı seviyorum." Claire gülümsüyor.

"Ben de seviyorum, karıcığım." Jake elinde bir bira ile yanımıza gelir. "Herkes söylemeye hazır mısınız?"

"Sanırım," diye mırıldanırım.

Jake, herkesten daha uzun görünmek için bar taburesine tırmanır ve Claire ona dikkatli olması için bağırır. Kardeşim ellerini ağzına götürür. "Herkes! On saniye kadar susun!"

Müzik kısılır ve insanlar dönüp bakarken konuşmalar kesilir.

"Küçük kardeşim bir duyuru yapacak," diyor Jake, bizi işaret ederek.

Tüm gözler bizim yönümüze döner. Holiday'in eli benimkini bulur ve ben de onun elini sıkarım.

"Pekala," diye başlıyorum, Holiday'i yanıma çekerek. "Bir haberimiz var."

Holiday sol elini kaldırır ve elmas ışığı yakalar. "Nişanlandık!"

Oda alkışlarla çınlar.

Wendy ve Bella zaten biliyor olsalar da, hemen oraya koşarlar. Sammy, Eli, Matteo ve Dean da öyle. Herkes aynı anda konuşuyor. Kızlar Holiday'i çevreler, çığlık atarak yüzüğü yakından görmek isterler. Konuşmalarından bazı parçalar duyuyorum. Erkekler sırtıma vururlar ve Jake sonunda yerleşeceğim konusunda şaka yapar.

"Dostum, Holiday'i beklediğini biliyordum," diyor liseden arkadaşarımdan biri olan Marcus.

"O kadar belli mi?" diye soruyorum, birkaç metre ötemde duran ona bakarak. Gözlerimiz karşılaşır ve o gülümser.

Tek kelime bile etmeden tam anlamıyla bir sohbet edebilmemizi seviyorum.

"Evet, herkes ikinizin kötü durumda olduğunu biliyordu." O sırtıyor. Başka bir arkadaşım, Ryan, bana bir bira uzatıyor. "Ağladın mı?"

"Bebek gibi," diyorum gülerek.

Herkes güldü ve biri tebrik içkisi içmeye başladı. Birkaç dakika içinde, Holiday ve ben aynı sorularla bombardımana tutulduk.

Düğün ne zaman?

Düğüne kimler katılacak? Ben davetli miyim?

Holiday, yüzüğünü gösterirken saçlarını kulağının arkasına atar. Işıl ışıl parlıyor.

Birkaç saniye arayla bana bakıyor. Gözlerimiz buluştuğunda, sanki bir sır paylaşıyormuşuz gibi gülümsüyor.

Kutlamanın yaklaşık yirmi dakikası geçtikten sonra, omzumda bir el hissettim. Dönüp baktığımda Hudson'ın biraz nefes nefese durduğunu gördüm.

"Selam dostum. Gelebileceğini sanmıyordum," dedim.

"Kalmayacağım." Etrafına bakınıyor, kimsenin dikkatini çekmediğinden emin oluyor. "Seninle biraz konuşabilir miyim? Dışarıda?"

"Tabii, olur."

Onu arka verandaya kadar takip ediyorum. İçerideki partiye kıyasla burası buz gibi. Hudson ceketinin cebine uzanıp krem rengi bir zarf çıkarıyor. Zarf kalın ve içinde mektuptan daha önemli bir şey olduğu belli oluyor.

"Emma bunu sana vermemi istedi." Zarfı bana uzatır. "Gece yarısı Holiday'e ver. Daha önce verme. Bu konuda çok net konuştu. Ve bana güven, bu konuda onu kızdırmak istemezsin, tamam mı?"

Zarfı elimde çeviriyorum. Beklediğimden daha ağır. "Nedir bu?"

"Sana söylersem, bu ölüm fermanı olur." Hudson sırtıyor, ama ifadesinde anlayamadığım bir şey var. "Ama cidden, ona erken verme. Gece yarısından hemen sonra, anladın mı?"

"Neden umursasın ki..." Duruyorum.

Omzuma vurur. "İnatçı olma ve beni dinle. Nişanınız için tebrikler. İkiniz birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. Her zaman öyleydiniz."

"Teşekkürler. Kalamayacağından emin misin? Bir içki için bile mi?"

"Hayır, dönmem lazım. Emma şu anda altı yaşın altındaki üç çocuğu tek başına idare ediyor, aralarında gece yarısına kadar uyanık kalabileceğine inanan çok enerjik Colby de var. Mawmaw'un ona şeker sepeti göndermiş olması da işleri zorlaştırıyor." Gülüyor. "Sadece onu teslim edeceğime söz verdim. Gece yarısı, unutma. Bir saniye bile önce değil."

"Anladım. Gece yarısı."

Hudson sadece gülümser ve eve geri döner. Bir dakika sonra ön kapının kapandığını duyarım.

Zarfı aşağıya bakıp ceketimin cebine koyuyorum ve partiye geri dönüyorum.

İçeri girdiğimde, Holiday yemek masasında Claire ve Jake'in yanında gülüyor. Wendy'nin arkadaşlarından biri, sanırım Tara, Holiday'in elini tutup ışıktaki yüzüğü inceliyor.

"Ben de tam olarak bunu seçerdim," diye açıklıyor Holiday. "Sade, klasik."

"Lucas'ın zevki çok iyi," diyor Tara.

"Öyle." Holiday bana bakıyor ve onu izlediğimi fark ediyor. Özür dileyerek yanıma geliyor. "Nereye gittin?"

"Hudson kısa bir süre uğradı."

"Her şey yolunda mı? Emma ve ikizler? Colby?"

"Her şey yolunda. Sadece bir şey bırakması gerekiyordu."

"Oh." Kollarını belime doluyor. "İyi. Çok eğleniyorum. Herkes bizim için çok mutlu."

"Ben de." Kafasının üstüne bir öpücük konduruyorum.

Parti devam ediyor ve Jake'in oturma odasında Beyoncé'den eski country şarkılarına kadar her şeyi dans ediyoruz. Holiday birkaç şarkı istekte bulunur ve beni kendine çeker, arkadaşlarımız ıslık çalarken ve tezahürat yaparken birlikte sallanırız.

Claire müziğe eşlik ederek şarkı söylerken, biri mutfakta bira pong oyunu başlatır. Şampanyadan dolayı sesi biraz detone olsa da, o kadar eğleniyor ki kimse umursamıyor. Şarkıyı bitirdiğinde herkes alkışlar ve o abartılı bir reverans yapar.

Gece bulanıklaşıyor. Daha fazla içki içiyor, daha fazla dans ediyor ve daha fazla kutlama yapıyoruz. Bir ara Holiday telefonunu çıkarıp öpüşürken fotoğrafımızı çekiyor ve bu fotoğrafı buzdolabımıza asacağımızı söylüyor.

Saat on birden sonra, Holiday'i biraz hava almak için arka verandaya çekerim. Dışarısı çok soğuktur, ama ikimiz de dans edip içki içmekten terlemişizdir. Yıldızlar parlamaktadır ve insanlar erken kutlamaya başladıkları için uzaktan havai fişeklerin patladığını duyabiliyorum.

"Sanırım bu hayatımın en güzel haftası," diyor Holiday, korkuluğa yaslanarak. Şampanyadan yanakları kızarmış ve hiç bu kadar güzel görünmemiştir.

Arkasından ona sarılırım. "Katılıyorum."

Kollarımın içinde bana dönüyor. "Bunun mümkün olabileceğini düşünmüş müydün?"

"Rüyalarımda." Saçlarını yüzünden çekiyorum. "Benim dileğim buydu."

"Kendimi çok şanslı hissediyorum," diyor.

"Ben de." Onu nazıkçe öpüyorum. "Sen başıma gelen en güzel şeysin."

O gülüyor ve kollarını boynuma doluyor. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, Peaches."

Birkaç dakika daha orada kalırız, yıldızların altında birbirimize sarılırız. Bir yıldız gökyüzünde sıçrar ve o onu işaret eder.

"Gördün mü?" diye heyecanla sorar.

"Gördüm. Dilek tuttun mu?"

"Tabii ki," diyor ve yüzündeki ifadenin yumuşadığını fark ediyorum.

"Saat 11:45!" içeriden biri bağırır.

İçeri giriyoruz ve oturma odası artık dolmuş durumda. Biri şampanya ve gürültücü dağıtıyor. Televizyonda Times Meydanı'ndan Yeni Yıl yayını var, devasa top gece gökyüzünde parlıyor.

Herkes gülüyor ve konuşuyor, gece yarısı yaklaşırken enerji artıyor. Holiday'in beline kolumu doluyorum, ona yakın olmak istiyorum. Bana yaslanıyor ve parmağındaki yüzük elime geçiriyor.

Nişanlım. Gelecekteki karım.

Geri sayım on dakika kala başlıyor. Herkes fotoğraf çekmeye, son dakika kararları almaya, uzun zamandır görmedikleri arkadaşlarına sarılmaya başlıyor.

"Beş dakika!" Jake, televizyonun sesini yükselterek duyurur.
Holiday bana bakar. "İşte bu. Yeni yıl. Yeni hayat."
"Aynı eski biz," derim ve hızlıca bir öpücük çalarım.
Herkes etrafta toplanıp şampanya kadehlerini kaldırıncı oda daha da gürültülü hale gelir.
Herkes altmış saniyeden geri saymaya başlar. "Elli saniye!"
"Kırk saniye!"
Holiday'in eli benimkini bulur. Bana gülümsüyor ve gözlerinde tüm geleceğimizi görüyorum.
"Yirmi saniye!" "On!"
Dokuz! Sekiz!"
"Yedi! Altı! Beş!"
"Dört! Üç! İki! Bir!" "Mutlu Yıllar!"
Oda alkışlarla çınlıyor. Konfeti topları patlıyor ve altın ve gümüş renkli kağıtlar yağmur gibi yağıyor. Televizyonda Times Meydanı'nda topun düşüşü gösteriliyor ve hoparlörlerden "Auld Lang Syne" çalıyor.
Holiday'i kollarıma alıp, sanki ilk kez, son kez ve aradaki her kez gibi onu öpüyorum. Tadı şampanya, mutluluk ve ev gibi.
"Mutlu Yıllar, Peaches," diyorum dudaklarına. "Mutlu Yıllar, gelecekteki kocam."
Etrafımızda arkadaşlarımız sarılır, öpüşür ve kutlama yapar. Konfeti her yeredir. Bella mutluluk gözyaşları döker. Jake ve Claire kalabalığın fotoğraflarını çeker.
Sonra hatırlıyorum.
"Oh, bekle! Sana bir şeyim var."
Holiday şaşkın bir şekilde geri çekilir.
"Ne?"
Ceketimin cebine uzanıp Hudson'ın bana verdiği zarfı çıkarırım. Krem rengi kağıt, bütün gece göğsümde kaldığı için hafifçe ısınmıştır.
"Hudson bunu daha önce bıraktı. Emma'dan geliyor. Gece yarısı sana vermemi söyledi."

Holiday zarfı alırken gözleri fal taşı gibi açılır. Zarfı ters çevirir, sanki üzerinde cevaplar yazıyormuş gibi inceler.

"Nedir bu?"

Ne kadar benzediğimizi fark ederek gülümserim. "Komik olan, ben de aynı soruyu sordum. Ama hiçbir fikrim yok. Hudson bana söylemedi."

EPILOG

HOLIDAY

Elimdeki krem rengi zarfa bakıyorum.

Göründüğünden daha ağır, içi her neyle doluysa şişkin. Ön yüzünde Emma'nın düzgün el yazısıyla adım yazıyor.

"Sence ne olabilir?" diye Lucas'a soruyorum. "Öğrenmenin tek bir yolu var."

Etrafımızda parti devam ediyor. İnsanlar birbirlerine sarılıyor ve yeni yılı kutluyorlar. Konfeti hala tavandan aşağıya düşüyor. Ama ben donmuşum, sanki evrenin sırlarını içeriyor gibi bu zarfa bakıyorum.

"Hadi ama. Bu kadar beklemek beni öldürecek." Lucas elimi tutar ve beni koridordan Jake ve Claire'in misafir odasına götürür. Arkamızdan kapıyı kapatır, partiden gelen sesleri keser.

Zarfı dikkatlice açıyorum.

İlk olarak katlanmış bir mektup çıkıyor. Mektubu açıyorum ve Emma'nın el yazısını hemen tanıyorum.

Holiday,

Bir fırın sahibi olmak hiç hayalim olmamıştı, ama bunun senin hayalin olduğunu söylediler. Bu sezon boyunca buraya tüm kalbini ve ruhunu verdin.

İnsanların

saatlerce sıraya girip denemek istedikleri tarifler yarattın. Küçük bir kasabanın fırınına büyülü bir yere dönüştürdün. Ve onu bugünkü haline getirdin.

Bu yüzden

fırının mülkiyetini sana devretmeye karar verdim.

Tebrikler. Artık Jolly Cookie Shop'un gururlu sahibisin. Evraklar ve tapu ekte.

Ve bana bunun fazla olduğunu söyleme. Bunu hak ettin ve bunu hak ediyorsun.

Aileye hoş geldin.

Oh, sadece küçük bir ricam var: ömür boyu sınırsız pasta? Mutlu Yıllar, kardeşim!

Sevgil

er,

Emma

Dengemi kaybediyorum ve kığım yatağa çarpıyor.

Mektubu tekrar okudum, rüya mı görüyorum yoksa çok fazla şampanya mı içtim diye merak ettim. Bu mantıklı değil.

Ellerim titremeye başlar, zarfı tekrar açıp içindekileri çıkarırım. Altın mühürlü ve kabartmalı harflerle yazılmış resmi belgelerle doludur. Tapu belgeleri. LLC devir belgeleri. İşletme ruhsatları.

"Aman Tanrım." Nefes veriyorum.

"Ne?" Lucas yaklaşır, göz hizamda diz çöker. "Ne oldu? Söyle bana."

Konuşamıyorum. Kağıtları karıştırırken tüm vücudum titriyor, her biri mektupta yazanları doğruluyor.

"Bana fırını verdi," diye fısıldıyorum. "Emma bana fırını verdi."

Mektubu Lucas'a veriyorum ve gözleri sayfayı tarıyor. Yüzündeki ifade önce şaşkınlıktan şoka, sonra da hayranlık gibi bir şeye dönüşüyor.

hayranlık gibi bir ifadeye dönüşüyor.

"Vay canına," diye mırıldanır. "Tebrikler, HoHo. Bu, her zaman istediğin şeydi."

Bir anda her şey kafama dank eder ve gözyaşlarına boğulurum. Üzüldüğüm için ağlamıyorum, ama sevinçten o kadar etkilenmişim ki, kendimi kontrol edemiyorum. Aynı anda çok fazla duygu beni sarar.

"Ah, tatlım," diyor Lucas, gözyaşlarımı silerek.

"Bunu kabul edemem." Geri çekilip yüzümü silerim. "Hemen onu aramalı ve bunu yapamayacağını söylemeliyim."

"Geç oldu."

"Umurumda değil!" Titreyen ellerimle cebimden telefonumu çıkarırım.

Lucas beni durdurur. "Beni dinle. Emma geri vermeni kabul etmeyecek. Onu tanıyorum."

"Bu çok fazla," diye fısıldıyorum.

"O bir milyarder," diyor Lucas. "Hayali anne olmaktı. Eminim ikizler sayesinde pastaneye sahip olmanın istediği şey olmadığını anlamıştır. Sen en iyi seçeneksin ve ailen olman da yardımcı oluyor. İstersen bin tane fırın açabilir. Yaptığın tarifler, her sabah kapıdan içeri girdiğinde yüzünü aydınlatan gülümseme... Hepsi senin sayende. Onu özel kıldın ve Emma, hatta bütün kasaba bunu gördü."

Duygularım o kadar yoğun ki, konuşamıyorum bile. "Ne söyleyeceğimi söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Yarın, ya da aslında bugün daha sonra, Emma'yı arayıp ona teşekkür edeceksin."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu gerçek mi?" "Bu evraklar gerçek mi? Evet, tabii ki."

Gözlerimden akan yaşları silerim. "Her şeye sahip olacağım. Sevdığım adam, hayalimdeki iş ve sevgi dolu bir aile."

"Şanslı kız," diye hayranlıkla fısıldadı.

Hala belgeleri tutarak yatağa yığıldım. Lucas yanıma oturdu ve elimi tuttu. "Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkür ederim. Sanırım şoktayım."

"Ben de." Dudaklarımı öper. "Eve gidip yeni yılı doğru şekilde karşılamalıyız."

"Hiç sormayacağını sanmıştım," diyorum.

El ele tutuşarak oturma odasına geri dönüyoruz. Parti hala tüm hızıyla devam ediyor. Müzik çalıp duruyor, insanlar dans ediyor ve şampanya hala akıyor.

Jake ve Claire'e yorgun olduğumuzu söyleyerek hızlıca vedalaşıyoruz. Saat neredeyse sabahın biri ve herkes dinlenmeye başladıği için kimse bunu sorgulamıyor.

Eve dönüş yolu sessiz geçiyor. Kucağımdaki belgeleri sıkıca tutuyorum, hala olanları kafamda oturtmaya çalışıyorum. Lucas bir elini uyluklarımın üzerinde tutuyor, benimle olduğunu hissettirmek için.

Garaj yoluna girdiğimizde, bizim için inşa ettiği eve bakıyorum, hiç gerçekleşeceğinden emin olmadığı bir gelecek için nasıl planlar yaptığını düşünüyorum. Burası bizim evimiz. Ve sabah uyandığımda, Jolly Cookie Shop'un sahibi olacağım.

Bu gerçek hayat gibi gelmiyor.

İçeride, Lucas kapıyı arkamızdan kilitler ve midemi altüst eden o bakışla bana döner.

"Buraya gel," diyor.

Beni yukarıya çıkarır ve birbirimizin kıyafetlerini yavaşça çıkarırız. Dudakları boynumu, köprücük kemiğimi ve omzumu bulur. Her dokunuş daha anlamlı gelir. Sanki sadece yeni yılı değil, geleceğimizin getireceği her şeyi kutluyoruz.

Sonunda seviştiğimizde, yavaş ve duygu dolu bir sevişme oluyor. Nefeslerimiz ve inlemelerimiz, sonuna kadar birbirine karışıyor. Yatakta uzanıp, karanlıkta parlayan yıldızlara bakıyoruz.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor, çarşaflara dolanmış yatarken.

"Ne çılgınca biliyor musun?" diye soruyorum

karanlığa. "Söyle bana."

"Artık her şeye sahibim. Sana, fırına, kurduğumuz bu hayata." Göğsündeki desenleri parmağımla izliyorum. "Bunu tamamlayacak tek şey bir bebek."

Lucas bir an sessiz kalır, sonra göğsünün kahkahalarla titrediğini hissederim.

"Ne?" Kafamı kaldırıp ona bakıyorum.

"Şey," diyor gülümseyerek, o gamze beliriyor, "az önce yaptığımız gibi, bir tane yapmış olabiliriz."

Kahkahayı patlatıp göğsüne vuruyorum. "Lucas!"

"Ya da iki tane! Sadece söylüyorum, Peaches. Az önce oldukça sağlam bir bebek yapma seansıydı."

"Sen tam bir saçmalık. Sakın bana ikizler dileme." "Ah, sen bunu seviyorsun." Dudaklarını benim dudaklarımın üzerinde gezdirir, benim

alt dudağını ağzına alıp emmeye başladı. "Ama gerçekten, sen hazır olduğunda ben de hazırım. Seninle her şeyi istiyorum."

"Ben de." Onun ağzına gülümsüyorum.

O esniyor. "Zamanımız var, tatlım. Acele etmeye gerek yok.

Lanet olsun, seni seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum."

"Hayır, sevmiyorsun lan," diye mırıldanır, ama gülümsediğini anlayabiliyorum. "Sanırım hem pastamı hem de onu yiyebileceğim," diye fısıldarım.

"Açık büfeden keyif al, bebeğim. Her şey tam da olması gerektiği gibi gitti." Lucas alnımı öper.

Gözlerimi kapatıyorum, kollarında sarılıp, en büyük hayalimi yaşadığımı biliyorum.

İki ay önce, yıkılmış bir kadın olarak eve dönmüştüm.

Bu gece, hayatımın aşkıyla nişanlandım ve bir pastane sahibiyim.

Tam olarak olmam gereken yerde olduğumdan hiç şüphem yok.

Lucas benim evim.

SON

Lucas ve Holiday'e veda etmeye hazır değil misiniz? Sizin için özel bir bonus sahne yazdım!

Buradan indirebilirsiniz: [bit.ly/verymerry enemybonus](http://bit.ly/verymerryenemybonus)

Merryville ve Mawmaw Jolly'yi daha fazla görmek ister misiniz? The Friend Situation'ı okuyun

books2read.com/thefriendsituation

LYRA'YI DAHA FAZLA İSTİYOR MUSUNUZ?

Milyarder Durumu Serisi Eş

Durumu

Arkadaş Durumu

Patron Durumu

Bodyguard Durumu Flört

Durumu Hokey Durumu

Kraliyet Durumu

Fall I Want (bu dünyayla bağlantılı)

Valentine Texas Serisi

Kalbini Kutsayın

Tatlı Çayı Dök Bisküvime

Tereyağı Sür

Viski Kadar Pürüzsüz

Benim Olmak İçin

Hazırlan Atlarını Tut

Bana Tatlım Diyebilirsin

Very Merry Serisi

Çok Neşeli Bir Hata

Çok Neşeli Bir Dadı

Çok Neşeli Bir

Düşman

Her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak Lyra Parish serisini tam anlamıyla deneyimlemek için, kitaplar birbiriyle bağlantılı olduğu için serinin 1. kitabından başlamanızı öneririz.

TEŞEKKÜR

Bu seri beni kurtardığı için buraya ne yazacağımı düşündüm. Bu seri benim için bir şişe mutluluktu, yazmaktan gerçekten keyif aldığım bir şeydi. Son üç yıldır, çoğunuz geri döndünüz ve Merryville ve Jollys'in büyüünden daha fazlasını istediniz. Kalbim çok dolu ve benim kadar sevdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Kariyerimin en yoğun yıllarından birini geçirirken bana çok nazik davranan ARC ve içerik ekibime büyük bir teşekkür etmeden bu yazıyı bitiremem. 2023'te bu seri hakkında herkese haykıran ilk okuyucularıma sonsuza kadar minnettarım ve onları asla unutmayacağım. Çılgın bir yolculuktu, değil mi? Teşekkürler!

Beni doğru yolda tutmak için gerçekten bir köy dolusu insan gerekiyor ve beni anlayan, devam etmem için beni teşvik eden insanlarla çalışabildiğim için çok minnettarım. Erica Rogers'a (sevgili asistanım), Amber'a (güzel resimler yaptığı için), CM Wheary'ye zaman çizelgesini benden daha iyi takip ettiği için, Marla Esposito'ya parlaklığını verdiği için çok teşekkür ederim! Black Widow Designs'tan Dee Garcia'ya tüm serinin kapaklarını tasarladığı için teşekkür etmeden bitiremem. Ayrıca bu süper sevimli karakterleri yaratan Qamber Designs'a da teşekkürler.

Bu kitabı bitirirken 4thewords'te bana eşlik eden tüm yazarlara teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız, bu kitabı bitiremezdim. LFG!

Beni her zaman devam etmem için cesaretlendiren, ama durmadığım zamanlarda ara vermemi hatırlatan kocama, Will Young'a (@deepskydude) kocaman bir teşekkür etmeden bitiremem. Seni ay kadar çok seviyorum. Komik olan, bunun kaç mil olduğunu tam olarak biliyorsun. Diğerleri için bunu Google'a bırakacağım.

Bu, Very Merry serisinin son kitabı ve vay canına, çok tatlı ve acı bir kitap. Mutlu bayramlar! Bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. SİHİR GERÇEKLEŞİYOR! ✨

İLETİŞİMDE KALIN

Lyra Parish ile ilgili tüm gelişmelerden haberdar olmak ister misiniz? Haber bültenine üye olun!
Kapak tanıtımlarına, tanıtım videolarına ve hediye çekilişlerine özel erişim hakkı kazanacaksınız.

[_ lyraparish.com/newsletter](https://lyraparish.com/newsletter)

Sosyal medyada arkadaş olalım:

[TikTok](#) [Instagram](#) [Facebook](#) [@lyraparish](#)
her yerde

Lyra Parish'in buluşma yerini mi arıyorsunuz?
Facebook'ta Lyra Parish'in Okuyucu Salonu'na
katılın: <https://bit.ly/lyrareadergroup>

LYRA PARISH HAKKINDA

Lyra Parish, Hallmark tarzı ateşli aşk romanları yazmaya takıntılı, umutsuz bir romantiktir. Kurgusal dünyalara dalmamış olduğunda, kocasıyla birlikte Vanlifer gibi davranıp kabaklarla selfie çekilirken bulabilirsiniz. Lyra, buzlu kahveyi, memleri, samimi insanları ve hayatını en iyi şekilde yaşamayı sever. The Seymour Agency'de Lesley Sabga tarafından temsil edilmektedir.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı	
Resmi Çalma	
Listesi Adanma	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Son Söz](#)

[Epilog](#)

[Lyra hakkında daha](#)

[fazla bilgi mi](#)

[istiyorsunuz?](#)

[Teşekkürler İletişim](#)

[Lyra Parish Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

